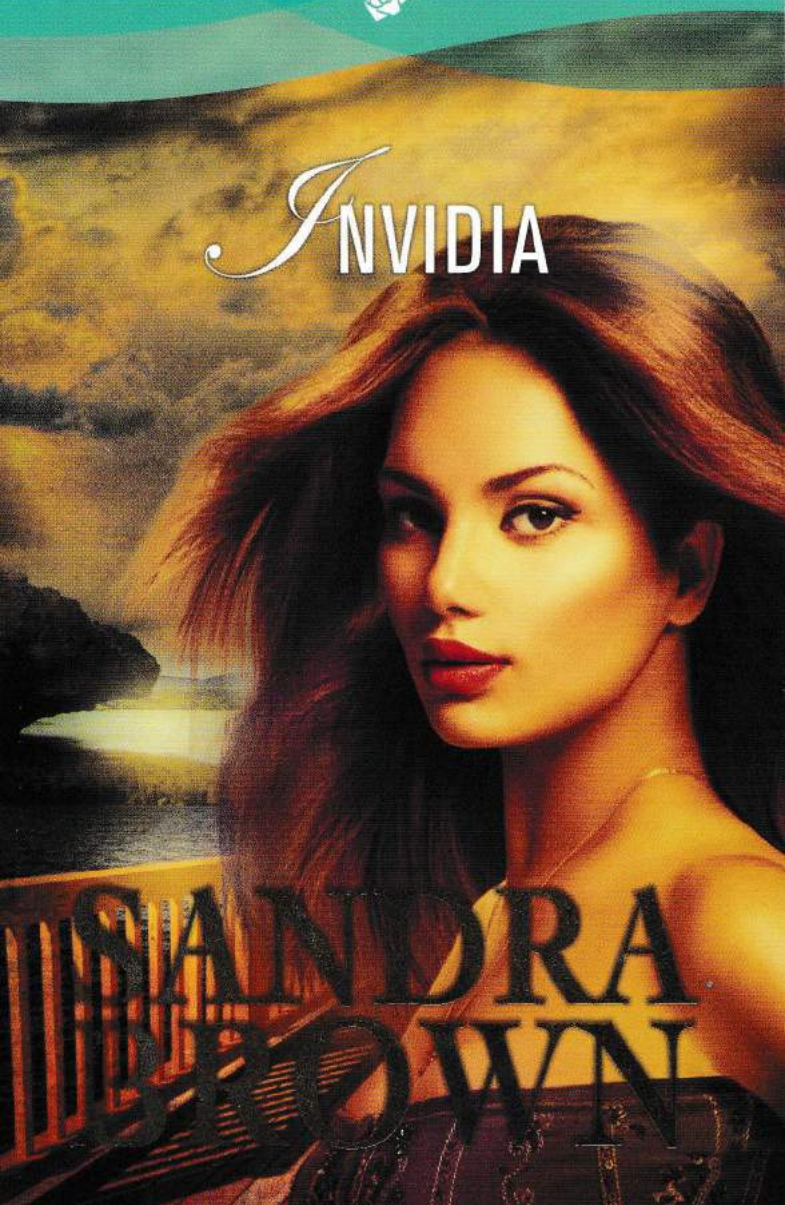
CĂRȚI ROMANTICE

INVIDIA

SANDRA BROWN

Maris Matherly-Reed face parte dintr-o lungă dinastie de editori newyorkezi. Tatăl ei, Daniel, este cel care a adus Matherly Press pe culmile succesului, iar acum, la vârsta a treia, se pregătește să le predea ștafeta fiicei și ginerelui său, un editor ambițios și competent.

Atunci când se lasă cucerită de prologul unui roman trimis la redacție de un autor anonim, Maris nu știe că viața ei, aparent perfectă, urmează să se prăbușească asemenea unui castel din cărți de joc. Insistă să-l caute pe scriitorul misterios, neavând habar că astfel nu face decât să respecte pas cu pas scenariul unui complot diabolic.

Pe măsură ce citește noi capitole din roman, constată că ficțiunea literară și viața ei personală se întrepătrund. Cine este cu adevărat Parker Evans, autorul retras pe o insulă paradiziacă din Georgia? Cine este cu adevărat Noah Reed, fermecătorul ei soț? Obiceiul ei de a se îndrăgosti de eroii cărților care o fascinează nu a ajutat-o în trecut, iar acum îi este mai dificil ca oricând să aleagă între relația cerebrală din metropolă și pasiunea dezlănțuită pe care o cunoaște pe plantația de bumbac din Sud.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0253-4
9 786063 302534
Lira®

SANDRA BROWN

Invidia

Envy
Sandra Brown
Copyright © 2001 Sandra Brown Management Ltd.
Ediție publicată prin înțelegere cu
Martin Literistic Agency, Inc. și Prava I Prevodi
Publicată pentru prima dată în SUA de
Warner Books, Inc., New York

Lira

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Invidia
Sandra Brown

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniță Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Invidia / Sandra Brown; trad.: Cristina Tache,
Gabriel Drăghici. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0253-4

I. Tache, Cristina (trad.)
II. Drăghici, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Invidia

Traducere din limba engleză
Cristina Tache
Gabriel Drăghici

Lira

prolog

Key West, Florida, 1988

Biscuiți sărați și sardele. Mâncarea lui de bază. Dacă mai adăugai și o bucată de brânză cedar și castraveciorii murați, aveai cele patru alimente esențiale. Pur și simplu nu exista ceva mai bun.

Asta era părerea de nezdruncinat a lui Hatch Walker, ai cărui obraji bronzați și pârjoliți de vânt n-ar fi putut să-i placă decât mamei unui căpcăun. Ochii lui, care fuseseră arși de nenumărate vijelii, scrutau îndeaproape orizontul în timp ce își mesteca pofticios cina.

Era în căutarea fulgerelor care vesteau apropierea furtunii. Aici, pe mal, încă nu se arăta nici un semn, dar era pe undeva în larg, adunându-și forțele, absorbind umezeala din mare pe care avea s-o trimită pe uscat sub forma ploii purtate de vânt.

Asta mai târziu. Deocamdată, un sfert de lună atârna pe cerul senin de deasupra portului, iar stelele sfidau strălucirea neoanelor de pe pământ. Dar Hatch nu putea fi păcălit. Simțea în oase schimbările vremii înainte ca barometrul să coboare. Mirosea o furtună chiar înainte ca norii să apară sau ca pânzele să prindă prima pală de vânt mai puternică. Previziunile lui meteorologice dădeau greș rareori. Avea să plouă înainte de a se lumina de ziuă.

Dinții lui pătați de nicotină ronțăiră un castravecior; după aceea, Hatch savură gustul saramurii cu usturoi, în care înmuie o bucățică de brânză. Pur și simplu nu exista ceva mai bun. Nu-și putea închipui că oamenii erau de acord să plătească salariul pe o săptămână pentru o masă care nu le ajungea nici pe o măsea, când puteau mânca la fel de bine - după el, chiar mult mai bine, să fie al naibii - cu un dolar și jumătate. Clasa întâi.

Bineînțeles că nu plăteau doar pentru mâncare. Plăteau pentru băieții care le parcau mașinile, pentru fețele de masă albe și scrobite și pentru chelnerii țepeni, cu cercei în urechi, care se purtau de parcă i-ai fi deranjat dacă le mai cereai o felie de pâine. Plăteau pentru numele franțuzesc fistichiu dat unui file de pește care, desigur, fusese prins în ziua respectivă. Văzuse astfel de stabilimente pretențioase prin toate porturile din lume. Răsăriseră câteva și acolo, la Key West, și pe acelea le disprețuia cel mai mult.

Cum era o zi de lucru, pe străzi nu se zărea multă lume. Sezonul turistic era pe sfârșite. „Să-i mulțumim bunului Dumnezeu pentru micile Lui favoruri", își spuse Hatch sorbind din doza de pepsi și slobozind o râgâitură disprețuitoare la adresa turiștilor în general și la adresa celor care se îmbulzeau în Key West în particular.

Descindeau cu miile în fiecare an, unși bine cu cremă de plajă care mirosea a borâtură de maimuță, cărându-și aparatele de fotografiat și de filmat și trăgându-și după ei copiii smiorcăiți care și-ar fi dorit să fie mai degrabă la Orlando, uluiți de minunile Disney plăsmuite de oameni decât să urmărească cele mai spectaculoase apusuri de soare din lume.

Hatch nu avea nici o considerație pentru acești fraieri care trudeau cincizeci de săptămâni pe an până aproape de un infarct prematur pentru ca în cele două săptămâni care le rămâneau să se străduiască de două ori mai mult ca să se distreze. Ba mai mult, erau dispuși să-și dea și izmenele de pe ei pentru acest privilegiu.

Din nefericire, existența lui depindea de ei. Iar pentru Hatch, asta reprezenta o dilemă morală. Era dezgustat de invazia turiștilor, însă nu și-ar fi putut duce traiul fără ei.

Centrul de croaziere și închiriere de bărci Walker își primea partea din banii pe care îi cheltuiau vilegiaturiștii în timpul ocupației zgomotoase a orașului. El le furniza echipament pentru scufundări, le închiria bărci și îi ducea în expediții de pescuit în larg astfel încât să se poată întoarce la țărm și să-și fotografieze mutrele vesele

și arse de soare alături de un pește de soi, care probabil că era mai jignit de poza tâmpită decât de faptul că fusese prins.

Afacerile nu erau tocmai înfloritoare în această seară. În schimb, era liniște. S-ar fi putut spune chiar tihnă. Și nu era ceva rău, nicidecum. Și nu se compara cu viața de pe vasele comerciale, pe care cabinele erau zgomotoase și ticsite și nu exista intimitate. Se săturase până în gât de astea, zău așa. Hatch Walker nu-și dorea decât singurătate și liniște.

Apa din portul turistic era la fel de calmă ca a unui lac. Din când în când scârțâia câte un catarg al unui vas cu pânze ori se auzea soneria unui telefon pe vreun iaht. Uneori, din cluburile de noapte de pe chei răzbăteau câteva note muzicale sau bătăi de tobe. Circulația provoca un fâșâit continuu. Altfel era liniște și, chiar dacă asta însemna o săptămână subțire din punct de vedere financiar, lui Hatch îi plăcea așa.

Ar fi putut să închidă prăvălia și să meargă devreme acasă dacă nu ar fi avut acea barcă ieșită în larg. Închiriase barca de opt metri unor pușți, dacă era corect să le spui „pușți" la peste douăzeci de ani. În comparație cu el, așa erau. Doi bărbați și o femeie, ceea ce după părerea lui Hatch era o combinație explozivă în orice împrejurări.

Pușții erau bronzați și zvelți, arătoși și siguri pe ei, aproape aroganți. Probabil nici unul dintre ei nu muncise cinstit o zi din viața lui, se gândea Hatch. Erau localnici, sau cel puțin se mutaseră definitiv la Key West. Îi mai văzuse pe acolo.

Erau deja pe jumătate afumați când urcaseră la bord exact înainte de apusul soarelui. Luaseră cu ei două lăzi frigorifice grele ca niște ancore, după felul în care le cărau. Erau șanse mari ca acele lăzi să conțină sticle cu pileală. Nu aveau echipament de pescuit. Dacă nu mergeau în larg doar pentru câteva ore de băut și dezmăț însemna că pe el nu-l chema Hatch Walker. Chibzuise dacă să le închirieze sau nu ambarcațiunea, dar gândul la vistieria lui aproape goală îi alungase toate precauțiile.

Le ordonase cu severitate să nu bea în timp ce manevrau barca. Ei îi aruncaseră niște zâmbete la fel de prefăcute ca ale unui negustor de diamante și îl asiguraseră că nu aveau această intenție. Unul se încovoiase de mijloc și de-abia își reținuse râsul față de ceea ce i se părea, probabil, o predică din partea unui boșorog cu părul încărunțit. Celălalt îl salutase bățos și spusese: „Am înțeles, să trăiți!"

Spera din tot sufletul că fata, pe care el însuși o ajutase să urce în barcă, știa în ce se băga. Precis știa. O mai văzuse și pe ea pe acolo. De multe ori. Cu o grămadă de bărbați. Un petic pentru ochi ar fi acoperit mai multă piele decât slipul ei, și n-ar fi fost prea mare diferență dacă nu s-ar fi obosit să-și pună sutienul.

Oricum, nu-l purtase prea mult timp. Chiar înainte să fi ieșit din port, unul dintre tipi îi smulsese sutienul și-l fluturase deasupra capului ca pe un drapel al victoriei. Încercarea ei de a-l lua înapoi se transformase într-o hârjoneală cu tentă erotică.

Hatch, care privea barca ieșind din port cu motorul turat la maximum, clătinase din cap și se socotise norocos că nu avusese niciodată de apărat virtutea unei fiice.

În cutie nu mai rămăsese decât o sardină. Hatch o scoase din ulei, o puse pe un biscuit sărat, îi adăugă ultima bucățică de castravecior și ultima fărâmă de brânză, o înmuie bine în tabasco, îi puse alt biscuit deasupra, băgă totul în gură, iar la final își scutură firimiturile din barbă.

Pe când mesteca mulțumit, aruncă o privire distrată către intrarea în port. Ceea ce văzu îi opri sendvișul în gât. Colțul unui biscuit îi zgârie esofagul în timp ce se străduia să înghită, bolborosind.

– Ce dracu' face ăsta?

Nici nu apucase bine să-și exprime gândul cu voce tare, că sunetul puternic și lung al sirenei bărcii care se apropia mai că-l dărâmă de pe scaun.

În momentul în care sendvișul cu sardină îi ajunse întreg în stomac, Hatch ieșise deja pe ușa cocioabei

dărăpănate care-i găzduia firma. Înainta greoi pe chei, agitându-şi braţele şi strigând la pilotul bărcii - probabil vreun turist din statele alea cu graniţe drepte şi fără ieşire la mare, unde cea mai mare cantitate de apă la un loc era cea adunată într-un jgheab - că intra în port cu o viteză mult prea mare, încălcând regula de a nu face valuri, şi că nesăbuinţa avea să-l coste o amendă piperată, dacă nu câteva nopţi în puşcărie.

Apoi îşi dădu seama că barca era a lui. A lui! Afurisitul îşi bătea joc de barca lui, cea mai bună şi mai mare din flota pe care o deţinea!

Dădu drumul unui potop de înjurături, reminiscenţe mitocăneşti din anii petrecuţi în marina comercială. Când punea mâna pe puştii ăia, aveau să regrete şi ziua în care se născuseră. O fi fost el bătrân, urât şi încovoiat, o fi avut el barba căruntă şi un picior beteag din pricina unei încăierări cu un cuţitar cubanez, dar se putea descurca cu doi şmecheraşi de pe plajă...

- Şi să vă intre bine în cap treaba asta, nenorociţi mici şi încrezuţi!

Barca nu încetini nici măcar după ce trecu peste balize. Continua să avanseze. Trecu la câţiva centimetri de un vas cu pânze de treisprezece metri şi îl făcu să se balanseze. O bărcuţă se izbi de partea laterală a unui iaht de câteva milioane de dolari, iar oamenii care îşi beau ultimul pahar înainte de culcare pe puntea lustruită a iahtului apărură grăbiţi la balustradă şi urlară la marinarul neatent.

Hatch îşi agită pumnul spre tânărul de la timonă. Nebunul beat se îndreptă direct spre debarcader, ca un kamikaze, apoi opri brusc motorul şi cârmi scurt spre port, provocând un val înspumat cu partea laterală.

Hatch nu avu mai mult de o secundă ca să facă un salt înapoi şi să se ferească de vasul care se izbi de chei. Tânărul se împletici pe treptele cabinei de comandă şi după aceea pe puntea alunecoasă, sări pe cheiul de piatră, se împiedică de un pilon de ancorare, apoi se târî vreun metru în patru labe.

Hatch se aplecă asupra lui, îl apucă de umeri şi îl întoarse pe spate aşa cum ar fi făcut cu un peşte pe care

urma să-l spintece ca să-i scoată maţele. De fapt, dacă ar fi avut cuţitul pentru peşte la el l-ar fi despicat de la testicule până la gât fără să stea pe gânduri. Din fericire, nu era înarmat decât cu un potop de înjurături, ameninţări şi acuzaţii.

Acestea îi muriră însă în gât înainte de a putea fi slobozite.

Până atunci atenţia lui Hatch se concentrase asupra bărcii lui, asupra nesăbuinţei şi vitezei cu care fusese manevrată în port. Nu-i acordase prea multă atenţie tânărului care o conducea.

Acum văzu că faţa băiatului era însângerată. Ochiul stâng îi era atât de umflat, încât pleoapele i se lipiseră. Tricoul zdrenţuit îi atârna pe torsul zvelt ca o cârpă udă.

– Ajută-mă. Doamne, o, Doamne! Îndepărtând mâna lui Hatch de pe umărul lui, se ridică repede în picioare. Sunt pe undeva pe acolo, spuse el, arătând speriat spre larg. Sunt în ocean. Nu i-am putut găsi. Ei... ei...

Hatch văzuse odată cum un om era muşcat de un rechin. Reuşise să-l scoată din apă înainte ca bestia să-i mai apuce şi altă parte a corpului în afara piciorului stâng. Era viu, dar în stare jalnică, în şoc, speriat de să facă pe el, plângând şi bolborosind incoerent în timp ce sângele îi curgea gârlă pe nisip.

Recunoscu în ochii acestui tânăr aceeaşi panică atroce. Nu era vorba de vreo farsă sau de dat în spectacol, de vreo escapadă de beţivi, cum crezuse la început. Puştiul – cel care făcuse pe deşteptul salutându-l mai devreme – era aşa de tulburat, că devenise aproape isteric.

– Linişteşte-te, băiete. Hatch îl luă de umeri şi îl scuturâ uşor. Ce s-a întâmplat acolo? Unde sunt prietenii tăi?

Tânărul îşi acoperi faţa cu mâinile însângerate şi învineţite. Plângea fără să se poată stăpâni.

– În apă.

– Au căzut peste bord?

– Da. Of, Doamne. Iisuse!

– Dobitocul ăsta aproape mi-a scufundat iahtul! Ce dracu' făcea?

Un bărbat în şlapi venea târşâindu-şi picioarele, cu mâinile în şolduri, emanând un miros de colonie pe care orice târfă care se respectă l-ar fi găsit prea tare. Purta un slip Speedo sub o burtă acoperită de păr negru şi creţ. La încheietură avea o brăţară groasă de aur şi vorbea cu un accent nazal din nord-est – exact tipul care îl scotea întotdeauna din sărite pe Hatch.

– Băiatul e rănit. A avut loc un accident.

– Accident pe dracu'! Mi l-a îndoit rău pe *Dinky Doo*.

Li se alăturase şi însoţitoarea bărbatului, care purta un costum de baie şi pantofi cu tocuri înalte. Bronzul şi sânii erau artificiali. Sub fiecare braţ avea un pudel cât o jucărie. Căţeii aveau panglici roz legate de urechi şi lătrau strident şi sincronizat.

– Sună la salvare, spuse Hatch.

– Vreau să ştiu ce are de gând să facă nemernicul ăsta...

– *Sună la 911!*

În „biroul" lui Hatch mirosea a sardele, a cânepă umedă, a peşte mort şi a ulei de motor. Aerul era irespirabil, ca şi când baraca nu ar fi putut furniza oxigen pentru trei oameni pentru că de obicei era ocupată doar de unul singur.

Spaţiul limitat de pe podea era înţesat de cutii cu echipament de pescuit şi scufundări, colaci de frânghie, hărţi şi planuri, materiale de întreţinere şi un fişet vechi, rareori folosit. Masa de lucru, recuperată de pe o epavă, costase la licitaţie doar treizeci de dolari.

Băiatul care îi făcuse barca zob vărsase de două ori la toaletă, dar Hatch credea că greaţa îi era provocată mai mult de nervi decât de duşca de brandy pe care i-o oferise pe furiş când nimeni nu era atent.

Bineînţeles că puştiul băuse mult mai mult înainte, şi asta nu era doar o presupunere. Recunoscuse acest lucru în faţa ofiţerului gărzii de coastă care îl interoga în momentul de faţă. Poliţiştii din Key West îl interogaseră primii, referitor la accidentul cu barca din port, apoi îl pasaseră ofiţerului din garda de coastă, care dorea

să afle ce se întâmplase la bord și motivul pentru care cei doi tovarăși ai lui ajunseseră în Atlantic.

El le dăduse numele și vârsta lor, precum și adresele din localitate. Hatch verificase informațiile pe contractul de închiriere completat de cei doi tineri la plecare și le confirmase exactitatea.

Hatch detesta să-și împartă spațiul intim cu străinii, dar fu mulțumit că nu i se ceruse să aștepte afară în timp ce oamenii legii îl interogau pe puști. Portul era acum înțesat de curioși care fuseseră atrași de locul incidentului ca muștele pe o grămadă de rahat. Și n-ai fi putut să arunci un ac fără să atingi un tip în uniformă.

Hatch, care cunoscuse îndeaproape închisorile din numeroase porturi de pe câteva continente, nu putea să sufere uniformele și insignele, așa că se străduia să evite contactul cu autoritățile de orice fel. Dacă un om nu putea trăi după regulile lui, după propria concepție despre bine și rău, la ce bun să mai trăiască? Această atitudine îl aruncase în dubele poliției de pe tot globul, dar asta era filosofia lui și se ținea de ea.

Pe de altă parte, nu putea să n-o recunoască: tipii de la garda de coastă și polițiștii locali care îl interogaseră pe tânăr și organizaseră operațiunea de căutare și salvare nu se purtaseră ca niște măgari.

În mod clar, puștiul era gata să clacheze. Oamenii fuseseră destul de isteți să-și dea seama că s-ar fi putut prăbuși dacă l-ar fi supus unei presiuni suplimentare, iar atunci ce-ar fi realizat? Pentru a-l liniști și a căpăta răspunsuri, îl luaseră cu binișorul.

Avea încă slipul ud leoarcă, iar din încălțări îi ieșea apă de mare ori de câte ori își mișca picioarele pe podeaua grosolană. Pe lângă faptul că îi dăduse brandy, Hatch îi aruncase o pătură în spinare, dar tânărul o dăduse jos împreună cu tricoul zdrențuit.

Zgomotul unor pași grăbiți și vocile agitate de afară îl făcură pe puști să ridice capul și să se uite plin de speranță spre ușă, dar pașii trecură mai departe fără să se oprească. Ofițerul care era întors cu spatele în timp ce-și turna cafea din cafetiera lui Hatch se întoarse și îi sesiză îngrijorarea acută.

- Cum aflăm ceva, o să-ți spunem, băiete.

- Trebuie să fie în viață. Vocea lui răsună ca și când ar fi strigat mult timp prin furtună ca să se facă auzit. Dintr-un moment în altul ar fi putut să se poticnească la un cuvânt. Cred că pur și simplu nu i-am găsit din cauza întunericului, oftă el. Era al dracului de întuneric acolo, în larg. Ochii lui se mutau de la Hatch la ofițer și înapoi pe când continua cu glas stins: Nu i-am auzit. I-am tot strigat, dar... De ce nu mi-au răspuns? Sau nu au strigat după ajutor? Doar dacă...

Fu incapabil să dea glas gândului de care toți se temeau.

Ofițerul trase unicul taburet din încăpere lângă scaunul pe care băiatul stătea cu umerii aplecați în față și se așeză. Timp de câteva minute apăsătoare, nu făcu nimic altceva decât să-și soarbă cafeaua. *Horp. Horp.*

Era al dracului de enervant, dar Hatch își păstră calmul. Acum era treaba oamenilor legii, nu a lui. Barca era asigurată. Urma să completeze o mulțime de hârțoage și să se târguiască pe viață și pe moarte cu un agent de asigurări în costum de vară cu dungi, dar pe termen lung lucrurile aveau să iasă bine. Poate chiar puțin mai bine decât erau în momentul ăsta.

Era însă mai puțin optimist în privința băiatului. Nici o asigurare, oricât de mare, nu l-ar fi ajutat să uite șocul prin care trecuse. Cât despre cei doi care ajunseseră în apă, Hatch nu nutrea prea multe speranțe. Șansele lor erau mici.

Cunoștea câțiva oameni care naufragiaseră și trăiseră să povestească despre asta, dar nu mulți. Dacă ajungeai în apă, înecul era cel mai ușor mod de a muri. Insolația făcea ca lucrurile să dureze mai mult, iar pentru prădători nu erai decât o altă sursă de hrană.

Ofițerul gărzii de coastă răsucea în mâini cana ciobită. În cele din urmă se interesă:

- Cum de nu ai folosit stația radio ca să ceri ajutor?

- Am folosit-o. Vreau să spun, am încercat. N-am reușit s-o pun în funcțiune.

Ofițerul privea în cana cu cafea.

- Câteva alte bărci au auzit SOS-ul tău. Au încercat să-ți spună să rămâi exact acolo unde erai. N-ai făcut-o.

- Nu i-am auzit. Cred... Aici privi spre Hatch. Cred că nu am fost prea atenți când ne-a arătat cum să lucrăm cu stația radio.

- O neatenție pe care ați plătit-o scump.

- Într-adevăr.

- Greșesc dacă spun că nu ești deloc un navigator experimentat?

- Experimentat? Nu, domnule ofițer. Dar asta este prima oară când am avut vreun necaz.

- Ihî. Povestește-mi despre bătaie.

- Bătaie?

Asta îl făcu pe ofițer să se încrunte.

- Uite ce e, nu încerca să mă prostești, băiete. Ochiul ți-e umflat și complet închis. Ai nasul plin de sânge, buza spartă, încheieturile degetelor zgâriate și tumefiate. Știu ce înseamnă o bătaie cu pumnii, înțelegi? Nu încerca să te joci cu mine.

Umerii tânărului începură să tremure. Ochii îi erau în lacrimi, dar nici măcar nu se osteni să și le șteargă sau să-și sufle nasul.

- A fost pentru fată? întrebă ofițerul cu o voce mai blândă. Domnul Hatch spune că era arătoasă. O fată de viață, în cel mai bun caz. Era a vreunuia dintre voi?

- Adică iubită? Nu. Era doar o prietenă întâmplătoare.

- Tu și amicul tău v-ați luptat pentru ea?

- Nu. Nu... tocmai. Vreau să spun că nu din cauza ei a început totul.

- Atunci care a fost motivul?

Băiatul pufni, dar rămase tăcut.

- Ai face bine să mărturisești acum, îl avertiză ofițerul, pentru că atunci când vom descoperi ceea ce este de descoperit acolo, în larg, te vom hărțui până când vei spune adevărul.

- Eram beți.

- Ihî.

- Și... și... Puștiul își înălță capul, privi către Hatch, apoi din nou către ofițer. Este cel mai bun prieten al meu, zise în cele din urmă.

- Bine. Așadar, ce s-a întâmplat?

- A înnebunit, spuse băiatul lingându-și mucii de pe buza superioară. Nebun de legat. Nu l-am văzut niciodată așa.

- Așa cum?

- Furios. Violent. Parcă l-ar fi apucat așa, brusc.

- Brusc.

- Da.

- Ce ai făcut de l-ai înfuriat așa, deodată?

- Nimic! Era jos cu ea. I-am lăsat singuri, înțelegeți?

- Ca să facă sex? Făceau sex?

- Da. Adică asta aveau de gând, să se distreze. În clipa următoare s-a întors pe punte și a sărit la mine.

- Fără nici un motiv? Așa, din senin?

Puștiul încuviință din cap.

- Trebuia să fie o petrecere. O sărbătoare. Nu înțeleg cum s-a dus totul dracului atât de repede. Jur pe Dumnezeu că nu știu.

Își lăsă fața lovită în mâini și începu din nou să plângă.

Ofițerul privi din nou spre Hatch, de parcă i-ar fi cerut sfatul, însă Hatch îi replică din ochi că nu avea sugestii de dat. Nu era consilier. Nu era părinte. Și era al dracului de sigur că nu era ofițer al gărzii de coastă sau polițist. Acum nu mai era problema lui.

Când fu clar că nu voia să spună nimic, ofițerul îl întrebă dacă avea ceva de adăugat la povestea băiatului.

- Nu.

- I-ați văzut sau auzit bătându-se?

- Singurul lucru pe care l-am văzut a fost că se distrau.

Ofițerul se întoarse spre tânăr.

- Prietenii buni nu se bat fără nici un motiv. Nici măcar atunci când au băut prea mult. Dacă se ceartă, schimbă câteva vorbe grele, poate un pumn sau doi. Dar odată ce a trecut, a trecut, corect?

- Așa cred, răspunse el mohorât.

- Așa că vreau să fii cinstit cu mine acum. În regulă? Mă asculți? Ce a provocat bătaia?

Puștiul se luptă să-și înghită nodul din gât.

- Pur și simplu m-a atacat.

- Cum așa?

- Tot ce-am făcut a fost să mă apăr. Jur, bolborosi el. Nu voiam să mă bat cu el. Era o petrecere.

- De ce te-a atacat? Când tânărul se mulțumi să clatine din cap, ofițerul insistă: Asta nu e adevărat, nu-i așa, băiete? Știi pentru ce te-a atacat. Așa că spune-mi. Ce l-a înnebunit atât de tare pe cel mai bun prieten al tău încât să te ia la bătaie?

Preț de vreo douăzeci de secunde se așternu liniștea, apoi puștiul mormăi un singur cuvânt.

Hatch nu fu sigur că auzise bine, mai ales că prima bubuitură de tunet a furtunii zgâlțâise chiar atunci ferestruica pătrată a barăcii sale. În plus, răspunsul băiatului i se păruse foarte ciudat.

Probabil că și ofițerul era de aceeași părere. Neîncrezător, se aplecă în față pentru a auzi mai bine.

- Mai spui o dată? Vorbește, băiete.

Tânărul își înălță capul, se șterse la nas cu dosul mâinii și își îndreptă spre ofițer singurul ochi cu care mai vedea.

- Invidia, spuse el răgușit. Despre asta e vorba. Invidia.

P.M.E.
Insula St. Anne, Georgia
Februarie 2002

capitolul 1

- Nu se poate să nu fie. Maris Matherly-Reed bătea nerăbdătoare cu creionul în carnetul pe care mâzgălise mai multe triunghiuri şi un şir de cercuri.

Sub ele schiţase o idee pentru o copertă de carte.

- P.M.E., aţi spus?

- Da.

- Cu regret, doamnă, nu există o persoană cu aceste iniţiale. Am verificat de două ori.

Lui Maris îi venise ideea pentru coperta de carte - o povestire autobiografică despre relaţia tulbure a autoarei cu sora ei vitregă - în timp ce aştepta ca operatoarea de la informaţiile telefonice să-i găsească numărul. O convorbire care n-ar fi trebuit să-i ia mai mult de câteva secunde se întinsese pe mai multe minute.

- Nu aveţi nici un abonat cu iniţialele P.M.E. în toată zona cu acest prefix?

- În nici o altă zonă, replică operatoarea. Am căutat pe tot teritoriul Statelor Unite.

- Poate că este vorba despre un număr de firmă, nu particular.

- Am încercat pentru ambele.

- Ar putea fi ţinut la secret?

- Ar apărea cu această menţiune. Pur şi simplu nu-mi apare nimic cu aceste iniţiale. Dacă aţi şti numele de familie ar fi...

- Dar nu-l ştiu.

- În cazul ăsta, îmi pare rău.

- Mulţumesc pentru ajutor.

Frustrată, Maris contemplă din nou schiţa, apoi mâzgăli peste ea. Cartea aia n-avea să-i placă deloc, indiferent cum ar fi arătat coperta. Conotaţiile incestuoase o făceau să se simtă stânjenită, şi se temea că numeroşi cititori aveau să-i împărtăşească sentimentul.

Dar editorul căruia i se încredințase manuscrisul ținea foarte mult să-l cumpere. Subiectul îi asigura autorului apariții în talk-show-uri de radio și televiziune, cronici în reviste și probabil șansa unui contract de ecranizare. Chiar și dacă recenziile aveau să fie slabe, subiectul cărții era destul de incitant ca să ducă la vânzări masive. Ceilalți factori de decizie de la Matherly Press fuseseră de acord cu editorul, așa încât Maris se supusese majorității. Îi datorau un serviciu.

Gândul ăsta o întoarse din nou la prologul romanului *Invidia* pe care-l citise în după-amiaza aceea. Îl descoperise într-un teanc de manuscrise nesolicitate. Timp de mai multe luni ocupaseră un raft din biroul ei, umplându-se de praf, până într-o zi, nu-și mai amintea care, când programul îi permisese să arunce o privire peste ele înainte de a le trimite autorilor nerăbdători scrisoarea standard de respingere. Închipuindu-și dezamăgirea lor zdrobitoare când citeau textul impersonal și refuzul limpede, simțea că fiecare scriitor merita cel puțin câteva minute din timpul ei.

Exista însă întotdeauna șansa aceea extrem de rară, una la un milion, când din maldărul de porcării primite avea să răsară un nou Steinbeck sau Faulkner sau Hemingway. Desigur, acesta era visul aproape fantezist al oricărui editor de cărți. Maris se mulțumea să descopere un bestseller. Aceste douăsprezece pagini de prolog erau în mod clar promițătoare. O incitaseră pe Maris mai mult decât orice citise în ultima vreme, chiar și materiale din portofoliul ei cu autori consacrați, și în mod sigur mai mult decât tot ce citise din romancierii care abia se lansaseră.

Îi suscitaseră curiozitatea, exact așa cum trebuie să facă prologul sau primul capitol. O captivaseră, voia să afle mai mult, era nerăbdătoare să citească și continuarea. Se întreba dacă restul povestirii fusese scris sau măcar creionat. Era prima încercare a autorului de a scrie ficțiune? El sau ea mai scrisese și altceva în alt gen literar? Ce scrisori de recomandare avea? Îl/o recomanda ceva?

Nu exista nimic care să sugereze sexul autorului, deşi ei instinctul îi spunea că e bărbat. Dialogul interior al lui Hatch Walker părea real şi se potrivea cu firea lui ironică, iar limbajul sugera un mod de gândire masculin. Firul narativ se potrivea cu sufletul poetic, chiar dacă pervertit, al bătrânului marinar.

Numai că paginile fuseseră trimise de cineva fără nici un pic de experienţă în privinţa modului în care trebuie să propui un manuscris unui potenţial editor. Fuseseră încălcate toate regulile obişnuite. Înăuntru nu exista nici plicul timbrat cu adresa destinatarului pentru răspuns. Nu exista nici o scrisoare de prezentare. Nu era nici număr de telefon, adresă, căsuţă poştală sau adresă de e-mail. Numai acele trei iniţiale şi numele unei insule despre care Maris nu auzise niciodată. Cum spera autorul să-şi vândă manuscrisul dacă nu putea fi contactat?

Observă că data poştei era veche de patru luni. Dacă autorul trimisese prologul mai multor editori în acelaşi timp, era foarte posibil să fi obţinut deja un contract.

Un motiv în plus să-l găsească pe misteriosul personaj cât de repede posibil. Fie îşi pierdea timpul, fie dăduse peste ceva promiţător. Oricare ar fi fost situaţia, trebuia să afle cât mai curând.

– Nu eşti gata?

Noah apăru în uşa deschisă a camerei, în smochingul lui Armani. Maris spuse:

– Măi, dar ce arătos eşti! Aruncă o privire spre ceasul de pe birou, dându-şi seama că pierduse orice noţiune a timpului şi că era chiar în întârziere. Trecându-şi degetele prin păr, râse scurt, autocritic. Eu însă voi avea nevoie de câteva renovări majore.

Soţul ei, cu care era căsătorită de douăzeci şi două de luni, închise uşa după el şi înaintă spre biroul aflat în colţul încăperii.

Aruncă pe masă o revistă de afaceri, apoi se duse în spatele scaunului ei şi începu să-i maseze uşor ceafa şi umerii, locurile în care ştia că i se adună oboseala şi tensiunea.

– O zi grea?

– De fapt, n-a fost chiar așa de rău. Doar o singură ședință în după-amiaza asta. Mi-am folosit timpul liber ca să mai fac puțin loc pe aici, zise ea arătând spre maldărul de manuscrise respinse care așteptau să fie luate de acolo.

– Ai citit materialele din teancul de manuscrise nesolicitate? Zău, Maris, o admonestă el cu blândețe. De ce-ți bați capul? Politica editurii Matherly Press este să nu cumpere nimic care nu este trimis de un agent.

– Asta este politica oficială a companiei, dar cum eu sunt o Matherly, pot să încalc regula dacă vreau.

– M-am însurat cu o anarhistă, glumi el, aplecându-se să o sărute pe ceafă. Dar dacă tot plănuiești o insurecție, n-ai putea să-ți alegi o cauză care să ne consolideze cifra de afaceri în locul uneia care-i consumă timpul valoros editorului și vicepreședintelui nostru?

– Ce titlu descurajator, remarcă ea cu o ușoară tresărire. Mă face să par ca o femeie șleampătă care miroase a drajeuri de gât și poartă pantofi comozi și ieftini.

– Te face să pari puternică, așa cum și ești, râse el. Și teribil de ocupată, așa cum și ești.

– Ai uitat să adaugi deșteaptă și sexy.

– Asta se înțelege de la sine. Și nu mai încerca să schimbi subiectul. De ce să-ți bați tu capul cu maldărul ăsta de manuscrise nedorite, când nici măcar redactorii începători n-o fac?

– Fiindcă tata m-a învățat să respect pe oricine care încearcă să scrie. Chiar dacă talentul respectivului este limitat, efortul lui merită o oarecare atenție.

– Nici prin cap nu-mi trece să-l contrazic pe venerabilul Daniel Matherly.

În ciuda reproșului blând al lui Noah, Maris avea de gând să continue să treacă în revistă manuscrisele acelea nedorite. Deși era o treabă neproductivă, mâncătoare de timp, întruchipa unul dintre principiile pe care, cu un secol în urmă, un Matherly fondase această editură. Cum nu era un Matherly prin naștere, Noah putea să râdă de aceste tradiții arhaice. El făcea parte din familie prin căsătorie, nu erau rude de sânge, iar asta era

o diferență importantă care explica atitudinea lui mai relaxată față de tradiție.

Un Matherly avea cerneala amestecată în sânge. Maris credea cu fermitate că admirația și respectul familiei sale pentru cuvântul scris și pentru scriitori fuseseră hotărâtoare pentru succesul și longevitatea editurii.

- Am un exemplar din forma finală a articolului, spuse Noah.

Maris luă revista pe care o adusese el și se duse direct la pagina marcată cu un semn.

- Ah, ce fotografie minunată!

- Un fotograf bun.

- Un subiect bun.

- Mulțumesc.

- „Noah Reed are patruzeci de ani, dar i-ai putea da mult mai puțin", citi ea cu glas tare din articol. Își lăsă capul pe spate, privindu-l cu ochi critic. Sunt de acord. Nu arăți nici o zi peste treizeci și nouă.

- Ha-ha!

- „Exercițiile zilnice în sala de sport de la etajul șase al editurii Matherly Press - una dintre noutățile introduse de Reed când a venit în firmă, în urmă cu trei ani - îl mențin pe bărbatul de 1,82 m suplu și în formă." Păi, autoarea este clar înamorată. Ai avut vreo escapadă cu ea?

- Categoric, nu, chicoti el.

- E printre puținele.

În ziua nunții lor, Maris îi spusese în glumă că așa de multe femei nemăritate deplângeau pierderea unuia dintre cei mai râvniți burlaci din oraș, încât se mira că ușile catedralei St. Patrick nu erau drapate în crep negru.

- Catadicsește să amintească și de perspicacitatea ta în afaceri și de donațiile făcute pentru Matherly Press?

- Ceva mai jos.

- Ia să vedem... „Încărunțește la tâmple, ceea ce dă o notă în plus de distincție înfățișării sale atrăgătoare"... Și așa mai departe despre atitudinea impresionantă și farmecul tău. Ești sigur.... A, e ceva aici. „Se află la cârma editurii Matherly Press împreună cu socrul lui, legendarul editor Daniel Matherly, care ocupă funcția de președinte, și cu soția lui, Maris Matherly-Reed, despre

care spune că are un gust și calități editoriale desăvârșite. Cu modestie, îi atribuie ei reputația companiei de a publica bestselleruri." Mulțumită, înălță capul și-i zâmbi. Ai spus tu așa ceva?

- Și multe altele pe care nu le-a amintit.

- În acest caz, mulțumesc foarte mult.

- N-am spus decât ce știu că e adevărat.

Maris termină de citit și restul articolului măgulitor, apoi puse revista deoparte.

- Foarte drăguț. Dar lăsând la o parte toate prostiile scrise, a omis două momente biografice importante.

- Care ar fi acelea?

- Că și tu ești un scriitor excelent.

- *Învinsul* e fumat.

- Dar ar trebui menționat de fiecare dată când numele tău apare în vreo publicație.

- Și care e al doilea lucru? întrebă el cu același ton repezit pe care-l folosea de câte ori Maris aducea vorba despre unicul lui roman publicat.

- N-a pomenit nimic despre tehnicile tale minunate de masaj.

- Mă bucur să pot face un serviciu.

Maris închise ochii, plecându-și capul într-o parte.

- Puțin mai jos, mai spre... aahhh. Acolo.

Apăsă puternic cu degetul mare între omoplați, și tensiunea începu să dispară.

- Ești încordată toată, remarcă el. Așa-ți trebuie dacă scormonești în mormanul ăla de gunoi toată ziua.

- S-ar părea că n-a fost timp pierdut. Chiar am descoperit ceva care mi-a stârnit interesul.

- Glumești.

- Nu.

- Ficțiune sau altceva?

- Ficțiune. Numai un prolog, dar e incitant. Începe...

- Iubito, vreau să știu totul despre asta. Dar zău că ar trebui să-i dai bătaie dacă vrei să ajungem la timp.

O sărută pe creștet, apoi dădu să se retragă, însă Maris îl prinse de mâini și le trase spre umerii ei, ținându-i-le apăsat.

- Chiar trebuie să mergem în seara asta?

- Mai mult sau mai puțin.

- Am putea să ratăm o recepție, nu? Tata a anunțat că nu vine.

- De aceea ar trebui să fim prezenți. Matherly Press a rezervat o masă. Două locuri neocupate s-ar observa ușor. Unul dintre autorii noștri primește un premiu.

- E însoțit de agentul și editorul lui. N-o să ducă lipsă de aplauze. Îi trase mâinile în jos, spre sâni, și murmură: Hai să telefonăm să spunem că nu putem veni. Să mergem acasă și să fim numai noi doi. Deschidem o sticlă cu vin, cu cât mai ieftin, cu atât mai bine. Intrăm în jacuzzi și mâncăm pizza. Să facem dragoste într-o altă încăpere decât dormitorul. Poate chiar în două.

Râzând, el o strânse cu tandrețe de sâni:

- Și despre ce ziceai că e prologul ăla?

Își trase mâinile de sub ale ei, îndreptându-se spre ușă.

- Credeam că-ți fac o ofertă de nerefuzat, bombăni Maris dezamăgită.

- Tentant. Foarte. Dar dacă nu ne ducem la cina asta, vom trezi suspiciuni.

- Ai dreptate. Nu mi-ar plăcea să creadă lumea că încă ne purtăm ca niște tineri căsătoriți care mor după o seară petrecută doar în doi.

- Ceea ce e adevărat.

- Dar...?

- Dar avem și responsabilități profesionale, Maris. Așa cum știi prea bine. E important ca oamenii din industria cărții să știe că, atunci când se referă la Matherly Press, ar face al naibii de bine să fie ori la prezent, ori la viitor, nu la trecut.

- Și de asta participăm la aproape toate evenimentele editoriale organizate la New York, spuse ea, ca și când ar fi recitat o lecție învățată pe de rost.

- Exact.

Programul lor era încărcat cu întâlniri la micul dejun, prânz, cină, recepții și cocktailuri. În opinia lui Noah era extrem de important, practic obligatoriu să fie văzuți ca participanți activi în cercurile literare, mai ales că tatăl ei nu se mai putea implica în măsura în care

o făcuse altădată. Daniel Matherly o lăsase mai uşor în ultima vreme. Nu mai participa la toate întrunirile interne ale companiei. Nu mai accepta să ţină conferinţe, deşi solicitările curgeau încă. Acum cei de la Four Seasons telefonau zilnic pentru a întreba dacă Daniel urma să-şi folosească masa rezervată la prânz sau dacă puteau să o dea altcuiva. Timp de aproape cinci decenii, Daniel fusese o forţă de temut. Sub conducerea lui, Matherly Press stabilise standardele în acest domeniu, dictase orientările, dominase listele de bestselleruri. Numele lui devenise sinonim cu industria cărţii, atât pe piaţa internă, cât şi pe cea externă. Fusese o forţă copleşitoare, însă de luni de zile încetinise din proprie voinţă ritmul. Cu toate acestea, cvasipensionarea lui nu însemna sfârşitul, şi nici măcar o scădere a viabilităţii editurii. În opinia lui Noah, era extrem de important ca acest lucru să fie înţeles de toţi cei din branşă, iar dacă asta însemna să participe de mai multe ori pe lună la dineuri de gală, aşa aveau să facă.

– Cât timp îţi trebuie? se interesă el uitându-se la ceas. Trebuie să-i spun şoferului când coborâm.

– Lasă-mă douăzeci de minute, replică ea cu un oftat de resemnare.

– Sunt generos. Ai treizeci.

O sărută înainte să plece, dar Maris nu se apucă imediat să se aranjeze. În loc de asta, o rugă pe secretara ei să formeze un număr de telefon. Mai avea şi altă idee despre cum ar fi putut să-l găsească pe autorul *Invidiei*. În timp ce aştepta să primească legătura, privi afară, pe ferestrele biroului.

În colţul orientat spre sud-est, geamurile se înălţau aproape din podea până-n tavan. Centrul Manhattanului avea parte de o seară blândă de vară. Soarele se furişase în spatele zgârie-norilor, aruncând străzile de dedesubt într-un amurg timpuriu. Prin ferestrele clădirilor vecine, Maris îi vedea pe funcţionari cum se pregăteau să plece. Bulevardele erau supraaglomerate, cu traficul nebun de după orele de serviciu şi înainte de spectacole. Taxiurile se întreceau care mai de care să ocupe câte o frântură de spaţiu, vârându-se printre autobuze

și camioanele de marfă prin culoare imposibil de înguste. Curieri pe biciclete, care după toate aparențele aveau gânduri sinucigașe, pedalau periculos printre mașini. Ușile turnante vărsau pe trotuarele ticsite pietoni care se înghionteau să-și facă loc, mânuind serviete și sacoșe de cumpărături ca pe niște arme. Vizavi, pe Avenue of the Americas, se forma deja coadă la Radio City Music Hall, unde în acea seară cânta Tony Bennett. Conducătorii editurii Matherly Press primiseră bilete de favoare VIP, dar fuseseră obligați să le refuze din cauza banchetului de decernare a premiilor literare. Pentru care trebuia să se îmbrace, își aminti Maris, exact în momentul în care se auzi țârâitul telefonului.

- E pe linia unu, o informă secretara.

- Mulțumesc. Nu-i nevoie să mai stai. Ne vedem mâine. Maris apăsă pe butonul care clipea. Alo?

- Da. La telefon adjunctul șerifului, Harris.

- Bună ziua, domnule Harris. Mulțumesc că ați acceptat să vorbiți cu mine. Mă numesc Maris Matherly-Reed.

- Cum ați spus? Când ea repetă, bărbatul rosti sec: Înțeleg.

Maris făcu o pauză, lăsându-i timp să comenteze sau să o întrebe ceva, dar el nu făcu nici una, nici alta, așa că intră direct în subiect.

- Încerc să găsesc pe cineva, o persoană care cred că stă pe insula St. Anne.

- Asta e în districtul nostru.

- Georgia, nu?

- Da, doamnă, răspunse el cu mândrie.

- St. Anne chiar este o insulă?

- Nu cine știe ce insulă. Vreau să spun că e mică. Dar, da, chiar e o insulă. La vreo trei kilometri de uscat. Pe cine căutați?

- Pe cineva cu inițialele P.M.E.

- P.M.E. spuneți?

- Știți pe cineva cu inițialele astea?

- N-aș prea crede, doamnă. Vorbim de un bărbat sau de o femeie?

- Din păcate, nu știu.

- Nu știți. Ha! După un moment, ajutorul de șerif reluă: Dacă nici măcar nu știți dacă e bărbat sau femeie, ce treabă aveți cu persoana?

- Chestiune de afaceri.

- Afaceri.

- Exact.

- Aha.

Era într-un impas. Maris încercă din nou:

- Mă gândeam că poate știți sau poate ați auzit de cineva care...

- Nu.

Discuția asta nu ducea nicăieri, iar ea intra în criză de timp.

- Păi, vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Harris. Scuze pentru deranj.

- Nici un deranj.

- Ați putea să vă notați numele și numerele mele de telefon? Dacă vă vine vreo idee sau auziți de cineva cu aceste inițiale, v-aș rămâne îndatorată dacă ați putea să mă anunțați.

După ce notă informațiile de contact, polițistul adăugă:

- Auziți, doamnă? Dacă e vorba de neplata pensiei alimentare pentru copil, sau de vreun mandat de arestare, sau ceva de genul ăsta, bucuros aș putea să văd dacă...

- Nu, nu. În nici un caz nu e vorba de probleme juridice.

- Afaceri.

- Exact.

- În acest caz, e-n regulă, spuse el cu o dezamăgire evidentă. Îmi pare rău că n-am putut să vă ajut.

Ea îi mulțumi din nou, apoi încuie biroul și o luă grăbită spre toaleta femeilor, unde își agățase rochia de seară pe un umeraș încă dis-de-dimineață, când venise la serviciu. Cum înainte să plece de la serviciu se schimba adeseori din ținuta de afaceri într-una de seară, ținea într-un dulap o gamă completă de obiecte de toaletă și cosmetice. Îi erau de folos acum. După un sfert de oră,

când se revăzu cu Noah la lift, acesta scoase un fluierat lung și admirativ, apoi o sărută pe gât.

- Grozavă transformare. Practic, un miracol. Arăți senzațional.

În timp ce coborau, ea își evaluă înfățișarea reflectată în ușa de metal a ascensorului și își dădu seama că eforturile nu-i fuseseră zadarnice. „Senzațional" era o ușoară exagerare, dar arăta mai bine decât s-ar fi putut aștepta, având în vedere că la început fusese complet ciufulită și nearanjată. Alesese o rochie de mătase de culoarea merișorului, cu bretele subțiri și un decolteu adânc. Pasiunea ei pentru bijuteriile strălucitoare de seară se materializa în seara asta în clipsuri cu diamante în urechi și o poșetă Judith Leibner incrustată cu cristale, în formă de fluture, un dar de Crăciun de la tatăl ei. Pe umeri avea un șal de cașmir cumpărat de la Paris în timpul unei excursii pe care o făcuse acolo după târgul internațional de carte de la Frankfurt. Își adunase părul lung până la umeri într-o coadă de cal elegantă, pe ceafă. Coafura avea un aer șic și sofisticat, nelăsând să se vadă că fusese varianta cea mai rapidă. Își retușase machiajul, își conturase buzele cu un creion special, apoi le dăduse cu luciu. Ca să dea culoare chipului palid, aplicase pudră bronzantă pe pomeți, pe bărbie, frunte și decolteu. Sutienul push-up, o descoperire minunată, venea ca o mănușă în răscroiala rochiei, dând amploare decolteului.

- Bronzul și țâțele ei erau de cumpărat.

Ușile ascensorului se deschiseră la parter. Noah se dădu într-o parte, ca s-o lase să iasă ea întâi, și o privi foarte mirat.

- Ai zis ceva?

- Nimic, zise ea râzând încetișor. Mi-am amintit ceva ce am citit azi.

capitolul 2

Deși ploaia stătuse de o jumătate de oră, aerul era atât de încărcat de umezeală, că apa nu se putea evapora,

adunându-se în băltoace și atârnând în stropi de petalele florilor și pe puful piersicilor coapte, numai bune de cules. Crengile coniferelor erau aplecate de greutatea suplimentară. De pe frunzele foioaselor, perfect spălate de ploaia recentă, se rostogoleau picături mari care cădeau pe pământul îmbibat ca un burete. O briză cât de ușoară ar fi scuturat apa din copaci, dând naștere unor averse în miniatură, dar aerul abia dacă se mișca. Atmosfera era inertă și avea o consistență aproape la fel de compactă ca și liniștea.

Adjunctul șerifului, Dwight Harris, se dădu jos din mașinuța de golf pe care o împrumutase de la debarcaderul de la St. Anne. Înainte de a o lua pe aleea spre casă, își scoase pălăria și se opri, spunându-și că avea nevoie de un moment ca să se orienteze, când de fapt ceea ce făcea el era să-și pună la îndoială hotărârea de a veni aici singur după apusul soarelui. Nu prea știa la ce să se aștepte. Nu mai fusese acolo niciodată, deși bineînțeles că știa despre casa aceea. Oricine călcase vreodată pe St. Anne auzise poveștile despre casa de pe plantație, aflată în capătul cel mai estic al insulei, pe o limbă mică de pământ orientată înspre Africa. Unele dintre istoriile pe care le aflase erau cam greu de crezut, dar, pe cinstea lui, descrierea casei era al naibii de apropiată de realitate. Cu o arhitectură colonială tipică zonei de coastă a Georgiei, clădirea albă cu două etaje, îmbrăcată în lemn, era cocoțată pe o pivniță din cărămidă patinată. Șase trepte largi duceau la veranda spațioasă, care se întindea pe toată lungimea fațadei, cuprinzând și părțile laterale. Ușa de la intrare fusese vopsită într-un negru strălucitor, la fel și obloanele solide, menite să reziste în condiții de uragan, care flancau toate ferestrele. Șase coloane netede susțineau balconul de la etajul al doilea. Pe acoperișul cu pantă abruptă se sprijineau două coșuri identice.

Arăta cam cum își închipuise adjunctul Harris. Nu se gândise însă că putea să aibă un aer atât de sinistru. Sări ca ars și mormăi speriat când o picătură de ploaie îi aterizâ pe ceafă cu un pleoscăit puternic. Căzuse de pe creanga aplecată a copacului sub care stătea. Se șterse,

își puse din nou pălăria și privi în jur să fie sigur că nu-i văzuse nimeni reacția nervoasă. Lumina sumbră a amurgului și vremea urâtă creau o atmosferă terifiantă. Se forță să-și pună picioarele în mișcare, blestemându-se că se purta ca un laș. Evitând bălțoacele, își croi drum pe aleea din cochilii de scoici, mărginită de șiruri duble de stejari, câte patru pe fiecare parte. De crengi erau agățați licheni ce atârnau în mănunchiuri, iar rădăcinile groase ale copacilor străvechi șerpuiau pe pământ.

Una peste alta, intrarea era impresionantă. „Maiestuoasă" ar fi fost cuvântul potrivit. Harris știa că partea din spate a casei dădea spre Atlantic. Clădirea nu fusese atât de măreață de la început. În urmă cu mai bine de două secole, un plantator cumpărase insula de la un colonist care hotărâse că preferă să moară de bătrânețe în Anglia decât să dea în primire din cauza febrei galbene în nou fondata națiune americană. Inițial fuseseră doar patru camere, dar casa se extinsese odată cu succesul plantației, pe care se cultivaseră mai întâi planta de indigo și trestia de zahăr, apoi bumbacul. După mai multe generații, cele patru încăperi originale fuseseră transformate în spațiu de locuit pentru sclavi, iar familia se mutase în casa principală.

În zilele ei de glorie fusese o minunăție, cel puțin pentru insula St. Anne. Materialele de construcție și toate mobilele fuseseră aduse cu vaporul, apoi transportate cu niște vehicule trase de catâri prin pădurile dese și câmpurile roditoare. Lucrările duraseră ani de zile, dar fusese construită temeinic, rezistând ocupației de către trupele unioniste și dezastrelor provocate de uragane. În cele din urmă însă, fusese răpusă de o insectă.

Pe la începutul secolului al douăzecilea, gândacul de bumbac adusese la ruină nu doar recoltele. Mai devastatoare decât stihiile și războaiele, insecta distrusese economia locală și viața insularilor de pe St. Anne. Unul dintre descendenții primului proprietar al plantației prevăzuse - corect - declinul iminent și se spânzurase de candelabrul din salon. Restul familiei o ștersese în toiul nopții, lăsând în urmă datorii și taxe neplătite.

Nu se mai auzise niciodată de ei. Trecuseră decenii de atunci.

Într-un final, pădurea invadase terenul din jurul casei, la fel cum făcuse şi cu câmpurile odinioară albe de bumbac. Încăperile altădată locuite de aristocraţi şi vizitate de un preşedinte al Statelor Unite fuseseră ocupate de tot soiul de paraziţi. Singurii care se mai aventurau în interiorul conacului dărăpănat erau puştii zurlii în căutare de aventură sau, din când în când, vreun beţiv care voia un loc unde să doarmă.

Rămăsese o ruină până în urmă cu un an, când un străin de locurile acelea o cumpărase şi începuse lucrări masive de renovare. Harris presupunea că o fi fost vreun tip din nord care văzuse *Pe aripile vântului* de mai multe ori şi-şi dorise un conac pe pământ sudist, un yankeu care avea mai mulţi bani decât bun-simţ.

Totuşi, pe insulă se vorbea de bine despre noul proprietar. Oamenii spuneau că făcuse îmbunătăţiri remarcabile la casă. Dar după Harris, mai erau încă multe de făcut dacă ar fi fost să strălucească precum în zilele ei de glorie. Adjunctul şerifului nu-l invidia pe cumpărător pentru monumentala lui sarcină, nici pentru cheltuielile pe care le implica o asemenea iniţiativă. Nu era invidios nici pe ghinionul care părea să se potrivească de minune cu locul acela. Potrivit legendei, fantoma spânzuratului încă mai umbla pe coridoare, iar candelabrul din salon se legăna de tavan din motive pe care nimeni nu reuşea să le descopere.

Harris nu dădea doi bani pe fantome. Văzuse oameni în carne şi oase care făceau chestii mult mai înfricoşătoare decât orice necaz ar fi putut pricinui o stafie. Chiar şi aşa însă, i-ar fi plăcut un pic mai multă lumină ca să urce treptele, să traverseze veranda şi să ajungă la uşa de la intrare.

Bătu cu ciocănelul de alamă uşurel, apoi mai puternic. Secundele se scurgeau cu aceeaşi lentoare cu care picura ploaia de pe streaşină. Nu era aşa de târziu, dar poate că locatarul se culcase deja. La urma urmelor, oamenii de la ţară aveau tendinţa să se retragă mai devreme decât orăşenii. Îi trecu prin cap să plece şi să vină altă dată,

de preferință înainte să apună soarele, dar auzi un zgomot și pași care se apropiau. Câteva momente mai târziu, ușa se deschise din interior, dar nu prea mult.

- Da?

Harris iscodi cu privirea prin crăpătura ușii. Se pregătise sufletește să vadă orice, de la fantoma spânzuratului până la țevile duble ale unei arme îndreptate spre burta lui de un proprietar iritat că fusese scos din pat degeaba.

Din fericire, bărbatul din fața lui părea acceptabil de prietenos. Harris nu-l vedea prea bine, iar trăsăturile chipului i se contopeau în penumbra din vestibul, însă vocea îi suna destul de plăcut. Măcar nu-l înjurase. Încă.

- Bună seara, domnule. Sunt ajutorul de șerif, Dwight Harris. De la biroul șerifului din Savannah.

Bărbatul se aplecă puțin în față, aruncându-și privirea pe deasupra lui, spre mașinuța de golf parcată la capătul aleii. Nu exista nici o cursă regulată de feribot spre St. Anne, tocmai ca să descurajeze turismul și pe musafirii nedoriți. Cei care veneau acolo fie aveau barca lor, fie închiriau una, iar la sosire fie mergeau pe jos, fie închiriau o mașinuță de golf ca să poată străbate insula de vreo treizeci și șase de kilometri pătrați. Numai localnicii se deplasau cu mașina pe drumurile înguste, din care multe fuseseră lăsate nepavate intenționat.

Mașinuța de golf nu avea un aer la fel de oficial ca mașina poliției, și Harris își închipuia că asta îi mai diminua un pic din autoritate. Ca să-și mai ridice moralul, trase în sus de tocul armei care-i alunecase.

- Cu ce vă pot ajuta, domnule ajutor de șerif? îl întrebă tipul din spatele ușii.

- Întâi de toate, aș vrea să-mi cer scuze că vă deranjez. Dar seara asta am primit un telefon. De la o cucoană din New York. Neprimind nici o reacție, Harris continuă: Zicea că încearcă să dea de cineva care are inițialele P.M.E.

- Nu zău?

- Așa zicea. N-am dat de înțeles că numele mi-ar spune ceva.

- Şi care e adevărul?

- Adică dacă-mi spune ceva? Nu. Nu pot să zic că da, cu mâna pe inimă.

- Şi cu toate acestea sunteţi aici.

- Mi-a stârnit curiozitatea, trebuie să recunosc. N-am mai auzit de nimeni care să se recomande numai cu iniţialele, înţelegeţi. Da' nu vă faceţi griji. Noi pe-aici respectăm intimitatea cetăţenilor.

- Un obicei minunat.

- Pe St. Anne e o tradiţie ca oamenii să se ascundă pe insulă dintr-un motiv sau altul. Nici nu terminase afirmaţia, că Harris şi-o regretă. Suna ca un fel de acuzaţie. Se lăsă o tăcere prelungă. Nervos, îşi drese glasul înainte de a relua: Aşa că, în fine, m-am gândit să-i fac un serviciu acelei doamne. Şi m-am dus la debarcader. Am întrebat încoace şi-ncolo şi am fost îndrumat aici.

- Şi ce voia doamna din New York?

- Păi, nu prea ştiu exact. Zicea că nu e vreo problemă juridică sau ceva de genu' ăsta. Doar că avea treabă cu P.M.E. Mă gândeam că aţi putea să fiţi unul dintre marii câştigători la loterie, poate că vă caută Ed McMahon şi Dick Clark[1].

- N-am jucat niciodată la loto.

- Aha, înţeleg. Păi în acest caz... Harris trase de borul pălăriei în faţă ca să poată să se scarpine la ceafă. Se întreba de ce naiba tipul nu-l invitase înăuntru sau de ce nu aprinsese nici o lumină. Faptul că se purtase cu precauţie nu-l dusese nicăieri, aşa că întrebă de-a dreptul: Sunteţi P.M.E. sau nu?

- A spus cum o cheamă?

- Ha? A, doamna aia? Da. Harris pescui un petic de hârtie din buzunarul de la piept al cămăşii de uniformă şi descoperi stingherit că era umed de la transpiraţie. Doar că bărbatului nu păru să-i pese când luă hârtia şi o citi. Alea sunt numerele ei de telefon, explică poliţistul. Toate. Aşa că mi-am închipuit că treaba aia de care zicea trebuie să fie destul de importantă. Ăsta-i motivul pentru care am venit aici în seara asta.

[1] Prezentatori de emisiuni şi jocuri televizate (n.red.)

- Mulţumesc foarte mult pentru deranj, domnule şerif.

- Ajutor.

- Domnule ajutor de şerif.

Apoi, înainte ca Harris să apuce măcar să clipească, bărbatul îi închise uşa în nas.

- Seară bună şi dumneavoastră, mormăi poliţistul luând-o înapoi. Cizmele lui zdrobeau cochiliile de pe alee. Seara se transformase în beznă deplină, şi sub coronamentul stejarilor era încă şi mai întuneric. De fapt, nu-i era chiar frică. Individul din spatele uşii fusese destul de civilizat. Nu fusese ceea ce s-ar fi putut numi ostil. Neprimitor, poate, dar nu ostil. Oricum, Harris era bucuros că plimbarea luase sfârşit. Dacă ar fi fost să o facă din nou, probabil că nu şi-ar fi asumat el însuşi sarcina asta. Ce treabă avea el dacă o cucoană oarecare din nord reuşea sau nu cu afacerea ei de care nu-i pomenise nimic?

Când se aşeză în maşinuţa deschisă de golf, văzu că din copacul de deasupra cursese apă pe banchetă.

Avea bucile ude fleaşcă atunci când ajunse la cheiul unde legase barca. Tipul de la care împrumutase maşinuţa de golf - gratis pentru oamenii legii - îi aruncă o privire neîncrezătoare când Harris îi înapoie cheia.

- L-aţi găsit?

- Da, mulţumesc pentru lămuriri. L-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

- Din când în când, mormăi bărbatul tărăgănat.

- E din ăia ciudaţi?

- Nu pare.

- A făcut vreodată ceva probleme pe aici?

- Noo, stă mai tot timpul singur.

- Locuitorii de pe insulă îl plac?

- Aveţi nevoie de benzină pentru drumul de întoarcere?

Ceea ce era de fapt o invitaţie să plece şi să-şi ia cu el şi întrebările iscoditoare.

Harris sperase să-şi facă o imagine mai limpede despre individul care ocupa conacul bântuit şi se ascundea în spatele uşilor când venea cineva în vizită, dar nu avusese noroc. În afară de curiozitatea lui naturală, nu avea nici

un pretext ca să continue investigațiile legate de motivul pentru care un bărbat se ascundea după niște inițiale. În plus, nu era treaba lui să afle ce voia de la respectivul o femeie din New York City. Îi mulțumi insularului pentru că-i dăduse voie să folosească mașinuța de golf.

– Cu plăcere, mormăi celălalt scuipând zeamă de tutun în noroi.

capitolul 3

– Încă o fotografie, vă rog, domnule și doamnă Reed.

Maris și Noah îi zâmbiră fotografului de la *Publishers Weekly*. În timpul cocktailului se fotografiaseră cu alți editori, cu autorul lor câștigător al premiului și cu gazda celebră. Fosta campioană de tenis se închipuia scriitoare acum că un „negru" îi creionase un roman cu cheie despre perioada petrecută în circuitul profesionist.

Soților Reed li se îngăduise să ia cina într-o liniște relativă, dar acum când evenimentul luase sfârșit, erau rugați din nou să stea la poză. După cum le promisese, fotograful trase un ultim cadru cu ei, apoi o luă la goană să-l prindă pe faimosul guru al exercițiilor fizice care, cu ultima lui carte de fitness, domina lista bestsellerurilor de nonficțiune.

Maris oftă în timp ce traversau holul elegant al hotelului Palace.

– În sfârșit. De-abia aștept să-mi pun pijamaua.

– Încă un pahar și putem spune noapte bună.

– Un pahar?

– La LeCirque.

– Acum?

– Ți-am spus doar.

– Nu, nu mi-ai spus.

– Sunt sigur că ți-am spus, Maris. Între felul principal și desert ți-am spus la ureche că Nadia ne-a invitat să bem un pahar cu ea și cu unul dintre laureați.

– Nu știam că era vorba de seara asta.

Maris suspină enervată. Nadia Schuller îi displăcea foarte tare exact din acest motiv. Criticul literar era

o femeie indiscretă şi insistentă şi îi implica întotdeauna pe Noah şi pe ea în câte un angajament din care nu exista o ieşire elegantă.

Editorialul Nadiei Schuller „Discuţii despre cărţi" era publicat în ziarele importante şi avea greutate – după părerea lui Maris, pur şi simplu pentru că Nadia se erijase în postura singurului critic de carte din ţară al cărui nume era recunoscut de majoritatea cititorilor. Îi făcea o impresie proastă, atât din punct de vedere profesional, cât şi personal.

Nadia avea abilitatea de a face să pară că aceste întâlniri aranjate erau avantajoase pentru cei pe care îi reunea, dar Maris bănuia că aceste întâlniri nu-i aduceau foloase decât ei înseşi. Poseda ştiinţa fără egal de a se pune singură în valoare şi refuza să accepte un răspuns negativ. Oricare ar fi fost cererea ei, avea darul de a exagera presupunând că aceasta avea să fie acceptată fără crâcnire. Neîndeplinirea dorinţelor ei avea drept consecinţă nişte ameninţări voalate. Maris era conştientă de manipulările Nadiei, însă Noah părea că nu le vede.

– Te rog, Noah, nu putem să anulăm? Doar de data asta?

– Am promis deja.

– Nu în seara asta, îl imploră ea.

– Să-ţi spun cum procedăm. Hai să facem un compromis. O întoarse spre el şi îi zâmbi afectuos. Cred că ar putea fi o întâlnire importantă.

– Nadia face întotdeauna să pară că este nu numai importantă, ci şi neapărat necesară.

– Sigur. Dar de data asta nu cred că exagerează.

– Şi care ar fi compromisul?

– O să te scuz eu. O să-i spun Nadiei că te doare capul sau că ai o întâlnire mâine-dimineaţă devreme, la micul dejun. O să-l trimit pe şofer să te ducă acasă. După un pahar, o să vin şi eu acasă. După cel mult o jumătate de oră. Promit.

Ea îşi strecură mâna sub smochingul lui şi îi mângâie pieptul prin materialul foarte apretat al cămăşii.

- Domnule Reed, eu am un compromis mai bun. O să-i spun Nadiei să se arunce în East River. Apoi mergem împreună acasă. Ţi-aminteşti de pijamalele alea? Ne putem lipsi.

- Ţi-ai încheiat cam vag propoziţia, observă el.

- Tu eşti scriitorul. Eu sunt o biată editoare.

- Sunt un *fost* scriitor.

- Nu există aşa ceva. Se apropie un pas şi îşi apropie coapsele de ale lui. Ce spui? Despre pijamale?

- Noah? Vă aşteptăm.

Nadia Schuller se apropie cu ţinuta unui general de armată gata să se adreseze trupelor, cu excepţia faptului că era mai bine îmbrăcată şi zâmbea prefăcut. Se pricepea să-şi farmece interlocutorul atunci când dorea - dădea buzna, îl dezarma şi se punea în valoare. Mulţi îi cădeau pradă. Era o invitată populară şi frecventă a talk-show-urilor. Letterman avea o pasiune pentru ea, şi el era numai unul dintre prietenii ei celebri. Îşi făcuse o meserie din a se lăsa fotografiată cu actori, muzicieni, supermodele şi politicieni ori de câte ori era posibil.

Se autopropulsase pe culmi pe care Maris simţea că nu le merita. Îşi arogase singură rolul şi autoritatea fără vreo recomandare relevantă care să-i sprijine părerile despre literatură sau despre afacerile cu cărţi, dar scriitorii şi editorii nu-şi puteau permite să o ofenseze, deoarece riscau ca următoarea lor apariţie să fie desfiinţată în editorialul ei.

În acea seară era la braţul unui romancier de succes care părea puţin buimac. Sau poate că fumase nişte iarbă, dacă bârfele despre el erau adevărate. Sau poate că era doar ameţit după ce fusese propulsat întreaga seară de motoarele turbo ale personalităţii Nadiei.

- Noah, n-o să ne reţină masa la nesfârşit. Veniţi?

- Păi... şovăi el privind spre Maris.

- Care este problema? întrebă Nadia cu o voce la fel de pătrunzătoare ca freza unui dentist. Îi adresase întrebarea lui Maris, închipuindu-şi automat că ea era cauza ezitării.

- Nu este nici o problemă, Nadia. Eu şi Noah aveam o discuţie privată.

- Măi să fie. Am întrerupt una dintre chestiile alea dintre soți?

Ar fi putut fi drăguță dacă nu ar fi fost atât de tăioasă, lucru care se citea în zâmbetul ei rigid și în privirea ei calculată, căreia părea să nu-i scape nimic. Era întotdeauna îmbrăcată impecabil, dichisită și gătită cu bun-gust, dar nici cea mai fină mătase și cele mai scumpe bijuterii nu-i puteau conferi măcar o urmă de feminitate.

Se zvonea că dădea iama prin bărbați ca printr-o cutie de bomboane de ciocolată Godiva, mestecându-i și scuipându-i pe cei care nu o stimulau sau care nu o puteau ajuta să avanseze în carieră - cu alte cuvinte, pe cei moi. Maris nu avea motive să nu creadă zvonurile referitoare la promiscuitatea Nadiei. Ceea ce o surprindea era numărul bărbaților care o găseau atrăgătoare din punct de vedere sexual.

- Da, e vorba de una dintre *chestiile* alea dintre soți. Îi spuneam lui Noah că ultimul lucru pe care îmi doresc să-l fac este să vin cu voi la un pahar, zise ea surâzând inocent.

- Chiar arăți teribil de obosită, i-o întoarse Nadia cu un zâmbet la fel de inocent.

- Îmi pare rău, Nadia, interveni Noah. Trebuie să te refuzăm în seara asta. O să-mi duc soția acasă și o s-o bag în pat.

- Nu, iubitule, protestă Maris, hotărâtă să n-o facă pe soția rănită în fața Nadiei Schuller. Nici măcar n-aș visa să te rețin de la această obligație.

- Nu prea e așa, ripostă Nadia. Mai degrabă este o ocazie rară de a discuta despre munca lui cu unul din romancierii cei mai interesanți pentru editori.

Romancierul interesant încă nu articulase nici măcar un ciripit. Avea privirea tulbure și părea surd la conversația lor. Maris îi aruncă Nadiei o privire plină de înțeles.

- Bineînțeles că așa e. Asta am vrut să spun. Se întoarse spre Noah. Rămâi. Mă duc singură acasă.

- Ești sigură? o întrebă el, studiind-o atent.

- Insist.

– Atunci așa rămâne. Nadia smuci scurt brațul scriitorului, iar acesta se puse în mișcare ca un somnambul alături de ea. Voi doi luați-vă rămas-bun în timp ce noi o să mergem să ne luăm masa în primire. Noah, să-ți comand ca de obicei?

– Te rog.

După care Nadia îi aruncă, în trecere, lui Maris:

– Odihnește-te, draga mea.

Parker Evans privea în gol pe fereastră.

Din locul în care se afla, nu se vedea linia țărmului, dar dacă se concentra putea auzi zgomotul valurilor. Luna era ascunsă după norii de ploaie. Întunericul nu era tulburat de nici o sursă de lumină naturală sau artificială.

De la această fereastră de la primul nivel, care dădea în partea din spate a proprietății lui, Parker contempla pajiștea care se înclina brusc câteva grade înainte de a coborî lin către plajă, Marginea câmpului părea a fi pragul unui vid întunecat care se amesteca undeva mai departe cu oceanul. Nu era de mirare că vechii marinari se temeau de pericolele necunoscute de dincolo de țărm.

Și încăperea din spatele lui era în beznă, dar nu dintr-o scăpare. Nu aprinsese intenționat lumina, căci, dacă ar fi fost aprinsă, și-ar fi văzut reflexia în geam. Prefera să nu se uite la nimic decât să se uite la el însuși.

Oricum nu avea nevoie de nici o lumină ca să citească lista cu numere de telefon pe care o ținea în mână. De fapt, nu mai avea nevoie deloc să le citească. Le memorase.

Cele șase luni de așteptare își arătaseră în sfârșit roadele. Maris Matherly-Reed încerca să ia legătura cu el.

Nu mai departe decât în ajun, Parker fusese gata să-și abandoneze planul și să croiască un altul. După luni întregi în care nu primise nici un semn de la ea, își închipuise că citise prologul *Invidiei*, nu-i plăcuse, îl aruncase și nici măcar nu avusese amabilitatea de a-i trimite o scrisoare de refuz.

Îi mai trecuse prin cap și faptul că manuscrisul nici nu ajunsese la ea, personalul care se ocupa de corespondență îl direcționase greșit sau îl aruncase la gunoi îndată ce fusese livrat. Puține dintre editurile importante mai țineau încă manuscrisele nesolicitate. Propunerile de publicare ajungeau la ele prin agenții literari sau nu pătrundeau deloc.

Dacă paginile lui supraviețuiseră primului proces de selecție, un redactor începător, care era plătit să selecteze textele primite prin poștă, s-ar fi putut debarasa de prologul *Invidiei* chiar înainte ca acesta să ajungă în biroul ei. În orice caz, Parker trăsese concluzia că planul lui dăduse greș și că trebuia să croiască un altul.

Asta fusese în ajun. Ce diferență putea să însemne o zi! Se părea că paginile *reușiseră* să ajungă pe biroul ei și ea le *citise*, pentru că *încercase* să-l contacteze.

Marris Madderly Reade. Ajutorul de șerif îi greșise toate trei numele. Parker spera că măcar numerele de telefon le notase bine.

Când polițistul o întrebase pentru ce îl căuta pe P.M.E., îi răspunsese că pentru afaceri. Avea afaceri de discutat. Asta putea însemna vești bune pentru Parker. Sau proaste. Sau amestecate.

Poate că voia să-l sune pentru a-l informa că materialul lui era infect și că dovedise o îndrăzneală de neconceput trimițând unei edituri prestigioase o asemenea porcărie care nici nu-i fusese solicitată. Sau poate că, într-o abordare mai blândă, voia să-i spună că era talentat, dar materialul lui nu corespundea necesităților curente ale editurii, și să-i ureze noroc în demersul său cu alte edituri.

De obicei însă, aceste răspunsuri soseau sub forma unor scrisori de refuz, redactate într-un limbaj suficient de ferm ca să-l descurajeze să mai trimită ceva, dar suficient de încurajator ca să-l facă pe scriitorul respins să nu se arunce de pe cel mai apropiat pod.

Oricum, doamna Matherly-Reed nu știa unde să-i trimită o astfel de scrisoare, astfel încât, dacă ar fi avut intenția de a respinge *Invidia*, probabil că nu ar mai

fi primit vreo veste de la ea. În schimb, încercase să-l localizeze, deci răspunsul ei trebuia să fie favorabil.

Încă nu era timpul să pună șampania la gheață și să se felicite pentru propria deșteptăciune. Înainte de a se lăsa purtat de val, se străduise să-și păstreze capul limpede și pulsul și respirația în limite normale. Succesul sau eșecul nu atârnau de ceea ce făcuse până în acel moment, ci de ceea ce urma să facă.

Așadar, în loc să-și sărbătorească succesul, privise ore întregi pe fereastră în noaptea ploioasă fără lună. În timp ce valurile calme măturau țărmul, el își cântărea opțiunile. În timp ce vecinii lui îndepărtați de pe insulă dormeau, se uitau la televizor sau făceau dragoste sub așternuturile subțiri de vară, Parker Evans făcea planuri.

Îl ajuta faptul că știa deja sfârșitul poveștii. Așa cum nu se gândise niciodată să schimbe deznodământul narațiunii, nici prin minte nu-i trecea să lase fără rezultat încercarea lui Maris Matherly-Reed de a ajunge la el.

Nu, era hotărât să meargă până la capăt, însă până acolo nu-și putea permite nici un pas greșit. Fiecare capitol trebuia planificat cu atenție, și nu i se îngăduia să greșească. Trebuia să fie un plan perfect.

Iar dacă hotărârea lui de a încheia afacerea slăbea cumva, nu avea decât să-și amintească imediat cât de al dracului de mult îi luase pentru a ajunge în acel punct al poveștii. Șase luni.

În fine... șase luni și paisprezece ani.

Maris bâjbâi după telefonul care suna și se uită cu ochii întredeschiși la ceasul luminos de pe noptieră. Cinci și douăzeci și trei. Dimineața. Cine...

Panica o făcu să se trezească de-a binelea. Oare să fie acel telefon îngrozitor și inevitabil care o anunța că tatăl ei suferise un infarct, un atac cerebral, căzuse sau altceva mai rău?

Ridică îngrijorată receptorul.

- Alo?

- Maris Matherly-Reed?

- La telefon.

- Unde vrei să ajungi răscolind prin viața mea?

Fu luată complet prin surprindere și îi luă un moment ca să priceapă întrebarea grosolană.

– Poftim? Cine e la telefon?

Se ridică, aprinse lampa și se întinse să-l trezească pe Noah. Dar partea lui de pat era goală. Privi uimită la așternutul intact și la perna neatinsă.

– Nu-mi place că l-ai solicitat pe șerif, spuse furios interlocutorul.

„Unde este Noah?"

– Îmi pare rău... eram... m-ați prins adormită... Ați spus șerif?

– Șerif, *șerif*. Îți spune ceva?

Ea inspiră scurt.

– P.M.E.?

– Un adjunct a venit acasă la mine, băgându-și nasul pe acolo. Cine...

– Eu...

– ... dracu' te crezi?

– Eu...

– Să te amesteci în viața...

– Dumneavoastră...

– ... oamenilor. Mii de mulțumiri, cucoană!

– Nu vreți să tăceți o clipă?

Vocea ei ridicată îl făcu să tacă brusc, dar Maris simți undele de resentiment care pulsau pe linie. După ce respiră de câteva ori să se calmeze, adoptă un ton mai rezonabil.

– V-am citi prologul și mi-a plăcut. Am vrut să discutăm despre el, dar nu aveam nici un mijloc de a vă contacta. Nu mi-ați *lăsat* nici o cale de a vă contacta. Așa că am sunat la biroul șerifului în speranța că...

– Trimite-mi-l înapoi.

– Poftim?

– Prologul. Trimite-mi-l.

– De ce?

– E o porcărie.

– Nici pe departe, domnule...

– Nu trebuia să-l fi trimis.

– Mă bucur că l-ați trimis. Aceste pagini m-au intrigat. Sunt convingătoare și bine scrise. Dacă și restul

cărții este la fel de bun, mă gândesc s-o cumpăr pentru publicare.

- Nu e de vânzare.

- Ce vreți să spuneți?

- Ascultă, am eu un accent din sud, dar vorbesc totuși englezește. Ce parte n-ai înțeles?

Vocea lui avea un accent regional distinct. De obicei, Maris găsea atrăgătoare r-urile moi și vorbirea tărăgănată din regiunile sudice, însă tonul lui era dur și neplăcut. Dacă nu ar fi văzut un adevărat potențial în scrisul lui, dacă nu ar fi recunoscut un talent inedit, ar fi încheiat de mult convorbirea.

- Dacă nu doreați publicarea cărții dumneavoastră, pentru ce ați trimis prologul unei edituri? îl întrebă răbdătoare.

- Pentru că am suferit o cădere nervoasă, răspunse el, imitându-i cu exactitate pronunția. De atunci m-am răzgândit.

Maris schimbă vorba.

- Aveți pe cineva care vă reprezintă?

- Mă reprezintă?

- Un agent.

- Nu sunt actor.

- Ați mai trimis până acum materiale?

- Trimite-l pur și simplu înapoi, pricepi?

- Ați mai trimis și în alte părți?

- Adică și la alte edituri? Nu.

- Pentru ce mi l-ați trimis mie?

- Uite ce e, nu-l mai trimite. Aruncă-l în cel mai apropiat coș de gunoi, aprinde focul cu el sau tapetează cu el colivia papagalului, nu mă interesează.

- Un moment, vă rog, insistă Maris, simțind că el era gata să închidă.

- Vorbim pe banii mei.

- Înainte de a vă decide să nu publicați cartea, decizie pe care cred că o veți regreta, aș fi bucuroasă să-mi dați șansa de a-mi exprima părerea profesională despre ea. Promit că o să fiu extrem de sinceră. Dacă o să descopăr că n-are nici o valoare, o să vă spun. Lăsați-mă să hotărăsc

eu dacă este bună sau nu. Vă rog să-mi trimiteți întregul manuscris.

- Îl ai.

- Îl am?

- M-am bâlbâit cumva?

- Vreți să spuneți că prologul este tot ce aveți?

- Nu este tot ce *am*. Este tot ce am *scris*. Restul poveștii este în mintea mea.

- Ah, făcu ea dezamăgită. Își închipuise că restul cărții era gata sau aproape gata. Nu-i trecuse prin cap că manuscrisul consta numai în acele prime douăsprezece pagini. Vă sfătuiesc să-l terminați. Între timp...

- Între timp, factura mea telefonică se umflă. Dacă nu vrei să cheltuiești vreun ban pentru a-l trimite cu poșta, atunci rupe-l dracului. La revedere. A, și nu mai trimite polițiști la ușa mea.

Maris ținu câteva secunde telefonul mort la ureche înainte de a-l lăsa jos gânditoare. Conversația fusese aproape suprarealistă. Se gândi chiar că poate visase.

Nu visa însă. Era complet trează. După standardele Manhattanului, viața de noapte ajunsese la punctul culminant, iar soțul ei nu era în pat alături de ea. Dacă bizara convorbire telefonică nu fusese de ajuns să o trezească, atunci absența inexplicabilă a lui Noah cu siguranță o făcuse.

Era suficient de îngrijorată ca să sune la camerele de gardă ale spitalelor. Dar când îl văzuse ultima oară pe Noah, acesta era în compania Nadiei Schuller. Lucru care o înfuria destul încât să dea cu ceva de pereți.

Oricum, noaptea se terminase pentru ea, căci se trezise de-a binelea. Dădu așternuturile la o parte și se ridică din pat. Tocmai se întindea după halat când Noah intră în dormitor, acoperindu-și politicos un căscat mare cu mâna. Își scosese butonii, iar cămașa îi era scoasă din pantaloni. Haina îi atârna pe umăr și își ducea pantofii în mână.

- Am auzit telefonul sunând?

- Da.

- A fost vorba de Daniel? Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

Simţea o mare uşurare că îl vedea, dar era stupefiată de nonşalanţa lui.

- Pentru Dumnezeu, Noah, unde ai fost toată noaptea?

Tonul ei îl făcu să îngheţe brusc. O privi dezorientat.

- Jos, pe canapeaua din birou.

- De ce?

- Când am ajuns, erai deja adormită. N-am vrut să te deranjez.

- La ce oră ai ajuns acasă?

El ridică din sprâncene, mirat de tonul întrebării.

- Cam pe la unu, cred.

Calmul lui nu făcu decât să alimenteze iritarea.

- Ai spus - ai promis - că o să vii la o jumătate de oră după mine.

- Am băut două rânduri în loc de unul. Care e marea problemă?

- Marea problemă este că am fost trezită la cinci şi douăzeci şi ceva dimineaţa şi eram singură în pat! exclamă ea. Spune-mi că sunt absurdă, dar până la proba contrarie, mă aştept ca soţul meu să doarmă lângă mine.

- Este clar că nu ţi-am lipsit până când nu ai fost trezită.

- Şi a cui e vina?

Vocea ei devenise stridentă. Era vocea unei neveste cicălitoare. Îi readuse în minte caricatura cu personajul îmbrăcat într-un halat inform de prosop şi papuci scămoşaţi, cu bigudiuri în păr, cu un făcăleţ ridicat în mână în timp ce îşi prindea soţul care se strecura pe uşa din spate.

Îi luă un moment să se stăpânească, deşi era încă zbârlită de furie.

- Dacă-ţi aminteşti, Noah, am încercat să te ademenesc să vii cu mine acasă direct de la birou. Dar în loc de asta tu ai ales să mergem la acel banchet interminabil de lung. După asta, ţi-am propus să recuperăm cel puţin o parte din seară doar pentru noi doi, dar tu ai ales să mergi să bei cu Vampira şi drogatul ăla.

El lăsă pantofii să cadă pe podea, îşi scoase cămaşa, apoi îşi desfăcu fermoarul pantalonilor şi şi-i dădu jos.

– Fiecare carte pe care o scrie „drogatul" ăsta se vinde în peste o jumătate de milion de exemplare în ediție cartonată. Cele în ediție broșată au vânzări triple. Dar el crede că poate obține cifre și mai bune. Este nemulțumit de actualul lui editor și se gândește să-l schimbe. „Vampira" a aranjat întâlnirea la un pahar, gândindu-se că o să fie benefică pentru ambele părți. Și așa a fost. Tipul a fost de acord să studieze oferta noastră pentru publicare. O să luăm legătura cu agentul lui să discutăm condițiile. Am sperat ca mâine să vă surprind cu această veste bună pe tine și pe Daniel, dar...

Ridică elocvent din umeri, apoi se apropie de pat și se așeză pe marginea lui.

– Și ca să fiu sincer cu tine până la capăt, continuă el, îți mărturisesc că drogatul s-a îmbătat atât de tare, încât nu am putut să-l punem singur într-un taxi. Eu și Nadia l-am însoțit până la apartamentul lui și l-am băgat în pat. N-a fost o sarcină plăcută, te asigur. Apoi ne-am întors în oraș cu același taxi. Am lăsat-o la Trump Tower și am venit acasă. Când am urcat scările, am văzut că dormeai tun și m-am hotărât să nu te deranjez. De-a lungul întregii seri am făcut ceea ce am crezut că era cel mai bine pentru tine – pentru noi. Își duse mâna la inimă și își plecă ușor capul. Iartă-mi nesăbuința.

În ciuda explicației lui logice, Maris își aroga încă dreptul de a fi supărată.

– Ai fi putut să dai un telefon.

– Aș fi putut. Dar știind cât de istovită erai, n-am vrut să te deranjez.

– Nu-mi place să am obligații față de Nadia.

– Nu-mi place deloc să am obligații față de nimeni. Pe de altă parte, nu este un lucru foarte inteligent să provoci intenționat ostilitatea Nadiei. Dacă te place, îți acordă favoruri. Dacă nu te place, îți poate provoca pagube importante.

– Și în ambele cazuri – dacă ești bărbat – te trezești în patul ei.

Asta îi provocă un zâmbet.

– Cum se face că o femeie, și mai ales tu, nu este niciodată mai frumoasă decât atunci când este furioasă?

- Am fost.
- Știu
- *Sunt.*
- Nu fi. Îmi pare rău că te-am supărat. Nu am vrut. Zâmbindu-i afectuos, insistă: N-ai nici un motiv să fii geloasă, și știi asta.
- Nu zău? replică ea pe un ton inexpresiv. Cred că am tot dreptul să fiu paranoică, ținând seama de numărul aventurilor pe care le-ai avut înainte de a ne căsători.
- Și tu ai avut aventuri, Maris.
- Două. Atâtea ai avut tu într-o săptămână, și ai avut și un avans de zece ani.

Exagerarea ei îl făcu să zâmbească.

- Nici măcar nu am de gând să onorez aiureala asta cu vreun comentariu. Fapt este că m-am însurat cu tine.
- Sacrificând toată distracția.

Râzând, Noah bătu cu palma locul de lângă el.

- De ce nu încetezi cu prostiile astea, nu-ți ascunzi ghearele și nu mă ierți pur și simplu? Doar știi că asta îți dorești.

Ochii ei se îngustară cu o maliție jucată.

- Nu forța nota.
- Maris?

Fără prea mult entuziasm, se apropie de pat. În clipa următoare, Noah se întinse suficient cât să o prindă de mână și să o tragă alături de el. Îi aranjă o șuviță de păr pe după ureche și o sărută pe obraz. Ea opuse simbolic rezistență, dar nu pentru mult timp.

Când primul sărut luă sfârșit, îi șopti:

- Am visat la asta toată ziua de ieri.
- Tot ce aveai de făcut era să mi-o ceri.
- Am cerut.
- Așa e, spuse el cu un oftat de regret. Lasă-mă să mă revanșez.
- Mai bine mai târziu decât niciodată.
- N-ai sugerat mai devreme că ne-am putea lipsi de pijamalele astea?

În câteva clipe fură goi. Mușcând-o ușor de gât, o întrebă:

- Cine a fost?

- Hmm?

- Telefonul care te-a trezit. Cine a sunat?

- Asta poate să aştepte. Preluând iniţiativa, îi conduse mâna în jos, pe pântec, la îmbinarea coapselor. Noah, dacă vrei să vorbeşti în momentul ăsta, spune-mi vorbe neruşinate.

capitolul 4

Daniel Matherly puse deoparte paginile manuscrisului şi îşi ciupi gânditor buza de jos cu degetele.

- Ce crezi? îl întrebă Maris. E numai imaginaţia mea sau este bun?

Profitau de dimineaţa frumoasă ca să ia micul dejun pe terasa casei lui Daniel din Upper East Side. Ghivecele pline de flori creau pete de culoare în curtea înconjurată de zidul de cărămidă şi umbrită de un sicomor.

În timp ce Daniel citea prologul *Invidiei*, Maris o ajutase pe Maxine să pregătească masa. Maxine, menajera familiei Matherly, devenise practic un membru al familiei cu zece ani înainte ca Maris să se nască.

În acea dimineaţă era arţăgoasă, protesta împotriva prezenţei lui Maris în bucătăria ei şi critica modul în care aceasta storcea portocalele. În realitate, femeia o iubea ca pe o fiică şi se purtase ca o mamă adoptivă de la moartea mamei lui Maris, când fata era încă în şcoala elementară. Maris lua atitudinea autoritară a menajerei drept ceea ce era: o dovadă de afecţiune.

Maris şi Daniel îşi mâncaseră în linişte omleta din albuş de ou, roşiile la grătar şi pâinea prăjită din grâu integral în timp ce el termina de citit prologul.

- Mulţumesc, Maxine, îi spuse în momentul în care ea veni să strângă tacâmurile şi să le umple din nou ceştile cu cafea. Şi da, draga mea, e bun, adăugă el.

- Mă bucur că asta crezi.

Era mulţumită că îi validase părerea, dar şi ea o preţuia pe a lui. Tatăl ei era probabil singurul om din lume care citise şi recitise mai multe cărţi decât ea. Dacă nu aveau aceeaşi părere despre o carte, erau toleranţi

în privința gusturilor fiecăruia, dar amândoi recunoșteau când un text era scris bine sau prost.

- Un autor nou?

- Nu știu.

- Nu știi? o întrebă el surprins.

- Nu am primit manuscrisul pe căile uzuale. Îi explică în ce împrejurări ajunsese să citească prologul și cât de puține aflase despre autorul anonim. Sfârși prin a-i relata conversația telefonică din zori. Când termină, răbufni indignată: Cine își dă doar inițialele? Este infantil și de-a dreptul ciudat. Ca Artistul Cunoscut Cândva drept Prince.

Daniel râse înăbușit în timp ce amesteca frișca artificială în ultima ceașcă de cafea permisă pentru acea zi.

- Cred că asta adaugă un strop de mister și de romantism.

- E un tip teribil de enervant.

- Fără îndoială. Spiritul de contradicție este o caracteristică a unui bun scriitor. Și a unuia prost, de altfel.

Maris își studie tatăl. „Când a îmbătrânit așa?" gândi ea alarmată. Avea părul alb de când și-l amintea, dar începuse deja să se rărească. Rosemary, mama ei, fusese cea de-a doua soție a lui Daniel, care rămăsese văduv, și cu cincisprezece ani mai tânără ca el. Când se născuse Maris, el trecuse de vârsta mijlocie.

Rămăsese însă activ fizic. Își supraveghea regimul alimentar, fără tragere de inimă, însă conștiincios. Se lăsase de fumat țigări cu ani în urmă, dar refuzase să renunțe și la pipă. Pentru că purtase de unul singur responsabilitatea de a-și crește fiica, frânase procesul de îmbătrânire atât cât se putuse.

Numai că în ultima vreme anii păreau să-l fi ajuns din urmă. Pentru a evita agravarea unei artroze de șold folosea uneori un baston pentru a se sprijini mai bine. Se plângea că asta îl făcea să pară decrepit. Era un cuvânt prea dur, dar în sinea ei Maris recunoștea că bastonul îi strica alura robustă pe care o avusese dintotdeauna. Petele hepatice de pe mâinile lui se înmulțiseră și deveniseră mai închise la culoare. Reflexele lui își pierdeau din promptitudine de la o lună la alta.

Ochii lui erau însă la fel de luminoşi şi pătrunzători ca întotdeauna când se întoarse spre ea şi murmură:

- Mă întreb ce a fost toată povestea asta.

- Care poveste, tată?

- Că nu ţi-a lăsat o adresă pentru răspuns sau un număr de telefon. Apoi apelul din dimineaţa asta. Pretenţia lui că prologul e o porcărie. Et cetera.

Maris se ridică de pe scaun şi se duse la un ghiveci cu muşcate ca să smulgă o frunză uscată pe care Maxine o scăpase din vedere. Îi spusese menajerei să-şi pună ochelari, dar aceasta pretinsese că vedea la fel de bine ca în urmă cu treizeci de ani. La care Maris îi replicase: „Exact. Ai fost întotdeauna oarbă ca un liliac şi prea orgolioasă să faci ceva în privinţa asta".

Se gândi la întrebarea tatălui ei, în timp ce răsucea codiţa frunzei uscate.

- A vrut să fie căutat şi găsit, nu-i aşa?

Ştiu că ghicise atunci când Daniel îi adresă un zâmbet luminos. Asta era metoda prin care o ajutase la lecţii în toată şcoala. Nu-i oferea niciodată răspunsuri, dar o îndruma să analizeze întrebarea până când ajungea la soluţia corectă cu ajutorul propriului raţionament deductiv.

- Nu avea de ce să telefoneze, continuă ea. Dacă nu voia să fie găsit, putea să arunce numerele mele de telefon. În loc de asta, m-a sunat la o oră la care avea practic garanţia că nu dă greş.

- Şi protestează prea tare şi prea mult.

Se întoarse încruntată în scaunul ei din fier forjat.

- Nu ştiu, tată. Părea cu adevărat furios. Mai ales în privinţa poliţistului.

- Probabil că aşa era, şi nu pot spune că-l învinovăţesc. Dar nu a putut rezista tentaţiei de a te contacta şi de a auzi ce aveai de spus despre opera lui.

- Pe care o găsesc convingătoare. Prologul acela m-a făcut să-mi pun întrebări despre tânărul din barcă. Cine este? Care este povestea lui? Ce a provocat lupta dintre el şi prietenul lui?

- Invidia, o ajută Daniel.

- Ceea ce dă de gândit, nu crezi? Invidia pe ce? Cine invidia pe cine?

- Înțeleg că prologul și-a atins scopul. Scriitorul te-a făcut să reflectezi la chestia asta și să-ți pui întrebări.

- Da, așa e, naiba să-l ia!

- Ce ai de gând să faci în continuare?

- Să încerc să stabilesc un soi de dialog profesional. Dacă e posibil cu un asemenea nemernic. Nu-mi fac iluzii să cred că va fi ușor de lucrat cu acest individ.

- Îi știi din întâmplare numărul?

- Îl știu, a rămas în memoria telefonului. L-am verificat azi-dimineață și am recunoscut prefixul zonei unde am sunat ieri.

- Ah, miracolele tehnologiei avansate. Pe vremea mea...

- Pe vremea ta? repetă ea râzând. Încă este vremea ta.

Se întinse și îi mângâie afectuoasă mâna pătată. Într-o zi, urma să moară, și nu știa cum avea să supraviețuiască după această pierdere. Crescuse în acea casă și nu-i fusese ușor s-o părăsească, nici măcar atunci când plecase la facultate. Dormitorul ei fusese la etajul al doilea - și încă exista dacă și-ar mai fi dorit să-l folosească vreodată. Daniel era hotărât să-și păstreze dormitorul de la primul etaj, în ciuda durerii pe care i-o provocau urcatul și coborâtul scărilor.

Maris își amintea diminețile de Crăciun când se trezea înainte să se lumineze, alerga în camera lui și-l ruga să se scoale și să coboare cu ea ca să vadă ce lăsase Moș Crăciun sub pom.

Avea mii de amintiri fericite din copilărie: ei doi patinând în Central Park, plimbându-se printre tarabele de la târgurile stradale, mâncând hotdogi sau falafel în timp ce scotoceau prin standurile cu cărți la mâna a doua, luând ceaiul la Plaza după un matineu, citind în fața șemineului din biroul lui, găzduind dineuri oficiale în sufragerie și împărțind gustări la miezul nopții cu Maxine în bucătărie. Toate amintirile ei erau frumoase.

Pentru că fusese copil unic făcut la o vârstă mai înaintată, avusese mare grijă de ea. Moartea mamei ei ar fi putut fi o durere care să-i despartă. În loc de asta, întărise legătura dintre tată și fiică. Disciplina impusă

de el fusese fermă și coerentă, dar numai rareori necesară. În general ea fusese ascultătoare, nu dorise să-și atragă dezaprobarea paternă.

Cel mai grav gest de nesupunere pe care-l comisese vreodată fusese să se furișeze într-o seară pentru a se întâlni cu un grup de prieteni la un club pe care Daniel i-l interzisese. Când se întorsese acasă în primele ore ale dimineții, descoperise ce părinte vigilent avea: fereastra bucătăriei pe care se strecurase afară fusese închisă în urma ei.

Obligată să sune la soneria de la ușa din față, trebuise să aștepte pe trepte câteva minute lungi și îngrozitoare până când Daniel venise să-i dea drumul înăuntru. Nu țipase la ea. Nu-i ținuse o predică. Îi spusese pur și simplu că trebuia să suporte consecințele alegerii sale greșite și, prin urmare, o lună nu avea voie să iasă din casă. Totuși, partea cea mai rea a pedepsei fusese dezamăgirea lui. Maris nu mai plecase pe furiș niciodată.

Fusese răsfățată, dar nu răzgâiată. În schimbul banilor de cheltuială i se cerea să facă diverse treburi. Notele îi erau urmărite îndeaproape. Era lăudată pentru ce făcea bine mai des decât era pedepsită pentru greșeli. Mai presus de orice fusese iubită, și Daniel se asigurase că simțea acest lucru în fiecare zi.

– Deci tu crezi că ar trebui să merg mai departe cu *Invidia?* îl întrebă.

– Categoric. Autorul te-a provocat, chiar dacă poate nu a făcut-o anume și nici măcar nu-și dă seama că a făcut-o. Tu, Maris Matherly-Reed, nu poți rezista în fața unei provocări.

Citase practic dintr-un articol care-i fusese dedicat recent într-un ziar de afaceri.

– N-am citit undeva chestia asta? îl tachină ea.

– Și în mod sigur nu poți rezista în fața unei cărți bune.

– Cred că ăsta e motivul pentru care sunt atât de entuziasmată, spuse ea pe un ton serios. Majoritatea sarcinilor mele actuale sunt de natură comercială. Mă ocup de o carte numai când e bună de trimis în tipografie și îmi place să fac asta. Dar până ieri, când am citit

acest prolog, nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte procesul de redactare. Zilele astea am citit versiunea finală, şlefuită a unui manuscris, exact înainte de a-l băga în producţie. N-am putut să-i acord prea mult timp, pentru că aveam de luat un milion de decizii privitoare la o mulţime de cărţi care îmi solicită atenţia. Îmi lipseşte munca directă cu autorul. Vreau să contribui la dezvoltarea personajelor, să remarc slăbiciuni în intrigă. Dumnezeule, cât îmi place să fac asta!

- Tocmai ai expus motivul pentru care te-ai apucat să lucrezi în branşa asta, observă Daniel. Ţi-ai dorit dintotdeauna să fii editor, meserie în care eşti foarte bună. Atât de bună, încât ai urcat până la poziţia actuală, în care responsabilităţile te-au îndepărtat de prima dragoste. Cred că ar fi incitant şi distractiv pentru tine dacă te-ai întoarce la ea.

- Şi eu cred asta, dar să nu spunem hop înainte de a sări groapa, spuse Maris cu umor. Nu ştiu dacă *Invidia* merită sau nu atenţia mea. Cartea încă nu a fost scrisă. Instinctul meu...

- În care am toată încrederea...

-... îmi spune că o să fie o lovitură. Structura este bună, şi poate deveni şi mai elaborată. Este plină de referinţe sudiste, care ştii că îmi plac.

- Ca în *Învinsul.*

Brusc, entuziasmul ei se stinse.

- Ce face Noah?

În calitate de cititoare şi, deopotrivă, de soţie fusese dezamăgită crunt că Noah nu scrisese şi un al doilea roman. Daniel ştia acest lucru, astfel încât menţionarea singurei cărţi a lui Noah constituia o tranziţie naturală spre întrebări legate de el.

- Ştii ce face, tată. Vorbeşti cu el de câteva ori pe zi.

- Întrebam în calitate de socru, nu de coleg.

Pentru a evita privirea pătrunzătoare a tatălui, ochii ei rătăceau spre clădirea din spatele lor. Zidul de cărămidă acoperit cu iederă o împiedica să vadă parterul imobilului vecin, dar la o fereastră de la primul etaj se zărea o pisică tigrată care se întindea şi se freca de zăbrele.

Maxine îşi scoase capul afară.

– Să vă mai aduc ceva?

– Nu, mulțumim, răspunse Daniel pentru amândoi. Totul e în regulă.

– Strigați-mă dacă vreți ceva.

Dispăru din nou înăuntru. Maris rămase tăcută o vreme, urmărind modelul șervetului de masă cu buricul degetului mare. Când își înălță privirea, tatăl ei își asumase postura ascultătorului pe care o adopta întotdeauna când știa că o frământă ceva. Își ținea bărbia în mână, cu degetul arătător pe obraz îndreptat spre sprânceana lui țepoasă.

Nu-și băga niciodată nasul în treburile ei, n-o presa niciodată să i se destăinuie, ci o aștepta răbdător. Maris vorbea când era gata să-și deschidă sufletul, nu mai devreme. Era o trăsătură pe care o moștenise de la el.

– Noah a venit acasă foarte târziu azi-noapte, începu ea, după care, fără să intre în detalii, îi făcu un rezumat al disputei lor. Până la urmă am devenit din nou iubiți și prieteni, dar încă mai sunt supărată.

– Nu cumva ai reacționat exagerat? o întrebă el ezitant.

– Crezi că așa am făcut?

– Nu am fost acolo. Dar mi se pare că Noah ți-a dat o explicație logică.

– Așa cred.

Daniel se încruntă gânditor.

– Crezi că Noah a revenit la obiceiurile din timpul vieții de burlac?

Cunoscând admirația și respectul pe care tatăl ei le nutrea pentru Noah, Maris nu voia să dea drumul unui șir lung de plângeri. Rostite cu voce tare, ar fi părut o smiorcăială în cel mai bun caz și paranoia în cel mai rău. Considera, de asemenea, că, folosindu-și tatăl ca pe o cutie de rezonanță, îl plasa pe acesta într-o poziție incomodă. Nu era numai socrul lui Noah, ci și patronul lui.

Daniel îl adusese pe Noah la conducerea firmei cu trei ani în urmă pentru că se dovedise cel mai deștept și abil editor din New York, cu excepția lui. Când relația de prietenie a lui Maris cu Noah o depășise pe cea

profesională, Daniel exprimase unele rezerve și o avertizase în privința unei relații la serviciu. Dar își dăduse consimțământul când Noah, după un an petrecut la Matherly Press, îi mărturisise intenția de a se căsători cu fiica lui. Se oferise chiar să demisioneze în schimbul mâinii lui Maris. Daniel nici nu voise să audă; dimpotrivă, îl primise în familie cu același entuziasm cu care îl angajase ca vicepreședinte și business manager al editurii sale.

Aproape doi ani, reușiseră să-și separe viața personală de cea profesională. Dezvăluirea nemulțumirilor casnice ale lui Maris le-ar fi putut pune în pericol echilibrul. Daniel n-ar fi vrut să spună nici prea multe, nici prea puține, n-ar fi vrut să țină partea nici unuia sau să se amestece în viața lor conjugală, unde nu era treaba lui de socru.

Pe de altă parte, Maris avea nevoie să se descarce de probleme, iar el îi fusese întotdeauna cel mai de încredere confident.

- Ca să-ți răspund la întrebare, tată, nu mă gândesc chiar la asta. Nu cred că Noah are o aventură. Chiar nu.

- Ceva te frământă. Ce anume?

- În ultimele câteva luni, simt că nu mi-a acordat toată atenția lui. De fapt, mi-a acordat foarte puțină atenție, se corectă ea.

- Aburii șampaniei din luna de miere nu durează veșnic, Maris.

- Știu acest lucru. Doar că... se opri și oftă. Poate că sunt prea romantică.

- Nu te învinovăți pentru asta. Nu trebuie să fie vina cuiva. Toate căsniciile trec prin perioade proaste. Chiar și căsniciile reușite. Perioade de secetă, dacă vrei.

- Știu. Sper doar că nu s-a plictisit de mine. Ne apropiem de a doua aniversare. Pentru el probabil că e un soi de record.

- Îi cunoșteai recordurile când l-ai luat de soț, îi aminti el cu blândețe. Avea o reputație solidă de afemeiat.

- Lucru pe care l-am acceptat pentru că îl iubeam. Pentru că m-am îndrăgostit de el de când am citit *Învinsul*.

– Și dintre toate acele femei, Noah s-a îndrăgostit de tine și a ales să se însoare cu tine.

Maris zâmbi nostalgică, apoi clătină din cap.

– Ai dreptate, tată. Pe mine m-a ales. Pune asta pe seama hormonilor. Mă simt neglijată. Asta e tot.

– Și eu trebuie să-mi asum o parte din vină pentru asta.

– Despre ce vorbești?

– L-am învestit pe Noah cu o responsabilitate imensă. Nu numai că își face treaba lui, care numai Dumnezeu știe cât este de solicitantă, dar a început să preia și din sarcinile mele. Faptul că am lăsat-o mai moale l-a obligat pe el să accelereze. I-am sugerat să angajeze un adjunct care să-i preia o parte din îndatoriri.

– Îi este greu să delege sarcinile altcuiva.

– Acesta este motivul pentru care ar fi trebuit să *insist* ca el să mai aducă pe cineva în conducere. O să am mare grijă să facă acest lucru. Până atunci, cred că ar fi o idee bună să plecați împreună câteva zile. Poate în Bermude. Să stați puțin la soare. Să beți o grămadă de cocktailuri tropicale. Să petreceți ore în șir în pat.

Candoarea lui îi provocă un zâmbet, dar unul trist. Rostise practic aceleași cuvinte cu un an în urmă, când îi expediase în Aruba pentru un weekend prelungit. Plecaseră în speranța că avea să rămână însărcinată. Deși făcuseră toate eforturile în direcția asta, lucru care nu le displăcuse deloc, nu avuseseră succes. Maris fusese teribil de dezamăgită. Poate că atunci începuseră să se îndepărteze unul de altul, deși ruptura nu ieșise la iveală decât recent.

Daniel simți că atinsese un subiect care era cel mai bine să fie dat uitării sau cel puțin lăsat în suspensie pentru moment.

– Plecați un timp împreună, Maris, o îndemnă. Departe de stresul de la serviciu, de nebunia orașului. Oferiți-vă o șansă să vă regăsiți.

Deși nu i-ar fi spus-o, Maris nu împărtășea încrederea lui că petrecerea timpului în pat le-ar fi rezolvat problema și ar fi îndreptat lucrurile. Neînțelegerea lor din acea dimineață se încheiase cu o partidă de sex, dar rana

profundă rămăsese nevindecată. Ea simțise că aleseseră calea cea mai practică și mai rapidă pentru a pune capăt disputei. Trupurile lor făcuseră mișcările îndelung exersate, însă nu puseseră suflet în asta.

Noah o potolise flatând-o, atitudine care, în retrospectivă, i se părea linguşitoare şi condescendentă. Fusese cu adevărat furioasă şi nu era momentul ideal să i se complimenteze frumusețea. Faptul că ajunseseră la sex fusese un mod elegant de a încheia o dispută pe care nici unul nu şi-o dorise. Ea nu mai voia să-l acuze, iar el nu mai voia să dea atenție acuzațiilor ei, așa că făcuseră dragoste. Toate aceste gânduri o tulburau profund.

Ca să-i facă pe plac lui Daniel, lăsă câteva clipe impresia că-i lua în serios sugestia despre vacanța la tropice, apoi spuse:

- Tată, de fapt mă gândeam să plec undeva singură.

- O altă variantă bună. La țară?

Adesea, când orașul devenea prea apăsător, Maris se ducea la casa lor de vacanță din vestul statului Massachusetts şi petrecea weekenduri prelungite aducându-şi lucrările la zi şi citind manuscrise. În Berkshires, fără întreruperile continue pe care i le impunea munca la birou, se putea concentra şi realiza multe într-o perioadă relativ scurtă de timp. Pentru Daniel era normal să presupună că avea să aleagă locul acela drept refugiu.

Spre mirarea lui, ea clătină din cap.

- Mă gândesc să plec în Georgia.

Noah primi vestea impasibil.

- Sunt întru totul de acord să pleci câteva zile, îi spuse când ea îl anunță despre intenția de a face o călătorie în sud. O schimbare de decor ți-ar prii. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți în Georgia? O nouă stațiune?

- Un scriitor.

- O să lucrezi? Scopul pentru care îți luai câteva zile libere era să te relaxezi, nu-i așa?

- Îți amintești de prologul despre care ți-am vorbit ieri?

- Manuscrisul ăla venit de aiurea?

– Am avut dificultăți să-l localizez pe autor, dar în cele din urmă am reușit, zise ea ignorându-i rânjetul sceptic.

– Dificultăți?

– E o poveste lungă, și ședința are loc peste zece minute. E suficient să-ți spun că nu este un scriitor obișnuit, care vrea să se vadă publicat cu orice preț.

– În ce fel e deosebit?

– Recalcitrant. Grosolan. Irațional. Nu-și dă seama cât de bine scrie. O să aibă nevoie de încurajări, probabil și de asistență și de foarte multă persuasiune. Cred că o întâlnire față în față va da mai multe roade decât telefoanele și faxurile.

Noah o asculta doar pe jumătate. Frunzărea un teanc de mesaje telefonice pe care asistenta lui i le pusese în față cu discreție, înainte de a se strecura afară. Apoi se uită la ceas, se ridică în picioare și începu să-și adune de pe birou materialele pentru ședință.

– Îmi pare rău, iubito, dar continuarea acestei discuții va trebui să mai aștepte. Ședința asta, nu. Când ai de gând să pleci?

– Mâine.

– Așa repede?

– Vreau să știu dacă trebuie să mă entuziasmez sau nu în privința acestei cărți. Singurul mod în care pot afla este să discut cu autorul.

El ocoli biroul și o sărută rapid pe obraz.

– Atunci hai să ieșim diseară, numai noi doi. O pun pe Cindy să facă rezervările. Unde ai vrea să mergi?

– Este alegerea mea?

– Da.

– Ce-ar fi să comandăm niște mâncare thailandeză? Ca să facem o schimbare, o să mâncăm acasă.

– Excelent! Eu o să aleg vinul. Aproape că ieșiseră pe ușa biroului lui când Noah se opri brusc. La dracu'! Tocmai mi-am amintit, diseară am o întâlnire.

– Cu cine? întrebă Maris după un oftat prelung.

El spuse numele unui agent care reprezenta câțiva autori importanți.

– Vino şi tu. O să fie încântat. Apoi putem să mergem singuri undeva să mai bem un pahar.

– Nu pot să ies seara asta. Am o mulţime de lucruri de făcut înainte de a pleca, inclusiv bagajul.

– Am amânat deja de două ori această întâlnire, zise el cu regret. Dacă mai cer o amânare, o să creadă că îl evit.

– Aşa e, nu poţi s-o faci. Cât de târziu te întorci?

El tresări.

– După cum ştii, tipul e vorbăreţ, aşa că s-ar putea să întârzii. Cu siguranţă mai mult decât mi-ar plăcea. Simţindu-i dezamăgirea, se apropie de ea şi îşi coborî vocea. Îmi pare rău, Maris. Vrei să o anulez?

– Nu. Este un agent important.

– Dacă aş fi ştiut că ai de gând să pleci, aş...

– Scuzaţi-mă, domnule Reed, spuse asistenta lui din uşă. Dumneavoastră şi doamna Matherly-Reed sunteţi aşteptaţi în sala de conferinţe.

– Venim. După ce asistenta se retrase, se întoarse din nou spre Maris: Ne cheamă datoria.

– Întotdeauna.

– Mă ierţi?

– Întotdeauna.

O îmbrăţişă strâns şi rapid.

– Eşti cea mai înţelegătoare soţie din istoria căsnicilor. E de mirare că sunt nebun după tine? O sărută repede, apoi o împinse spre uşă. După tine, iubito.

***

Invidia, Cap. 1

Eastern State University, Tennessee, 1985

Studenţii considerau că ideea membrilor fondatori de a concepe şi a construi căminul în armonie cu forma de diamant a emblemei frăţiei fusese genială.

Dar ceea ce ei atribuiau geniului fusese de fapt o întâmplare.

Când fusese vorba să cumpere teren pentru a-și construi căminul, tinerii aceia chibzuiți din promoția 1910 optaseră pentru cea mai ieftină variantă disponibilă, un lot îndepărtat, pe colț, la câteva cvartale de campus, al cărui proprietar era nerăbdător să-l vândă. Nu forma și poziția fuseseră tentante, ci prețul. Îl luaseră ieftin.

Așadar, mai întâi apăruse terenul, nu schițele. Concepuseră o clădire care să corespundă terenului; nu aleseseră un lot care să se adapteze concepției arhitecturale. După aceea, câțiva membri poate remarcaseră că, într-adevăr, forma de diamant a construcției amintea de emblema lor, dar asemănarea era pură coincidență.

Apoi, în 1928, comitetul însărcinat cu elaborarea planurilor pentru extinderea universității decisese ca artera principală care tăia campusul să fie transformată într-o zonă pietonală plină de verdeață, deviind circulația vehiculelor pe strada care trecea prin fața neobișnuitei clădiri a căminului.

În consecință, fără să fie vorba de geniul fondatorilor, poziția într-o intersecție principală conferise căminului o prezență impunătoare râvnită de orice altă clădire din campus.

Partea din față a imobilului de trei niveluri dădea spre intersecție, cu aripi care se extindeau în unghiuri de patruzeci și cinci de grade din fiecare parte a ei. Între aripile din spate se găseau câteva spații de parcare, niște inele de baschet fără plasă, două grătare ruginite și un țarc pentru Brew, labradorul ciocolatiu care era mascota asociației.

Fațada era mult mai impunătoare. Aleea de piatră care ducea la intrare era străjuită de peri Bradford care înfloreau în fiecare an albi ca zăpada, constituind un decor natural pentru balul organizat de frăție în fiecare an.

Fotografiile acestor pomi în plină floare apăreau frecvent pe copertele cataloagelor și broșurilor universității. Acest lucru trezea resentimentul frățiilor rivale. De câte ori se ivea amenințarea drujbelor, se dădea ordinul de a se face permanent de pază. Dacă pomii lor ar fi fost tăiați, nu numai că frăția și-ar fi pierdut din prestigiu

în campus, dar căminul ar fi fost lipsit de un ornament definitoriu.

Toamna, frunzele perilor Bradford deveneau ruginii, așa cum erau și în această după-amiază de sâmbătă. Campusul era neobișnuit de liniștit. Echipa de fotbal juca în deplasare. Dacă meciul s-ar fi desfășurat acasă, ușa din față a căminului ar fi fost deschisă, iar dinăuntru ar fi răsunat muzica. Ar fi fost un loc gălăgios în care se adunau membrii frăției, prietenii, părinții lor și foști studenți.

În ziua meciului ambuteiajele s-ar fi întins pe kilometri întregi, și pentru că fiecare vehicul trebuia să treacă prin acea intersecție ca să ajungă la stadion, membrii frăției s-ar fi bucurat de locuri în primul rând la parada mașinilor bară la bară. I-ar fi înțepat pe fanii echipei rivale și ar fi flirtat cu studentele, care le-ar fi răspuns avansurilor și, uneori, la o invitație spontană, ar fi coborât din mașini pentru a se alătura petrecerii din cămin. Era un fapt dovedit că mai multe povești de dragoste, unele încheiate cu o căsătorie, începuseră de acolo.

În zilele de meci, tot campusul era roșu aprins. Dacă nu era purtată, culoarea școlii era fluturată. Alămurile și tobele fanfarei răsunau pe alei cu multe ore înaintea loviturii de începere. Campusul era plin de viață, de speranță și sărbătoare.

În acea zi însă, era pustiu. Vremea era ploioasă și mohorâtă, nepotrivită pentru orice activitate în aer liber. Studenții preferau să recupereze cu somnul, cu învățatul sau cu spălatul rufelor - lucruri pe care nu aveau timp să le facă în timpul săptămânii.

Pe holurile reci și umede ale căminului, mirosind a bere și a ciorapi murdari, domnea tăcerea. Câțiva băieți se adunaseră în jurul ecranului mare al unui televizor pe care un fost student bogat îl donase căminului cu un an înainte. Se transmitea un meci de fotbal din campionatul universitar, iar cei care pariaseră îl urmăreau cu mare atenție. Din când în când un strigăt de veselie sau un oftat urcau pe scări către camerele de la cele două etaje, însă aceste zgomote înăbușite abia dacă tulburau liniștea de pe coridoare.

Liniște care fu străpunsă de un „Roark! Nemernicule!", urmat de zgomotul unei uși trântite.

Roark evită prosopul ud aruncat spre capul lui și începu să râdă.

- Ai descoperit?

- Al cui e ăsta?

Todd Grayson agita un pahar de plastic în care era periuța lui de dinți. Nu ar fi fost nimic ieșit din comun dacă paharul nu ar fi fost folosit drept scuipătoare. Capătul cu peri al periuței lui Todd era scufundat în lichidul maroniu și vâscos de pe fundul recipientului.

Roark stătea tolănit pe canapeaua cu trei picioare de sub paturile lor suspendate, prinse cu niște lanțuri scurte de tavan. Pentru a maximiza spațiul de pe podeaua camerei strâmte, cei doi tineri aplicaseră această soluție tehnică în pofida regulamentelor care interziceau orice modificare a structurii clădirii.

Câteva cărămizi puse una peste alta alcătuiau al patrulea picior al canapelei, care era punctul focal al încăperii lor, „nucleul celulei noastre", așa cum se exprimase Todd într-o noapte în care era teribil de beat. Când își mobilaseră camera, găsiseră acea oroare într-un magazin de vechituri cu numai douăzeci de dolari, pe care-i plătiseră frățește. Cu tapițeria ei ruptă, mizerabilă și pătată cu substanțe rămase neidentificate, canapeaua devenise parte integrantă din urâțenia generală a camerei lor, așa încât hotărâseră să o lase acolo după absolvire ca moștenire pentru următorii ocupanți.

În acel moment însă, Todd, care fusese odată atât de poetic în privința canapelei, era atât de furios, încât îi tremurau toți mușchii.

Roark se ținea de burtă de râs.

- Nu vrei să știi.

- Al lui Brady? Dacă e al lui Brady, jur pe tot ce am mai sfânt că te omor.

Brady locuia la același etaj cu ei. Era un tip pe cinste, un tovarăș ideal, genul care dacă era chemat venea într-o secundă și fără să se plângă. De pildă, apărea să te salveze dacă mașina îți rămăsese în pană într-o noapte

cu viscol. Brady avea un suflet de aur. Totuşi, igiena personală nu era unul dintre punctele lui forte.

- Nu e al lui Brady.

- Al lui Castro? Doamne, spune-mi te rog că nu este al lui Castro, se văită Todd. Nenorocitul e infect! Numai Dumnezeu ştie ce se târăşte prin blana aia a lui.

Al doilea suspect nu era cubanez. Numele lui adevărat era Ernie Campello. Fusese poreclit Castro deoarece părul negru şi creţ nu îi creştea numai pe cap şi pe jumătatea inferioară a feţei, ci pe tot corpul.

Când se potoli din râs, Roark îi spuse:

- A sunat Lisa şi nu mai ştiu cum.

Remarca făcu să-i treacă instantaneu furia lui Todd.

- Lisa Knowles?

- Cam aşa ceva.

- Când?

- Acum cinci minute.

- A lăsat vreun mesaj?

- Arăt eu a secretară?

- Arăţi ca un cur cu dinţi. Ce-a spus?

- A spus că ai o sculă ca un creion. Sau ca un ac? Ca să vezi, Todd, nu-mi amintesc. Îmi pare rău. Dar i-am notat numărul de telefon. E pe biroul tău.

- O sun mai târziu.

- Cine e? E bună?

- Da, dar se întâlneşte cu un pachet din ăla de muşchi. Este cu mine la cursul de istorie a Americii de Nord şi are nevoie de notiţe.

- Nasol.

Todd îi aruncă o privire răutăcioasă colegului de cameră, care rânjea încântat, apoi aruncă paharul scârbos în coşul de gunoi. Făcea duş în baia comună de pe hol când Roark se strecurase înăuntru şi îi pusese periuţa de dinţi în scuipatul cu spume de tutun.

- Nu te oftica, îi spuse Roark în timp ce Todd scotocea într-un sertar al biroului după o pereche de chiloţi. A fost o glumă al dracului de bună şi merită să dai banii pe o periuţă nouă. Merită de două ori cheltuiala.

- Ai de gând să-mi spui al cui era?

- Habar n-am. Putea fi al oricui. L-am găsit pe un pervaz la etajul doi.
- Dumnezeule! Putea fi al oricui.
- Cam asta era ideea.
- O să ți-o plătesc, îl amenință Todd în timp ce-și trăgea un tricou pe el. Vorbesc serios. Tocmai ți-ai dat foc la valiză, amice, dar bine de tot. Cum Roark se mulțumi să râdă, continuă să-l certe: N-ai avut altceva mai bun de făcut? Ai stat toată ziua de pomană.
- Trebuie să termin asta în weekend, zise Roark arătându-i un exemplar din *Marele Gatsby*.

Todd pufni disprețuitor.

- Cel mai mare pămpălău în privința femeilor din literatura americană. Vrei să mergi să mâncăm ceva?
- Sigur.

Roark se rostogoli de pe canapea și se încălță. Când ieșeau pe ușă, cei doi își sărutară în mod ritual degetele și le lipiră de fata lunii de pe calendarul lor.

- Pe curând, iubito.

***

Era localul lor. Erau clienții casei. În momentul în care intrară la T.R., T.R. în persoană le umplu câte o halbă cu bere și le-o aduse în separeu.

- Mulțumesc, T.R.
- Mulțumesc, T.R.

Nu existau meniuri, dar nici nu era necesar. Cunoscându-le gusturile, T.R. se întoarse cu mersul lui legănat în spatele tejghelei și începu să le pregătească plăcinta preferată. Asta și berea urmau să intre în contul lor comun, pe care periodic îl aduceau la zi. Clienții lui T.R. primeau de treizeci și ceva de ani astfel de servicii personalizate.

Circula povestea că se înscrisese la universitate, dar își încheiase primul semestru sărind peste examene. Banii pentru taxele școlare pe semestrul al doilea fuseseră folosiți pentru cumpărarea acelei clădiri, care era pe punctul de a fi demolată. T.R. nu se obosise să facă renovări, astfel că aspectul imobilului era neschimbat.

Profesorii de construcții și arhitectură continuau să-l folosească drept studiu de caz pentru rezistența grinzilor.

Pe lămpi se depuseseră generații de straturi de praf cu grăsime. Linoleumul de pe podea era alunecos în unele locuri și zdrențuit în altele. Nimeni nu îndrăznea să se uite sub mese de teama a ceea ce ar fi putut să descopere, iar băișicile umflate cu bere nu-și căutau alinare la toaletă decât în cazuri de urgență.

Nu era cine știe ce local, dar era o instituție. Fiecare tip din campus îl cunoștea pentru că satisfăcea cele două nevoi elementare ale unui student: bere rece și pizza caldă.

La jumătatea semestrului, T.R. își cunoștea fiecare client pe nume și îi știa gusturile în materie de pizza. Todd și Roark o voiau tot timpul la fel, cu aluatul crocant, ardei, multă mozzarella și cu puțin piper roșu presărat deasupra.

Roark își mesteca gânditor prima îmbucătură cu brânză din belșug.

- Chiar crezi asta?

- Ce să cred?

- Că Gatsby era un pămpălău în privința femeilor.

Todd își șterse gura cu un șervețel și luă o înghițitură de bere.

- Tipul e bogat. Trăiește ca un nenorocit de prinț sau cam așa ceva. Are tot ceea ce își poate dori un om.

- În afară de femeia pe care o iubește.

- O proastă nevrotică, plină de sine, care își bate joc tot timpul de el.

- Dar Daisy reprezintă pentru Gatsby ceva ce banii nu pot cumpăra. Inaccesibilul.

- Respectabilitatea? Todd mai luă o bucată de pizza de pe farfuria metalică îndoită și mușcă din ea. La banii lui, pentru ce i-ar păsa câtuși de puțin dacă e acceptat sau nu? A plătit prețul suprem pentru un ideal. Nu merita, adăugă el clătinând din cap.

- Hmm.

Mai mult sau mai puțin aprobator, Roark sorbi din halba lui aburită. Discutară despre calitățile și defectele lui Gatsby, apoi despre ale operelor lui Fitzgerald

în general, lucru care îi aduse aproape de aspirațiile lor literare.

– Cum merge manuscrisul tău? se interesă Roark.

Proiectul lor fundamental, piatra de hotar necesară obținerii diplomei de licență, era un roman de șaptezeci de mii de cuvinte. Singurul obstacol în calea absolvirii era profesorul Hadley, calamitatea oricărui student la departamentul de scriere creativă.

– Hadley stă călare pe mine cu personajele alea, mormăi încruntat Todd.

– Adică?

– Spune că sunt decupaje de carton. Nu sunt originale, spontane, profunde, bla, bla, bla.

– Așa spune despre personajele tuturor.

– Inclusiv ale tale?

– Eu nu mi-am primit încă porția de critică, răspunse Roark. Marțea viitoare, dis-de-dimineață, la opt fix. O să fiu norocos dacă scap cu viață.

Cei doi tineri se cunoscuseră la cursul de compoziție din primul lor semestru ca boboci. Preparatorul era un fost absolvent, în privința căruia deciseseră mai târziu că nu-și putea deosebi scula de un participiu înșelător. În prima săptămână le dăduse să scrie un eseu de cinci pagini pe marginea *Devoțiunilor* lui John Donne.

Luându-se mult prea în serios, adoptase o atitudine și un ton profesoral.

– S-ar putea să nu fiți complet familiarizați cu textul, dar în mod sigur o să recunoașteți expresia „pentru cine bate clopotul".

– Iertați-mă, domnule. Todd ridicase mâna și îl corectase cu inocență. Este același lucru cu „pentru cine bat clopotele"?

Recunoscând un spirit compatibil cu al lui, Roark făcuse cunoștință cu Todd după curs. Prietenia lor luase naștere în acea după-amiază. După o săptămână negociseră un schimb cu colegii lor de cameră, repartizați la întâmplare de conducerea universității. „Mie îmi convine", mormăise colegul lui Roark când îi fusese prezentată ideea. Apoi îl prevenise pe Todd: „Bate la blestemata aia de mașină de scris toată ziua".

Luaseră cele mai mari note din clasă la prima lucrare scrisă.

- Nemernicul n-a avut curajul să-mi dea 10, bombănise Roark.

Pe caietul lui era mâzgălit mare un 9 +.

- Cel puțin ție ți-a dat plus până la urmă, remarcase Todd, care primise 9.

- Și tu l-ai fi primit dacă n-ai fi făcut pe deșteptul în prima zi. Asta l-a supărat cu adevărat.

- Dracu' să-l ia. Când eu o să scriu Marele Roman American, el o să dea în continuare note bobocilor pe niște amărâte de eseuri.

- Asta n-o să se întâmple, îi spusese Roark sec, după care afișase un zâmbet larg: Pentru că *eu* o să scriu Marele Roman American.

Piatra de temelie a prieteniei lor consta în dragostea de cărți și dorința de a le scrie. Asta se întâmpla cu câțiva ani înainte să descopere niște fisuri în această piatră de temelie. Iar în momentul revelației, răul cel mare fusese deja făcut și era prea târziu ca întreaga construcție să nu se prăbușească.

Erau studenți buni, aveau note bune la materiile obligatorii, dar excelau la limbajul artistic. În semestrul al doilea făcuseră cerere să fie primiți în aceeași frăție. Erau sportivi pasionați și buni atleți. Jucau în echipele de fotbal și baschet ale frăției, concurându-se uneori între ei cu aceeași ardoare cu care o făceau cu echipele rivale.

Erau activi și renumiți în campus. Todd fusese ales în Congresul Studenților. Roark organizase o colectă de alimente pentru un azil destinat persoanelor fără adăpost. Ambii scriau ocazional editoriale, articole și relatări pentru sensibilizarea opiniei publice în ziarul studenților.

După ce îi fusese publicată o astfel de relatare, Roark fusese abordat de decanul școlii de jurnalism, care avusese numai cuvinte de laudă pentru munca lui și îl întrebase dacă nu lua în calcul să-și mute centrul de interes de la scrierea creativă la jurnalism. Roark refuzase. Literatura era prima lui dragoste.

Nu-i dezvăluise niciodată prietenului său această conversație, dar sărbătorise atunci când Todd câștigase locul întâi într-o competiție națională de literatură pentru studenți. Lucrarea lui Roark nu obținuse nici măcar o mențiune onorabilă. Încercase să-și ascundă gelozia.

Chefuiau și petreceau cu tovarășii lor din frăție. Beau suficientă bere încât să umple un iaz. Mai împărțeau din când în când câte o țigară cu iarbă, dar nu-și făcuseră din asta un obicei și nu încercaseră niciodată droguri tari. Își oblojeau reciproc mahmurelile, își împrumutau bani în perioadele de criză financiară, iar atunci când Roark făcuse o infecție în gât și temperatura îi urcase la 39 de grade, Todd îl dusese imediat la infirmeria campusului.

Când Todd fusese anunțat că îi murise tatăl, Roark îl dusese cu mașina, traversând două state, și rămăsese la înmormântare pentru a-i oferi prietenului suportul moral de care acesta avea nevoie.

Din când în când apăreau și neînțelegeri. O dată, când Roark împrumutase mașina lui Todd, lovise cu spatele o cișmea și îi îndoise bara. Todd îl întrebase de câteva ori când avea de gând să o repare. Îl întreba atât de des, încât devenise un subiect sensibil.

– Vrei să nu mă mai bați la cap cu chestia asta? se răstise Roark.

– Vrei să-mi repari nenorocita aia de mașină?

Acel schimb încins de cuvinte fusese apogeul disputei. A doua zi Roark dusese mașina la reparat, iar Todd nu mai amintise niciodată despre asta.

Mai fusese și cartea pierdută a lui Pat Conroy.

Roark se dusese cu mașina la o librărie din Nashville și stătuse la coadă două ore pentru a-l întâlni pe scriitor și pentru a obține un exemplar cu autograf al *Marelui Santini*. Îl admira pe Conroy mai mult decât pe oricare alt romancier contemporan și aproape se fâstâcise când Conroy îi urase succes în încercările lui literare. Cartea cu autograf era cel mai prețios obiect al său.

Todd îi ceruse să i-o împrumute. Pretindea că, după ce o terminase de citit, o pusese la loc în raftul cu cărți al lui Roark. Nu mai fusese găsită niciodată, nici măcar

după ce Roark practic întorsese camera cu susul în jos în căutarea ei.

Ce se întâmplase cu cartea rămăsese un mister. În cele din urmă încetaseră să se mai certe în legătură cu acest subiect, dar Roark nu-i mai împrumutase niciodată vreo carte lui Todd, iar Todd nu-i mai ceruse cu împrumut nici una.

Arătau bine, fiecare în felul lui, astfel încât nu duceau lipsă niciodată de fete. Când nu vorbeau despre cărți, existau șanse foarte mari ca subiectul să-l reprezinte femeile. Dacă unul din ei era norocos și o domnișoară rămânea peste noapte, celălalt se culca printr-o cameră din vecini.

Într-o dimineață, după ce o tânără luase „calea rușinii" pe holul căminului în drum spre ieșire, Todd îl privise pe Roark și spusese posomorât:

- N-a fost chiar atât de tare, nu-i așa?

Roark clătinase din cap.

- Aseară te uitai la ea cu mintea încețoșată de băutură.

- Da, oftase Todd. Apoi adăugase zâmbind șmecher: Dar pe întuneric totul e plăcut, nu-i așa?

Vorbeau neîncetat și fără jenă despre femei, fiind adepți convinși ai dublului standard în privința libertății sexuale a bărbaților și a femeilor. Numai Roark fusese aproape să aibă o relație serioasă, și asta doar o dată.

O cunoscuse când făcea colecta de alimente. Ea se oferise să ajute. Avea un zâmbet minunat și un corp zvelt și atletic. Era o studentă deșteaptă și conștiincioasă și putea conversa inteligent pe marginea oricărui subiect. În plus, avea un simț dezvoltat al umorului și râdea la glumele lui. Era o ascultătoare excelentă care se concentra asupra discuției atunci când aceasta se dovedea serioasă. Îl învățase să cânte melodii simple la pian cu două degete, iar el o convinsese să citească *Fructele mâniei*.

Săruta cu pasiune, dar mai departe nu mergea. Se conforma unui cod moral strict, bazat pe religie, și nu avea de gând să-l încalce. Nu-l încălcase în liceu cu iubitul ei statornic și nu intenționa s-o facă până când

nu era sigură că era cu bărbatul care avea să-i fie soț și alături de care avea să îmbătrânească.

Roark o admira pentru acest lucru, dar era al naibii de frustrant.

Apoi ea îl sunase într-o seară, spunându-i că tocmai terminase romanul lui Steinbeck și că ar fi vrut să-l vadă. Fără să stea pe gânduri, Roark se dusese s-o ia într-o plimbare cu mașina.

În cele din urmă oprise într-un loc ferit. Fata îi plăcuse mult romanul clasic și ținea să-i mulțumească pentru că i-l recomandase. În seara aceea sărutările ei erau mai înfocate ca niciodată. Își ridicase puloverul și îi apăsase mâna peste sânii ei goi. Iar dacă mângâierile și senzația produsă de răspunsul ei nu reprezentau cea mai satisfăcătoare experiență sexuală pe care Roark o avusese vreodată, erau cu siguranță cea mai semnificativă. Își sacrifica moralitatea de dragul lui, iar el era suficient de sensibil ca să-și dea seama de asta.

Se întrebase chiar dacă nu se îndrăgostea.

O săptămână mai târziu îl părăsise, spunându-i printre lacrimi că își relua relația cu iubitul din liceu. Fusese stupefiat și destul de furios.

– Aș putea măcar să te întreb pentru ce?

– Roark, tu o să devii cineva important. Celebru. O știu. Iar eu sunt doar o fată simplă dintr-un orășel din Tennessee. O să predau câțiva ani la o școală elementară, poate, apoi o să devin mamă și președinta comitetului de părinți.

– Nu e nimic rău în asta.

– O, nu-mi caut scuze. Este viața pe care am ales-o, pe care mi-o doresc. Dar nu e o viață pentru tine.

– De ce trebuie să ne planificăm tot restul vieții în acest moment? ripostase el. De ce să nu ne abținem de la luarea unor decizii importante? De ce să nu ne petrecem timpul împreună, să ne bucurăm unul de altul, așteptând să vedem ce se întâmplă?

– Pentru că dacă o să continuăm așa, o să mă culc cu tine.

– Și ar fi atât de groaznic?

- N-ar fi deloc groaznic. Ar fi... Îl sărutase intens, sorbindu-l cu gura ei dulce, cu pasiunea aceea stăpânită care o caracteriza. Îmi doresc enorm. Dar am făcut o promisiune de abstinență. Nu pot s-o încalc. Așa că nu te mai pot vedea.

Pentru el era o hotărâre cu totul irațională, dar n-o putuse convinge să se răzgândească. Săptămâni întregi fusese deprimat și irascibil. Todd, care simțea că povestea de dragoste a prietenului său se ofilise și murise subit, mergea în vârful picioarelor în preajma lui.

În cele din urmă, nu mai suportase atâta amărăciune.

- Doamne, încearcă să treci peste asta.

Insistase că singurul remediu la pierderea unei femei era o altă femeie. Îl târâse practic afară din cameră. În seara aceea se îmbătaseră și făcuseră sex.

Roark nu se „vindecase", dar în cele din urmă acceptase situația pentru că nu avea încotro. Și, gândind retrospectiv, tot ce spusese ea era adevărat. Poate că nu chestia cu măreția lui garantată. Asta rămânea de văzut. Dar în privința tuturor celorlalte lucruri, fusese deosebit de pătrunzătoare.

La sfârșitul semestrului, fata se transferase la un colegiu mai apropiat de orașul natal, unde învăța și iubitul ei. Roark îi urase succes și îi spusese că iubitul ei era cel mai norocos ticălos de pe planetă. Roșind, ea îi mulțumise pentru compliment și îi promisese că avea să-i urmărească numele în presă.

- O să cumpăr o grămadă de exemplare din cărțile tale, o să le împart tuturor prietenilor mei și o să mă laud că am avut cândva o relație cu marele Roark Slade.

Pentru el, chestia asta se apropiase cel mai mult de o legătură amoroasă. Nici Todd nu stătea mai bine. Femeile le bântuiau însă gândurile și le stârneau poftele, iar în acea seară ploioasă de sâmbătă se întâmplă ca o fată să pună capăt conversației lor despre criticile obositoare și demoralizante ale profesorului Hadley.

Două studente se dovediră suficient de curajoase - sau nerușinate - pentru a pătrunde în sanctuarul încărcat de testosteron al lui T.R. exact în clipa în care Roark

îl sfătuia pe Todd să nu bage în seamă comentariile lui Hadley.

- Până la urmă nu este decât părerea lui.

Todd, care era cu fața spre ușă, schimbă subiectul:

- Ei bine, părerea mea este că aia e o gagică tare.

Roark privi peste umăr către cele două fete.

- Care din ele?

- Aia cu pulover albastru. Cu sfârcurile la înaintare.

- E tare, ai dreptate, aprobă Roark.

Todd îi zâmbi larg, iar fata îi răspunse.

- Hei, Christie! o strigă Roark.

- A, Roark, bună, replică ea tărăgănat. Ce faci?

- Cât se poate de bine.

Când prietenul lui se întoarse, Todd înjura cu fața în halbă.

- Nemernicule! Ar fi trebuit să știu. Roark se mulțumi să zâmbească și să soarbă din bere în timp ce Todd continua să se holbeze pofticios. E frumoasă foc. Nu-mi amintesc să te fi văzut ieșind vreodată cu ea.

- Pentru că n-am ieșit.

- Cunoștință întâmplătoare?

- Cam așa ceva.

- Pe dracu'. Te-ai dat la ea.

- Eu...

- N-a fost așa?

- Poate. O singură dată. Așa cred. Parcă ne-am giugiulit doar la o petrecere.

În acel moment, câțiva clienți le învățau pe fete cum să lovească o bilă de biliard. Lecția le cerea să se aplece peste masa acoperită cu postav verde, oferindu-i lui Todd o perspectivă anatomică aparte care îi provocă un geamăt.

- Să fiu al naibii.

- Fă în așa fel încât să nu-ți curgă balele, da? îl admonestă Roark. E penibil.

Ieși din separeu și se apropie de grupul vesel. Ceilalți bărbați îl priviră cu invidie când o luă pe Christie de cot și o conduse către separeu.

- Christie, Todd, colegul meu de cameră. Todd, ea este Christie.

Roark o pofti pe bancheta lui, astfel încât şedeau în faţa lui Todd.

- Bună, Christie.

- Bună.

- Vrei o bere?

- Mi-ar plăcea.

Todd îi făcu semn lui T.R. să mai aducă o halbă.

- Pizza?

- Nu, mulţumesc.

Roark aşteptă să i se aducă berea, apoi îi spuse fetei:

- Ascultă, e nasol, dar trebuie să plec. E-n regulă dacă te las cu Todd? E aproape inofensiv.

Christie făcu un bot care ar fi dublat vânzările de rujuri L'Oréal.

- E sâmbătă seara, Roark, scânci ea. Unde trebuie să te duci?

- I-am lăsat pe Gatsby, Daisy şi gâsca să mă aştepte. Trebuie să mă întorc la ei. Arătă cu capul spre Todd. Dacă îşi dă în petic, anunţă-mă. O să-l plesnesc eu pentru tine.

- Mă descurc eu cu el, îl asigură fata privindu-l seducător pe Todd.

- Pariez că aşa va fi, întări acesta cu o fluturare din gene. Când doreşti, iubire.

Roark îi lăsă chicotind pe seama aluziei. Se întoarse la camera lor după câteva ore. După ce ascultă la uşă câteva clipe, bătu uşor.

- Ha?

- Pot să intru?

- Da.

Todd era singur în patul lui suspendat, întins pe spate, cu un picior gol atârnat peste margine. Părea stors de vlagă, dar reuşi să îngaime:

- Îţi mulţumesc că n-ai apărut. Unde ai fost tot timpul ăsta?

- La bibliotecă.

- Cum se prezintă Gatsby?

- Nu e mai pământălău ca tine, bătrâne. Când a plecat Christie?

- Acum vreo zece minute. Ai picat la ţanc.

– Mă bucur că am fost de ajutor.

– Știi, chiar m-a întrebat dacă erau prieteni de-ai tăi.

– Cine?

– Asta am întrebat și eu. Iar ea mi-a spus: „Oamenii ăia care îl așteaptă".

– Glumești.

– Nu. N-auzise niciodată de Gatsby. Dar cui dracu' îi pasă? Se regulează ca și când ea ar fi inventat chestia asta.

Roark traversă încăperea și deschise fereastra.

– Aici miroase a sex.

– A, ca să nu uit, profesorul nostru favorit a sunat și ți-a lăsat un mesaj.

– Hadley?

– Cică s-a suprapus o întâlnire la opt, așa că a mutat-o pe aia cu tine marți la nouă dimineața.

– Mie îmi convine. Nu trebuie să mă trezesc așa devreme.

Todd căscă și se întoarse cu fața la perete.

– Îți mulțumesc din nou pentru Christie. A fost altceva. Noapte bună.

capitolul 5

După ședința la care ea și Noah fuseseră obligați să participe, Maris plecă singură de la birou spre casă.

În timp ce își lua corespondența din cutia poștală, fu tentată pentru o clipă să-l întrebe pe portarul care era în tura de noapte dacă observase la ce oră se întorsese Noah în dimineața aceea, dar nu se putea gândi la o modalitate de a-l iscodi fără să se simtă amândoi jenați, mai ales ea.

Comandă o cină cu feluri thailandeze. În timp ce mânca, revăzu schimbările pe care un autor le făcuse la un roman, le aprobă și notă pe manuscris că era gata să meargă la redactorul responsabil.

Își mai verifică o dată programul pentru a se asigura că, împreună cu asistenta ei, nu scăpaseră din vedere nici una dintre întâlnirile care trebuiau reprogramate.

Pentru călătoria în Georgia anulase tot ce era prevăzut până la sfârșitul săptămânii, ceea ce fusese puțin cam optimist din partea ei ținând seama că scriitorul nu avea habar că urma să-l viziteze.

Dată fiind situația însă, era preferabil să ceară iertare în loc să ceară voie. Trebuia să fie încrezătoare. În relația cu el, abordarea trebuia să fie convingătoare și agresivă. Timiditatea n-ar fi avut nici un efect asupra lui. În timp ce-și reorganiza programul încărcat și făcea aranjamentele pentru călătorie, hotărârea ei de a se lămuri în privința individului nu făcuse decât să se întărească.

Amânase cât putuse de mult sarcina neplăcută de a-i anunța sosirea ei, dar acum forma numărul care îi apăruse de dimineață pe ecran. Telefonul sună de patru ori înainte să ridice cineva receptorul.

- Da?

- Sunt Maris Matherly-Reed.

- Sfântă Fecioară!

- Nu, Maris Matherly-Reed.

El nu avu nici o replică la asta, nici măcar nu mormăi un „Ce dorești?", deși tăcerea lui ostilă spunea multe.

- Mă gândeam... Se opri. Nu era bine. „Nu-i lăsa nici o cale de scăpare, Maris, nici măcar cel mai mic spațiu de manevră." Vin pe St. Anne să vă văd, îl informă ea.

- Poftim?

- Am vorbit englezește, nu-i așa? Ce n-ați înțeles?

După o clipă, bărbatul scoase un sunet răgușit care ar fi putut trece drept râs.

- Suntem chit. Seara asta ești în formă.

- Păi mă străduiesc.

- Așadar, vii pe St. Anne.

- Da, vin.

- Trebuie să te previn că nu seamănă cu locurile cu care ești obișnuită. Oamenii ca tine...

- Oamenii ca mine?

- ... își fac de obicei vacanța pe insulele mai dezvoltate: Hilton Head, St. Simons, Amelia.

- Nu este o călătorie de vacanță.

- Nu?

- Vin să discut cu dumneavoastră.

- Am discutat.
- Nu față în față.
- Despre ce avem noi de discutat? Despre flora și fauna insulelor din Marea Georgiei?
- Despre cartea dumneavoastră.
- Cartea mea nu este de vânzare, ți-am mai spus.
- Mi-ați mai spus și că nu există nici o carte. Care este adevărul? Îl prinsese. Tăcerea lui împietrită îi dădea de înțeles că el își dăduse seama de asta. Îl anunță ritos: Sosesc mâine-seară.
- O faci pe banii tăi.
- Îmi puteți recomanda un...

Vorbea singură. Îi închisese telefonul. Îl sună din nou cu încăpățânare.

- Da?
- V-am întrebat dacă îmi puteți recomanda un hotel în Savannah.

Când el îi închise din nou telefonul, Maris râse. Așa cum remarcase și Daniel, protesta prea tare și prea mult. Domnul P.M.E. nu prea înțelegea că, pe măsură ce se împotrivea mai mult, ea devenea și mai hotărâtă.

Tocmai scosese valiza de sub pat când sună telefonul. Se aștepta să fie scriitorul. Probabil că inventase un motiv foarte solid pentru care nu-i convenea sau îi era imposibil s-o vadă a doua zi.

Pregătindu-se sufletește pentru un potop de scuze, răspunse voioasă:

- Alo!

Spre surprinderea ei, un bărbat cu un puternic accent de Brooklyn ceru să discute cu Noah.

- Îmi pare rău, nu este aici.
- Păi, trebuie să știu ce să fac cu cheia asta.
- Cheia?
- Nu dăm telefoane acasă după orele de program. Numai că, vedeți, domnul Reed mi-a dat douăzeci de dolari în plus să i-o aduc în seara asta. Sunteți soția lui?
- Sunteți sigur că vorbim despre același Noah Reed?
- Se ocupă de cărți sau ceva asemănător?
- Da, este soțul meu.
- Păi, mi-a dat adresa asta în Chelsea, mi-a spus...

– Ce adresă?

Îi dădu o adresă pe West Twenty-second.

– Apartamentul 3 B. M-a chemat ieri să-i schimb încuietoarea, pentru că a dus deja niște lucruri acolo și nu voia ca vechile chei să circule pe undeva, știți? Numai că ieri n-am adus decât o cheie, iar dânsul voia cel puțin încă una. Așa că i-am spus că o s-o aibă în seara asta. Sunt aici cu cheia, dar nu e nimeni. E un bilet pe ușă, zice să sun la numărul ăsta, dar cu ce mă ajută un telefon? N-am încredere să las cheia de la apartamentul domnului Reed la vecini. Nu știi niciodată cum sunt oamenii, am dreptate?

– Ce fel de lucruri?

– Poftim?

– Ați spus că în apartament au fost aduse deja niște lucruri.

– Lucruri. Mobilă. Știți, chestiile pe care le au bogătanii prin case. Covoare, tablouri și alte rahaturi. Păi îmi permit eu lucruri din astea cu staif? Nici vorbă! Tot ce știu este că sunt gata să mă car acasă în fotoliul meu să văd meciul băieților de la Mets. Numai că nu vreau să-l supăr pe domnul Reed. Mi-a dat în plus douăzeci...

– De dolari. Mi-ați mai spus. Vă dau încă douăzeci dacă mă așteptați. Sunt acolo într-un sfert de oră.

Maris ieși din clădire și străbătu în fugă cele două cvartale până la stația de metrou de la intersecția dintre Seventy-second și Broadway. Unui taxi i-ar fi luat prea mult să ajungă în centru. Era momentul să vadă lucrurile frumoase pe care Noah le dusese în apartamentul din Chelsea despre care ea nu știa nimic. Era momentul să afle pentru ce îi trebuia încă un apartament. Și voia să știe pentru cine făcuse o cheie în plus.

Iedera se agăța de cărămida veche, dând căldură și farmec exteriorului clădirii. La ferestrele de lângă scara îngustă de la intrare erau ghivece cu flori înflorite. Blocul făcea parte dintr-un șir de clădiri de același gen care, în încercarea de a conferi cartierului un aer aparte și de a recrea spiritul mai uman, mai prietenos al New Yorkului de altădată, fuseseră reamenajate în stil retro.

Ușa cu geamuri decorative era descuiată. Lăcătușul o aștepta pe Maris în hol. Reușise cumva să-și închidă fermoarul salopetei kaki peste o burtă imensă.

– Cine v-a dat drumul înăuntru? îl întrebă ea după ce se prezentă.

– Nu sunt degeaba lăcătuș, pufni el. Numai că, s-o spun p-aia dreaptă, era descuiat. E prea cald ca să aștept afară. Transpiram ca un porc.

Aerul condiționat îi răcorea și lui Maris pielea umedă, dar ea pusese sudoarea pe seama faptului că stătuse înghesuită cu alți călători transpirați în metrou. Stațiile erau renumite pentru faptul că iarna era curent și frig, iar vara aerul era irespirabil. Transpira însă și de nervozitate, temându-se de ceea ce avea să descopere în apartamentul B de la etajul al treilea.

– Vreți să încheiați și dumneavoastră socotelile cu mine?

Îl privi derutată, apoi își aminti de cei douăzeci de dolari promiși. După ce îi plăti, îi ceru cheia.

– Trebuie s-o încerc mai întâi, îi spuse el. Să faci chei nu e chiar așa ușor cum crede lumea. Nu las niciodată cheia unui client până nu mă asigur că merge bine.

– E-n regulă.

– Nu există lift. Trebuie să urcăm pe jos.

Maris îi făcu semn să o ia înaintea ei pe scări.

– Ați fi putut să vă duceți singur sus, să încercați cheia și apoi să o lăsați în apartament. Ușa nu se închidea în urma dumneavoastră după ce ieșeați?

– Nu e tipul ăla de încuietoare. Pe deasupra, asta mi-ar mai fi trebuit, îi spuse el peste umăr. Dacă dispare ceva, eu sunt primul acuzat de furt.

– Mă îndoiesc.

– Nu risc să intru în apartamentul unui om când nu este acolo. Nici nu mă gândesc.

Gâfâia și pufăia când ajunseră la etajul trei. În fața ușii, lăcătușul scoase cheia de rezervă din buzunarul salopetei și o vârî în broască.

– Perfect, exclamă el în timp ce deschise ușa larg. Apoi se dădu deoparte și îi făcu semn lui Maris să intre. Întrerupătorul este acolo, în dreapta.

Ea găsi întrerupătorul și aprinse lumina.

– *Surpriză!*

Cincizeci de oameni, toți cunoscuți, strigaseră la unison. Rămase cu gura căscată. Își duse o mână la inima care îi bătea neregulat. Toți râdeau de expresia ei buimacă.

Noah se desprinse dintre ceilalți și veni spre ea, zâmbind cu gura până la urechi. O îmbrățișă strâns, apoi o sărută zdravăn pe gură.

– La mulți ani, iubito!

– D-dar aniversarea noastră nu este decât pe...

– Știu când este. Dar întotdeauna te prinzi când încerc să-ți fac o surpriză. Anul ăsta m-am gândit să ți-o iau înainte. Judecând după reacția ta, aș spune că am reușit. Privi peste umărul ei și i se adresă lăcătușului: Ai fost formidabil.

De fapt, era un actor care fusese angajat pentru acel rol.

– Ați reușit să mă convingeți că eram pe cale să-mi prind soțul în flagrant delict, îl dojeni Maris.

– La mulți ani, doamnă Reed! îi spuse el cu un accent englezesc perfect, însușit pe vremea când îl jucase pe Falstaff. În acea clipă îi luă mâna și i-o sărută. Să vă bucurați de această seară deosebită.

– Nu plecați. Rămâneți și bucurați-vă de petrecere.

Actorul acceptă fără să stea pe gânduri și li se alătură celorlalți oaspeți la coada din dreptul bufetului.

– Este în regulă că l-am invitat, nu? îl întrebă ea pe Noah.

– Orice dacă asta te face fericită, iubito.

– Al cui este acest apartament?

– Ăsta a fost singurul adevăr din balivernele pe care ți le-a înșirat. E al meu.

– Chiar e al tău?

– Dar al cui ai crezut că este?

– Am...

– Ai nevoie de puțină șampanie.

– Dar...

– O să primești toate explicațiile mai târziu. Promit.

După ce se îngriji ca ea să capete o cupă plină cu șampanie, o conduse prin aglomerație pentru a-și saluta

oaspeții, printre care se aflau majoritatea redactorilor de la Matherly Press. Mulți mărturisiră cât de greu le fusese să păstreze secretul. Cineva admise că fusese gata s-o întrebe cu ce urma să se îmbrace.

– Noah m-ar fi omorât dacă aș fi stricat surpriza.

– Și uite în ce am apărut, mormăi Maris. Un taior șifonat și o față transpirată. Chiar nu am știut că vin la o petrecere.

– Aș face moarte de om să arăt cum arăți tu în cea mai proastă zi, o asigură femeia.

Printre invitați se aflau și câțiva scriitori, precum și prieteni care lucrau în cu totul alte domenii, inclusiv o anestezistă și soțul ei care preda chimia la NYU, un agent de bursă și un producător de film care turnase un blockbuster după una dintre cărțile editate de Maris.

Apoi mulțimea se dădu la o parte pentru a-i permite sărbătoritei să-l vadă pe Daniel. Așezat într-un fotoliu, bătrânul își odihnea o mână pe bastonul cu măciulie gravată din argint, în timp ce cu cealaltă ridica în semn de salut un pahar de șampanie.

– Tată!

– Scumpa mea, te felicit cu câteva săptămâni mai devreme.

– Nu-mi vine să cred că și tu ai fost amestecat în asta! Se aplecă să-l sărute pe obrazul care strălucea îmbujorat de șampanie. N-ai scăpat nimic azi-dimineață.

– Ceea ce a fost dificil, ținând seama de subiectul conversației noastre.

Privirea lui cu subînțeles îi reaminti de grijile matrimoniale pe care i le împărtășise.

Simțind că obrajii i se înroșeau de jenă, murmură:

– Asta explică pentru ce Noah a fost cam absent în ultima vreme. Acum mă simt ca o proastă.

– Nici vorbă, replică Daniel, coborându-și sprâncenele într-un gest sever. Prost este cel care nu ține seama de semnalele de avertizare.

Ea îl mai sărută o dată în fugă pe obraz, înainte de a se lăsa condusă din nou printre oaspeți. Noah făcuse o treabă nemaipomenită, nu numai pentru că pusese surpriza la cale, ci și pentru că aranjase o petrecere minunată.

Bucătarul-şef al restaurantului ei preferat pregătise mâncarea şi era prezent ca să aibă grijă să fie servită aşa cum se cuvenea. Şampania curgea din belşug. Muzica crescu în intensitate pe măsură ce seara trecea şi, deşi era o zi din cursul săptămânii, oaspeţii rămaseră până târziu. În cele din urmă îşi luară totuşi rămas-bun.

Daniel plecă ultimul.

- Bătrâneţea are avantajele ei, le spuse lui Maris şi Noah în prag. Nu multe, dar câteva tot sunt. Unul este acela că poţi să te ameţeşti în seara unei zile de lucru şi să dormi până târziu a doua zi pentru că nu trebuie să fii absolut nicăieri.

Maris îl îmbrăţişă exuberantă.

- Te iubesc, tată. Şi în fiecare zi aflu ceva nou despre tine.

- De pildă?

- Eşti al naibii de bun la păstrat secrete.

- Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară, altfel o să-i cer lui Maxine să-ţi spele gura cu săpun.

- Nu ar fi prima oară, spuse ea râzând.

După o nouă îmbrăţişare, îl întrebă dacă se descurca pe scări.

- Am urcat până aici, nu? bombăni el arţăgos.

- Îmi pare rău că te-am întrebat. Chiar şi aşa, îi făcu semn soţului ei să-l conducă la parter. Îl aşteaptă vreo maşină să-l ducă acasă?

- E la colţ, o asigură Noah. Am verificat deja.

- Bine. Tată, ţine minte că am telefonul mobil cu mine în Georgia. I-am spus lui Maxine să sune...

- Şi aşa o să facă, băgăreaţa aia bătrână. Scoate-mă de aici, Noah. Te rog. Înainte ca Maris să decidă că am nevoie de scutece pentru adulţi.

Noah îl conduse pe hol către casa scărilor.

- Mă întorc imediat, draga mea, strigă el spre Maris. Încă nu ţi-am dat cadoul.

- Mai e şi altceva?

- Ai răbdare. Şi nu-ţi băga nasul!

Cum apartamentul se golise de oaspeţi, îl putea vedea în toată splendoarea. Ferestrele înalte ale livingului dădeau spre grădina de pe acoperişul clădirii de alături.

„Lucrurile" - tablourile și piesele de mobilier - erau frumoase, dar nu atât de scumpe cum insinuase „lăcătușul". Accentul cădea mai curând pe funcționalitate și confort.

Bucătăria deschisă era îngustă chiar și după standardele New Yorkului. Din living, o ușă închisă dădea spre ceea ce ea presupunea a fi un dormitor. Tocmai se îndrepta într-acolo când niște mâini o prinseră de mijloc.

- Credeam că ți-am spus să nu-ți bagi nasul, murmură Noah, amușinându-i urechea.

- Nu am știut că asta făceam. Când ai de gând să-mi spui pentru ce ai închiriat apartamentul ăsta?

- Toate la timpul lor. Ai răbdare.

- Cadoul meu este cumva după prima ușă?

- Hai să aruncăm o privire. O duse spre ușă și când ajunse în fața ei îi spuse: Acum poți să o deschizi.

Încăperea era un mic birou, dar fereastra largă îl făcea să pară mai spațios. Mobilierul consta într-o masă de lucru, un scaun rotativ și rafturi umplute în parte cu cărți. Mai era dotat și cu un telefon, un computer cu imprimantă și un fax. Pe masă se mai afla o agendă galbenă lângă un suport plin cu creioane ascuțite.

Maris înregistră toate aceste detalii, apoi se întoarse către soțul ei.

Noah îi puse mâinile pe umeri și o masă ușor.

- Știu că te îngrijorează orele târzii la care mă întorc și intervalele lungi în care lipsesc de acasă și de la birou.

- Recunosc.

- Iartă-mă. Voiam ca locul ăsta să fie complet aranjat înainte să-l vezi tu. Pregătirea lui mi-a luat săptămâni întregi, ba chiar luni, dacă iei în considerare și timpul petrecut în căutarea unui spațiu potrivit.

- Un spațiu potrivit pentru ce?

- Păi, nu pentru aventura clandestină pe care ți-ai închipuit că o am.

- Recunosc din nou, oftă ea coborându-și privirea.

- Cu Nadia?

- Ea era în fruntea listei suspecților.

- Maris, spuse el cu reproș.

Ea își dădu capul pe spate și își scutură părul, ca și când s-ar fi eliberat de o povară.

- Doamne, cât mă bucur că nu este așa!

- Te simți mai bine?

- Considerabil. Dar dacă apartamentul ăsta nu a fost destinat să fie un cuibușor al dragostei, pentru ce l-ai închiriat?

El își lăsă capul în jos, într-un gest care nu putea exprima decât timiditate.

- Pentru scris.

- Pentru scris? repetă ea cu răsuflarea tăiată.

- Asta este cadoul tău de aniversare. Am început din nou să scriu.

Timp de câteva clipe fu prea uimită ca să vorbească, apoi se aruncă în brațele lui.

- Noah! Este nemaipomenit. Când? Ce te-a făcut... Întotdeauna te zbârleai când aminteam de asta. O, sunt încântată. Încântată!

Îi umplu fața de sărutări. Noah râse și o lăsă să se entuziasmeze. În cele din urmă o dezlipi de el și o ținu cu brațele întinse.

- Probabil că o să eșuez în mod nefericit.

- Nu, rosti ea neclintită. Nu cred nici măcar o clipă că ești minunea care a scris doar o carte, așa cum te temi. Autorul *Învinsului*...

- Roman pe care l-am scris cu ani în urmă, când eram un tânăr plin de pasiune și de speranțe.

- Și de *talent*, accentuă ea. Un talent ca al tău nu se epuizează într-o singură carte, Noah. Nu dispare pur și simplu. Dimpotrivă, cred că se coace odată cu vârsta și experiența.

- Vom vedea. În orice caz, vreau să-ți testez teoria. O să fac o încercare.

- N-o faci doar pentru mine, nu?

- N-aș putea s-o fac doar pentru tine. Scrisul e o muncă al dracului de grea. E aproape la granița cu masochismul. Dacă nu pui suflet, ești condamnat înainte de a începe. Frecându-și bărbia cu încheieturile degetelor, conchise: E ceva ce vreau să fac. Foarte mult. Și dacă te mulțumește și pe tine, este o răsplată suplimentară.

– Mă mulțumește foarte mult. N-aș putea fi mai mulțumită.

Îl îmbrățișă strâns, apoi îl sărută cu o ardoare pe care nu-și amintea să o mai fi simțit de mult timp.

În timp ce se sărutau, Noah își dădu haina jos. Inima ei începu să bată mai repede. Decorul era nou, nefamiliar. Dacă făceau dragoste acolo, pe canapea sau pe covor, totul ar fi avut un aer de clandestinitate. La naiba! Sau pe birou. De ce nu? Erau adulți.

Își plimbă mâinile pe pieptul lui și începu să-i desfacă nodul cravatei, însă el o dădu deoparte, se așeză în fața tastaturii și porni computerul.

– Sunt atât de nerăbdător să încep.

– *Acum?*

Noah se întoarse cu scaunul și o privi, zâmbind timid.

– Te superi? Mi-a luat săptămâni să-mi aranjez terenul de joacă, dar nu am avut timp să mă joc. De-abia am terminat ultimele retușuri în această după-amiază, înainte să ajungă bucătarul și chelnerii. Aș vrea să-mi instalez softul și poate să fac și câteva însemnări. Mi-a trecut prin cap o idee. Mi-e teamă că dacă nu o pun pe hârtie, îmi fuge. Te superi dacă lucrez puțin?

– Nu, spuse ea străduindu-se să zâmbească. Bineînțeles că nu. Deloc.

Seara nu urma să se încheie în mod romantic, iar asta era o dezamăgire. Dar, ca să fie sinceră, nu avea de ce să se plângă. Asta era ceea ce își dorise. Asta era ceea ce îl încurajase să facă de ani de zile.

– O să-mi iau rămas-bun și o să te las să lucrezi.

– Nu trebuie să pleci, Maris. Poți să mai stai dacă vrei.

– Nu vreau să te distrag. Pe deasupra, trebuie să merg acasă să-mi fac bagajul pentru călătorie.

El îi luă mâna și îi sărută palma.

– E-n regulă dacă te duci cu taxiul?

– Nu fi prostuț. Bineînțeles. Se aplecă peste brațele scaunului și, aducându-și fața la nivelul feței lui, îi spuse: A fost o petrecere-surpriză minunată. Îți mulțumesc pentru tot, dar în mod special pentru asta. De-abia

aştept să-ţi citesc următorul roman. Ai văzut ce s-a întâmplat după ce l-am citit pe primul.

În timp ce se sărutau, mâna lui urmări curba şoldului ei până pe spatele coapsei. Când ea se retrase, Noah continuă să-i mângâie piciorul.

- Dacă mă gândesc mai bine, poate că o să amân începutul pentru mâine.

Ea îşi îndreptă degetul către tastatura computerului.

- Dă-i drumul!

Cincisprezece minute mai târziu, Noah intra într-un alt apartament. Se găsea la o distanţă de jumătate de cvartal - şaptezeci şi şapte de paşi, ca să fim exacţi - de biroul pe care nu avea de gând să-l folosească niciodată. Îşi lăsă cheia pe măsuţa din hol şi intră în living, unde se opri brusc.

- Am început fără tine, îi spuse Nadia.

- Văd şi eu.

Stătea întinsă pe canapea, cu un picior întins senzual, goală pe sub un halat de mătase albastră care era desfăcut. Ţinea ochii pe jumătate închişi. Mâna i se mişca ritmic între coapse.

- Sunt aproape. Mai bine te-ai grăbi dacă vrei să prinzi şi tu ceva din asta.

El veni spre canapea, se aplecă şi îi pipăi cu degetele sfârcul întărit, ceea ce fu suficient ca să o aducă la orgasm. O privi zâmbind şi îşi continuă mişcarea până când trupul ei arcuit stoarse ultima picătură posibilă de plăcere, apoi se destinse şi se lăsă din nou pe perne.

- Eşti neruşinată, Nadia.

- Ştiu. Îşi ridică braţele deasupra capului pentru a se dezmorţi. Nu-i aşa că e minunat?

- Petrecerea-surpriză a fost o lovitură de geniu, zise el începând să se dezbrace. În clipa asta Maris nu mai este nici un pericol.

- Ooh, povesteşte-mi.

- Mă suspecta că am o aventură extraconjugală, a recunoscut.

- Şi cine era, mă rog, persoana bănuită?

El îi aruncă o privire care o făcu să toarcă de satisfacție răutăcioasă, apoi reluă:

- Acum că nevasta mi-a văzut refugiul de scriitor, lucru care în mod sigur a emoționat-o, pot să-l folosesc oricând drept scuză ca să evadez la orice oră din zi și din noapte.

- Pentru asta.

- În mod sigur pentru asta. Împreună cu cealaltă treabă în care suntem implicați.

- Maris nu reprezintă totuși decât o jumătate a problemei. Cum stăm cu Daniel?

- Este bătrân, Nadia. Se senilizează.

- N-o să vândă niciodată Matherly Press. A declarat-o sus și tare de o mie de ori.

Noah își trase nonșalant cureaua prin găicile pantalonilor și o lovi ușor peste coapsă cu ea.

- Nu-ți face griji, iubito. O să fac în așa fel încât Matherly Press să fie vândută înainte ca vreunul din ei să-și dea seama. Maris este înfierbântată de un scriitor nou, descoperit din întâmplare. Asta o să-i distragă atenția. Daniel practic s-a retras, încredințându-mi cea mai mare parte a afacerilor. Probabil că vor auzi prima dată despre tranzacție când vor citi despre asta în *Publishers Weekly*, iar atunci va fi prea târziu ca s-o împiedice. Eu o să dețin poziția lui Daniel și toate beneficiile care decurg de aici, împreună cu zece mii de acțiuni la WorldView în portofoliul meu, și exact zece milioane în contul meu de la bancă.

- Iar cei doi Matherly o să rămână doar unul cu altul.

- Așa presupun. Chiar nu-mi pasă deloc.

Își dădu jos pantalonii și chiloții. Ochii Nadiei se măriră la vederea penisului lui în erecție.

- Maris e responsabilă pentru chestia asta? Amintește-mi să-i mulțumesc.

- N-ai de ce să-i mulțumești.

- N-ai primit nimic în seara asta?

- De dimineață.

- Am crezut că petrecerea a fost una aniversară.

- Maris aniversează în felul ei, iar eu în al meu.

Ea râse, îi înconjură penisul cu mâna şi îl mângâie.

- Într-o bună zi trebuie să-mi povesteşti totul.

- Nu sunt prea multe de povestit.

- Domnişoara Maris nu se regulează obscen? întrebă ea plimbându-şi degetul mare pe capul catifelat.

- Domnişoara Maris nu se regulează. Îngenunche între coapsele Nadiei şi le depărtă larg. Ea face dragoste.

- Ce drăguţ.

- Asta îmi place la tine, Nadia.

- Îţi plac multe la mine. Trebuie să fii mai exact.

- Tu nu eşti niciodată drăguţă, mormăi el pătrunzând-o profund.

capitolul 6

Drumurile din St. Anne erau mărginite de păduri care erau mai adânci şi mai întunecate decât ceea ce văzuse Maris în Berkshires lângă casa lor de la ţară, mai adânci şi mai întunecate decât văzuse vreodată pe undeva. Erau la fel de adânci şi de întunecate precum codrii ameninţători descrişi într-o poveste de Fraţii Grimm.

Arbuştii şi lăstarii erau deşi, iar copacii erau falnici, făcând ca umbra de sub ei să fie de nepătruns. Uneori, foşnetul frunzelor din desiş o avertiza de prezenţa unor animale; nu ştia nici cărei specii îi aparţineau, nici cât de periculoase erau pentru om. Se temea de ceea ce ar fi putut vedea dacă ar fi privit mai îndeaproape şi se simţea mai în siguranţă ţinându-şi ochii îndreptaţi asupra drumului.

Ajunsese mai târziu decât se aşteptase. Vremea furtunoasă din Atlanta îi întârziase cu trei ore zborul de legătură către Savannah. Până când se cazase la un hotel şi făcuse aranjamente pentru transportul pe insulă se lăsase înserarea. Insula ar fi fost un teritoriu necunoscut pentru ea şi în lumina zilei, dar crepusculul îi sporea exotismul şi îi conferea un aer sinistru care o umplea de nelinişte.

Pe când înainta agale în mașinuța ei de golf, se simțea extrem de vulnerabilă. Pădurea amenințătoare o intimida. Era la fel de neprietenoasă ca bărbatul de la debarcader care-i închiriase vehiculul electric.

Când îi ceruse indicații către casa scriitorului, el îi răspunsese, cu un puternic accent local, tot cu o întrebare.

- Ce treabă ai cu el?
- Îl cunoașteți?
- Da.
- Știți unde locuiește?
- Sigur că știu.
- Puteți să mă îndrumați, vă rog? Mă așteaptă.

El o măsurase din cap până în picioare.

- Zău?

Maris desfăcuse harta vagă a insulei, primită de la pilotul micii ambarcațiuni pe care îl angajase s-o aducă de pe continent.

- Mă aflu aici, corect? Îi indică pe hartă debarcaderul unde barcagiul trăsese la țărm numai atât cât s-o lase să coboare. Pe unde o iau?

- Păi, nu e decât un drum care duce acolo, nu?

- Asta văd și eu, spuse ea, simțind că răbdarea îi ajunsese la limită. Dar după cum arată harta, drumul principal se desparte în trei direcții. Aici.

Îi arătă semnul.

- Nu ești din preajmă, nu-i așa? Ești de pe undeva din nord.

- Și ce importanță are?

El pufni batjocoritor și scuipă tutunul în praf, apoi îi indică cu o unghie pătată și ciobită drumul pe care trebuia să o apuce.

- Mergi înainte, hmm, cam un kilometru și ceva dincolo de intersecție. La răspântie o iei la stânga și ajungi direct la casă. Dacă ajungi în Atlantic, înseamnă că ai mers prea departe.

Rânjetul lui dezvălui goluri largi unde ar fi trebuit să se afle dinți.

Îi mulțumi scurt și porni în ultima parte a călătoriei. „Cartierul comercial" de la debarcader era limitat la două firme: centrul de închiriat mașinuțe și un bar,

Terry's Bar and Grill. Așa se putea citi pe semnul scris de mână fixat într-un cui deasupra unei uși de plasă.

Barul lui Terry era o construcție rotundă cu un acoperiș de tablă ondulată. Două treimi din partea superioară a pereților exteriori erau din panouri transparente, dar înăuntru iluminatul era atât de slab, încât tot ceea ce reuși să vadă fu strălucirea reclamelor la bere și lămpile atârnate de tavan, din cele care de obicei se agață deasupra meselor de biliard. Câteva mașini, majoritatea camionete, erau parcate într-o parte laterală a clădirii. Din interior răsunau acordurile unui cântec.

Un bărbat, probabil Terry, frigea carne pe un grătar mare, situat în fața clădirii, în timp ce sorbea din sticla de bere cu gâtul lung. Chiar și după ce trecu cu mașina pe lângă el, îi simți privirea sfredelitoare în spate, până când dădu o curbă și ieși din raza lui vizuală.

Era singură pe drum. Nu se întâlnise cu nici o mașină sau camion. Debarcaderul părea să fie ultimul avanpost al civilizației. După o asemenea călătorie chinuitoare - și ăsta i se părea adjectivul potrivit - și-ar fi dorit din tot sufletul să fie întâmpinată politicos când ajungea la casa scriitorului. Din nefericire, speranțele ei în acea privință erau foarte anemice.

În cele din urmă simți aerul sărat peste mirosul puternic de conifere. Dându-și seama că plaja nu putea fi prea departe, căută din priviri bifurcația, dar când ajunse la ea, o rată. Nu era nici un semn care să o indice. Drumul lateral era atât de strâmt și de bine camuflat de frunziș, încât dacă nu ar fi știut că trebuia să se uite după el, nu l-ar fi găsit.

Făcu un viraj strâns și intră pe cărare. Pavajul era mai prost decât al drumului principal. Mașinuța sărea peste hârtoape. Deasupra, crengile copacilor formau un umbrar de nepătruns. Acolo pădurea era și mai deasă, mai tăcută și mai amenințătoare.

Începuse să creadă că pornise într-o aventură nesăbuită, că trebuia să fie rațională și să se retragă în siguranța camerei de hotel din elegantul și ospitalierul Savannah. Ar fi putut să comande masa în cameră, să facă o baie cu spumă și să bea un pahar cu vin din minibar.

Cu forțele refăcute, l-ar fi sunat pe scriitor și i-ar fi cerut să se întâlnească pe un teren neutru.

Când zări casa însă, fu încântată pe loc.

Era minunată. Tulburătoare. Frumoasă cu un aer care sugera tristețe. O vedetă de cinema în vârstă, a cărei față altădată superbă ilustra trecerea deceniilor. O rochie veche de mireasă, cu dantelele acum îngălbenite și ponosite. O gardenie ale cărei petale albe deveniseră cafenii. Casa arăta semnele unei măreții trecute, acum pierdută.

Totuși, cu toate imperfecțiunile ei estompate de lumina crepusculului, era la fel de minunată ca o acuarelă evocând o amintire dragă, dar în același timp difuză.

Coborî din mașinuță și urmă o alee mărginită de două rânduri de stejari impunători înveliți în mușchi verde, apoi urcă treptele străduindu-se să nu facă zgomot. Când ajunse pe verandă, simți îndemnul prostesc de a o traversa în vârful picioarelor așa cum făcuse Jem Finch în *Să ucizi o pasăre cântătoare*, pentru a nu-l alarma pe sinistrul Boo Radley de prezența lui într-un loc unde nu era bine-venit.

În loc de asta, se îmbărbătă, respiră adânc, păși îndrăzneață către ușă și întinse mâna după ciocănelul de alamă.

- Maris Matherly-Reed?

Tresări speriată. Ciocănelul căzu pe placa de metal cu un zăngănit puternic. Urmărind direcția din care venise vocea neașteptată, se retrase și privi de-a lungul verandei. Un bărbat o privea de la una din ferestrele înalte.

- Așa deci, spuse el, chiar ați venit.

- Bună ziua.

Continuă să o scruteze prin plasă, punând-o într-un dezavantaj clar. Era conștientă că o putea vedea mult mai clar decât îl putea vedea ea pe el, dar își păstră cumpătul. Dacă tot ajunsese până acolo.

- Intrați, spuse el în cele din urmă.

Maris deschise ușa neagră și lucioasă de la intrare și intră într-un hol larg. Bărbatul apăru dintr-o cameră ștergându-și mâinile cu o cârpă murdară. Purta un șort kaki și o cămașă obișnuită de lucru, cu mânecile - la fel

de murdare precum cârpa - suflecate până la coate. În picioare purta o pereche de tenişi care prinseseră şi zile mai bune.

- Aţi venit singură? o întrebă privind în spatele ei.

- Da.

- Intră ţânţarii înăuntru.

- O, scuzaţi-mă, murmură ea, după care se întoarse şi închise uşa.

- Nici un ajutor de şerif prin preajmă? se interesă el cu o urmă de reproş în glas.

- Am recurs la poliţie din disperare. L-am întrebat pe ajutorul de şerif dacă nu cumva cunoaşte în acest comitat o persoană cu iniţialele P.M.E. Habar n-am avut că va întreprinde o investigaţie, şi îmi cer scuze pentru orice neplăcere provocată.

Bărbatul îşi arătă indignarea, dar Maris nu-şi dădu seama dacă-i acceptase sau nu scuzele. Era doar uşurată că n-o înjurase şi n-o dăduse afară. Nu era atât de înfricoşător pe cât se aşteptase. Era mai în vârstă şi mai puţin impunător fizic decât sugerase vocea lui la telefon. Vorbea tărăgănat, dar nu tăios.

Oricum, nu era excesiv de amabil. Ochii lui albaştri o priveau cu neîncredere.

- Nu ştiam la ce să mă aştept când am ajuns, adăugă sfios, în speranţa că avea să-l dezarmeze cu sinceritatea ei. Mi-era teamă că nici n-o să fiu primită în casă.

El o măsură din cap până în picioare, lucru care o făcu să regrete că nu se aranjase puţin înainte de a pleca din Savannah. Acum şi-ar fi dorit să-şi fi schimbat cel puţin hainele. Costumul ei de călătorie era perfect pentru New York, dar pentru clima de acolo era prea gros. De o eleganţă discretă, nu se asorta cu peisajul rural; în plus, se şifonase după drumurile cu taxiul, cu avionul şi cu barca.

- Aţi făcut un drum lung din Manhattan până aici, doamnă Matherly-Reed.

Cam la asta se gândea şi ea.

- Mai mult chiar decât o arată distanţa de pe hartă. Cu excepţia maşinuţei de golf, St. Anne ar putea fi din alt secol.

- Insula este arhaică din multe puncte de vedere, iar localnicii vor să o păstreze așa.

Maris deduse că prezența străinilor era nedorită. Încercând să abată atenția de la acest subiect, aruncă o privire rapidă în jur.

O scară impozantă în spirală pornea din hol, dar la etaj era întuneric. Îi veniră în minte o grămadă de întrebări cu privire la istoria proprietății, dar, nevrând să-și forțeze norocul, se mulțumi să spună:

- Casa este extraordinară. De când locuiți aici?

- De un an și ceva. Era complet în paragină.

- Atunci înseamnă că ați adus o sumedenie de îmbunătățiri.

- Mai sunt încă pe-atâtea de făcut. De fapt, lucrez la ceva în sufragerie. Vreți să vedeți?

- Sigur că da.

Îi zâmbi, iar ea îi întoarse zâmbetul. Gazda se întoarse și porni spre încăperea din care venise, unde candelabrul de cristal din mijlocul tavanului se legăna ușor. O surprinse studiindu-l.

- Una dintre primele măsuri a fost instalarea sistemului de climatizare. Curentul de aer bate direct în candelabru și-l face să se legene. Sau cel puțin așa îmi place să cred.

Râse enigmatic, apoi se îndreptă spre șemineu. Polița cu ornamente sculptate de deasupra lui fusese curățată până la lemnul brut și era pregătită pentru refinisare.

- Nu mă așteptam să fie atât de dificil, recunoscu el. Dacă aș fi știut câte straturi de lac și vopsea au aplicat foștii proprietari, cât de chinuitor este și cât timp îți ia să le dai jos pe toate, aș fi angajat un profesionist s-o facă.

Maris veni lângă poliță și întinse mâna s-o atingă, dar în ultimul moment ezită.

- Se poate?

Când el îi făcu semn să continue, își trecu vârfurile degetelor peste sculptura complicată a unei viițe înflorite.

- Proprietarul care a construit casa a ținut un jurnal amănunțit al lucrărilor, îi explică el. Un sclav a sculptat polița și balustrada scării. Numele lui era Phineas.

– Este minunată. Sunt sigură că o să fie și mai frumoasă când o s-o terminați.

– Așa se așteaptă și Parker. Este un perfecționist.

– Parker?

– Proprietarul.

Maris își lăsă mâna în jos și se întoarse spre el.

– Oh. Am presupus că dumneavoastră sunteți proprietarul casei.

– Eu doar lucrez aici, spuse bărbatul clătinând amuzat din cap.

– Este extrem de generos din partea dânsului.

– Generos din partea cui?

– Din partea domnului Parker. Că vă permite să stați și să scrieți aici.

O privi perplex timp de o clipă, apoi începu să râdă.

– Doamnă Matherly-Reed, mă tem că este o neînțelegere la mijloc, și este în întregime vina mea. Este evident că m-ați luat drept Parker, cel pe care ați venit să-l vedeți. Parker Evans.

Ei îi luă o secundă să înțeleagă, apoi zâmbi cu tristețe.

– Parker Evans. Cu inițiala M la mijloc.

– Nu-i cunoșteați numele?

– Nu mi l-a spus.

– N-ați mai auzit până acum de numele lui?

– Din câte îmi amintesc, nu. Ar fi trebuit?

El o studie o clipă îndelungată, apoi zâmbi și îi întinse mâna.

– Eu sunt Mike Strother. Iertați-mă dacă nu m-am exprimat clar de cum ați sosit. M-am gândit că o să vă dați seama imediat că nu sunt Parker.

– Încântată să vă cunosc, domnule Strother.

– Mike.

Maris îi zâmbi. Îi plăcea gentlemanul mai în vârstă, și se întrebă cum îl putuse confunda cu individul necioplit de la telefon. Ochii lui erau blânzi, deși ea simți că încă o măsura, o aprecia și o evalua. Circumspecția lui se diminuase, fără să dispară însă. Nu era greu de ghicit ce-i spusese șeful lui despre ea. Nu puteau fi vorbe de laudă.

- Sunteți constructorul responsabil cu renovarea casei?

- Doamne, nu. Îmi fac doar mâna cu recondiționarea asta. Am lucrat pentru Parker cu mult înainte ca el să cumpere locul ăsta.

- Ce faceți mai exact?

- Fac câte puțin din toate. Sunt bucătar și spălător de vase, menajeră, grădinar, valet.

- Este exigent?

- Nici nu aveți idee, chicoti el.

Nu avea, într-adevăr. Prejudecățile ei despre Parker M. Evans se risipeau una câte una. Nu păruse a fi un tip înstărit, cu un servitor la dispoziție.

- Sunt foarte nerăbdătoare să-l cunosc.

Privirea lui Mike alunecă într-o parte, evitându-i ochii.

- Nu este aici.

Deși intuise deja acest lucru, confirmarea lui îi provocă o dezamăgire cruntă.

- Știa că vin.

- O, știa, știa. Spunea că i-ați părut destul de încăpățânată ca să faceți tot drumul ăsta chiar și după ce v-a avertizat că vă pierdeți timpul. Dar nimeni pe lumea asta nu-l depășește pe Parker la încăpățânare. Nu voia să fie pe aici când soseați, deși vă aștepta. Așa că a ieșit.

- A ieșit? Unde?

Maris se îndreptă mânioasă spre bărbatul care îi închiriase mașinuța de golf.

- Pentru ce m-ați făcut să bat tot drumul până la casa domnului Parker?

- Știam că mă mințiți că vă așteaptă, rânji el.

- De ce nu mi-ați spus că era aici?

- Nu-mi amintesc să mă fi întrebat.

Tânăra femeie clocotea, dar era prea necioplit și prost ca să-și verse furia pe el. O păstra pentru domnul Parker Evans. Avea multe să-i spună. Probabil știa că fusese trimisă după cai verzi pe pereți. Terry, bucătarul, sigur știa. Grătarul lui se răcise, dar servea la bar când ea deschise larg ușa scârțâitoare din plasă a localului și intră.

Traversă podeaua de ciment, călcă într-o băltoacă împroşcând ceea ce spera să fie de bere, trecu pe lângă mesele de biliard şi se îndreptă ţintă spre tejgheaua aflată în spate. Bărbatul care îi închiriase maşinuţa o urmă înăuntru.

Bilele de biliard încetară să se mai ciocnească. Conversaţia amuţi. Cineva închise casetofonul. Spectacolul era gata să înceapă, iar protagonista era o newyorkeză furioasă.

Terry rânjea sardonic.

- Dă-mi o bere.

Rânjetul i se mai topi de pe faţă. Nu se aşteptase la asta. Dar căută într-o ladă frigorifică şi scoase o sticlă de bere pe care o desfăcu şi i-o dădu. Spuma se prelingea pe gâtul lung. Maris o scutură ca să scape de ea, luă o înghiţitură lungă, apoi puse sticla pe bar cu zgomot.

- Sunt aici să-l văd pe Parker Evans.

Terry îşi puse braţele păroase pe bar şi se aplecă spre ea.

- Pe cine să anunţ că-l caută?

Clienţii lui izbucniră în hohote de râs. Terry îşi savura revanşa isteaţă. Râdea mai tare ca toţi. Maris se întoarse şi îi înfruntă pe cei din încăpere. Aerul era îmbâcsit cu fum de tutun în ciuda uşii din plasă şi a ventilatoarelor de pe plafon. Rotirea lor lentă nu elimina fumul, ci doar îl amesteca uşor cu aerul umed şi rece.

O duzină de perechi de ochi se concentrară asupra ei. În încăpere mai era doar o singură femeie. Purta un şort strâmt, şi maioul strâns pe corp de-abia îi cuprindea sânii care i se bălăbăneau. Din decolteu se ivea capul mare al unei cobre tatuate. Ţinea insolentă o mână în şold, iar în cealaltă avea o ţigară fumegândă.

Taverna mirosea a bere şi a carne friptă, a tutun şi transpiraţie bărbătească. Maris trase adânc aer în piept şi simţi aceste izuri în adâncul gâtului.

- Chestia asta nu este cam copilărească, domnule Evans?

Nimeni nu spuse o vorbă. Bărbaţii se priviră între ei, îşi dădură câteva coate şi îşi făcură cu ochiul. Unul o salută în bătaie de joc cu sticla cu bere. Altul care stătea

lângă o masă de biliard își dădea alene cu cretă pe vârful tacului.

- Ca să nu-i spunem mitocănie, continuă ea.

Făcu un efort să se îndepărteze de falsa siguranță oferită de bar și se apropie de un grup de trei bărbați care stăteau în jurul unei mese. Îi privi cu atenție pe fiecare în parte. Judecând după privirile tâmpe, se îndoia că vreunul dintre ei ar fi putut citi fără să-și miște buzele, și cu atât mai puțin să scrie literatură.

- Am străbătut un drum îngrozitor de lung ca să te văd.

- Poți să te duci înapoi pe același drum, se auzi o voce dintr-un colț întunecat care stârni alte chicoteli.

Ea îl privi în față pe un bărbat care stătea singur la masă. Era cam de vârsta lui Mike Strother, cu o barbă albă neîngrijită și cu o față tăbăcită de marinar. Nu părea să-și dea seama de prezența ei sau de a altcuiva. Ochii lui apoși erau fixați asupra paharului pe care îl ținea în palmele lui bătătorite.

- Domnule Evans, acordați-mi cel puțin zece minute din timpul dumneavoastră.

- Vino aici și apleacă-te în față, scumpo, o invită o voce nazală. O să-ți ofer cele mai frumoase zece minute pe care le-ai trăit vreodată.

- Poate în visele tale, Dwayne, rosti tărăgănat femeia cu tatuajul. Nu te poți ține mai mult de două minute.

Râsetele erupseră mai tare ca înainte. Femeia bătu palma cu bărbatul cel mai apropiat de ea, care spuse:

- Chiar și bătrânul Dwayne s-a prins.

- Da, cucoană nordistă. Nu știi ce pierzi până când nu ești călărită de un băiat sudist în călduri.

Maris mai auzise fluierături și măscări de la muncitorii în construcții aflați sub anonimatul distanței și al măștilor de protecție. Primise propuneri obscene de la demenți și indivizii libidinoși care stăteau ascunși prin ganguri pe străduțele lăturalnice ale orașului. Când avea șaptesprezece ani fusese pipăită în metrou, amintire care îi făcea și acum pielea de găină.

Dar faptul că fusese victima purtărilor grosolane nu o imunizase. Vulgaritatea lor o atinse, dar nu în modul

în care se aşteptau: în loc s-o înfricoşeze, o înfuriase la culme.

Fără să încerce măcar să-şi ascundă dispreţul, spuse:

- Oricine ai fi, domnule Evans, eşti un laş nenorocit!

Râsetele încetară brusc. Tăcerea se aşternu ca o cortină de plumb. Orice altă insultă putea fi iertată, dar laşitatea, nu. Nu exista o insultă mai gravă.

După această ultimă replică, o luă direct spre uşă. Când trecu pe lângă o masă de biliard, un tac îi coborî în faţă la fel ca braţul unei intrări automate. Se lovi de el, iar contactul cu pelvisul ei fu atât de puternic, că se auzi un pocnet.

Se împletici, însă bastonul lung şi fin o împiedică să cadă. Îl apucă strâns şi încercă să-l dea la o parte, dar era de neclintit. Întorcând capul către bărbatul care îl ţinea, îşi dădu seama că era cel pe care îl observase mai devreme dând cu cretă pe vârful tacului.

- Eu sunt Parker Evans.

Maris fu luată prin surprindere. Nu de îndrăzneala sau de ochii lui ostili, în care se reflecta strălucirea roşiatică a unei reclame luminoase.

Ceea ce o surprinse fu scaunul cu rotile în care stătea.

capitolul 7

Drăcia era verde, ceva între o maşinuţă de golf şi o camionetă. Maris avea să afle mai târziu că era numită Aligator, dar nu mai văzuse aşa ceva înainte ca Parker Evans să-i facă semn către vehiculul parcat lângă Terry's Bar and Grill, invitând-o să urce.

Încă zdruncinată de şocul că-l găsise într-un scaun cu rotile, se supuse şi urcă în scaunul pasagerului. Ţinu capul întors în altă parte când el îşi folosi braţele pentru a se cocoţa la volan, apoi se aplecă, îşi plie scaunul şi îl aruncă în spate.

Aligatorul fusese modificat special pentru el. Frâna şi acceleraţia erau de mână. Conduse cu o uşurinţă venită din exerciţiu atunci când se îndepărtară de Terry's în direcţia debarcaderului.

- Nu te pot duce decât până la rampă. Este prea abruptă pentru scaunul meu. Aș putea să cobor, dar probabil aș avea probleme cu oprirea și aș sfârși prin a mă îneca. Ceea ce crezi că aș merita, desigur. Cum ea nu făcu nici un comentariu, Evans adăugă: Și chiar dacă nu m-aș prăvăli cu zgomot, n-aș putea urca singur rampa înapoi.

- Unde? întrebă Maris fără să înțeleagă.

- Jos, unde ai lăsat barca.

- Nu am nici o barcă. Am plătit pe cineva să mă aducă până aici.

- Nu te-a așteptat să te ducă înapoi?

- N-am știut cât voi sta pe insulă. I-am spus că o să-l sun.

El opri Aligatorul părând nemulțumit că nu avea să se descotorosească de ea atât de repede pe cât își închipuise. Cămașa lui semăna cu a lui Mike, numai că nu avea mâneci, lăsând să i se vadă brațele musculoase care compensau limitările pe care i le impuneau picioarele. Mușchii aceia se puseră în mișcare când învârti volanul întorcând scurt mașina.

- Unei bărci nu i-ar trebui atât de mult timp să ajungă aici. Terry o să cheme una. Ai numărul?

- N-am putea să stăm puțin de vorbă, domnule Evans?

El opri din nou Aligatorul.

- Despre ce?

- Uite ce e, nu e cazul să mă luați peste picior. Am bătut un drum foarte lung...

- Fără să fii invitată.

- M-ați invitat când mi-ați trimis acel prolog.

Surprins de tonul ei tăios, Evans ridică mâinile ca și când s-ar fi predat.

Ea își îngădui o clipă pentru a se calma, apoi continuă pe un ton mai conciliant:

- A fost o zi foarte lungă pentru mine. Sunt obosită. O baie fierbinte și niște așternuturi curate ar fi extraordinare. Dar mă aflu aici, așa că mi-aș dori ca această călătorie să compenseze problemele, cheltuielile și timpul

pierdut și să am o conversație civilizată cu dumneavoastră înainte de a pleca.

El își încrucișă brațele la piept într-un gest care putea fi interpretat drept fie împăciuitor, fie arogant. Probabil ultima variantă, decise Maris. Se încăpățână să continue:

- Mi-ați trimis manuscrisul dumneavoastră. V-ați așteptat să-l citesc, altfel nu l-ați fi pus la poștă. Deși susțineți contrariul, vă doriți ca această carte să fie publicată. Eu public cărți. Am putea colabora. Nici măcar nu trebuie să ne întâlnim la jumătatea drumului. O să fac eu trei sferturi din drum. De fapt, cred că deja am făcut asta venind aici. Prin urmare, am putea să avem acea discuție?

În ciuda aroganței, avea un mod deconcertant de a o privi. Expresia lui era impenetrabilă, nu dădea nici o indicație în privința gândurilor lui. Poate că-i analiza cu seriozitate argumentele, sau, la fel de bine, avea de gând să o arunce din Aligator și să o lase să înoate până pe continent. Sau poate că explicația corectă era alta.

Maris îi luă tăcerea ca pe o permisiune de a vorbi mai departe.

- Știu că e cam târziu pentru o discuție despre afaceri, dar vă promit să nu vă răpesc prea mult timp. Mike a spus că...

- Știu ce a spus Mike. M-a sunat la Terry's după ce v-ați despărțit. Se poartă de parcă ar fi complet nebun.

- Mie nu mi s-a părut nebun. Absolut deloc.

- De obicei nu e așa. De obicei este echilibrat, calm, calculat și stăpân pe sine, vocea rațiunii, întruchiparea bunului-simț. Dar l-ai prins într-un moment de tulburare. Se agită de colo, colo ca să aranjeze prin casă, pregătește cina, se poartă ca o fată bătrână gata să-și primească primul petitor. Probabil că ai făcut totul ca să-l farmeci, opină el scrutând-o bănuitor.

- Nu am făcut nimic de felul ăsta. Mike este pur și simplu un om cumsecade.

Evans dădu drumul unui râs scurt și răgușit.

- Spre deosebire de mine.

- Nu am spus asta.

– Păi, puteai la fel de bine s-o spui, pentru că e adevărat. Eu nu sunt deloc cumsecade.

– Sunt sigură că ați putea fi dacă v-ați dori.

– Vezi, asta e șmecheria. Eu nu-mi doresc.

Înainte ca Maris să poată reacționa, se apropie de ea, îi prinse ceafa cu mâna și o trase spre el, lipindu-i gura de a lui. Fu mai mult un asalt decât un sărut. Limba lui îi apăsă buzele strâns lipite până când le străpunse.

Ea scoase sunete furioase de protest, îl împinse în piept, dar Evans nu încetă. Continuă să-i sondeze gura cu forța în timp ce buzele lui le sfâșiau pe ale ei. Pe nesimțite apăsarea deveni mai lentă și mai blândă, mai mult exploratorie decât invazivă. O mângâie cu degetul mare sub bărbie, pe obraz și foarte aproape de colțul buzei. Mânia ei se transformă în neliniște.

Când sărutul profund luă sfârșit, el își frecă ușor buzele de ale ei înainte de a le dezlipi, dar chiar și după aceea rămaseră apropiate, la o răsuflare distanță. De-abia după ce își retrase mâna se retrase și el.

Maris își întoarse capul și privi peste apa canalului. Era relativ calmă prin comparație cu valul de curenți tumultuoși care îi circulau prin vene. Luminile de pe țărm păreau foarte îndepărtate. Mult mai îndepărtate ca înainte. Ca de pe altă lume. Percepea o detașare stranie, ca și când fâșia îngustă de apă se lărgise într-un golf care nu putea fi străbătut.

Sirena unui vas scoase un sunet ascuțit de avertizare. În barul lui Terry casetofonul pornise din nou, făcând să răsune un cântec trist despre o iubire eșuată. Mai aproape, valurile se spărgeau cu un vuiet slab pe plaja stâncoasă de la baza rampei abrupte pe care Parker Evans nu o putea străbate în căruciorul său.

– N-o să vă meargă, domnule Evans, îi spuse ea calmă. Nu o să fug înspăimântată.

Când se întoarse să-l privească, fu surprinsă de lipsa de aroganță a expresiei lui. Nu părea spășit, dar nu afișa nici rânjetul triumfător la care se așteptase ea. O scruta în același mod deconcertant și de nepătruns ca înainte.

– Am trecut cu vederea grosolăniile de la barul lui Terry exact așa cum am să ignor și acest sărut. Pentru

că știu în ce scop m-ați supus la toate acestea, și mai știu și de ce m-ați sărutat.

- Chiar știți.

- Știu că e o cacealma.

- Cacealma.

- M-ați sărutat ca să mă speriați.

- Așa e.

- Așa e?

- Poți s-o crezi, dacă asta vrei. Îi susținu privirea câteva clipe, apoi porni Aligatorul. Ți-a spus din întâmplare Mike ce avem la cină?

Sendvișurile cu șuncă afumată fură servite într-o încăpere din partea din spate a casei. Mike o numea solariu.

- Ciudat nume pentru o verandă închisă cu geamuri, comentă sec Parker.

- A fost o verandă, o lămuri Mike pe Maris în timp ce îi punea salată de cartofi în farfurie. Acum, pe întuneric, nu se vede, dar are vedere spre plajă. Parker a hotărât să montăm niște panouri din sticlă glisante, lucru care ne dă posibilitatea să o închidem complet sau să o lăsăm deschisă. În felul ăsta, poate scrie aici pe orice vreme.

Maris se prefăcuse că nu observă computerul dintr-un colț al încăperii, care mai era mobilată și cu câteva piese din ratan. Altfel, nu era prea încărcată. Câteva perne mari, o plantă care se chinuia într-un ghiveci, părând sortită să piardă lupta, și cam atât. Era camera unui bărbat singur. Refugiul unui scriitor.

Îngrămădite în jurul computerului, pe podeaua din gresie, pe rafturi, pe orice suprafață imaginabilă, se găseau cărți. Enciclopedii, romane de literatură clasică, polițiste, de dragoste, biografice, poezie, cărți pentru copii, istorie, manuale de dezvoltare personală - orice soi de carte imaginabilă, unele cu coperte cartonate, altele broșate, câteva purtând, spre bucuria ei, sigla Matherly Press pe cotor. Judecând după aspectul uzat al volumelor, biblioteca lui nu era numai de fațadă. Parker Evans citise mult.

- Oricum i-ați spune acestei încăperi, mie îmi place, le mărturisi ea. Este un loc minunat pentru citit. Și pentru scris.

Îi aruncă lui Parker o privire furișă pe care acesta n-o observă, deoarece își punea muștar pe sendviș.

După ce îi servi, Mike se așeză în fața ei la masă, confirmându-i bănuiala că pe lângă valet era și prieten, și însoțitor - dintr-un motiv care, din păcate, acum ieșea la iveală.

- Ți-ai dat prea multă osteneală, Mike.

- N-a fost nici o osteneală. Oricum plănuisem o cină târzie, și sunt grozav de bucuros să avem un oaspete în casă. Parker nu este întotdeauna cel mai plăcut tovarăș de discuții. De fapt, atunci când scrie nu vorbește uneori cu orele, iar când o face, e de-a dreptul ursuz.

- Iar tu ești o pacoste permanentă, replică Parker aruncându-i o privire acră.

Maris râse. În ciuda schimbului de insulte, afecțiunea dintre cei doi era evidentă.

- Mike, am experimentat pe propria piele cât de ursuz poate fi domnul Evans, dar nu am luat-o cu titlu personal. Sunt obișnuită cu asta. Lucrez în fiecare zi cu scriitori. O adunătură mohorâtă, în general. Nu pot să estimez violența verbală la care sunt supuși agenții lor, dar am și eu partea mea.

- Temperamentul artistic, zise Mike clătinând din cap cu înțelepciune.

- Exact. Nu mă plâng. Din experiența mea - și lucru confirmat chiar ieri de tatăl meu -, temperamentul irascibil este adesea caracteristic unui bun scriitor.

Când își șterse buzele cu șervetul, fu surprinsă să constate că încă erau sensibile la atingere. La sosire se dusese la baie și își privise fața în oglinda înrămată de deasupra chiuvetei. Singura urmă vizibilă era o ușoară iritație deasupra buzei superioare. Își dăduse cu pudră pe ea și apoi stinsese repede lumina, de teamă să nu vadă în ochi urme și mai grăitoare decât cele ale sărutului, pe care se hotărâse să nu le recunoască.

Pe drumul spre casă vorbise puțin cu scriitorul, preferând să-și păstreze ochii ațintiți asupra celor două raze

de lumină emise de farurile Aligatorului. Întunericul din pădure îi ușura sarcina, deși la un moment dat nu rezistase să nu arunce o privire fugară printre copaci.

- O! exclamase ea.

- Ce este?

- Licurici. Acolo, în pădure.

- Gândaci luminoși, spuse el. Pe aici le spunem gândaci luminoși.

- Nu am mai văzut de ani de zile.

- Din cauza insecticidelor.

- Din păcate. Când eram mică, îi vedeam adesea în jurul casei noastre de la țară. Îi prindeam și îi puneam sub un pahar pe care îl țineam pe noptieră.

- Și eu făceam chestia asta.

Maris se întorsese uimită spre el.

- Și dumneavoastră?

- Da. Copiii din cartier obișnuiau să organizeze concursuri ca să vadă cine prinde cei mai mulți.

Așadar, fusese capabil să alerge după licurici. Nu era imobilizat dintodeauna într-un scaun cu rotile. Era normal să fie curioasă în privința handicapului lui, dar politețea o împiedica să-l întrebe.

Nu era prima dată când cunoștea o persoană cu un astfel de handicap. Avea un respect imens pentru cei care se străduiseră din greu să-și învingă neșansa. Unii erau cei mai optimiști și mai veseli oameni pe care avusese plăcerea să-i cunoască. Ceea ce le lipsea din rezistența fizică și putere compensau prin curaj și putere spirituală.

Parker Evans părea să fie înzestrat cu puterea brută a triatloniștilor care concurau în competițiile Ironman, bărbați și femei care făceau isprăvi herculeene numai prin forța brațelor și a voinței. Aceștia erau adesea atleți sau tineri altfel activi ale căror ambiții se sfârșiseră într-o secundă fatală, victime ale unor tragice accidente. Se întreba ce provocase o schimbare atât de dramatică în viața lui Parker.

Se uită la el peste masă. Își aduna firimiturile de coajă de pâine din farfurie, însă, ca și când i-ar fi simțit privirea, își înălță capul, astfel că ochii li se întâlniră.

Era atrăgător, fără îndoială, deși anii de durere, sau nefericire, sau deziluzii, sau o combinație a lor îi săpaseră riduri pe față, făcându-l să pară mai în vârstă decât era. Rarele lui zâmbete erau amestecate cu amărăciune. Părul castaniu și des era presărat cu fire cărunte. Îngrijirea personală probabil că nu era una dintre preocupările lui de căpătâi. Avea o barbă țepoasă cam de două zile.

Ochii lui nu aveau o culoare definită. Într-o nuanță de castaniu, ar fi fost banali dacă pe irisuri n-ar fi licărit niște stropi de ambră. Această trăsătură și uimitoarea capacitate de a rămâne concentrat foarte mult timp îi făceau privirea irezistibilă.

Părea să-i ghicească toate gândurile. Privirea lui îi transmitea o provocare. „Dă-i drumul. Mori de curiozitate să știi cum am ajuns în scaunul ăsta, așa că de ce nu întrebi pur și simplu?"

Nu avea să accepte provocarea. Nu în acel moment. Nu până nu-l cunoștea mai bine sau până nu obținea cel puțin angajamentul lui verbal că avea să-și termine cartea.

- Ați mai scris ceva, domnule Evans?

- Mai vrei ceai cu gheață?

- Nu, mulțumesc.

- Încă un sendviș?

- Mulțumesc, m-am săturat. Mai aveți pentru mine ceva de citit?

El îl fixă cu privirea pe Mike, care înțelese aluzia.

- Scuzați-mă. Trebuie să aranjez niște lucruri.

Bărbatul mai vârstnic se ridică și părăsi încăperea pe o ușă laterală.

- Ești o femeie foarte hotărâtă, observă Evans îndată ce Mike nu-i mai putu auzi.

- Mulțumesc.

- Nu trebuia să sune ca un compliment.

- Știu.

Se îndepărtă de masă, își întoarse scaunul și privi prin geam ca și când ar fi putut străpunge întunericul. Maris îi oferi acest răgaz. Dacă el își cântărea decizia, nu voia să rostească nici un cuvânt care să încline balanța împotriva ei.

– Chiar crezi că e atât de bun? o întrebă într-un târziu, după ce se răsuci cu fața spre ea.

– Credeți că aș fi venit în acest loc atât de îndepărtat dacă manuscrisul dumneavoastră ar fi fost lipsit de interes?

– Te rog să-mi răspunzi clar.

– Da, domnule Evans, este bun.

El o privi exasperat.

– Limba mea a fost în gura ta, ceea ce face ca „domnule Evans" să fie puțin ridicol, nu crezi? Numele meu este Parker. Spune-mi așa, bine?

Tânăra femeie își înghiți nodul din gât, dar refuză să-și ia privirea de la el.

– Bine. Iar tu spune-mi Maris.

– Așa aveam de gând.

Părea hotărât s-o provoace într-un fel sau altul, dar ea era la fel de hotărâtă să nu-i permită.

– De unde ești, Parker? Unde te-ai născut? În sud, asta știu.

– Pe toți dracii! Ce m-a dat de gol? se miră el, accentuându-și vorbirea tărăgănată.

Ea râse încetișor.

– Păi, este și accentul, dar yankeii au dificultăți în a distinge nuanțele regionale. De exemplu, texanii nu vorbesc ca cei din Carolina de Sud, nu-i așa?

– Texanii au un accent unic.

Maris râse din nou.

– De unde se trage accentul tău deosebit?

– Are vreo importanță?

– Unele dintre cuvintele pe care le folosești...

– Cum ar fi?

– Cum ar fi „dai gata" în loc de „prepari" sau „gătești" cina. „Gustărică" în loc de mic dejun. „A șovăi", „peșitor", chestii din astea.

– Cuvintele astea îmi vin în minte când și când. Încerc să le evit atunci când scriu.

– N-o face. Dau sare și piper.

– Sarea și piperul sunt mare lucru.

– Așa e. Văd că te-ai gândit la asta. Ești scrupulos în folosirea expresiilor idiomatice. Maris își sprijini brațele

pe masă și se aplecă spre el. Te preocupă mult atât coerența firului narativ, cât și stilul. De ce nu vrei ca opera ta să ajungă la cititori?

El avea răspunsul gata pregătit.

– Teama de eșec.

– Am înțeles. Creatorii sunt blestemați să se îndoiască de propriile forțe. Este ceva firesc. Dar nu ne bucurăm că majoritatea nu se lasă copleșiți de asta? îl întrebă ea arătând spre maldărele de cărți din jur.

– Mulți o fac, totuși, nu-i așa? o contrazise el. Nu suportă să fie ridiculizați de critici, să îndure toanele schimbătoare ale publicului ori stresul de a nu se ridica la înălțimea așteptărilor. Cea mai nenorocită spaimă este aceea că nu au talent și că vor fi demascați în scurtă vreme. Câți scriitori nu au băut până și-au dat duhul? Câți n-au ales calea mai rapidă, zburându-și creierii?

Maris căzu pe gânduri. După un moment de tăcere, îl întrebă:

– Spune-mi, Parker, pentru asta e nevoie de mai mult curaj decât să te izolezi pe o insulă uitată de Dumnezeu?

Lovitura își atinsese ținta. Timp de câteva clipe Evans păru să poarte o luptă cu sine însuși, apoi își puse rapid scaunul în mișcare și se duse la masa de lucru. Pe când pornea computerul, îi aruncă peste umăr:

– Asta nu înseamnă nimic, înțelegi?

Ea încuviință din cap, deși era sigură că amândoi minteau. Orice ar fi vrut să spună prin *asta*, însemna *ceva*.

– Am scris un prim capitol.

– În plus față de prolog?

– Da. Dacă vrei să-l citești, ți-l dau. Dar să ne înțelegem, nu am nici o obligație față de tine. Indiferent dacă materialul îți place sau nu, nu-ți fac nici o promisiune.

Maris veni lângă scaunul lui și se uitară împreună cum ieșeau paginile din imprimantă.

– Capitolul întâi începe acolo unde se termină prologul?

– Nu. Scena din prolog vine către sfârșitul poveștii.

– Deci mergi înapoi și îl aduci pe cititor în prezent?

– Corect.

– Cât de mult înapoi?

– Trei ani. Capitolul unu se desfășoară atunci când Roark și Todd sunt colegi de cameră la facultate.

– Roark și Todd, repetă ea, evaluând numele personajelor și hotărând că îi plăceau. Care-i unul și care-i celălalt?

– Ce vrei să spui?

– Pe care din ei îl vedem în baraca lui Hatch Walker în prolog? Cine lovește barca și cine cade peste bord?

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet.

– N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa? se îmbufnă Maris.

– Dacă aș fi face-o, ce rost ar mai avea să citești restul cărții?

– Restul? Deci *chiar* ai de gând s-o termini?

– Mai întâi hai să vedem ce crezi, spuse el, redevenind serios.

– De-abia aștept.

– Nu fi așa entuziasmată, Maris. E doar un capitol.

Luă paginile din tava imprimantei, apoi le bătu marginile de masă ca să le aranjeze înainte de a i le da. Maris le apucă, dar el continua să le țină. Îl privi neliniștită.

– Când te-am sărutat, nici prin cap nu mi-a trecut să încerc să te înspăimânt.

Înainte ca ea să poată răspunde, dădu drumul paginilor și strigă după Mike.

– Adu-i un telefon ca să cheme o barcă, îi ceru atunci când bărbatul mai vârstnic apăru în ușă. O să-i ia tot atâta timp să ajungă pe insulă cât o să-ți ia ție să o duci înapoi la debarcader. Ar trebui să vă sincronizați.

– Dar e trecut de unsprezece, exclamă Mike. N-o poți trimite pe continent la ora asta.

Agitată, Maris spuse un pic prea repede și prea tare:

– Nu-i nimic, Mike. N-o să pățesc nimic.

– Nici nu vreau să aud. Fără să țină seama de privirea amenințătoare a lui Parker, Mike decise: Rămâi aici în noaptea asta. În casa de oaspeți.

capitolul 8

Pentru asigurarea discreției, prânzul de afaceri avea loc într-un separeu al restaurantului de la etajul treizeci și unu din WorldView Center. Încăperea lambrisată avea decorațiuni elegante și scumpe. Covorul țesut manual era gros și absorbea zgomotele, aranjamentele florale elaborate erau încă acoperite cu rouă, lumina era pală și difuză. În plus, ferestrele largi, care în mod normal ar fi oferit o panoramă magnifică a Manhattanului, fuseseră acoperite cu draperii groase.

Gazda, așezată în capul mesei, întrebă politicoasă:

- Mai dorești cafea, Nadia? Domnule Reed?

Nadia Schuller îi făcu semn chelnerului cu mănuși albe că dorea să i se umple din nou ceașca. Noah refuză. Mâncaseră supă cremă de cartofi cu praz, salată de homar și sparanghel marinat. La desert li se oferiseră căpșuni Romanoff și specialități de ciocolată.

Noah îi mulțumi gazdei pentru masa somptuoasă.

- A fost excelentă.

- Mă bucur că v-a plăcut.

Morris Blume le mulțumi chelnerilor și le dădu de înțeles că serviciile lor nu mai erau necesare.

În timp ce Nadia amesteca visătoare frișca din cafea, Noah îi sugeră din ochi că timpul pentru socializare trecuse și era cazul să treacă la afaceri.

În afară de Morris Blume, la masă se mai aflau încă cinci reprezentanți ai WorldView. Cu șase luni înainte, Nadia aranjase o întâlnire preliminară între Blume și Noah. Atunci, Blume fusese foarte direct și își exprimase intenția de a cumpăra Matherly Press pentru WorldView.

Imediat după sfârșitul acelei întrevederi, avocații lui începuseră să lucreze cu febrilitate la o ofertă de achiziție. După luni de cercetări și analize, diagrame ale cotelor de piață și prognoze, forma ei finală îi parvenise lui Noah într-un bibliorafț uriaș. Acum era momentul să dea un răspuns.

- Domnule Reed, ați avut o lună să studiați oferta noastră, spuse Blume. Sunt nerăbdător să vă aud părerea.

Morris Blume era subțire, dar musculos, de o paloare frapantă accentuată de chelia prematură. Își rădea în fiecare dimineață fâșia de păr rar care-i mai rămăsese, astfel că în partea inferioară a craniului său lucios era vizibilă o umbră cenușie. Purta ochelari cu rame argintii și era îmbrăcat întotdeauna într-un gri convențional. Părea să aibă o aversiune înnăscută față de culori.

Era la cârma acelei corporații media internaționale de când o cumpărase printr-o operațiune de preluare ostilă, cu patru ani în urmă. Atunci avea doar treizeci și șase de ani, dar îl înlăturase fără milă pe directorul general, împreună cu toți membrii consiliului de administrație care vădeau, în opinia lui, o „concepție arhaică și obtuză".

Sub conducerea lui, WV, cum i se spunea cu afecțiune la bursă, se extinsese de la activitățile ei de bază, legate de divertisment și difuzarea programelor TV, la comerțul pe internet, comunicațiile prin satelit și tehnologia cu fibră optică. Blume catapultase WorldView în secolul douăzeci și unu, sporindu-i valoarea de la un miliard de dolari la aproape șase miliarde în numai patru ani. Prin urmare, acționarii îi iertau cu ușurință duritatea în afaceri.

În aceste condiții, ce voia un mamut ca WorldView de la musculiță ca Matherly Press? voia Noah să afle de la Blume.

– Pentru că există? răspunse dezinvolt palidul președinte al consiliului de administrație.

Toți convivii râseră, inclusiv Noah. Aprecia aroganța ticălosului pentru că și el însuși era un ticălos arogant.

– Ați cumpărat deja o editură în Marea Britanie, sublinie el. Nici nu s-a uscat bine cerneala de pe contract.

– Adevărat. Blume aprobă solemn din cap. Platt & Powers va fi o investiție bună pentru noi. Divizia lor de reviste este cea mai puternică din Marea Britanie. Distribuie orice, de la un respectat săptămânal de știri internaționale până la cea mai mizerabilă fițuică porno. Îi adresă Nadiei un tulburător zâmbet reptilian. Nadia, te asigur că sunt mult mai familiarizat cu prima categorie decât cu ultima.

Ea îl privi pe Blume pe deasupra ceștii de porțelan în timp ce lua o înghițitură de cafea.

- Ce păcat!

Blume lăsă să se stingă râsul comesenilor înainte de a vorbi mai departe.

- Anul trecut, Platt & Powers a avut douăsprezece bestselleruri în ediție cartonată.

- Treisprezece, preciză unul dintre funcționarii meticuloși de la masă.

- Mult mai multe broșate, continuă Blume. Ca parte a WorldView va domina lista bestsellerurilor de anul acesta. Posedăm experiența și bugetul necesare.

- Am discutat deja cu doi autori pe care i-ați răpit de la fostele lor edituri, zise Nadia. Sunt foarte încântați de strategiile voastre de marketing, mai ales de acelea care le oferă o mediatizare mai mare aici, în State.

- Ne utilizăm resursele media, explică Blume. Pe toate. Sunt imense și de neegalat. Își împreună mâinile lipsite de sânge pe masă și își concentră privirea asupra lui Noah când spuse: Prin cumpărarea Platt & Powers, WorldView s-a ales cu o editură sănătoasă. Dar piața din Marea Britanie este mai mică decât cea americană. Semnificativ mai mică. Vrem una pe partea asta a oceanului. Vrem Matherly Press. Voi scoateți cărți atractive pentru publicul larg, deci știți să faceți bani, însă publicați și literatură de calitate. Faceți profit, dar sunteți și o instituție venerabilă, cu un prestigiu de necontestat. Ne-am dori toate aceste atuuri pentru mica noastră companie.

Autoironia stârni comentariile celor din grupul WV, dar Noah o lăsă să se stingă fără să schițeze un zâmbet. Blume îi luă reacția ca pe un semn că trebuia să se oprească și să-i dea cuvântul.

- Am studiat cu atenție oferta, începu Noah. V-ați făcut temele. Documentarea a fost impresionantă. Prognozele sunt incitante, dar realizabile.

- Asta sună foarte bine, spuse Blume, aruncând zâmbete în toate direcțiile.

Noah ridică preventiv o mână.

- Înainte de a merge mai departe, sunt câteva aspecte pe marginea cărora trebuie să discutăm.

- Acesta este şi scopul întâlnirii noastre.

- În primul rând, cum stăm cu legile antitrust? O să le încălcaţi? Nu vreau să fiu amestecat într-o dispută juridică prelungită cu guvernul federal.

- Vă asigur că nici noi nu ne dorim o asemenea situaţie şi am luat toate măsurile de prevedere pentru a o evita.

Unul dintre avocaţi explică de ce probabilitatea unor sancţiuni era slabă. Noah îi puse câteva întrebări şi insistă să primească răspunsuri clare, nepermiţându-i să-l expedieze cu un discurs evaziv, înţesat cu termeni de specialitate.

- Bun, zise Blume când reprezentantul editurii se declară satisfăcut. Care este al doilea lucru?

Noah adună o scamă invizibilă de pe mâneca hainei, apoi îl privi pe Blume şi spuse afabil:

- Matherly Press nu este de vânzare.

- La care el ce a zis? întrebă Daniel Maherly.

- Nimic care merită a fi reprodus, răspunse ginerele lui.

- Pariez că a bombănit despre bătrânii încăpăţânaţi care refuză să vadă în viitor.

- Nu atât de flagrant, dar ceva pe acolo.

Beau un pahar împreună în biroul lui Daniel de acasă. Maxine le turnase primul rând.

- Limita este un singur pahar. Nu mai are voie să bea nici unul în plus, îl avertizase ea pe Noah înainte să-i lase singuri.

- O să am grijă, strigase acesta când menajera era deja la uşă.

Dar îi făcuse conspirativ cu ochiul lui Daniel, anulându-şi imediat promisiunea.

Acum, după o jumătate de oră, savurau al doilea rând.

- Vrei, te rog, să-mi aduci pipa?

Noah îi aduse pipa şi punga de tutun. Socrul lui, aşezat în fotoliul său mare din piele, cu picioarele sprijinite pe un taburet, şi-o umplu meticulos şi o aprinse.

- Dacă Maxine simte fumul ăsta...

– O să spun că ai fumat tu. Daniel trimise un nor de fum către tavan. Rămase gânditor, cu ochii fixați pe friza bogat ornamentată. Javrele se apropie de noi. Sunt rele și au dinții ascuțiți.

– WorldView? întrebă Noah, după care luă o gură de scotch și flutură din mână. Nu știu cum m-aș fi putut exprima mai clar. Matherly Press nu este de vânzare.

– O să insiste. Mai ales ticălosul ăla de Blume.

– Se spune că n-are mamă, n-are tată.

– Nu mă îndoiesc, râse Daniel cu pipa în colțul gurii. Chiar dacă Morris Blume nu-și duce la capăt planul sau renunță pur și simplu, altă jigodie, și mai rea, se va ivi în curând.

– Lasă-i să vină. Putem să-i ținem la respect.

Încrederea ginerelui său îl făcu pe Daniel să zâmbească. Noah devenise cunoscut în branșă în urmă cu zece ani, când apăruse *Învinsul*. Romanul, a cărui acțiune se desfășura în epoca Reconstrucției, îi cucerise imediat pe toți. Nu exista editor în New York care să nu viseze să-i publice următoarele cărți, inclusiv Daniel Matherly.

Spre surprinderea tuturor însă, și spre dezamăgirea admiratorilor, ambiția lui Noah nu se canaliza spre scris, ci spre activitatea editorială. Urmase fiecare pas al procesului de publicare a *Învinsului*, și asta îi produsese mai multă satisfacție decât conceperea romanului.

Era un tânăr interesant, foarte inteligent și cu instincte brici. Editura aplicase câteva dintre ideile lui privind lansarea cărții pe piață, și acestea dăduseră rezultate. Directorul, impresionat, îl angajase.

Novicele își dovedise rapid calitățile. În primul an, achiziționase de la un scriitor necunoscut un manuscris obscur care devenise un bestseller, iar autorul se menținuse în topul vânzărilor.

Noah devenise un excelent redactor, dar domeniul în care se remarcase cu adevărat fusese cel comercial. Strategiile lui inovatoare de marketing aveau atâta succes, încât ceilalți editori le copiau pe față.

Era un negociator neînduplecat, pe care agenții literari îl admirau, dar cu care le era groază să se așeze la masa tratativelor. Era un lider înnăscut. Odată, în ajunul

unei greve, mersese la o tipografie din Pennsylvania pentru a face un apel personal la muncitorii nemulțumiți. Acționând ca mediator între ei și conducerea fabricii, ajutase la dezamorsarea conflictului și anularea grevei și prevenise o criză în industria de profil.

Noah Reed era inteligent, ambițios, chiar viclean. Și Daniel fusese acuzat de viclenie, pe bună dreptate, așa că nu i se părea o jignire. Prin urmare, atunci când, spre surprinderea lui, Noah venise la el cu trei ani în urmă, exprimându-și voalat nemulțumirea față de limitele pe care i le impunea patronul lui și mărturisindu-și pe șleau dorința de a se muta, Daniel îl ascultase cu interes. Ideile lui Noah erau inovatoare, dar nu contraziceau idealurile profesate de fondatorii Matherly Press. De fapt, Noah le împărtășea.

În plus, făcuse apel și la vanitatea lui Daniel, deși acesta n-ar fi recunoscut niciodată. Bărbatul mai tânăr îi amintea de el însuși când avea aceeași vârstă - ofensiv, hotărât, încrezător până la limita aroganței, lucru pe care Daniel îl considera mai mult o calitate decât un defect.

Îi spusese că avea nevoie de câteva zile de gândire. Ezita să aducă pe cineva din afara familiei într-o poziție de conducere. Pe de altă parte, afacerea se extinsese atât de mult, încât se impunea cooptarea unei personalități energice în fruntea companiei.

În ceea ce o privea pe Maris, posibilitatea de a colabora zilnic cu autorul cărții ei preferate i se părea fantastică. Deși îl întâlnise numai o dată, la o ceremonie literară, îl stima foarte mult și, de ani de zile, nutrea pentru el o pasiune ascunsă.

La îndemnul ei, Daniel crease funcția de vicepreședinte. Nu regretase niciodată decizia.

- Încă ești de acord? îl întrebă Daniel acum.

- Cu ce?

- Cu filosofia companiei.

Îi aruncă socrului său o privire rezervată.

- Daniel, încă de la începutul asocierii noastre am știut ce crezi despre fuziuni. Ar exista indiscutabil

beneficii. Am avea mai mulți bani la dispoziție, mai multe fonduri pentru marketing și promovare.

- Dar nu am mai fi independenți.

- Exact asta aveam de gând să subliniez. Autonomia a fost fundamentul pe care s-a întemeiat Matherly Press. Știam mantra familiei încă înainte de a intra în ea.

Când Maris începuse să se vadă cu Noah și în afara serviciului, Daniel avusese unele rezerve. În primul rând, diferența de zece ani dintre ei îl deranja într-o anumită măsură. În al doilea rând, Noah nu devenise faimos doar pentru agerimea sa în afaceri. Se zvonea că era un afemeiat notoriu. Cu atâtea bârfe care circulau de mulți ani, Daniel trebuia să admită că aveau o doză de adevăr. Cea mai mare grijă a lui o constituiau însă planurile personale ale tânărului. Prin căsătoria cu ultima Matherly rămasă disponibilă, cariera lui căpăta un avânt excepțional.

Pe de altă parte, hotărârea nu-i aparținea lui Daniel, ci fiicei lui, iar Maris voia să se mărite cu Noah. Moartea prematură a mamei sale o obligase să se maturizeze repede. Începuse să-și formeze propriile păreri și să ia propriile decizii la o vârstă fragedă. Daniel o formase astfel încât să gândească singură și să se încreadă în instinctele ei. Ar fi fost o greșeală din partea lui să-i critice alegerea partenerului de viață.

Spre lauda lui, fără ca Maris să știe, Noah îl abordase pe viitorul său socru și îi spusese că, dacă avea oarecare dubii în legătură cu nunta lor, aceasta nu trebuia să se desfășoare. O iubea pe Maris la nebunie, dar avea să plece, să demisioneze de la Matherly Press și să dispară din viața ei dacă Daniel nu-și dădea consimțământul din toată inima pentru căsătoria lor.

Daniel le dăduse binecuvântarea, dar, ca întotdeauna când era vorba de fericirea lui Maris, rămânea un câine de pază vigilent. În ajun fusese un pic abătută, deși petrecerea-surpriză constituia o explicație logică pentru neglijența lui Noah din ultima perioadă.

Maris nu vorbise despre asta, însă Daniel intuia că voia să devină mamă și era puțin dezamăgită că nu rămăsese însărcinată. Era totuși prea devreme să-și facă griji

inutile. Maris era încă tânără, şi Noah îşi exprimase de multe ori dorinţa de a avea copii. Aveau timp destul.

Egoist, Daniel îşi dorea să aibă nepoţi mai curând. I-ar fi plăcut să legene pe genunchi următoarea generaţie înainte de a părăsi această lume.

- Ai primit vreo veste de la Maris? îşi întrebă ginerele.

- De dimineaţă, când a plecat, nu. Noah îşi privi ceasul de mână. Ar fi trebuit să ajungă până acum. A avut de făcut un drum lung, şi mă tem că până la urmă se va dovedi un eşec.

- Să sperăm că nu. Pare foarte încântată de scriitorul ăsta. Că tot veni vorba, mi-a povestit despre cadoul ei.

- Cadoul?

- De aseară.

- Ah. Noah zâmbi cu tristeţe. Este teribil de uşor de mulţumit, nu-i aşa?

- Noah, cămăruţa ta de scriitor înseamnă mult pentru ea. M-a sunat de la aeroport azi-dimineaţă chiar înainte de a se îmbarca. Şi dacă i-ai fi dat un inel cu diamant, n-ar fi putut fi mai fericită. Şi-a dorit întotdeauna să te reapuci de scris.

Noah se încruntă.

- Sper că nu aşteaptă prea multe de la mine. Probabil că o s-o dezamăgesc.

- Se bucură până şi să te vadă că te străduieşti.

- Aş vrea să mă străduiesc vreo două ore în seara asta, zise Noah punând paharul gol pe marginea mesei şi ridicându-se în picioare.

- Rămâi şi cinează cu mine. După aceea jucăm şah.

- Sună tentant, dar ar trebui să profit de timpul în care Maris este plecată ca să produc câteva pagini. Există un singur mod de a scrie, şi acela este să scrii, spuse tânărul zâmbind. Pot să-ţi torn un pahar de rămas-bun?

- Nu, mulţumesc. Şi aşa Maxine o să măsoare nivelul rămas în carafă.

- Atunci vreau să plec înainte să înceapă jocurile de artificii. Noah îşi puse haina de la costum şi îşi luă servieta. Mai pot face ceva pentru tine?

– De fapt, da, spuse Daniel. Data viitoare când cineva se mai apropie de tine cu o ofertă de cumpărare a ediurii mele, spune-i să se ducă dracului.

– Să te citez? îl întrebă Noah amuzat.

– Categoric. De fapt, așa aș prefera.

Două martini cu votcă nu-i putuseră relaxa nervii Nadiei. Erau întinși la maximum de când Noah îi relatase discuția avută cu Daniel.

Preț de o jumătate de oră măsurase cu pasul podeaua acoperită cu parchet a locuinței sale din Chelsea, care era folosită exclusiv pentru întâlniri amoroase. Adresa ei oficială era la Trump Tower, iar de existența acestui apartament nu știa nici contabilul ei.

– Indiferent cât de blazat pare, n-am încredere în moș, spuse ea. De unde știi că nu ți-a dibuit jocul?

– Pentru că nu caută așa ceva, replică Noah vizibil agitat.

– Nu vreau să-ți pun la îndoială spiritul de observație.

– Zău?

– Nu. Pur și simplu mi-e teamă că totul s-ar putea duce pe apa sâmbetei. Îmi doresc foarte mult – pentru tine – ca această înțelegere să se realizeze.

– Eu mi-o doresc pentru *noi*.

Dintr-odată liniștită, se opri din mers și se îndreptă către locul unde stătea el.

– Naiba să te ia, îi șopti, punându-și mâinile pe umerii lui. M-ai dezarmat complet spunând asta.

Sărutul lor fu pasional și profund. Nadia îi descheie cămașa și își strecură mâna înăuntru. Când se desprinseră, ea continuă să-i mângâie pieptul păros.

– Numai că Daniel Matherly conduce editura de... De când?

– Are șaptezeci și opt de ani. Tatăl lui a murit când Daniel avea douăzeci și nouă, și atunci a preluat frâiele companiei.

– Așadar de aproape cincizeci de ani.

– Știu și eu să fac o scădere.

- Tot ce vreau să spun este că nu a devenit o legendă vie fiind un imbecil. N-a avut succes judecând greșit oamenii. E bun. E isteț. E...

- Nu mai e atât de ager ca altădată.

- Poate. Sau poate că vrea ca tu să crezi asta.

Lui Noah nu-i plăcea să-i fie citite gândurile și nu suporta nici măcar o aluzie critică. O dădu la o parte și se duse în bucătărie, unde își puse din nou cuburi de gheață în pahar și turnă scotch deasupra lor.

- Cred că-mi cunosc socrul cel puțin la fel de bine ca tine.

- Sunt sigură...

- Dacă ai fi sigură de mine, nu m-ai mai bate la cap cu chestia asta. Dădu paharul peste cap, apoi îl puse pe blatul din bucătărie și își îngădui o clipă ca să se calmeze înainte de a se întoarce la ea. Treaba ta e să-l liniștești pe Blume și să-i dai încredere.

- Mâine-seară cinez cu Morris. La Rainbow Room.

- Bine. Să fii trăsnet. Mănâncă, bea și dansează. Fă-i avansuri. Fă-l fericit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de alde Matherly. Sunt unul de-al lor de trei ani. Știu cum gândesc. Știu cum reacționează în anumite situații. Treaba asta trebuie dusă până la capăt cu mare grijă. Nu poate fi grăbită, altfel o să ne explodeze în față.

Își ticluise stratagema cu migală. Acum că se vedea linia de sosire, ar fi fost culmea să o compromită dând dovadă de nesăbuință. Până atunci își urmase planul pas cu pas, și totul mersese ca pe roate.

Primul pas fusese făcut atunci când Daniel Matherly îl angajase. Acceptând de formă preceptele fondatorilor, câștigase încrederea bătrânului. Depășise un obstacol major când se însurase cu Maris, consolidându-și poziția, apoi, la momentul oportun, îi transmisese subtil lui Blume prin Nadia că era interesat de o fuziune. Blume trăia cu impresia greșită că el avusese acea idee. Nici vorbă. WorldView făcuse parte din planul lui Noah de la început.

Până acum toate etapele se realizaseră întocmai după cum intenționase Noah Reed. N-avea de gând s-o dea în bară pripindu-se la final.

– Nu știu de ce ești nervos pe mine, spuse Nadia. Morris a stabilit termenul-limită pentru azi, nu eu.

Se gândi iritat că acesta fusese singurul element pe care nu-l anticipase. În ora în care băuse cu Daniel, fusese atent numai pe jumătate la bodogănelile bătrânului. Mintea îi era ocupată de Blume, cu zâmbetul lui ca de șopârlă, care îi impusese un termen de două săptămâni la capătul căruia afacerea fie se concretiza, fie era abandonată.

Blume îi amintise lui Noah că se întinsese prea mult cu studiul ofertei, remarcând că ori era interesat să meargă înainte și să încheie tranzacția, ori nu era. În replică, Noah îi atrăsese atenția că socrul lui nu era obstacol minor, ci unul major.

– Daniel a afirmat fără echivoc că nu-și vinde compania.

– Atunci trebuie să faci niște mișcări destul de curajoase ca să-l determini să se răzgândească, nu-i așa? răspunsese Blume.

Magnatul pusese capăt întâlnirii amintindu-i lui Noah că erau alte edituri, aproape la fel de prestigioase ca Matherly Press, care ar fi sărit în sus de bucurie dacă li s-ar fi oferit șansa să facă parte din WorldView.

Din păcate, amenințarea lui Blume nu era vorbă-n vânt. Soarta multor edituri mici atârna de un fir de ață. Acestea nu puteau concura cu capacitatea de distribuție și cu bugetele de reclamă ale giganților media. Ar fi primit cu bucurie ajutorul și stabilitatea financiară pe care le-ar fi adus-o WorldView. Spre deosebire de Daniel, prima lor grijă era să supraviețuiască prin orice mijloace posibile, lăsând la o parte sentimentalismele.

În Noah nu exista nici o urmă de sentimentalism, dar îl cunoștea pe Daniel ca pe un adept fanatic al tradiției și al istoriei familiei. Bătrânul nu avea să se lase prea ușor. Aceasta era o complicație majoră care părea să depășească puterea de înțelegere a lui Blume.

– Știu foarte bine care e termenul-limită, îi spuse Nadiei. O să am grijă să fie respectat.

– Și cum rămâne cu Maris?

– E ocupată în Florida.

– Georgia.

– Poftim?

– Mi-ai zis că s-a dus în Georgia.

– Pe unde-o fi. O să-l fac țăndări pe Daniel câtă vreme e plecată. Am început din seara asta, subliniindu-i avantajele ofertei lui Blume.

– Ce se va întâmpla când se întoarce Maris?

– Se va lua după Daniel.

– Nu despre asta vorbeam.

„N-am eu norocul ăsta." Noah oftă istovit, închise ochii și își masă nasul. Dumnezeule, nu-i trebuia chiar acum o astfel de discuție. Avea destule pe cap.

– Știu despre ce vorbești, Nadia. Își lăsă mâna jos, deschise ochii și o privi. Gândește-te. Are sens să-i cer divorțul în acest moment? Nu. Nu pot face asta până când nu am contractul cu WorldView semnat și parafat. Expirând cu zgomot, răbufni: Crezi că mie mi-a plăcut să fiu însurat cu ea? Crezi că mi-a plăcut să-l pup în fund pe Daniel toți anii ăștia?

– E revoltător.

– Nu-i așa? Privește lucrurile și din perspectiva mea.

El speră că remarca avea să-i aducă un zâmbet pe buze. Nu se întâmplă așa.

– Și Maris? întrebă ea. O să-ți fie dor și de fundul ei?

Noah râse fără veselie.

– N-o să-mi lipsească soția, dar o să-mi pară rău să pierd un editor bun. Oricum, cu bugetul operațional pe care mi l-a promis Blume o să pot angaja trei ca ea. Cinci ca ea. Și chiar dacă nici unul nu se va dovedi la fel de capabil, voi avea cele zece milioane ale mele care să mă consoleze.

Nadia îl privi în ochi și îl întrebă posomorâtă:

– Chiar nu te superi dacă îi fac avansuri lui Morris Blume?

– A fost o figură de stil.

– Deci ce ai spus mai devreme...

– Despre ce?

– Că vrei să închei afacerea asta pentru *noi*. Ai vorbit serios?

Ca răspuns, o trase spre el și o sărută.

Ea termină să-i descheie cămaşa, apoi o desfăcu larg, îi puse limba pe un sfârc şi îl ciupi uşor.

- Ai vorbit serios?

- În momentul ăsta sunt în stare să promit orice.

Nadia râse răguşit şi îl mângâie peste pantaloni.

- Nu-mi place să te împart cu Maris. Sunt nerăbdătoare să am totul numai pentru mine.

- Şi eu sunt destul de nerăbdător.

Îşi desfăcu fermoarul pantalonilor şi îşi dădu chiloţii în jos. Nadia îngenunche şi îşi plimbă limba de-a lungul penisului lui în erecţie înainte de a-l lua în gură. Noah gemu de satisfacţie.

- Rămâi la ce ştii tu să faci cel mai bine şi lasă problema familiei Matherly pe seama mea.

capitolul 9

Parker era în faţa computerului. Se trezise de câteva ore. Gândurile îi săreau de la una la alta ca o piatră care ricoşează pe apă.

Mike îi aduse a treia ceaşcă de cafea din acea zi.

- Musafira ta tocmai a ieşit din cabană. Vine alene încoace, admirând oceanul, dar va fi în curând aici.

Îi ceruse lui Mike să fie cu ochii pe ea; acum înclină din cap în semn că înţelesese.

Mike fu neobişnuit de neatent când îi înlocui cana goală cu cea plină. Prin urmare, cafeaua fierbinte se vărsă, împrăştiindu-se pe masă şi pătând câteva coli de hârtie cu note scrise de mână. Parker se holbă la toată harababura, apoi îşi îndreptă privirea spre bărbatul mai vârstnic.

- Îmi pare rău, spuse acesta.

- Cred şi eu. Cum Mike nu făcu decât să pufnească, Parker îl îmboldi: Uite ce e, dacă ai ceva de spus, de ce nu te porţi ca un om mare şi nu spui pur şi simplu?

- Cred că ştii ce am de spus.

- Ce-ai zice de „felicitări"?

- Ce-ai zice de „vino-ţi în fire"? Chiar te aştepţi să te felicit?

- E aici, nu-i așa?

- Da. E aici, confirmă Mike, nepărând prea bucuros de asta.

Parker ridică din umeri și îl întrebă iritat:

- Ce este? Psihologia inversă a dat rezultate. A mușcat momeala. Ceea ce speram să facă. Dacă aveai scrupule, ar fi trebuit să arunci numerele alea de telefon când ți le-a dat ajutorul de șerif. Dar nu le-ai aruncat. Mi le-ai dat. Am sunat-o, și ea a venit. Așa că ce te roade?

Mike porni spre bucătărie cu pași apăsați.

- Mi se ard biscuiții.

Parker se întoarse către ecranul computerului, dar întreruperea îi blocase fluxul creativ. Nu se putea concentra asupra ultimelor propoziții pe care le scrisese. Îi păreau o adunătură de formulări fără nici un înțeles. Într-un efort de a le da un sens, fixă îndelung cu privirea fiecare cuvânt, dar degeaba. Ar fi putut la fel de bine să fie în sanscrită.

Atunci înțelese de ce lectura propriului text devenise brusc o provocare. Era nervos. Ceea ce era ciudat, ținând seama că totul decursese, mai mult sau mai puțin, conform planului. Făcuse câteva schimbări spontane ca să-l adapteze la personalitatea lui Maris Matherly-Reed, dar reacția ei față de el și față de situația lui fusese chiar mai bună decât îndrăznise să spere.

Dacă stătea să se gândească, îi fusese incredibil de ușor s-o aducă pe insulă. El trăsese sforile, iar ea, exact ca o păpușă, făcuse mișcările corecte. Își imagina că asta îl scosese pe Mike din sărite. Cooperarea ei inocentă îi conferise o anumită vulnerabilitate și o făcea să pară aproape o victimă.

„Dar nu este", își spuse el cu încăpățânare.

Da, trăsese niște sfori ca să o îndrepte în direcția care-i convenea lui, dar în ultimă instanță era stăpână pe deciziile sale. Totul depindea de cât de mult îi plăcea *Invidia*, sau dacă îi plăcea vreun pic.

Ăsta era lucrul care îl scotea pe *el* din sărite. Nu din perspectiva planului pe care-l elaborase, ci din punctul de vedere al autorului: era nerăbdător să audă ce credea ea despre paginile asupra cărora se aplecase noaptea

trecută. Dacă le considera infecte? Dacă îi mulțumea pentru posibilitatea de a vedea ceva mai mult din romanul lui, dar îl refuza și îi spunea la revedere?

Urzeala lui avea să eșueze lamentabil, iar el avea să se simtă ca ultimul om de pe pământ.

Când își întoarse scaunul cu rotile, o văzu venind pe cărarea dintre casa principală și casa de oaspeți, care fusese la origini o bucătărie de vară. Parker îi dăduse această destinație, deși nu găzduia prea mulți oaspeți și nu avea de gând s-o facă nici în viitor. Cu toate că interiorul clădirii fusese o ruină, nu se zgârcise la bani și o renovase complet, având în vedere un singur musafir: tânăra care o ocupa acum.

Maris își ridică privirea și, văzând c-o urmărea din spatele pereților de sticlă ai solariului, zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Îi făcuse cu mâna? Parker nu-și mai amintea când îi făcuse cineva cu mâna ultima oară. Simțindu-se cam ridicol, ridică la rândul lui mâna și o flutură în semn de răspuns.

– Bună dimineața, zise ea când intră pe ușa glisantă.

– Bună.

Pielea ei părea umedă ca roua. Mirosea a săpun cu aromă de flori. Poate magnolie. Ținea în brațe paginile manuscrisului.

– E grozav aici! exclamă ea entuziasmată. Aseară era prea întuneric ca să pot aprecia proprietatea la adevărata ei valoare, dar, văzând-o la lumina zilei, înțeleg de ce te-ai îndrăgostit de acest loc. Privind în jur la pajiștea verde, plaja cu nisip alb și Atlanticul sclipitor, murmură: E minunat. Atât de liniștit.

– Am uitat de uscătorul de păr.

Stânjenită, își potrivi o șuviță de păr ud după ureche.

– Am căutat, dar nu am găsit nici unul. De fapt, este o dimineață atât de caldă, încât îmi face plăcere să-l las să se usuce la soare. Oricum, ăsta e singurul lucru care lipsește din cabană. Ai făcut o treabă excelentă acolo.

– Mulțumesc.

El continua să o scruteze, iar privirea lui fixă îi spori stinghereala.

- Mobila este fermecătoare. Îmi plac mai ales tăblia patului din fier forjat și cada de baie cu picioare.
- Au fost ideile lui Mike.
- Bune idei.
- Da, toate sunt opera lui. Paturile metalice. Căzile de baie. Polițele șemineelor.
- Are ochi pentru detalii.
- Așa cred.

Conversația stagnă câteva clipe, apoi vorbiră amândoi în același timp.

- Ai bluza udă, spuse el.
- Am citit paginile noi, spuse ea.
- Și ce părere ai?
- Despre bluza mea?
- E umedă.

Maris privi în jos și văzu ce îi atrăsese atenția lui Parker de cum intrase în încăpere. Era îmbrăcată în aceeași fustă și bluză în care sosise. După cina din ajun, Mike insistase atâta ca ea să rămână în casa de oaspeți, încât se lăsase convinsă, dar era prea târziu ca să-și recupereze bagajele de la hotelul din Savannah.

În consecință, acum purta aceleași haine, cu excepția sacoului, pe care îl lăsase din cauza căldurii. Pe partea din față a bluzei îi apăruse o urmă umedă exact de forma sutienului.

Făcu sul paginile manuscrisului, probabil pentru a înceta să le mai folosească drept paravan ca să-și ascundă pieptul.

- Mi-am spălat aseară câteva lucruri.

„Lucruri", la plural. Dacă își spălase niște „lucruri", în ce avea să doarmă? Presupunerea îl făcu pe Parker să simtă o căldură stranie în vintre.

- Cred că nu s-au uscat, îi explică ea cu îndrăzneală.
- Umezeala din aer.
- Așa bănuiesc.

Privirile li se întâlniră doar o fracțiune de secundă, apoi Maris se uită în altă parte. Era stânjenită, și asta era bine. De fapt, era excelent. Voia ca ea să rămână deconcertată și nesigură. Cu atât mai rău dacă lui Mike nu-i plăcea strategia asta.

Se aplecă înainte în scaunul cu rotile, apucă sulul cu paginile şi i-l luă.

- Le-ai citit?

- De trei ori. Când Parker ridică întrebător din sprâncene, ea preciză: Am câteva comentarii.

El îşi înălţă capul, gata să-şi apere creaţia.

- Cine doreşte micul dejun? întrebă Mike dintr-odată.

Apăru în uşă împingând un cărucior pe care se găseau platouri cu ouă jumări, şuncă şi felii de pepene roşu şi galben. Biscuiţii proaspăt scoşi din cuptor fusese înveliţi cu un şervet şi puşi într-un coş de sârmă. Sosiera era plină ochi, iar farfuria cu terci de porumb aburind, specific zonei, avea o insulă de unt topit în centru.

Lui Parker îi chiorăia stomacul şi-i lăsa gura apă, dar momentul ales de Mike nu putea fi mai prost. Evident, o făcuse anume. Mike evită să-l privească în ochi până când prietenul său mormăi:

- M-am prins, bătrâne.

- Poftim? întrebă Mike inocent.

Îi ignoră privirea batjocoritoare şi o conduse pe Maris către o măsuţă pe care Parker mânca uneori atunci când avea de scris.

- Doamne, Dumnezeule! exclamă ea când văzu cum îi umplea farfuria. În general o chiflă şi o cafea îmi sunt de ajuns.

Mai în glumă, mai în serios, Mike îi aminti că micul dejun era cea mai importantă masă a zilei.

- Îţi place terciul?

- Nu sunt sigură. Din ce e făcut? Parker râse împreună cu Mike când ea luă prima lingură, de probă, şi o înghiţi curajoasă, după care spuse din politeţe: Probabil că trebuie să te obişnuieşti cu gustul.

- Rupe-ţi biscuitul şi lasă-mă să-ţi pun sos pe el, îi sugeră Mike.

Sosul de şuncă era o altă noutate pentru ea, dar i se păru delicios.

- Mâncaţi aşa în fiecare dimineaţă?

- Asta e o ocazie specială, spuse Mike.

- Încearcă să te impresioneze, bombăni Parker.

- Şi a reuşit.

Îi aruncă un zâmbet fugitiv lui Mike, lucru care îi înmuie acestuia inima și îi stârni lui Parker o gelozie irațională.

– Ai fi putut să o impresionezi amintindu-ți să pui un uscător de păr în casa de oaspeți, mormăi el.

Maris și Mike mâncau fără grabă, vorbind de una și de alta, dar el își goli farfuria în timp record. Neavând astâmpăr, se duse cu scaunul în bucătărie.

– Nu, nu te deranja, îi zise lui Mike când acesta fusese gata să se ridice în picioare. O aduc eu.

Reveni ținând în poală o tavă pe care trona termosul cu cafea.

Le reumplu ceștile, apoi sorbi cu nerăbdare din a sa în vreme ce ei epuizau subiectul cultivării rododendronilor, ca și când arbuștii ăștia ar fi făcut vreun ban. Rezistă unei discuții despre superioritatea music-hallului *Cats* față de *Sunset Boulevard* și unei dezbateri aprinse pe tema dreptului femeilor de a juca în NBA, apoi îi întrerupse nepoliticos.

– Acum putem să discutăm despre cartea mea?

– Te grăbești? se interesă Mike.

– Aici nu este un hotel cu micul dejun inclus.

– Mi-aș dori să fie așa. Mike începu să adune farfuriile și tacâmurile folosite și să le așeze pe măsuța cu rotile. Cel puțin aș putea să stau și eu de vorbă cu cineva agreabil din când în când.

– Și eu sunt agreabil.

– Ca o eczemă.

Parker râse, își mototoli șervetul și îl aruncă pe masă cu o dexteritate de baschetbalist.

– Hai, grăbește-te cu vasele ca să asiști la discuție. Ai fost o gazdă bună și amabilă, dar știu că arzi de nerăbdare să auzi ce are Maris de spus despre *Invidia*.

Mike ieși bombănind în surdină.

– Bineînțeles că nu am auzit prea bine ce mormăia în barbă, comentă Parker când Mike nu-i mai putu auzi.

– Voi doi sunteți rude?

– Nu de sânge.

– Te iubește.

Parker o privi tăios. Când înțelese că nu fusese caustică, se abținu să riposteze. Cântări remarca ei simplă, apoi murmură:

- Da, cred că da.
- Nu te-ai gândit niciodată la asta?
- Nu explicit.
- A avut grijă întotdeauna de tine?
- Nu întotdeauna.
- Am vrut să spun de la accident.
- Ce accident?

Maris arătă spre cărucțul lui.

- Mi-am închipuit...
- De ce ți-ai închipuit că a fost un accident?
- Și n-a fost?

Mike reapăru, dar, simțind că dăduse peste o conversație serioasă, rămase ezitant în prag. Parker îi făcu semn să intre, de data asta bucuros, căci picase cum nu se putea mai bine. Desigur, o făcuse intenționat. Lui Mike Strother nu-i prea scăpa nimic.

Parker trase adânc aer în piept, expiră, se întoarse spre Maris, care stătea pe canapeaua de ratan, și spuse:

- Bun, hai să trecem și peste asta.
- Parker, nu e o execuție, îl asigură ea râzând.
- Nu e?
- Deloc. Tot ce ai scris este bun. Foarte bun.

Tăcu și își plimbă privirea între cei doi bărbați.

- De ce simt că în curând o să auzim un „totuși"?

Ea zâmbi, apoi spuse calm:

- Ai scris un rezumat extraordinar.

Mike tuși ușor și privi în jos.

- Rezumat?
- Ceea ce ai e excelent. Își umezi buzele. Dar este... Este numai de suprafață. Nu ai săpat destul de adânc.
- Înțeleg.
- Nu e o veste proastă, Parker.
- E destul de proastă.

Își întoarse scaunul, se apropie de peretele de sticlă și urmări cum valurile slabe se spărgeau pe nisip. Pe St. Anne nu erau niciodată valuri prea mari, și mai ales într-o zi ca asta, când vântul de-abia putea fi luat

în seamă și nu exista o depresiune în larg care să agite atmosfera.

- Nu sunt câtuși de puțin descurajată de ceea ce am citit până acum. Ba dimpotrivă.

Glasul ei domol vădea o anume timiditate. Din bucătărie se auzea zgomotul mașinii de spălat vase, în rest casa era scufundată în liniște.

Umerii lui Parker începură să se zgâlțâie. Își acoperi gura pentru a înăbuși sunetul care îi ieșea din piept.

Maris se alarmă imediat.

- O, Parker, te rog, nu!

Brusc, scriitorul își întoarse scaunul și îl privi pe Mike, care începu și el să râdă.

- Ai câștigat, ticălos bătrân! Cincizeci de dolari nenorociți.

- Eu te-am prevenit, chicoti Mike. Am niște instincte stupefiante.

- Și un talent pentru aliterații.

Mike făcu o plecăciune elegantă.

Indignată, Maris se ridică în picioare cu mâinile în șolduri - ceea ce chiar n-ar fi trebuit să facă, deoarece în această postură bluza umedă i se lipi și mai bine pe piept, lăsând să se vadă dantela de dedesubt.

- E clar că sunt subiectul unei glume între voi. Sunteți atât de amabili să mă lămuriți și pe mine?

- Nu chiar o glumă, Maris. Mike încetă să mai râdă și păru chiar puțin rușinat. A fost mai degrabă un experiment. Un test.

- Un test?

- Acum câteva luni am citit articolul despre tine în revista editorilor. Mie mi-ai părut o profesionistă excelentă, dar Parker a spus că probabil tăticu' a plătit pentru articol...

- Am spus că „a dat șpagă".

- ... apoi a însărcinat departamentul publicitar să scrie articolul.

- Ceea ce explica tonul atât de măgulitor.

- A spus că fără îndoială profitai de pe urma reputației tatălui tău, că păreai prea tânără și... ăă... lipsită de experiență...

– De fapt, cuvântul pe care l-am folosit a fost „superficială".

– ... ca să deosebești o scriere bună de una proastă. Că probabil lecturile tale se rezumau la articole din reviste.

– Cum să ai orgasme multiple.

– Și că probabil n-ai deosebi o carte bună de un... bun.

– Completează spațiile libere, încheie Parker cu un zâmbet radios.

Ea ascultase fără să-i întrerupă sau să-și schimbe expresia de pe chip. În acest moment se întoarse încet cu fața către Parker, permițându-i să aprecieze pe viu metafora despre ochii din care țâșnesc scântei.

Ochii lui Maris erau de un albastru-cenușiu, asemenea norilor de ploaie care se rostogoleau dinspre vest în după-amiezile de vară și acopereau soarele arzător. Erau de fapt inofensivi, iar agitația lor era temporară, însă putea avea consecințe teribile. Ochii ei se întunecaseră și aveau culoarea unui cumulonimbus gata să arunce un fulger.

– Sunt sigur că ești supărată, zise el ridicând nepăsător din umeri. Am făcut tot ce am putut, am spus tot ce mi-a trecut prin cap ca să te descurajez să vii aici. Dar ai venit oricum. Seara trecută, când am... Privi spre Mike și se hotărî imediat să nu amintească de sărut. Când am încercat să te conving să pleci, tu ai decis să rămâi.

Explicația nu-l ajută să obțină iertarea ei.

– Ești un ticălos fără pereche, am dreptate?

– Păi, da, admise Parker senin.

– Ai încercat să mă prinzi în capcană.

– Recunosc.

– Dacă aș fi exagerat cu laudele în privința scrisului tău, ți-ai fi dat seama că nu sunt sinceră.

– Sau că ești un redactor foarte prost.

– Dar eu am anticipat corect, interveni Mike. Am citit cărți redactate de tine, Maris. I-am spus asta lui Parker și am pariat pe cincizeci de dolari că părerea lui despre tine este preconcepută și de-a dreptul greșită.

Maris auzise totul, dar nici măcar nu privise în direcția lui Mike. Furia ei era concentrată asupra lui Parker. Acesta zâmbi cu rânjetul viclean al unui aligator care tocmai a devorat un cuib cu rățuște, un rânjet care știa că avea s-o înfurie și mai tare.

- Îți pare rău că ai venit? Vrei să chem barca să te ducă înapoi?

Ea își aruncă părul umed pe spate.

- Ce a provocat moartea tatălui lui Todd?

Bucuria și ușurarea făcură ca inima lui Parker să bată mai repede. Rânjetul lui răutăcios fusese un paravan pentru îngrijorarea care-l măcina.

- A murit subit sau a suferit mult timp? insistă ea.

- Asta înseamnă că ești încă interesată?

- Dispariția lui l-a afectat puternic pe Todd sau a fost o izbăvire? Tatăl lui a fost un idol pentru el? Sau moartea lui l-a eliberat de abuzurile emoționale suferite ani de zile? Împinse un fotoliu lângă Parker și îi smulse paginile din mâini în timp ce se așeza comod. Înțelegi la ce mă refer?

- Personajele trebuie să fie mai bine conturate.

- Exact. De unde vin? Cum erau familiile lor? Bogate, sărace sau din clasa mijlocie? Au fost crescuți în moduri asemănătoare sau copilăriile lor au fost complet diferite? Știm că doreau să devină scriitori, dar nu ne-ai spus de ce. Doar din dragoste pentru cărți? Sau scrisul este pentru Roark o formă de catharsis, un mijloc de a-și da frâu liber furiei? Este un panaceu pentru nefericirea lui Todd?

- Panaceu?

- Mă asculți?

- O să caut mai târziu.

- Știi prea bine ce înseamnă, îl repezi ea.

- Da, spuse el zâmbind. Știu.

Îl văzu cu coada ochiului pe Mike ieșind din încăpere și închizând ușa în urma lui.

Maris era încă în plin avânt.

- Viața în cămin...

- Sunt mai multe detalii în capitolul următor.

- Există un capitol următor?

– Am lucrat la el în dimineaţa asta.

– Grozav. Mi-a plăcut partea aia. Este plină de viaţă. În timp ce citeam, simţeam mirosul şosetelor. Iar chestia cu periuţa de dinţi... adăugă ea cutremurându-se.

– Da?

– Este aproape prea scandaloasă ca să fie imaginară. Experienţă personală?

– Unde mai trebuie lucrat? vru el să ştie.

– Ah. M-am prins. Să ştii că nu sunt permise întrebări personale.

– Dacă noaptea trecută ţi-ai spălat lenjeria intimă, în ce ai dormit?

Ea inspiră scurt, deschise gura să vorbească, apoi se răzgândi mai bine. Dinţii îi clănţăniră uşor când închise gura.

Parker o fixă cu ochii întredeschişi, ca pentru a o studia mai îndeaproape.

– Ai dormit goală, corect?

Maris îşi lăsă privirea în poală. Sau poate în poala lui. El fu tentat să spună: „Da, funcţionează. Dacă eşti curioasă, de ce n-o atingi ca să afli?" N-o făcu însă; la urma urmei, ea ar fi putut să cheme barca să o ducă pe continent.

– Am înţeles foarte bine, mormăi ea posacă. Fără întrebări personale.

Luă din nou paginile manuscrisului şi le răsfoi cu degetul mare ca să găsească notiţele pe care le făcuse pe marginea lor.

– Ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să dezvolţi aproape totul. Îşi ridică privirea pentru a-i evalua reacţia, iar atunci când el refuză să răspundă, se lăsă pe spate oftând. Te aşteptai la asta, nu-i aşa? Ştiai ce o să spun.

Parker încuviinţă din cap.

– Am tratat totul numai la suprafaţă, exact cum ai zis.

– Ca să-mi testezi competenţa.

– Mda.

– M-ai pus la încercare.

– Cam aşa ceva.

Zâmbetul ei trăda multă modestie. Era fată bună şi îl iertase mai uşor decât merita. Ar fi preferat ca Maris să urle la el, să-l mustre cu vorbe grele, să-l plesnească şi să se care. I-ar fi fost mai uşor să facă ceea ce avea de făcut dacă ar fi fost la fel de ticăloasă ca el. Erau adversari de categorii diferite. Nu era deloc pregătită, şi nici măcar nu o ştia.

- Ai tot dreptul să ne bagi pe unde am ieşit, pe mine şi pe Mike.

- Tatăl meu nu mi-ar fi tolerat niciodată un astfel de limbaj.

- Deci *eşti* fata lui tăticu'?

- Cu totul. Pentru că este un tată atât de bun. Este un gentleman şi un cărturar. Te-ar plăcea.

- Dacă este un gentleman nu m-ar plăcea, hohoti el.

- Greşeşti. Ţi-ar admira îndrăzneala. Probabil că ar spune că ai „coaie".

- Un om pe gustul meu, decise Parker amuzat.

- Ţi-a citit prologul şi i-a plăcut. M-a încurajat să continui acest proiect.

- Atunci dă-i înainte, o îndemnă el arătând spre manuscris.

Maris îşi consultă din nou notele.

- Nu te grăbi, Parker. Nu există un număr-limită de pagini. Lasă ajustările şi redactarea în seama mea. Asta mi-e meseria. Nu trebuie să dezvălui toate informaţiile în primele capitole. Pot fi răspândite pe parcurs, dar află cum au arătat vieţile acestor personaje înainte de a se cunoaşte.

- Ştiu deja. Îşi bătu tâmpla cu degetul. Sunt aici.

- Excelent! Dar cititorul nu-ţi poate citi gândurile.

- Înţeleg.

- Asta e tot, deocamdată, zise ea aranjând în teanc foile de hârtie. Mă bucur că am trecut testul ăla caraghios pe care l-aţi pus la cale. Mi-a fost dor să mă implic în stadiul ăsta al realizării unei cărţi. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit până aseară, când am început să fac însemnări pe margini. Îmi place să modelez povestea, să fac schimb de idei cu autorul, mai ales dacă e talentat.

El făcu un semn spre sine:

– Şi ăsta sunt eu? întrebă el ducându-şi degetul spre piept.

– Tu eşti. Categoric.

Privirea ei, atât de nevinovată şi de sinceră, îl făcu să se simtă jenat. Privi afară, spre ocean, astfel încât să nu fie obligat să-i vadă chipul, astfel încât să nu simtă... să nu simtă nimic, punct.

Poate că nu se ridica la înălţimea rolului pe care şi-l asumase.

Aplecându-se spre el, Maris îl împunse în genunchi şi îşi coborî vocea aproape la nivelul unei şoapte.

– Presupun că nu te-ai răzgândit să-mi spui ce personaj...

– Nu vrei să te cari? Îşi întoarse scaunul şi se îndreptă spre masa de lucru. Am o nemernică de redactoriţă care mi-a pus în cârcă o grămadă de treabă.

***

Invidia, Cap. 4

1985

În acea dimineaţă de marţi, cu două zile înainte de Ziua Recunoştinţei, cerul se înnorase şi se făcuse brusc frig. Ca la comandă, un front de aer rece făcuse ca temperatura să scadă exact când trebuia pentru sărbătoare, ca şi când curcanul fript şi plăcinta cu dovleac nu s-ar fi potrivit cu o vreme blândă.

Deşteptătorul lui Roark era potrivit la şapte şi jumătate. Până la opt fără un sfert era ras, spălat şi îmbrăcat. La opt fără zece era jos, în sala de mese a căminului, unde îşi bea cafeaua, se uita prin manuscrisul lui şi se întreba câte jigniri avea să aducă profesorul Hadley eforturilor sale creative în care îşi pusese tot sufletul.

De rezultatul acestei întrevederi depindea cât de agreabilă avea să fie vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Urma să-şi petreacă weekendul prelungit fie relaxat şi confortabil, ştiind că munca lui fusese la înălţimea cerinţelor

profesorului, fie scufundându-se în mlaştina nefericirii numită îndoială de sine.

În ambele cazuri, nu mai era mult de aşteptat. Avea să afle verdictul în scurt timp. Indiferent dacă observaţiile lui Hadley erau bune, proaste sau mizerabile, era o uşurare să le audă. Aşteptarea era un iad.

- Brioşe, Roark?

Ridică uşor privirea şi o văzu pe administratoarea căminului.

- Sigur, mulţumesc.

După ce devenise membru al frăţiei, Roark decretase că administratoarea era cea mai chinuită femeie de pe faţa pământului. Doamna Brenda Thompson, „mama", cum îi spuneau toţi, lăsase o viaţă liniştită de văduvă pentru a se muta de bunăvoie într-o clădire de patru etaje locuită de optzeci şi doi de bărbaţi care se purtau de parcă ar fi evadat de la şcoala de corecţie.

Nu aveau respect pentru nimic, nici pentru persoane, nici pentru proprietate. Nimic nu era sfânt - Dumnezeu sau patria, oraşul natal, animalul, sora sau mama cuiva. Fiecare era liber să facă orice îi plăcea. Orice putea fi ridiculizat şi batjocorit.

Se purtau ca nişte porci. Aşa cum au tendinţa să o facă masculii de *Homo sapiens* atunci când se adună în grupuri de doi sau mai mulţi, aceşti optzeci şi doi regresaseră la nivelul oamenilor cavernelor, nici pe departe atât de rafinaţi ca neandertalienii. Tot ce le interziseseră mamele lor să facă acasă făceau la cămin. Comportamentul grosolan era o desfătare pe care o onorau cu zel.

Doamna Thompson, o femeie blândă şi demnă, le tolera limbajul infect şi apucăturile personale, care erau şi mai infecte. Firea ei mămoasă îi invita să-i facă confidenţe şi le câştigase afecţiunea. Dar spre deosebire de un părinte, nu îi supunea nici unei discipline.

Se făcea că nu vede când beau, înjurau şi făceau sex, activităţi în voia cărora se lăsau fără nici o opreliştе. Fără să se plângă, îi lăsa să asculte muzică oricât de tare doreau. Puteau dormi în aşternuturile lor şi câte un semestru sau mai mult înainte de a le spăla. Când rădeau

părul unei pisici, aparținând unei fete care îi dăduse papucii unuia dintre colegii lor, în forma literelor care alcătuiau inițialele frăției, singurul ei comentariu era legat de caligrafie.

În serile de miercuri, când avea loc, în prezența ei, singura cină protocolară din săptămână, iar haina, cravata și oarecare semne de civilizație erau obligatorii, își cereau scuze pentru înjurături, râgâieli și vânturi cu un necesar și discutabil sincer „Scuză-mă, mamă". Cu un zâmbet răbdător, ea îl ierta întotdeauna pe vinovat, deși nu dura mai mult de câteva secunde până la producerea unui delict asemănător.

În ea găseau o mamă de vis.

Roark bănuia că îl simpatiza mai mult decât pe alți colegi, deși nu-și putea imagina de ce. Se purta la fel de grosolan și de rău ca toți ceilalți.

După o petrecere în togi din anul doi, căzuse sub pianul din holul de la parter și se trezise înecându-se cu vomă cu aromă de Jack Daniel's.

Doamna Thompson apăruse într-un halat lung de frotir și în papuci, îl mângâiase pe umăr și îl întrebase dacă se simțea bine. „Mă simt bine", mormăise el, deși era clar că nu era așa.

Fără vreo vorbă de reproș și cu demnitatea unei călugărițe, ea luase pătura pe care cineva o aruncase peste o păpușă gonflabilă, mascota neoficială a căminului, și i-o adusese lui Roark. Îl învelise acolo unde se găsea, nefericit, înfrigurat, ca un câine bolnav și puțind îngrozitor.

Începând din acea noapte, păruse să aibă o slăbiciune pentru el. Poate pentru că la trezire îi mulțumise pentru amabilitatea ei și se scuzase că i-a stricat somnul. Poate pentru că dăduse la curățat covorul de sub pian pe cheltuiala lui. Nimeni altcineva din cămin nu băgase de seamă nici că murdărise covorul, nici că-l curățase. Dar doamna Thompson observase. El bănuia că aceste semne de bun-simț îi demonstrau că era recuperabil, că avea măcar ceva educație.

– Te-ai trezit mai devreme ca de obicei, nu-i așa? îl întrebă ea în timp ce îi punea o gogoașă cu gem lângă cana de cafea.

De obicei nu-i servea pe băieți la masă. Aceștia își luau singuri ce doreau din mâncarea pe care bucătarul ursuz le-o trântea în față de parcă ar fi hrănit niște vite.

- Mă întâlnesc cu îndrumătorul meu, îi explică Roark.

În semn de respect pentru ea, își aminti să folosească un șervețel în loc să lingă zahărul de pe degete.

Doamna Thompson făcu semn spre teancul de coli.

- Aia e capodopera ta?

- Da, ce am scris până acum.

- Sunt sigură că o să fie foarte bună.

- Mulțumesc, mamă. Așa sper și eu.

Ea îi ură să aibă noroc la întrevedere și apoi se îndepărtă ca să-i spună bună dimineața unui student care tocmai intrase. Era cel mai frumos băiat din cămin, și fetele erau atrase de el ca moliile de o flacără. Colegii ar fi vrut să-l urască pentru norocul nemeritat, dar era un tip prea cumsecade ca să aibă parte de un asemenea tratament. În loc să-și exploateze frumusețea hollywoodiană, prefera să nu-i dea importanță, părând mai degrabă stânjenit de pasiunile pe care le stârnea.

Aruncă o privire spre Roark și își ridică bărbia cu gropiță în semn de salut.

- Care-i treaba, Shakespeare?

- Care-i treaba, R.B.?

Toată lumea avea o poreclă, iar salutul acceptat în cămin era „Care-i treaba?" La care nimeni nu răspundea niciodată. Pur și simplu ăsta era.

Porecla lui Roark, pentru toată lumea cu excepția lui Todd, era Shakespeare. Colegii știau că îi plăcea să scrie, iar pentru cei mai mulți dintre ei William Shakespeare era singurul scriitor de care și-ar fi amintit dacă li s-ar fi pus un pistol la tâmplă. Nu încercase niciodată să le explice că Shakespeare scrisese piese în versuri albe, în timp ce el scria povestiri în proză. Unele concepte erau pur și simplu prea complexe pentru a fi asimilate, mai ales pentru indivizi precum colegul căruia profesorul de literatură engleză îi ceruse să-l identifice pe bard după portretul său. „Cum dracu' vă așteptați să cunosc mutrele tuturor președinților?" răspunsese el.

Roark era flatat de porecla lui, dar în această dimineață i se părea prezumțioasă. Se uită la ceas și văzu că avea un sfert de oră ca să ajungă la biroul lui Hadley. Mai mult decât îi trebuia. Totuși, se grăbi să-și termine cafeaua, vârî manuscrisul în dosarul uzat, îl puse în rucsac și părăsi sala de mese.

Numai când ieși afară își dădu seama că vremea se schimbase radical în cursul nopții. Vântul înghețat făcuse ca temperatura să coboare aproape de zero grade, nu destul ca să înghețe lacul din mijlocul campusului, dar suficient ca să-l facă să regrete că nu-și luase o haină mai groasă.

Arhitectura clădirii ce găzduia Catedra de literatură era în esență georgiană, un stil tipic pentru campusul lor. Veche și impunătoare, avea o intrare cu șase coloane albe. Zidul nordic de cărămidă roșie era îmbrăcat complet în iederă care își schimbase culoarea din verde în portocaliu în decurs de câteva zile.

Roark iuți pasul, mai degrabă de frig decât de teamă să nu întârzie. Deși primise o educație tradițională care includea mersul la biserică în fiecare duminică, era nelămurit în legătură cu existența, natura și caracterul ființei supreme. Nu era sigur că unei entități atotștiutoare ca Dumnezeu îi păsa vreun pic de încercările prin care trecea zilnic Roark Slade. Dar astăzi nu era o zi în care să respingă vreun atu posibil, așa că înălță o mică rugăciune în gând în timp ce trecea pe sub coloane și intra în clădire.

Fu asaltat de mirosul de praf încins al sistemului vechi de încălzire. Se părea că fusese dat la maximum, deoarece în clădire era neplăcut de cald. Își dădu jos rucsacul și jacheta în timp ce urca în fugă treptele către etajul al doilea.

Fu întâmpinat de câțiva colegi. Unul, un tip hippy slăbănog cu ochelari cu lentile roz ca ai lui John Lennon și părul lățos, veni întins la el.

– Hei, Slade.

Numai fetele îi spuneau Roark. Exceptându-l pe Todd, nu era sigur că exista vreun bărbat în campus care să-i cunoască măcar numele mic.

- Bem o cafea mai târziu? Facem un grup de studiu pentru examenele finale. La zece la asociație.

- Nu știu dacă o să fiu liber. Mă duc să mă văd cu Hadley.

- Chiar acum?

- După cum îți zic.

- La naiba, frate! Baftă.

- Mersi. Ne vedem mai târziu.

- Sigur.

Roark își continuă drumul pe hol. Gogoașa cu gem nu fusese o idee prea bună. O simțea ca pe o ghiulea în stomac. Cafeaua îi lăsase un gust acru în gură și se mustră că nu supsese o pastilă cu mentă. Când ajunse la biroul cu numărul 207 se opri și respiră adânc. Ușa era întredeschisă. Își șterse palma umedă pe cracul jeanșilor și bătu ușor.

- Intră.

Profesorul Hadley era în spatele mesei de lucru, cu picioarele cocoțate pe sertarul de sus, care era deschis. Avea în poală un teanc cu lucrări, reprezentând un procent infim din totalitatea lucrărilor stivuite prin încăpere. Viața unui număr inestimabil de copaci fusese sacrificată pentru a furniza hârtia care umplea biroul lui Hadley. Probabil că era cel mai mare consumator de hârtie pe centimetru pătrat din lume.

- Bună dimineața, domnule profesor.

- Domnule Slade.

Era doar impresia lui sau salutul lui Hadley părea arogant?

Comportamentul îndrumătorului nu putea fi descris în nici un caz drept amical. Spre deosebire de alți profesori, el nu devenea prietenos cu studenții săi. Dimpotrivă, în mod normal îi trata cu un dispreț abia ascuns pe care nu-l putea îmblânzi nici măcar o notă respectabilă la o lucrare scrisă.

Stilul lui de a preda era să-l facă pe student să se simtă ignorant, iar explicațiile veneau numai după ce studentul era aruncat jos de pe piedestalul stimei de sine. Hadley părea să creadă că umilința abjectă sporea capacitatea de învățare.

Pe când intra în biroul ticsit, Roark se liniști singur spunându-și că abordarea abruptă era în firea lui Hadley și că nu ar fi trebuit să o ia în nume personal.

- Nu, nu închide ușa.

- O, îmi cer scuze.

Roark întinse mâna să prindă ușa pe care fusese gata să o închidă.

- Ar fi și cazul.

- Poftim?

- Ai probleme cu auzul, domnule Slade?

- Cu auzul? Nu, domnule profesor.

- Atunci m-ai auzit bine când am spus că ar trebui să-ți ceri scuze. În acest moment... Privi dincolo de umărul stâng al lui Roark. Ești în întârziere cu cincizeci și șase de minute și treizeci de secunde.

Roark se întoarse. Pe peretele din spatele lui era un ceas. Alb. Cu cifrele complet negre. Câte o liniuță marca fiecare dintre cele șaizeci de minute. Limba scurtă era deja la nouă. Minutarul era la trei liniuțe de ora douăsprezece.

„Bătrânul e dus. I s-a alterat creierul. Poate de la mirosul de hârtie. Se poate așa ceva?"

Își drese glasul.

- Scuzați-mă, domnule profesor, dar am ajuns exact la timp. Întâlnirea noastră a fost programată la nouă.

- Opt.

- Inițial, da. Dar nu vă amintiți că ați telefonat și ați schimbat-o la nouă? I-ați lăsat un mesaj colegului meu de cameră.

- Domnule Slade, vă asigur că memoria mea este în perfectă stare de funcționare. Nu am dat un astfel de telefon. Privirea lui Hadley scăpăra pe sub sprâncenele stufoase. Întâlnirea noastră era programată la opt.

capitolul 10

Era bătrân.

Până de curând, Daniel Matherly nu se considerase un om bătrân. Refuzase să accepte acest statut mult mai

târziu decât ar fi fost rezonabil s-o facă. Corespondența de la Asociația Americană a Pensionarilor era aruncată fără să fie deschisă, și refuza să profite de reducerile pentru vârstnici.

În ultima vreme însă, îi venea greu să-și ignore imaginea din oglindă, iar încheieturile constituiau un argument și mai puternic în privința faptului că era evident... un bătrân cu acte în regulă.

În acea zi stătea la biroul său de acasă și se amuza de propriile gânduri. Dacă nici faptul că reflecta asupra vieții sale nu era o dovadă de bătrânețe, atunci ce era? Preocuparea pentru corpul lui care se deteriora era o indicație clară că acesta se deteriora. Cine alții decât oamenii foarte în vârstă stăruiau asupra acestor lucruri?

Tinerii nu aveau timp s-o facă. Nu se gândeau la moarte pentru că erau prea ocupați să trăiască. Să-și termine studiile. Să-și urmeze profesia aleasă. Să se căsătorească sau să divorțeze. Să-și crească odraslele. Nu-i deranja gândul morții. „Moartea" era doar un cuvânt pe care îl păstrau bine pus deoparte și la care urmau să se gândească în viitorul îndepărtat. Uneori probabil că se mai loveau de el și nu se simțeau chiar în largul lor, dar atenția lor era deturnată imediat de probleme legate de viață și nu de moarte.

Viitorul îndepărtat se apropia însă inexorabil, până când sosea ziua când nu mai puteau să amâne reflecția la propria mortalitate, când trebuiau să ia conceptul din raftul lui și să-l studieze îndeaproape. Gândurile lui Daniel nu se agățau morbid de inevitabil, dar știa că sosise timpul să abordeze acest subiect și să-i analizeze toate implicațiile.

Credincioasa Maxine credea că se bucura de un somn liniștit în fiecare noapte, dar nu era așa. Când îi spusese lui Maris că dormea ca un prunc, ea nu avusese motive să se îndoiască. În tinerețe nu-i trebuiau niciodată mai mult de patru sau cinci ore de somn pe noapte. Acum, dacă avea noroc, dormea două sau trei ore.

Pe celelalte le petrecea întins în pat, citindu-și cărțile iubite: clasici pe care îi devorase când era copil, bestselleruri pe care alte edituri fuseseră suficient de norocoase

să le publice şi să profite de pe urma lor, cărţi pe care le publicase el însuşi.

Când nu citea, reflecta asupra vieţii lui - asupra momentelor de care era mândru şi, pentru a fi obiectiv, şi asupra celor cu care nu se mândrea. Se gândea adesea la prietenul său din şcoala secundară care murise de leucemie. Dacă s-ar fi născut câteva decenii mai târziu, probabil că ar fi fost tratat şi vindecat şi ar fi dus o viaţă lungă şi plină de împliniri. Lui Daniel îi era şi astăzi dor de el şi tânjea după anii de prietenie pe care nu apucaseră să-i trăiască.

Îşi amintea de durerea pe care o suferise când prima lui dragoste îl părăsise pentru un alt bărbat. Privind în urmă, recunoştea că alegerea tinerei fusese bună pentru amândoi, dar în momentul acela crezuse că avea să moară din pricina inimii zdrobite. Nu o mai revăzuse din ziua nunţii ei. Auzise că se mutase împreună cu soţul ei în California. Se întreba dacă fusese fericită acolo. Se întreba dacă mai trăia.

Prima lui soţie fusese o femeie minunată, iar moartea ei îl devastase. Apoi însă o întâlnise pe Rosemary, mama lui Maris, care fusese, fără nici o urmă de îndoială, iubirea vieţii lui. Frumoasă, fermecătoare, elegantă, creativă, inteligentă, o tovarăşă perfectă şi o amantă înfocată. Îşi susţinuse neclintit bărbatul, care petrecea ore lungi la serviciu într-un stres inerent funcţiei sale. Daniel îi apreciase devotamentul şi răbdarea faţă de el şi faţă de căsnicia lor, dar, din păcate, nu-i împărtăşise prea des aceste gânduri.

În retrospectivă, regreta perioadele în care responsabilităţile de la Matherly Press îl ţinuseră departe de Rosemary. Şi-ar fi dorit ca acele zile să se întoarcă. Alegerea lui ar fi fost alta. Şi-ar fi schimbat priorităţile şi şi-ar fi dedicat mai mult timp şi energie familiei.

Sau, ca să fie sincer până la capăt, probabil că ar fi făcut aceleaşi alegeri proaste şi ar fi comis din nou aceleaşi greşeli.

Din fericire, avea puţine regrete, dar printre acestea câteva erau majore. Odată concediase un redactor din

ranchiună, din pricina unor diferențe prosteşti de opinie. Viclean, lăsase să transpire secretul că respectivul era homosexual, asta într-o epocă când homosexualitatea nu era acceptată şi nici măcar tolerată. Insinuase că viața personală începuse să-i afecteze activitatea la editură – ceea ce era o minciună sfruntată. Bărbatul era un redactor excelent, cu o etică profesională impecabilă.

În ciuda competenței sale, nimeni nu-l angajase din cauza zvonului lansat de Daniel. Devenise un paria în branşă şi în cele din urmă se mutase din New York. Ranchiuna lui Daniel ruinase o carieră promițătoare şi dusese la pierderea unui profesionist talentat. Avea să poarte povara acestei vinovății până în mormânt.

La câțiva ani după moartea lui Rosemary, avusese o aventură de care nu era mândru. Unui bărbat singur, de vârstă mijlocie, nu-i era uşor să gestioneze o aventură în timp ce locuia cu o fiică adolescentă. Trebuia să dea dovadă de finețe şi să jongleze permanent cu programul din agendă. Femeia, geloasă pe relația lui cu Maris, avusese pretenția ca el să aleagă între iubită şi fiică. Daniel lăsase în cele din urmă ca rațiunea să triumfe în dauna dorinței. Dându-şi seama că nu ar fi putut iubi niciodată pe cineva care nu ar fi iubit-o şi acceptat-o fără rezerve pe fiica lui, pusese capăt aventurii.

De-a lungul deceniilor reuşise să-şi mențină reputația de excelent editor. Părea să fi fost binecuvântat cu un al şaselea simț pentru manuscrisele pe care trebuia să le înhațe şi pentru cele pe care trebuia să le refuze. În timpul în care fusese la cârma editurii, îi multiplicase de sute de ori valoarea. Câştigase mai mulți bani decât putea cheltui, mai mulți decât ar fi putut cheltui Maris o viață întreagă şi probabil mai mulți decât ar fi cheltuit şi copiii ei.

Profitul era o componentă importantă a succesului său, dar nu asta îl motiva, ci dorința de a păstra editura pentru a cărei naştere înaintaşii săi munciseră din greu. Nici nu împlinise treizeci de ani când îi revenise sarcina de a gestiona afacerea familiei, de a o ocroti şi dezvolta pentru generația următoare.

Generație reprezentată de Maris, realizarea lui cea mai importantă. Pentru el era de o mie de ori mai prețioasă decât Matherly Press, și îl preocupa mai mult s-o protejeze pe ea decât să apere editura de lupii care de la an la an deveneau tot mai mari și mai flămânzi.

Bineînțeles că n-o putea proteja în întregime. Nici un părinte nu-și poate scuti copilul de loviturile vieții, și chiar dacă ar putea n-ar fi corect. Maris trebuia să-și trăiască singură experiențele, cu inevitabilele greșeli și accidente de parcurs.

Singura lui speranță era ca dezamăgirile să nu fie prea mari, ca victoriile și bucuriile să le depășească numeric, iar atunci când ajungea la vârsta lui, dacă avea norocul să trăiască atât de mult, să privească în urmă cu aceeași seninătate cu care fusese binecuvântat el.

Nu-i era teamă de moarte. Fără știrea nimănui, cu excepția lui Maxine, avusese în ultima vreme câteva discuții cu un preot. Rosemary fusese o catolică practicantă. El nu se convertise niciodată, dar absorbise prin osmoză o parte din credința ei. Credea cu tărie că aveau să se bucure împreună de viața de apoi.

Nu se temea să moară, dar se temea să nu moară ignorant. Aceasta era grija care îi răpise somnul în noaptea precedentă. Profund tulburat, nu fusese capabil să citească după cum obișnuia, și nici venirea dimineții nu reușise să-i potolească anxietatea.

Nu-și putea alunga sentimentul că-i scăpa ceva, că nu sesizase un cuvânt, un gest sau un comportament revelator pe care le-ar fi detectat fără probleme atunci când era mai tânăr și mai ager, ba chiar și în urmă cu un an.

Avea vreun temei această paranoia? Sau era un simptom al senilității?

Înainte ca bunicul său să moară, Daniel își amintea cum vitupera împotriva asistentei care avea grijă de el. Într-o zi o acuzase că era spioană germană, cu misiunea de a asasina veteranii de război americani. Pretinsese, cu convingerea celor săriți de pe fix, că menajera era însărcinată cu el. Nimic nu-l putuse convinge că era imposibil ca englezoaica de șaizeci și șapte de ani să fie gravidă.

Într-acolo se îndrepta? Era această neliniște obscură și anonimă semnul unei viitoare senilități depline? Sau – și asta îi plăcea să creadă – era un semn că nu-și pierduse nici una dintre facultățile mintale, că era la fel de ager ca întotdeauna și că se putea încă bizui pe intuiția care îl călăuzise cu succes timp de cincizeci de ani?

Până la proba contrarie, hotărî să se încreadă în instinctele lui. Ele îi spuneau că ceva nu era în regulă. Simțea acest lucru așa cum cerbul simte prezența unui vânător pe urmele lui de la un kilometru depărtare.

Poate că era tulburat peste măsură de nefericirea lui Maris. Nu se pricepea atât de bine pe cât credea să-și ascundă sentimentele față de el. Detectase semnele unor neînțelegeri matrimoniale, însă nu era lămurit în privința cauzei și gravității lor. Oricum, dacă acestea erau suficient de grave ca să o tulbure vizibil pe Maris, îl tulburau și pe el.

Apoi mai era și Noah. Voia să aibă încredere în el atât ca protejat, cât și ca ginere, dar tânărul trebuia să merite această încredere.

Bombănind din pricina efortului, își aduse fotoliul de piele în poziție verticală și deschise un sertar al biroului. Își scoase de acolo agenda și o desfăcu, apoi extrase dintr-o despărțitură o carte de vizită.

Pe ea scria „William Sutherland". Nici o firmă sau adresă. Numai un număr de telefon și acel nume, gravat cu majuscule bleumarin lucioase.

Daniel pipăi cartea de vizită gânditor, așa cum făcuse deseori de când o obținuse cu câteva săptămâni în urmă. Nu apelase încă acel număr. Încă nu vorbise personal cu domnul Sutherland, dar, după toate reflecțiile din acea dimineață, simțise că era timpul să-l contacteze.

Era o treabă vicleană și necinstită. Numai gândul la asta îl făcea să se simtă duplicitar. Bineînțeles că nimeni nu trebuia să afle vreodată. Numai dacă – Doamne păzește – nu rezulta ceva. Probabil că nimic. Probabil că el reacționa exagerat. Dar nu îi stătea în fire să fie nepăsător. Erau prea multe în joc ca să lase niște accese de vinovăție să-i eclipseze prudența. Dacă trebuia să aleagă între conștiință și precauție, nu stătea pe gânduri, fiind

întru totul de acord cu zicala: mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău.

Când se întinse după telefon, se hotărî să fie mai vigilent, mai atent la nuanțele conversațiilor și ale expresiilor faciale, mai racordat la ceea ce se petrecea în jurul lui. Nu voia să fie ultimul care să afle... orice.

Nu se temea să moară. Se temea să nu moară ignorant.

– Nu ar trebui să te duci acolo. Stă gata să cadă, îi spuse Mike lui Maris în timp ce se apuca să dea pe șemineu cu o bucată de glaspapir fin.

– Dacă este așa dărăpănată, Parker este în siguranță acolo?

– Bineînțeles că nu. Dar încearcă să-i spui asta.

– Mike... Simțindu-i ezitarea din voce, el se întoarse. N-are nici o importanță, zise ea. N-ar fi corect față de nici unul dintre voi să te întreb.

– Despre...?

– Handicapul lui.

– Nu, n-ar fi corect.

Maris încuviință din cap. Peste câteva clipe îl întrebă:

– Cum ajung acolo?

– Ar putea fi periculos.

– Promit s-o iau la fugă dacă începe să se dărâme.

– Nu vorbeam de clădire. Voiam să spun că pericolul ar putea veni din partea lui Parker. Nu-i place să fie deranjat.

– O să risc. E destul de aproape ca să merg pe jos?

– Mergi mult pe jos la New York?

– În fiecare zi, dacă vremea este bună.

– Atunci este suficient de aproape ca să te duci acolo pe jos. După ce îi dădu indicațiile, o preveni din nou: N-o să-i placă defel când o să te vadă.

– Probabil că nu, chicoti ea.

Își petrecuse toată ziua în casă, citind, până când simțise că o dureau ochii. Era plăcut să ieși afară, deși, oricâte eforturi de imaginație ar fi făcut, îi era imposibil să spună la „aer curat". Căldura era insuportabilă, iar umiditatea nu făcea decât s-o agraveze. Soarele era

strălucitor și neînduplecat, și nici măcar la umbră nu era mai plăcut din pricina vipiei înăbușitoare.

Cu toate acestea, clima contribuia la frumusețea neobișnuită a insulei. Stejarii de Virginia aveau o demnitate aproape mistică, sporită de mușchiul spaniol care atârna de crengile lor. Aerul dens, mirosind a apă sărată și a pește, nu era chiar neplăcut atunci când se îmbina cu parfumurile îmbătătoare ale florilor care se găseau din abundență.

Maris trecu pe lângă o casă așezată la distanță față de drum. Doi copii se jucau în curte. Băiatul și fata erau destul de mici și dansau fără să se sinchisească în jurul aspersorului de pe pajiște. Țipau de încântare atunci când le venea rândul să sară peste jetul de apă rotativ.

La o altă casă văzu un câine mare lungit la umbra unei camionete. Traversă pe partea opusă și îl urmări prudentă în timp ce trecea pe lângă el, dar nu avu de ce să-și facă griji. Câinele își înălță capul, o privi cu dezinteres, se ridică în picioare, se întinse, se învârti de trei ori scurt în praf, apoi își reluă poziția inițială și închise ochii.

Pe drum nu întâlni nici o mașină. Singura ei companie erau cicadele, al căror bâzâit intens și leneș se auzea de sub frunzișul gros.

Fabrica de egrenat bumbac, acum părăsită, se găsea exact acolo unde îi spusese Mike, deși dacă indicațiile lui nu ar fi fost atât de exacte ar fi fost posibil s-o rateze. Pădurea învăluise clădirea, astfel că, din anumite unghiuri, era total camuflată de verdeață.

Ca să ajungă acolo trebuia s-o apuce pe o cărare cu cochilii de scoici sparte, lată de cel mult un metru, mărginită de buruieni înalte. Privindu-și gleznele goale, se gândi serios să renunțe la fabrica de egrenat bumbac în favoarea altor puncte de interes ale insulei pe care i le recomandase Mike.

„Te sperii și de umbra ta", bombăni.

Se uită în jur după un băț și când găsi unul potrivit porni pe cărare, ținându-l întins mult în fața ei și bătând ierburile. Voia să alarmeze orice insectă, reptilă

sau ce-o mai fi fost și să le dea ocazia să fugă înainte ca ea să le vadă.

Din fericire, nu întâlni nici un reprezentant al faunei locale. Aruncă bățul, își șterse mâinile de praf și privi cu atenție clădirea masivă. Așa cum spusese și Mike, era pe punctul de a se prăbuși.

Lemnul era cenușiu și uzat. Acoperișul de tablă fusese ros de rugină. Mari părți din pereții exteriori și din acoperiș fuseseră acoperite cu un covor de nepătruns de viță ale căror flori de un purpuriu aprins păreau incompatibile cu aerul general de abandon.

Se apropie cu reținere de ușa largă. Interiorul era chiar mai mare decât s-ar fi putut bănui de afară. În spațiul vast și întunecat pătrundea întâmplător câte o fâșie de lumină printre șipcile verticale din lemn ale pereților sau prin găurile din acoperiș.

Jumătatea din spate a parterului era acoperită de un pod din bârne groase de lemn sub care se găsea o roată mare, cam de trei metri și jumătate în diametru, fixată de podeaua murdară printr-un pilon gros cât un butoi. Maris nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Clipi ca să-și adapteze ochii la întuneric.

- Hei! Nu primi nici un răspuns, așa că intră și făcu câțiva pași șovăitori înainte. Parker? După o clipă repetă: Hei!

- Sunt aici.

Maris tresări și își duse mâna la inimă. Era ascuns într-un colț, și nu l-ar fi putut zări dacă o rază de soare care pătrundea prin acoperiș n-ar fi fost reflectată de scaunul lui cromat.

- Nu m-ai auzit? îl întrebă supărată.

- Vorbești serios? Cu totul zgomotul ăla? N-ai fi fost niciodată bună de războinic indian.

- Atunci de ce nu ai răspuns?

- Cum ai ajuns aici?

- Pe jos. Cum ai ajuns tu aici?

- Cum ajung peste tot?

- Poți merge cu scaunul pe cărare?

- Mă descurc.

El rămase pe loc, dar Maris îl simţi privind-o şi îşi dădu seama că probabil îi apărea doar ca o siluetă în dreptunghiul de lumină din spatele ei. Mai înaintă, dar numai câţiva paşi.

- De unde ai luat hainele?

Îşi privi fusta comodă, cămaşa şi sandalele ca şi când atunci le-ar fi văzut pentru prima oară. Erau nişte haine pe care le purta de obicei la casa lor de vacanţă în weekenduri, la mesele în aer liber şi la târguielile de vechituri. Şi le pusese în bagaj cu doar două zile înainte la New York, dar i se părea că asta se întâmplase cu mult mai mult timp în urmă şi mult mai departe.

- Mike s-a ocupat să-mi fie adusă valiza de la hotel. S-a dus la debarcader şi a luat-o.

- S-a ţăcănit.

- Poftim?

- L-ai vrăjit.

- Este doar drăguţ.

- Am mai purtat deja discuţia asta.

O purtaseră. Ea nu voia s-o repete. Ultima dată se sfârşise... Nici nu voia să se gândească în ce fel.

Se lăsă tăcerea. Ochii ei se obişnuiseră cu întunericul, dar de-abia îl putea vedea în umbra adâncă a colţului în care stătea. Ca să curme tăcerea stânjenitoare, spuse:

- E o clădire pitorească.

- Peste care ai dat din întâmplare?

- Mike mi-a dat indicaţii.

- Mike vorbeşte prea mult.

- Nu atât de mult. Nu divulgă nici unul dintre secretele tale.

- Până acum câteva minute, această clădire era doar secretul meu. Vin aici ca să fiu singur.

Maris, ignorând aluzia că prezenţa ei nu era binevenită, aruncă o privire în jur. Podeaua era plină de praf, excremente de animal şi gunoi. Cândva, cineva făcuse un foc. Încă mai erau urme de cenuşă şi lemne carbonizate. O scară ducea la al doilea nivel, însă îi lipseau multe trepte, iar cele rămase nu păreau atât de solide să suporte ceva mai greu decât un gândac. Până la urmă era un loc sinistru, mai ales zona din spate,

cu podul suspendat la mică înălțime și cu utilajele industriale vechi. Îi sugerau niște instrumente de tortură pe care le-ar fi putut folosi un uriaș împotriva unui dușman de-al său. Nu înțelegea de ce hotărâse Parker să-și petreacă timpul acolo.

- Care este povestea ei?

- Știi ceva despre bumbac?

- Este materialul vieții noastre, replică ea citând sloganul unei reclame cunoscute de la televizor.

Spre surpriza ei, Parker râse. Un râs adevărat, nu sunetul acela batjocoritor pe care îl scotea de obicei. Profitând de această ocazie rară, adăugă:

- Mai este folositor și când trebuie să-ți cureți lacul de pe unghii.

Râsul lui se stinse, făcând ca liniștea așternută să fie și mai pregnantă. Apoi zise morocănos:

- Vino aici.

capitolul 11

Parker o aștepta răbdător. Nu-și repetă cererea, imaginându-și că avea să dea curs provocării implicite, iar Maris chiar asta făcu. După o clipă sau două de gândire, străbătu cu atenție distanța care îi despărțea.

Își strânsese părul într-o coadă de cal improvizată, lucru care o întinerea cu cel puțin cinci ani. Cămașa albă era înnodată în talie. Fusta kaki era destul de scurtă ca să-i dezvăluie câțiva centimetri din coapsele netede și bine făcute, a căror senzualitate stârnea imaginația.

- Când a fost construită, această fabrică de egrenat bumbac era deschisă pe trei laturi, spuse el. Mașinăriile erau puse în mișcare de animale.

- De animale?

- Vino după mine.

O luă spre partea din spate a clădirii. Când îl urmă pe sub pod, Maris își plecă instinctiv capul, ceea ce îl făcu să zâmbească. Evitase la milimetru pânzele de păianjen care umpleau tavanul.

- Eu nu am avut niciodată această problemă, îi zise, după care îi arătă un contur vag în pământul bătătorit. Dacă privești atent, o să vezi acolo o adâncitură circulară. Este urma lăsată de catârii care învârteau roata ce acționa mașinăriile.

- Cele de sus?

- Da. În epoca lui de glorie, bumbacul era adus aici cu căruțele. Bumbac cu firul lung de pe insulă. De cea mai bună calitate. Cu textura mătăsoasă și mai ușor de separat de semințe decât alte varietăți.

- Și de aceea foarte căutat.

Parker aprobă din cap.

- Iar solul nisipos al insulei era ideal pentru creșterea lui. Muncitorii îl descărcau afară pe platformă și îl cărau la primul nivel, unde mașina de egrenat separa fibra de semințe. Fibrele erau apoi duse afară, la o presă cu șurub acționată tot de catâri. Baloturile erau împachetate și transportate în partea cealaltă a insulei, la debarcader, pentru a fi trimise pe continent, la depozitele en-gros.

- Pare foarte laborios.

- Ai dreptate. Din momentul în care era semănată o sămânță de bumbac, primăvara devreme, până când era expediat ultimul balot al recoltei, procesul dura un an.

- Asta era singura fabrică de pe insulă?

- Da. Un singur plantator, o singură fabrică de egrenat, o singură familie. Familia care a construit casa în care stau. Monopolul i-a ajutat să facă avere până când toată piața s-a prăbușit. Au încercat să treacă la conservarea stridiilor, activitate practicată pe celelalte insule, dar nu știau nimic despre asta. Într-un an ajunseseră la faliment, așa că au plecat.

- Deci această clădire reprezintă, într-o anumită măsură, istoria insulei.

- Mai precis, istoria insulei din secolul al nouăsprezecelea. Se relatează că în 1878 o fetiță, odrasla unui muncitor, s-a dus în spatele unuia dintre catârii care puneau în mișcare presa de afară. Animalul neprietenos a lovit-o cu piciorul în cap. După două zile a murit. Tatăl ei a doborât catârul, ca la o execuție. Detaliile despre modul în care a tratat după aceea hoitul sunt înfiorătoare. Este

consemnat și un duel între doi frați care se dușmăneau. S-au împușcat și au murit amândoi în 1855. Apoi mai este și mitul romantic despre dragostea dintre un supraveghetor alb și o frumoasă sclavă neagră. Se povestește că aventura lor a fost privită cu o dezaprobare atât de intensă, încât au fost expulzați de pe insulă într-o barcă. Se spunea că se îndreptaseră spre Charleston, dar oamenii care urmăriseră cu binoclul plecarea lor au relatat că s-au răsturnat și au pierit, ceea ce multora li s-a părut o pedeapsă binemeritată. Totuși, peste mulți ani, pe o altă insulă ce fusese considerată înainte pustie a fost descoperită o colonie de mulatri. Se bănuia că strămoșii lor erau cei doi îndrăgostiți, precum și supraviețuitorii naufragiului unui vas cu sclavi. Erau incredibil de frumoși. Unii aveau pielea de culoare *café au lait* și ochii verzi ca jadul. Un nobil francez care pescuia în zonă s-a refugiat din calea furtunii pe insula lor. În timp ce se afla acolo, o tânără aflată la vârsta măritișului i-a atras privirea și i-a furat inima. S-au căsătorit, și el a dus-o împreună cu toată familia ei în Franța. Unde au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Maris trase aer în piept și expiră lent.

- Spui povești frumoase, Parker.

- Este o legendă. Probabil neadevărată.

- Și totuși este o poveste bună.

- Așadar, ești o romantică?

- Neabătută. Dar spune-mi, știi o mulțime de lucruri despre fabrică. Familia ta s-a ocupat de afacerile cu bumbac?

- Cred că străbunicul meu îl culegea cu mâna în timpul Marii Depresiuni. Dar asta făcea aproape orice persoană teafără din sud. Femei, copii, negri, albi, toți se luptau să supraviețuiască. Foamea nu alege.

- Cu ce se ocupa tatăl tău?

- A fost medic. Generalist. Făcea de toate, de la nașteri până la curățat furuncule.

- S-a pensionat?

Parker clătină din cap.

- Nu s-a putut dezbăra de un obicei vechi de patruzeci de ani și nu s-a putut însănătoși atunci când cancerul

de plămâni şi-a arătat colţii. A murit mult mai devreme decât ar fi trebuit.

- Şi mama ta?

- I-a supravieţuit doisprezece ani. A murit acum câţiva ani. Şi înainte de a mă întreba, sunt copil unic.

- Şi eu la fel.

- Ştiu.

Maris fu uimită în primul moment, apoi îşi dădu seama de unde aflase.

- Oh. Articolul.

- Da.

Câteva şuviţe de culoarea grâului copt i se desprinseră din coada de cal şi, cârlionţate din cauza umezelii, i se odihneau pe ceafă. Parker se trezi uitându-se fix la ele, aşa că îşi mută privirea ca să-şi recapete luciditatea.

- Da, acel articol a fost plin ochi de informaţii despre tine, tatăl tău şi soţul tău. Cum este?

- Foarte viguros. Mai ales pentru un om de şaptezeci şi opt de ani.

- Mă refeream la soţul tău. Şi el este la fel de viguros?

- Am convenit să nu punem întrebări personale.

- Asta e personală? Ce nu vrei să aflu despre soţul tău?

- Nimic. Nu e vorba de asta.

- Atunci despre ce e vorba?

- Am venit aici ca să discutăm despre *Invidia*.

- Vrei să stai jos?

Aparent derutată de faptul că el schimbase brusc subiectul, clătină din cap.

- Nu am unde să stau. Privi bârnele de deasupra. În plus, e sinistru aici.

El arătă cu braţul spre partea din faţă a clădirii, iar Maris porni înaintea lui pe sub platformă. Dintr-odată, atenţia îi fu atrasă de nişte cărămizi de pe jos. Aşezate pe două rânduri, formau un cerc cu un diametru de aproximativ un metru şaizeci.

- Asta ce este ?

- Ai grijă, o avertiză Parker venind repede cu scaunul alături de ea. Este un puţ abandonat.

- De ce e aici, înăuntru?

– Unul dintre membrii dinastiei de plantatori a hotărât să treacă la acționarea mașinilor prin forța aburului. A început să sape acest puț pentru alimentarea cu apă, dar a murit de difterie înainte ca proiectul să fie terminat. Moștenitorii au abandonat ideea pe motiv că nu era practică. Pe bună dreptate, cred. La producția lor, nu era profitabilă economic.

Maris privi peste marginea cărămizilor în întunericul găurii.

– Cât de adânc este?

– Destul de adânc.

– De ce?

După ce o privi în ochi o clipă, se retrase, apoi trecu prin spatele ei. Îi făcu semn cu capul spre o ladă răsturnată.

– E bună să stai pe ea dacă nu ești prea pretențioasă.

După ce verifică soliditatea lăzii, Maris se așeză încetișor pe lemnul nefinisat.

– Fii atentă la așchii, o preveni el. Deși gândul de a ți le scoate de pe dosul coapselor mă încântă.

– O să am grijă să nu mă foiesc prea tare, replică ea străfulgerându-l cu o privire asasină.

– Sunt sigur că mi-ar plăcea să-ți scot așchiile, dar sunt la fel de sigur că foarte vigurosul tău soț n-ar fi de acord.

– Asta a fost un tunet?

– Schimbi subiectul, Maris?

– Da.

Rânjind, Parker privi către ușa deschisă și constată că afară se întunecase.

– În timpul verii se iscă adesea furtuni după-amiaza. Uneori trec într-o oră sau mai puțin, alteori se întind și pe durata nopții. Niciodată nu poți ști.

Deasupra capetelor lor, primele picături de ploaie loviră acoperișul cu zgomot.

– Se simte mirosul ploii, exclamă ea trăgând aer în piept.

– Miroase frumos, nu-i așa?

– Și zgomotul e minunat.

– Ihî.

Ploaia nu răcori prea mult aerul, dar avu un efect deosebit asupra atmosferei, care deveni mai apăsătoare, mai densă. Amândoi observară fenomenul. Probabil că Maris nu putea exprima această schimbare bruscă mai bine decât el, însă o simțea în mod acut.

Ochii ei, care până atunci contemplaseră ploaia prin ușa deschisă, îi întâlniră pe ai lui. Dacă Parker ar fi trebuit să descrie atitudinea fiecăruia, ar fi spus că erau „în expectativă", alegând un determinant care combina curiozitatea cu prevederea, surprinderea cu subtonuri de circumspecție.

Privirea lui Maris era asemenea unui odgon care îl trăgea spre ea, și o privi cu aceeași intensitate. Ținând cont de arcul electric creat între ei, fu curios să audă ce avea ea să spună.

Tânăra femeie se decise să meargă pe calea cea sigură, făcând comentarii despre *Invidia*.

- Todd i-a jucat o festă murdară lui Roark.

- L-a păcălit astfel încât să rateze întâlnirea cu Hadley.

- Și pe mine m-ai indus în eroare. Nu am anticipat.

- Asta e bine.

- Ce o să facă acum Roark?

- Ce crezi că ar trebui să facă?

- Să-i tragă o mamă de bătaie. Când Parker fluieră, surprins de vehemența ei, Maris exclamă: Păi, nu asta ar trebui să facă un bărbat?

- Probabil. Furia ar trebui să fie prima lui reacție, și e firesc să caute să se descarce fizic. Dar hai să discutăm despre asta. Adu-ți aminte, Todd nu făcea decât să se revanșeze pentru manevra cu periuța de dinți.

- Dar aia a fost farsă! Scârboasă și dezgustătoare, e adevărat, însă studenții își fac tot timpul chestii din astea, nu?

- Ai cunoscut studenți care să facă așa ceva?

- Am terminat o școală de fete.

- Corect, am citit despre asta, spuse Parker, ca și când tocmai și-ar fi reamintit acea parte a biografiei lui Maris, pe care o cunoștea ca și când ar fi scris-o el însuși. Deci se poate afirma că nu ai deloc experiență în privința studenților de sex masculin și a comportamentului lor.

- Nu, se poate afirma că experiența mea e limitată la modul cum se poartă la întâlnirile cu fete, ceea ce este altceva decât modul în care se poartă între ei.

- Așa ți-ai cunoscut soțul? La o întâlnire în timpul facultății?

- Mult mai târziu.

- Cât de târziu?

- Când a venit să lucreze la Matherly Press.

- O mișcare deșteaptă din partea lui. S-a însurat cu fiica patronului.

Asta o irită atât de tare, încât Parker își dădu seama că nu fusese primul care făcuse legătura. Și ei îi trecuse prin minte. Poate prea des ca să se simtă liniștită. Expresia ei deveni profesională și exasperată.

- Ne putem întoarce, te rog, la cartea ta?

- Sigur. Iartă-mă pentru digresiune.

Își îngădui câteva clipe ca să-și redobândească stăpânirea de sine și, în acest timp, își mușcă de câteva ori buza inferioară, jucându-se absentă cu un nasture al bluzei. Parker se întrebă când deveniseră atât de al dracului de sexy aceste două gesturi feminine neînsemnate și involuntare.

- O farsă e altceva, spuse Maris. Gluma lui Todd a fost de o meschinărie de neiertat. Nu a fost inofensivă. Nu putea fi îndreptată la fel de ușor precum cumpărarea unei noi periuțe de dinți. Punea în joc viitorul lui Roark. Această farsă i-ar fi putut compromite lui Roark nota și lucrarea, ar fi putut să-i afecteze ambițiile de scriitor și poate chiar să i le zdrobească. Nu poate să treacă totul cu vederea și să nu facă nimic.

- Adevărat. Roark nu se va da bătut. Nu va ierta ușor experiența, dar e sigur că asta îl va motiva.

- Exact. Asta îi va alimenta hotărârea de a reuși.

- De a ajunge la un asemenea succes, încât Todd îl va...

- Invidia, completă Maris.

El zâmbi larg.

- Ca mulțumire pentru sugestia ta, îl las să se descarce, să-i dea câțiva pumni pe care Todd va recunoaște că îi merita.

- Deci rămân prieteni?

- Altfel cartea n-ar mai avea sens. Dacă prietenia lor s-ar nărui aici, povestea s-ar termina.

- Nu neapărat. Povestea şi-ar putea păstra forţa şi dacă ar deveni duşmani de moarte din acest punct.

- Aşteaptă să vezi, Maris.

- Ce anume?

- Lasă-mi timp.

Ochii ei se măriră puţin.

- Deja ai plănuit ce se întâmplă, nu-i aşa?

- În cea mai mare parte, da, mărturisi el cu o ridicare neglijentă din umeri. Totuşi mai sunt câteva detalii de prelucrat.

- M-ai tot dus cu preşul, se îmbufnă ea.

- Ca să te incit.

- Sunt incitată. Însufleţirea ei o dovedea. Pot să-ţi mai fac o sugestie?

- Nu promit să o iau în considerare.

- De acord.

- Atunci dă-i drumul.

- Îl putem vedea pe Roark îndrăgostindu-se?

- De fata care s-a întors la iubitul ei?

- Da. I-ai spus cititorului că s-a îndrăgostit, dar nu am ajuns să vedem acest lucru. Nu am trăit această experienţă împreună cu el. Nici măcar nu i-ai dat un nume fetei. Cred că ar fi foarte relevant şi folositor în dezvoltarea personajului. Cum îşi trăieşte dezamăgirea. Lucruri de genul ăsta. Şi ce-ar fi dacă...

- Spune mai departe, o îndemnă el când o văzu şovăind.

- Ce-ar fi dacă Todd ar fi implicat oarecum în despărţirea lor?

Parker se încruntă şi îşi frecă gânditor obrazul, reamintindu-şi că nu se bărbierise în dimineaţa aceea.

- N-ar fi prea multe conflicte prea devreme? În primele capitole încerc să arăt că aceşti doi băieţi sunt cu adevărat prieteni. Cu timpul însă, prietenia este copleşită şi în final distrusă de concurenţa dintre ei. Dar dacă Todd se amestecă în viaţa amoroasă a lui Roark, apoi

îi dă țeapă în chestia cu Hadley, acest lucru îl transformă imediat în personajul negativ, iar pe Roark în erou.

– Și nu așa ar trebui să fie? Eu așa îi văd.

– Așa îi vezi?

– Ești surprins?

– Povestea încă nu s-a încheiat. Până o să ajungi la sfârșit, s-ar putea să-ți schimbi părerea.

Ochii ei îi cercetară pe ai lui, ca și când ar fi încercat să înțeleagă intriga din spatele lor.

– De fapt nu am de ales, nu-i așa?

– Nu.

– Bine. Până atunci, ce crezi de sugestia mea în legătură cu viața amoroasă a lui Roark?

– Îți repet, dă-mi timp.

Maris se aplecă spre el nerăbdătoare.

– Deja ai făcut modificări, nu-i așa? Mai e și altceva, nu? Aceeași fată.

– De ce nu porți cercel în buric?

– Poftim?

– Dacă ai de gând să porți fuste cu talie joasă și cămăși înnodate pe talie, de ce nu...

– Te-am auzit.

– Atunci de ce?

– Pentru că nu vreau.

– Păcat.

– Gândul ăsta îmi dă fiori.

– Un cercel mic. O chestie cu un diamant minuscul. Ar fi sexy. Ba nu. *Și mai sexy.* Își ridică privirea către fața ei. Numai vederea buricului tău mă excită grozav.

– Parker, dacă urmează să avem o relație profesională, nu-mi poți vorbi așa, îl avertiză ea îndreptându-și umerii.

– Pot să-ți vorbesc cum naiba vreau.

Ea clătină cu încăpățânare din cap.

– Dacă vrei să lucrezi cu mine, nu poți.

– Ești liberă să pleci.

Maris rămase așezată pe ladă, așa cum el știuse că avea să facă. Așa cum sperase că avea să facă.

Tunetele bubuiau și ploaia bătea în acoperiș, dar zgomotul nu făcea decât să accentueze liniștea apăsătoare

dintre ei. Parker își aduse scaunul mai aproape, până când genunchii lui ajunseră la câțiva centimetri de ai ei.

- Ce i-ai spus soțului tău?

- Despre ce?

- Despre faptul că ești aici. Presupun că l-ai sunat.

- Da. I-am lăsat vorbă că lucrurile merg bine.

- I-ai lăsat vorbă?

- La secretara lui.

- Nu are mobil? Mi-l imaginam ca pe unul dintre tipii ăia care au telefonul practic lipit de ureche.

- Lua prânzul cu șeful departamentului nostru de carte electronică. Nu am vrut să-i întrerup. O să-i telefonez mai târziu.

- Când te duci la culcare?

- Posibil. Ce contează?

- Chiar mă întrebam dacă diseară o să-ți pui o cămașă de noapte. Sau dormi întotdeauna dezbrăcată?

- Parker...

- Despre ce o să vorbiți?

- Nu e nenorocita ta de treabă.

- E așa de bine, ha? Sau așa de rău?

Ea trase adânc aer în piept și rosti ferm:

- O să-i spun că am descoperit un scriitor extrem de talentat care...

- Te rog, am început să roșesc.

- Care este și cel mai crud, grosolan și odios bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Parker rânji.

- Păi, ăsta e adevărul. Redevenind serios, împinse ușor roțile scaunului și se apropie cu încă un centimetru sau doi de ea. Pariez că n-o să-i spui că te-am sărutat, spuse el cu voce joasă. Pariez că o să omiți acea parte.

Ea se ridică în grabă, răsturnând lada, și încercă să-l ocolească, dar el se mișcă la fel de rapid și se folosi de scaun ca să-i taie calea.

- Dă-te la o parte, Parker. În momentul ăsta, am plecat către casă.

- Plouă.

- N-o să mă topesc.

- Poate te înmoi. Ești furioasă. Sau înfricoșată.

– Nu mi-e frică de tine.

– Acunci așază-te la loc. Cum ea rămase nemișcată, Parker se îndreptă spre ușă. Bine. Pleacă. Udă-te leoarcă. Ceea ce va însemna că trebuie să-i dai explicații lui Mike. O să fie complicat, dar dacă asta vrei...

Ea privi potopul de afară, apoi întoarse ezitantă lada și se reașeză cu un aer mohorât.

– Spune-mi cum ți-ai cunoscut soțul, Maris.

– De ce?

– Vreau să știu.

– Pentru ce?

– Spune-i curiozitate creativă.

– Recunoaște că-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

– Ai dreptate. Eufemismele mă ajută. Îmi place să-mi bag nasul.

După expresia de pe chipul ei, se aștepta să tacă mâlc și să refuze să continue discuția, dar ea își încrucișă brațele peste mijloc – fără îndoială ca să-și ascundă buricul – și spuse:

– Noah a venit să lucreze la Matherly Press, dar îl știam și îl admiram de mult, când era creierul unei edituri rivale. Când a venit la noi, m-am bucurat că aveam ocazia de a lucra împreună. Totuși, cu timpul, mi-am dat seama că sentimentele mele erau mai adânci decât admirația pentru un coleg. Mă îndrăgostisem de el. La început, tatăl meu a fost îngrijorat că aveam o legătură la serviciu. Îl îngrijora și faptul că Noah era cu zece ani mai mare ca mine. M-a încurajat să mă întâlnesc cu alți bărbați și chiar mi-a sugerat fără ocolișuri niște partide mai potrivite, fii sau nepoți ai prietenilor și asociaților lui. Eu însă îl doream pe Noah. Din fericire, și el simțea același lucru. Ne-am căsătorit. Asta e. Satisfăcut?

– De când ești căsătorită?

– De aproape doi ani.

– Copii?

– Nu.

– Cum așa? Privirea ei fixă îl făcu să ridice mâna în semn de conciliere. Ai dreptate, e prea personal. Dacă tu ești sterilă...

– Nu sunt.

– Deci el este?

Maris fu gata să sară din nou de pe ladă, dar el o potoli cu un gest.

– Bine, bine, subiectul copiilor este tabu. Nu mă ating de el. Se opri ca şi când şi-ar fi reorganizat gândurile, apoi continuă: Deci îl vedeai zilnic pe Noah la slujbă şi te-ai îndrăgostit imediat nebuneşte de el.

– De fapt, eram nebună după el încă dinainte de a-l întâlni.

– De unde şi până unde?

– Îi citisem cartea.

– *Învinsul.*

– O ştii? A, sigur, articolul acela. Pomeneşte despre romanul lui Noah.

– Da, dar eu îl cunoşteam deja, zise Parker. L-am citit când a apărut.

– Şi eu. Cam de cincizeci de ori.

– Vorbeşti serios?

– Da. Mi-a plăcut mult. Personajul principal, Sawyer Bennington, a devenit bărbatul fanteziilor mele romantice.

– Ai fantezii?

– Nu avem toţi? Nu e nimic ruşinos în asta.

– Poate pentru tine. Eu am nişte fantezii destul de ruşinoase. Vrei să ţi le povestesc?

– Eşti incorigibil.

– Exact aşa îi spunea şi educatoarea de la grădiniţă mamei.

– Când...?

– Când timp de trei zile consecutiv m-a prins în toaleta băieţilor testându-mi noua jucărie preferată.

– Nici măcar nu te întreb.

– Mai bine. Oricum, despre ce vorbeam?

– Despre Sawyer Bennington.

– Adevărat. Protagonistul fanteziilor tale romantice. Ceea ce mi se pare ciudat.

– De ce?

– Nu era un nelegiuit?

– Un hoţ şi un ucigaş.

– În linii mari, un nelegiuit.

- Dar nelegiuirile lui erau justificate de ceea ce pătiseră soția și fiul lui. Când le-a descoperit cadavrele, am vărsat tone de lacrimi. Încă mai plâng de fiecare dată când citesc. Expresia ei deveni melancolică. Sawyer este un bărbat atât de dur. Față de toată lumea, cu excepția lui Charlotte. Se iubeau cu atâta pasiune, iar dragostea lor nu a putut fi distrusă nici prin moarte. Când l-au spânzurat pentru faptele lui, se gândea la... Vocea ei se stinse. Stânjenită, ridică vag din umeri. Iartă-mă, Parker. Înțelegi, presupun, cât de mult iubesc acel roman.

- Vorbești despre personaje de parcă ar fi reale.

- Noah le-a creionat atât de bine, încât uneori uit că sunt imaginare. De fapt, au început să-mi lipsească. Când mi-e dor de ele, deschid cartea la orice pagină, citesc câteva paragrafe și e ca și cum le-aș vizita.

- Nu s-a făcut un film după ea?

- A fost unul mizerabil, care nu i-a evidențiat deloc calitățile. Dar, ca să fiu dreaptă, cred că nici un film nu ar fi reușit asta. Câțiva critici au elogiat *Învinsul* ca fiind cel mai bun roman istoric de la *Pe aripile vântului*.

- O laudă care nu e de ici, de colo.

- După părerea mea, e pe deplin meritată.

- Și ce a urmat după asta?

- Nu a urmat nimic. Exuberanța lui Maris se risipise. Noah s-a implicat foarte mult în publicarea *Învinsului* și a decis că adevărata lui chemare era să fie editor, nu scriitor. Și, bănuiesc eu, atunci când romanul tău de debut primește astfel de laude din partea criticilor și a cititorilor, gândul că trebuie să produci ceva la fel de bun te inhibă. Chiar te înspăimântă. De atunci nu a mai scris. Până de curând.

Privirea lui Parker deveni tăioasă.

- Scrie din nou?

- Și-a făcut un birou tocmai în acest scop. Sunt foarte încântată.

În realitate, nu părea deloc încântată. Între sprâncenele ei se formase o cută verticală îngustă, dar vizibilă. Parker se îndoia că Maris își dădea seama cât de revelatoare erau expresiile chipului său, altfel și le-ar fi stăpânit mai bine.

După un moment de tăcere, o întrebă:

– Ce alte personaje literare au mai jucat un rol esențial în fanteziile tale?

– Sunt câteva, recunoscu ea. Dar nici unul pe măsura lui Sawyer Bennington.

Parker se aplecă în scaunul lui și vorbi doar atât de tare încât să fie auzit peste zgomotul ploii:

– Maris? Există vreo posibilitate cât de slabă să te fi îndrăgostit de personaj și nu de autor?

Furia care îi apăru pe chip se șterse cu viteza unui fulger. Zâmbi cu tristețe.

– Ținând seama de modul în care m-am lăsat dusă de val în privința lui Sawyer, cred că e o întrebare corectă. Mulți autori mi-au spus că cititorii le atribuie imaginea personajelor pe care le-au creat, iar atunci când se întâlnesc cu ei pentru autografe, aceștia sunt dezamăgiți să descopere că sunt oameni normali. Nu se ridică la nivelul imaginii mărețe pe care cititorul și-a format-o despre ei.

– Bun discurs, dar nu răspunde la nici o întrebare.

Iritarea ei renăscu.

– Nu fi caraghios! M-am îndrăgostit de soțul meu. Întâi de talentul lui, și apoi de bărbatul în carne și oase. Și încă mai sunt îndrăgostită de el.

El o privi o clipă lungă.

– La ce se gândea?

– Cine, Noah?

– Nu. Eroul cărții, Sawyer. Ai spus că atunci când i se punea lațul de gât se gândea...

– O, se gândea la momentul în care o văzuse pe Charlotte pentru prima oară. Ezită o clipă, dar Parker îi făcu semn să continue. Noah a scris acest pasaj cu atâta vitalitate, cu asemenea detalii, încât văd livada, simt mirosul fructelor pârguite și căldura. Sawyer călătorise zile întregi, îți amintești? Dă peste ferma familiei lui Charlotte, unde speră să găsească apă pentru el și calul lui. Nu e nimeni pe acolo, locul pare pustiu. Dar în timp ce înaintează spre jgheabul cu apă, o zărește pe Charlotte dormind pe o pătură la umbra unui piersic. Lângă ea doarme un bebeluș. Sawyer își închipuie că bebelușul

e al ei. Maris zâmbi și adăugă încetișor: Este bucuros când află mai târziu că bebelușul e fratele ei mai mic.

Parker era vrăjit de ritmul vocii ei. Se simțea ca și când ar fi participat la scenă.

- Charlotte este cea mai frumoasă femeie văzută vreodată de Sawyer. Părul ei lung e despletit. Descrierea chipului, a tenului și a buzelor ei continuă pe paragrafe întregi. Din cauza căldurii și-a ridicat rochia până la genunchi și este desculță. Sawyer este un bărbat tânăr și viguros. Vederea gambei și a piciorului ei gol îl atâță. Ar fi putut la fel de bine să fie goală. Este fascinat de mișcarea pieptului ei când respiră. Și totuși, această admirație are un aspect cuviincios, ca și când ea ar fi de neatins, asemenea Fecioarei Maria. Ar fi trebuit să fie un gentleman și să se retragă în momentul în care a văzut-o, însă el rămâne și o privește până când aude zgomotul unei căruțe anunțând întoarcerea familiei care mersese la oraș după provizii. Charlotte nu a aflat niciodată că Sawyer o urmărise dormind în acea zi. Nu i-a spus niciodată, ceea ce cred că a fost absolut adorabil din partea lui. Era o amintire prea dragă ca să fie împărtășită chiar și cu ea. O prețuia atât de mult, încât a readus-o din memorie chiar și în ziua execuției. O retrăia când trapa spânzurătorii s-a deschis sub el. A murit retrăind momentul în care o văzuse prima dată pe Charlotte, pentru că fusese cea mai importantă zi din viața lui.

Parker o ascultase fără să se clintească. Atent la fiecare cuvânt. Atunci când Maris termină, se priviră unul pe altul în tăcere. Nici unul nu era capabil sau nu dorea să curme atmosfera emoționantă.

Când în sfârșit vorbi, glasul lui era nefiresc de răgușit.

- Tu ar fi trebuit să fi scriitorul, Maris.

- Eu? Nu, protestă ea amuzată. Invidiez acest dar. Îl pot recunoaște la cei care au fost binecuvântați cu el, însă eu sunt doar un mijlocitor, nu un creator.

Parker meditâ un timp la cuvintele ei, apoi spuse:

- Știi de ce este atât de erotică această scenă? Când Maris își înalță întrebătoare capul, îi explică: Pentru că eroul se apropie atât de mult de o femeie, se bucură de o intimitate imaginară cu ea, fără ca ea să știe.

– Așa e.

– Ochii și mintea lui ating ceea ce și-ar dori mâinile și buzele lui. N-a văzut prea multe, dar s-a simțit vinovat și numai pentru că a privit-o.

– Fructul oprit.

El aprobă din cap și spuse cu o voce și mai joasă:

– Cel mai puternic stimulent sexual care există. Ceea ce nu este bun pentru noi. Ceea ce nu putem avea. Ceea ce ne-am dori cu atâta ardoare să gustăm, dar nu putem atinge.

Maris trase nesigură aer în piept, apoi expiră încet. Deveni conștientă pentru prima oară de șuvițele rebele de pe gât și ridică o mână să le strângă, dar gestul fu mai presus de puterile ei. Își puse din nou mâna în poală, nu înainte de a o opri pentru scurt timp pe nasturele cu care se jucase înainte. De data asta de-abia îl atinse cu vârfurile degetelor, ca și când ar fi vrut să fie sigură că încă mai era acolo, însă privirea lui Parker se fixă asupra lui și rămase neclintită.

Brusc, Maris se ridică în picioare în spațiul îngust dintre ei.

– E momentul să plec. Ploaia s-a oprit.

Nu era întru totul adevărat. Nu mai turna cu găleata, dar încă ploua liniștit. Parker nu se împotrivi. O lăsă să treacă.

Aproape.

La jumătatea primului pas, își întinse mâinile și o opri. O prinse chiar de sub talie, ținând-o cu podul palmelor de șolduri și cu degetele strânse pe coapsele ei. Ochii lui se găseau în dreptul fâșiei ademenitoare de piele descoperită dintre bluză și fustă. Își ridică privirea încet.

Tânăra femeie, surprinsă și temătoare, își ridică mâinile la nivelul umerilor, ca și când ar fi fost nesigură unde să le țină și ce să facă cu ele.

– Știm amândoi de ce te-am sărutat aseară, Maris.

– Ca să mă sperii.

El se încruntă.

– Chestia asta nici măcar nu merită o discuție. Te-am sărutat pentru că l-ai înfruntat curajoasă pe Terry și i-ai

făcut pe toți de rușine, inclusiv pe mine. Te-am sărutat pentru că muream de dorință. Te-am sărutat pentru că sunt un ticălos nemernic, iar gura ta părea al dracu' de bună de sărutat. Pe scurt, te-am sărutat pentru că asta voiam. Recunosc. Dar există o întrebare care mă scoate din sărite. Ochii lui se concentrară și mai intens asupra ochilor ei, sfredelind-o. De ce mi-ai răspuns la sărut?

capitolul 12

Maris sunase într-un moment nepotrivit, dar Noah se gândi că era mai bine să-i răspundă, ca să nu-i trezească bănuielile. Deși avea programată o întâlnire peste zece minute, o rugă pe secretară să-i facă legătura.

- Iubito! Sunt atât de bucuros că m-ai sunat.

- Și mie îmi pare bine că în sfârșit putem vorbi. A trecut atât de mult timp, că vocea ta pare ciudată.

- Ciudată?

- Urechile mi s-au obișnuit cu accentul tărăgănat din sud.

- Ferească Dumnezeu!

- E chiar mai rău, de câteva ori am scăpat și câte un „matale", cum spun ei pe aici, și a început să-mi placă și terciul lor. Trebuie să pui multă sare și piper și să-l îneci în unt, ăsta e secretul.

- Continuă să te îndopi, și o să te întorci la mine grasă.

- Să nu rămâi surprins dacă o să fie așa. Dacă nu gătesc în unt, sudiștii folosesc untura, și totul este delicios. Ai mâncat vreodată pătlăgele verzi prăjite?

- Ca titlul filmului[1]?

- Și al cărții. Așa ceva există în realitate. Date prin mălai și prăjite în untură sunt fantastice. Mike m-a învățat cum să le fac.

- Extraordinarul autor este și bucătar?

[1] *Fried Green Tomatoes*, film din 1991 realizat după cartea lui Fannie Flagg (n.red.)

- Mike nu e scriitorul. Este... ei bine, Mike face aproape totul pe aici cu excepția scrisului.

Noah privi ceasul Tiffany de pe birou și se întrebă când ar fi putut încheia convorbirea cu eleganță.

- Cartea avansează? Cum e să lucrezi cu autorul?

- Este talentat, Noah. E și foarte căpos, uneori dificil, alteori imposibil. Însă este o provocare căreia nu-i pot rezista.

- Așadar, călătoria a dat roade?

- Da. Și dacă nu e ceva care să solicite prezența mea acasă, am de gând să rămân aici peste weekend și să-l îndop cu critică constructivă și încurajări. Nu există nici un motiv să mă întorc mai repede, nu?

- În afară de faptul că mi-e dor de tine, nu.

- E ceva că ți-e dor de mine.

- N-aș vrea să par egoist și să-ți cer să te întorci numai de dragul meu. După entuziasmul din vocea ta, ghicesc că îți place la nebunie să fii din nou în focul creației din postura de redactor.

- Foarte mult. Ai început să scrii?

- Când pot. Am fost ocupat cu studierea rapoartelor pe trimestrul doi, dar am reușit să scriu câteva ore în fiecare seară. După o scurtă pauză adăugă: Sper că nu ai de gând să mă sâcâi că nu dau randament.

- Nu i-aș spune sâcâială.

- Amintește-ți doar că este o ocupație secundară, Maris. Nu poate trece înaintea responsabilităților mele de la firmă.

- Înțeleg. Doar că sunt nerăbdătoare să citesc următoarea carte a autorului meu preferat.

- Nu aștepta cu sufletul la gură. S-ar putea să dureze o vreme, și procesul nu poate fi grăbit.

- Ți s-au cristalizat ideile?

- Cam pe-acolo, răspunse el evaziv.

- Orice ai scrie va merita din plin așteptarea.

- Dacă ai atât de mult timp pentru lecturile de plăcere, înseamnă că nu te ținem destul de ocupată.

- Nici o grijă în privința asta, râse ea. Sunt foarte ocupată cu acest proiect, pe lângă celelalte manuscrise

cărora le vine rândul în următoarele câteva luni. O să lucrez și în somn.

Asta îi suna bine lui Noah. Dacă ea era ocupată cu munca, el putea să dedice mai mult timp finalizării afacerii cu WorldView. Resimțea presiunea termenului-limită dat pe neașteptate de Morris Blume. Deși stresul nu era plăcut, se bucura să aibă o țintă bine definită, o linie de finiș către care să zvâcnească pe ultima sută de metri.

Nu era panicat, dar simțea cum îl străbate un flux de adrenalină de fiecare dată când se gândea la asta. Era încrezător că avea să se încadreze în termenul-limită. Dacă dintr-un motiv oarecare nu reușea, era la fel de încrezător că avea să-l convingă pe Blume să-l extindă. Magnatul își dorea prea mult Matherly Press ca să renunțe la ea pentru o chestiune de zile.

În același timp, era o perioadă perfectă pentru ca Maris să lipsească din oraș. Absența ei îi ușura sarcina de a-l manipula pe Daniel. Bătrânul trebuia tratat cu multă finețe. Cuvântul cheie era „subtilitate". Dacă era lovit, lupta până la ultima suflare. Dacă era flatat, se putea răzgândi. Poate că nu la fel de ușor ca majoritatea oamenilor, dar Noah se considera capabil să înlăture toate obiecțiile socrului său față de fuziune.

De asemenea, avea mai mult timp pentru Nadia. Dacă aceasta era nefericită putea fi o scorpie, și nefericirea ei cea mai mare era să nu i se acorde timpul și atenția pe care simțea că le merită.

- Noah, de-abia aștept să citești cartea asta, spuse Maris, readucându-l cu picioarele pe pământ.

Despre ce vorbise în ultimele minute? Pierdut în gânduri, nu reținuse nici măcar un cuvânt, însă asta nu putea să conteze prea mult.

- Autorul nu mi-a povestit intriga pe de-a-ntregul, dar cred că o să fie bună, continuă ea.

- Dacă tu crezi că o să fie bună, atunci așa va fi. Uite ce e, iubito, nu-mi place că trebuie să încheiem conversația, dar trebuie să fiu jos în hol în două minute.

- Altfel, ce noutăți mai sunt?

Pusese întrebarea pe un ton ironic și fără malițiozitate.

– Trebuie să mă văd cu Howard, şi ştii ce obsedat este de punctualitate. Dacă întârzii o nanosecundă, o să se simtă ofensat câteva zile.

Howard Bancroft era şeful departamentului juridic de la Matherly Press.

– Care e subiectul întâlnirii?

– În momentul ăsta nu-mi amintesc. Cred că ceva legat de vinderea unor drepturi de autor în străinătate.

– Nu-mi place ca Howard să-şi facă o impresie proastă despre tine, dar mai e ceva ce aş fi vrut să discutăm.

– Atunci nu mă grăbesc, zise el străduindu-se să-şi mascheze nerăbdarea. Ce te frământă?

– Tata e bine?

– Aşa se pare. L-am văzut aseară şi am vorbit cu el azi-dimineaţă.

– A venit la birou?

– Nu, a sunat să mă întrebe dacă mă pot descurca astăzi fără el. L-am îndemnat să-şi ia liber nu numai pentru azi, ci şi pentru restul săptămânii. Tu nu eşti aici, aşa că nu avem întrevederi la care să nu mă descurc singur. Este o perioadă ideală ca s-o lase mai moale.

– O să se plictisească.

– De fapt, are un program destul de încărcat. Mi-a spus că o să-şi petreacă dimineaţa la biroul de acasă pentru a-şi rezolva nişte treburi personale, apoi ia prânzul cu un vechi amic. Se întâlneşc la Four Seasons.

– Prânzul cu un vechi amic, repetă ea absentă. Sper să nu bea prea mult vin.

– Maris, are în mod cert dreptul să bea câteva pahare cu vin la prânz dacă doreşte.

– Ştiu, dar mă îngrijorează urcatul scărilor de acasă. Cu articulaţiile lui slăbite...

– Are nevoie să-şi păstreze pe deplin echilibrul. Înţeleg ce spui.

– Când cineva de vârsta lui cade şi îşi rupe şoldul, uneori nu-şi mai revine niciodată complet. N-ar suporta să fie imobilizat la pat.

– O s-o rog pe Maxine să fie cu ochii pe el.

- Nu! Asta ar declanșa al treilea război mondial! S-ar înfuria la culme pe ea pentru că l-ar cocoloși, iar apoi s-ar înfuria la culme pe mine pentru că am rugat-o.

- Și aici ai dreptate. Ce-ai zice dacă...

- Dacă ce?

- Păi, mă gândeam să abordez subiectul ăsta cu el. Să-l previn între patru ochi. Ca de la bărbat la bărbat.

- Da, spuse ea părând ușurată. Îmi place mult mai mult acest plan.

- Atunci o să mă duc acolo deseară și o să am o discuție amicală cu el.

- Mulțumesc, Noah.

- Cu plăcere. Mai e și altceva?

- De ce?

- Howard mă așteaptă.

- O, îmi pare rău, am uitat. Nu trebuia să te reții.

- Prostii. Chestia asta era importantă. Voia să încheie rapid convorbirea, dar nu trebuia ca Maris să-și facă griji pentru Daniel, căci ar fi luat primul avion spre casă. Îi spuse cu blândețe: Stai liniștită, e un bătrân tare, mai puternic decât îl credem noi. Chiar nu ai de ce să te alarmezi. Dacă te încălzește cu ceva, în ultimele câteva zile mi s-a părut ca pe vremuri, plin de energie.

- Sunt sigură că ai dreptate. Doar că atunci când nu sunt cu el, imaginația mea o ia razna și încep să-mi fac griji.

- Inutile, te asigur. Acum, iartă-mă, dar trebuie să fug.

- Cere-i iertare lui Howard în numele meu. Spune-i că numai eu sunt de vină pentru că ai întârziat.

- Asta o să-i spun, râse el. Și-acum, la revedere.

- Noah, spuse Maris exact înainte ca el să închidă. Te iubesc.

Când își reveni din surprindere, el răspunse în felul absent al unui soț devotat, dar preocupat:

- Și eu te iubesc, scumpa mea.

Iubirea nu însemna nimic pentru el. Declarațiile de iubire nu însemnau nimic pentru el. Le spusese multor femei că le iubea, dar numai când încerca să le ademenească în așternut. Își exprimase cu glas tare iubirea pentru Maris când o curta, pentru că asta se aștepta

ea să facă. Îi jurase iubire ca să obțină binecuvântarea tatălui ei pentru căsătorie și jucase la perfecție rolul soțului proaspăt căsătorit. În ultimele luni însă, jurămintele lui deveniseră tot mai rare.

Maris, pe de altă parte, era o fire afectuoasă. Își arăta sentimentele până când devenea aproape enervantă. Își declara iubirea cel puțin o dată pe zi și, cu toate că el se obișnuise să o audă, încă nu făcea nici o legătură cu sentimentul.

Ultima declarație de dragoste îi dăduse însă de gândit. Nu cuvintele în sine fuseseră ciudate, ci modul în care le rostise, ca și când Maris ar fi încercat să confirme, în mintea lui sau a ei, faptul că îl iubea. Oare petrecerea-surpriză nu reușise să o încredințeze de dragostea lui? Încă îl mai suspecta de infidelitate?

Când trecu ca vântul pe lângă secretara lui Bancroft și de-abia schiță un salut din cap, conversația cu Maris încă îi mai stăruia în minte. Îi ridicase niște probleme asupra cărora trebuia să mediteze. Acel „Te iubesc" al ei fusese rostit cu un aer de disperare. Dacă asta însemna ceva, trebuia să descopere ce.

Un lucru era sigur. Nu și-ar mai fi declarat iubirea pentru el dacă ar fi știut ce conținea dosarul pe care îl ducea în biroul avocatului.

– Salut, Howard. Îmi pare rău că am întârziat. Vorbeam la telefon cu Maris și îi spuneam că trebuie să primească acest document mâine sau poimâine cel mai târziu. E la mama dracului, pe undeva într-un loc uitat de Dumnezeu, dar m-a asigurat că mesageria funcționează pe acolo. Fără să fie invitat, se așeză pe canapeaua capitonată de două persoane și își întinse brațele pe spătar într-o poziție nonșalantă. Cu ochii la ferestrele care se întindeau pe tot peretele, remarcă: Auzi, Howard, nu știu ce ai făcut ca să meriți biroul ăsta. Are o priveliște incredibilă.

Nonșalanța lui era menită să-i abată juristului atenția de la chestiunea urgentă ce urma să fie discutată. Știa însă din experiență că micul evreu nu era ușor de manipulat. Înfățișarea lui ofilită îl făcea să pară cu zece ani mai în vârstă. Era înalt de un metru șaizeci și cinci,

asta numai datorită pantofilor cu tocuri. Avea un cap chel și ascuțit, cu o protuberanță pronunțată pe calota craniană. Prefera bretelele late la pantalonii de tweed pe care îi purta indiferent de anotimp. Pe nas avea cocoțată o pereche de ochelari mici și rotunzi de citit. Howard Bancroft arăta ca un spiriduș. Sau exact ceea ce era - o minte ascuțită de avocat.

- E gata? îl întrebă Noah, chiar dacă documentul respectiv stătea la vedere pe biroul avocatului.

- E gata, răspunse Bancroft.

- Îți mulțumesc că ai fost atât de expeditiv.

Noah se aplecă să ia actul, dar Bancroft își puse mâna cu vene proeminente peste el.

- Nu te grăbi, Noah. Nu sunt de acord să ți-l dau astăzi.

- Pentru ce?

- Ți-am urmat indicațiile și am elaborat documentul așa cum mi-ai cerut, dar... Pot să fiu sincer?

- Am face economie de timp.

- Am ezitat să-l redactez așa cum ai specificat. Conținutul lui este îngrijorător.

Avocatul își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu o batistă mare. O scosese din buzunarul pantalonilor cu un gest ce îi amintise lui Noah de fluturarea unui steag alb de pace, lucru care ar fi fost foarte posibil. Howard Bancroft nu putea câștiga această luptă.

- Da? Din ce punct de vedere este îngrijorător?

Vocea lui Noah fu tăioasă doar atât cât să-l prevină că motivele pentru care ceruse documentul nu puteau fi puse în discuție. Nici măcar nu puteau fi puse sub semnul întrebării. Totuși, Bancroft nu pricepu aluzia.

- Ești sigur că Maris e de acord cu toate astea?

- Howard, am făcut cererea în numele ei.

- De ce crede că un astfel de document este necesar?

- Știi și tu, așa cum știu și eu, așa cum știe și Maris, că industria editorială nu mai este rezervată doar gentlemenilor ca acum o sută de ani. A devenit necruțătoare ca toate celelalte. Dacă rămâi pe loc, se poate spune la fel de bine că dai înapoi. Dacă te mulțumești să-ți menții poziția, concurența te va depăși și cât ai clipi

te trezești pe ultimul loc. Nu ne dorim ca Matherly Press să se sufoce cu praful iscat de cei din fața noastră, nu?

- Discursul tău e emoționant, Noah. Îți sugerez să-l expui la următoarea ședință cu echipa de vânzări ca să îmbărbătezi trupa. Îmi scapă însă legătura dintre afirmațiile tale, de altfel corecte, și întrebarea mea sau acest document.

- Acest document este plasa noastră de siguranță. Industria editorială se schimbă constant și rapid. Matherly Press trebuie să fie pregătită pentru orice situație neprevăzută. Trebuie să fim capabili să acționăm cu flexibilitate, astfel încât dacă se iveşte o ocazie să o putem fructifica imediat.

- Fără acordul lui Daniel.

Noah luă o expresie tristă.

- Ah, Howard, aici e problema. Atât lui Maris, cât și mie ni se rupe sufletul că Daniel înaintează în vârstă. Este un lucru trist pe care suntem obligați să-l acceptăm. Dacă i se întâmplă ceva brusc și devine incapabil să mai ia decizii de afaceri, această împuternicire garantează o tranziție lină și împiedică alunecarea companiei în haos.

- Eu am elaborat prevederile, Noah. Știu care este scopul lor. Știu, de asemenea, că există deja niște documente similare. Domnul Stern, avocatul personal al lui Daniel, le-a redactat când Maris a împlinit douăzeci și unu de ani. Printre acestea se află și unul care, așa cum spui, acoperă orice situație neprevăzută. Dacă se întâmplă ceva, Maris are împuternicirea legală deplină să ia toate deciziile, personale și profesionale, în numele lui Daniel.

- Știu de documentul anterior. Ăsta e diferit.

- Într-adevăr. Le înlocuiește pe celelalte. Și îți dă *ție* împuternicire legală deplină să iei decizii în numele lui Daniel.

Noah o luă ca pe o ofensă.

- Insinuezi că încerc să mă strecor pe furiș...

- Nu. Bancroft își ridică mâinile cu palmele în față. Și Daniel, și Maris mi-au pomenit de modificarea

procurii lor ca să te includă și pe tine. Dar această responsabilitate îi revine domnului Stern, nu mie.

– Tu ești mai ușor de abordat.

– Pentru cine?

Noah îl privi fix.

– Ce altceva mai găsești atât de *îngrijorător*, Howard?

Avocatul ezită, ca și când ar fi știut că nu era recomandabil să continue, dar convingerile îi învinseră precauția.

– Pare o scamatorie. Am impresia că acest lucru se face prin spatele lui Daniel.

– Și-a dat acordul. Ai spus-o tu însuți, acum câteva secunde.

Cuprins de iritare, Bancroft își trecu mâna peste capul său țuguiat.

– De asemenea, mă deranjează să dau drumul unui document atât de important care nu a fost semnat în prezența mea de față cu martori.

– I-am spus lui Maris că refuz să-l semnez până când nu îl semnează și ea, îl asigură Noah. Am fost de neclintit în privința asta. O să-l semneze în prezența unui notar în Georgia. Când documentul se va întoarce, o să-l semnez și eu. De îndată ce se întoarce și ea, o să ne întâlnim cu Daniel. Sincer, cred că și el o să se simtă ușurat că este pus în fața faptului împlinit. Nimănui nu-i place să gândească la perspectiva invalidității sau a morții. O să fie bucuros că l-am scutit de această responsabilitate.

– Nu l-am văzut niciodată pe Daniel Matherly dând înapoi în fața greutăților vieții, indiferent cât de sumbre erau, argumentă Bancroft. Dar, lăsând asta la o parte, de ce să nu așteptăm până când se întoarce Maris și să facem totul odată? Explică-mi de ce este atât de urgent.

Noah oftă, ca și cum s-ar fi străduit să-și păstreze calmul care era pe sfârșite.

– Unul dintre motivele pentru care Maris și-a dorit ca acest lucru să se facă rapid e tocmai faptul că este plecată. Lucrează cu un scriitor solitar, aflat la debut. Până când manuscrisul va fi terminat, va fi reținută adesea acolo și va lipsi din oraș perioade îndelungate. Și se pot

întâmpla nenorociri, Howard. Avioane care se prăbuşesc. Accidente de maşină. Îmbolnăviri neaşteptate. În toate cazurile, vrea ca Matherly Press să fie protejată.

- Asta este cauza pentru care documentul devine valabil numai cu semnătura ta?

- I-am spus lui Maris şi îţi spun şi ţie, nu îl semnez până când nu va fi semnat de ea, rosti Noah ferm.

Bancroft îl privi lung în ochi, apoi clătină din cap.

- Îmi pare rău, Noah. Am nevoie de confirmarea lui Maris că ăsta e documentul pe care şi-l doreşte. Chiar şi aşa, o să o sfătuiesc să revadă clauzele. Sunt neobişnuite şi contravin oricăror norme de prudenţă. Lucrez de mult timp pentru familia Matherly. Se bizuie pe mine să acţionez numai în interesul lor. De aceea, cred că îmi înţelegi prudenţa.

- Care este absolut inutilă, pe lângă faptul că mă jigneşti flagrant.

- Chiar şi aşa.

- În regulă. Sun-o pe Maris. Făcu un semn spre telefon. Era o cacealma; ar fi pariat pe orice că Bancroft nu avea să sune. Sau şi mai bine pe Daniel, e acasă astăzi. Roagă-l să vină şi să examineze documentul.

- Înainte de a mă întâlni cu vreunul dintre ei, aş vrea să mai studiez o dată actul original. Până când nu o să am ocazia să fac acest lucru, nu vreau să le risipesc timpul. Bancroft îşi puse mâinile peste document, gest care spunea totul de la sine. Nu-ţi pot da acest document astăzi dacă Daniel sau Maris nu telefonează şi nu îmi acordă permisiunea lor.

Noah ridică o privire dură spre el, apoi rânji larg. În realitate, sperase că întâlnirea se va încheia cu o confruntare între el şi Bancroft. Sperase că piticul nu va capitula prea repede ca să-i strice distracţia. Totul fusese doar o încălzire înaintea finişului glorios. Avea să se bucure din plin de el.

- Ei bine, Howard, se pare că mă bănuieşti de tertipuri corporatiste.

- Nu te bănuiesc de aşa ceva, replică avocatul impasibil.

– Asta e bine. Sunt ușurat să aud acest lucru. Pentru că detest să mă suspectezi de duplicitate. Găsesc acest lucru demn de dispreț, nu crezi? Duplicitate. Trădare. Lipsă de loialitate față de familia ta. Față de etnia ta.

Noah îl privi în ochi în timp ce luă dosarul pe care îl adusese cu el. Îl puse ușurel pe birou și îl împinse spre Bancroft, care se uita cu reticența unuia care trebuia să ridice capacul unui coș, știind că înăuntru se află încolăcită o cobră. După un minut întreg de liniște grea, avocatul deschise dosarul și începu să parcurgă materialul tipărit dinăuntru.

– Cine s-ar fi gândit la așa ceva, Howard? spuse Noah. Mama ta se regula cu naziști. Când umerii înguști ai lui Bancroft se încovoiară în față, adăugă nemilos: Vezi tu, informația înseamnă putere. Pentru mine este foarte important să aflu tot ce se poate despre oamenii din jurul meu, mai ales despre cei care pot fi un obstacol. Investigarea trecutului tău m-a costat o groază de bani și mi-a răpit timp prețios, dar trebuie să spun că mi-a adus mai mult decât aș fi sperat. I-am făcut mamei tale o vizită la azilul unde ai închis-o. După ce am forțat-o puțin, mi-a mărturisit secretul ei rușinos și, pentru o plată modică, un îngrijitor a notat totul cuvânt cu cuvânt. Mama ta a semnat. Îi recunoști semnătura acolo, pe ultima pagină? În momentul acela era atât de slăbită, încât de-abia putea ține pixul. Sincer să fiu, nu am fost surprins că a murit doar câteva zile mai târziu. Tu cunoști bine povestea, dar eu am fost fascinat. Avea douăzeci și trei de ani când a fost luată de acasă, din Polonia. Ceilalți membri ai familiei ei, frați, surori, părinți au fost puși la zid și împușcați. Ea a fost suficient de norocoasă încât să fie dusă într-un lagăr de concentrare. La vremea aceea, în Lumea Veche, la douăzeci și trei de ani erai aproape fată bătrână. Mama ta o împiedicase pe sora ei mai mică să se mărite cu un pețitor înfocat pentru că ea trebuia să se mărite prima. Faptul că se dovedise incapabilă să atragă în mreje un bărbat crease aproape o ruptură în familie. Dar în lagăr a primit o grămadă de atenție din partea bărbaților. Din

partea gardienilor. Înțelegi, Howard, mama ta și-a vândut păsărica pentru a rămâne în viață. Cu regularitate. Timp de cinci ani. A ajuns să-i placă favorurile pe care le primea și să se laude cu ele. Ar fi putut trudi alături de celelalte prizoniere, ar fi fost rasă pe cap, ar fi trăit doar cu pâine și apă și s-ar fi temut zilnic pentru viața ei. Dar nu, ea și-a croit drum cu sexul către un trai mai confortabil. Mânca bine. Bea vin. Chefuia cu naziștii. Era curva lagărului. Iar pentru acest lucru, era disprețuită. Păi, e de mirare că atunci când a emigrat în America și-a schimbat numele și și-a inventat un trecut fals? Povestea aia pe care o tot spunea despre un luptător evreu pentru libertate care și-a sacrificat viața pentru ea și pentru copilul ei încă nenăscut era frumoasă, dar complet neadevărată, așa cum ai descoperit tu însuți când aveai... cât? Șapte ani? Opt? Destul de mare ca să înțelegi esența acuzațiilor proferate la adresa ei. Într-o zi ai venit de la școală și ți-ai întrebat mama de ce toată lumea îți vorbea urât și te scuipa. Atunci a hotărât să vă mutați.

Mâinile lui Howard Bancroft tremurau atât de tare, încât de această dată când își scoase ochelarii îi scăpă pe birou. Își acoperi ochii și gemu stins în timp ce Noah continua:

– Nu știa precis care dintre gardienii lagărului era tatăl tău. Vezi tu, își desfăcuse picioarele pentru prea mulți. Dar bănuia că era un ofițer care își zburase creierii cu câteva ore înainte ca trupele aliate să elibereze lagărul. Tu te-ai născut la patru luni după aceea. Cred că era prea târziu ca să avorteze. Sau poate avea o slăbiciune pentru acel ofițer. Am auzit că până și curvele au sentimente. Howard, Howard, ce secret urât ai ținut ascuns! Membrii comunității evreiești nu cred că te vor privi cu ochi prea buni dacă află că mama ta s-a regulat de bunăvoie cu oamenii care i-au dus la camerele de gazare și că tatăl tău a ordonat ca mii de evrei să fie torturați și exterminați, ce crezi? Având în vedere că ai apărat în instanță o serie de supraviețuitori ai Holocaustului, s-ar putea să vadă cruciada ta ca pe o ipocrizie. Prietenii tăi din Israel – și înțeleg că sunt

mulți – o să te denigreze. Sângele tău e contaminat cu cel al unei curve trădătoare și al unui ucigaș arian. Acum ai putea să-mi spui: „Nu poți dovedi acest lucru". Dar reacția ta este o dovadă suficientă, nu-i așa? În plus, nici nu am nevoie să aduc probe. Simplul zvon îți va distruge reputația de bun evreu. Chiar și numai o aluzie la ceva atât de rușinos va provoca daune ireparabile. Familia ta va fi zguduită. Pentru că până și soția și copiii tăi cred în povestea imaginară pe care ați născocit-o tu și mama ta. Imaginează-ți cum trebuie să le explice nepoților tăi că bunicul a fost procreat din sperma unui nazist. N-o să mai fii respectat și crezut de nimeni niciodată, în vecii vecilor. Vei trăi în infamie, ca mincinos și trădător al religiei și al rasei tale, exact așa cum a fost și mama ta.

Howard Bancroft plângea cu mâinile la ochi. Tot trupul i se zguduia incontrolabil, ca și când ar fi fost cuprins de convulsii.

– Bineînțeles că nimeni nu trebuie să afle vreodată, spuse Noah, trecând la un ton mai optimist. Se ridică în picioare și luă atât dosarul lui, cât și împuternicirea legală. Eu știu să păstrez un secret. Pe cuvânt de onoare. Schiță un X invizibil pe pieptul său. Totuși, sunt sigur că îmi înțelegi precauția, rosti el imitând în bătaie de joc afirmația de mai devreme a avocatului. O copie a mărturisirii mamei tale se află în seiful meu. O alta este la un avocat pe care l-am angajat numai în acest scop. Este un individ alunecos, lipsit de scrupule și combativ, cu puternice înclinații antisemite. În caz că mi se întâmplă ceva rău, a primit instrucțiuni stricte să distribuie declarația semnată de mama ta către toate sinagogile din New York. Va fi o lectură foarte interesantă, nu crezi? Mai ales relatările despre cum le-o sugea ofițerilor SS. Unii erau prea îngrețoșați ca să aibă contact sexual cu o evreică, dar se pare că felația nu-i deranja.

Traversă încăperea spre ușă. Deși avocatul nu făcuse nici un efort să se miște și continua să plângă în hohote, îi zise:

- Nu, nu, Howard, nu te osteni să mă conduci. Îţi doresc o zi plăcută.

capitolul 13

- Pleci mâine?

- De dimineaţă, răspunse Maris. Privirea ei se plimba agitată prin solariu, neoprindu-se nici o clipă asupra lui Parker. Mike a aranjat să vină o barcă să mă ia. Am un zbor la nouă şi jumătate din Savannah, cu legătură în Atlanta, pentru La Guardia.

- Călătorie plăcută!

Expresia lui mohorâtă sugera că spera să aibă o călătorie infernală.

Era prima dată când îl vedea pe Parker în acea zi. În dimineaţa aceea se strecurase la bucătărie pentru un mic dejun rapid cu cereale reci, sărise peste prânz, iar apoi îl rugase pe Mike să-i aducă pentru cină un sendviş în cabană. Folosea munca drept pretext pentru izolare. Voia să recitească manuscrisul cu concentrare maximă şi fără să fie tulburată. Mike acceptase explicaţia, sau cel puţin se prefăcuse că o accepta.

După expresia încruntată a lui Parker, fusese inspirată să stea toată ziua la distanţă. Părea prost dispus, nerăbdător să aibă o dispută. Cu cât spunea mai curând ce avea de spus şi îşi lua tălpăşiţa, cu atât mai bine.

- Înainte de a pleca, m-am gândit că ar trebui să avem o ultimă discuţie despre manuscris. Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi cu reevaluarea lui.

- Reevaluare. Aşa se spune?

- Aşa se spune la ce?

- La faptul că mă eviţi.

Bine. Îşi dorea o ceartă. De ce să-l dezamăgească?

- Da. Te-am evitat, Parker. Mă poţi învinui? După...

Se întrerupse când Mike apăru cu o tavă şi anunţă:

- Prăjitură cu piersici abia scoasă din cuptor.

Încruntarea lui Parker se adânci.

- Cum se face că nu avem şi îngheţată?

- Voiai să se topească înainte să v-o aduc? Doamne. Mike puse tava pe masă, apoi se duse repede la bucătărie, mormăind ceva despre cât de morocănoasă fusese toată lumea în acea zi. Se întoarse cu o cutie cu înghețată de vanilie din care puse câte o cupă peste feliile aburinde de prăjitură.

- Eu îmi iau porția în camera mea, le spuse. La televizor e seară de film Bette Davis. Dacă *tu* ai nevoie de ceva, poți să-ți iei singur, i se adresă lui Parker. Maris, dacă ai nevoie de ceva, nu ai decât să bați la ușa mea. La etaj. Prima ușă pe dreapta.

- Mulțumesc, Mike. Nu-mi închipui că o să trebuiască să te deranjez. Prăjitura pare delicioasă.

- Poftă bună!

După ce Mike îi părăsi, Parker își atacă porția de prăjitură cu înghețată ca și când ar fi fost supărat pe ea. Când o termină, lăsă lingura să cadă cu zgomot în castronul gol, îl puse la loc pe tavă, apoi își împinse scaunul până la computer.

- Vrei să citești ce am lucrat sau nu?

- Bineînțeles că vreau.

În timp ce paginile erau tipărite, Maris își mâncă prăjitura, apoi se deplasă încet de-a lungul bibliotecii ticsite, studiind titlurile din vasta colecție a lui Parker.

- Îți plac cărțile cu enigme.

El își întoarse capul.

- Dacă sunt bine scrise.

- Probabil consideri că Mackensie Roone scrie bine.

- E-n regulă.

- Numai în regulă? Văd că ai întreaga serie cu Deck Cayton.

- Ai citit vreuna?

- Câteva, nu pe toate. Scoase un volum de pe raft și îi răsfiră paginile cu degetul mare. Mi-aș dori să le publicăm noi. Se vând ca pâinea caldă.

- Care crezi că este motivul?

- De ce îți plac?

- Sunt niște fleacuri, dar sunt amuzante, zise el după o clipă de gândire.

- Milioane de cititori din toată lumea au aceeași părere. Personajul Deck Cayton îi atrage și pe bărbați, și pe femei, și de ce nu? Este singur și bogat. Munca de detectiv este doar o pasiune. Locuiește pe o penișă amenajată superb, conduce mașini sport, își pilotează propriul avion. Se simte la fel de confortabil în smoching și în jeanși.

- Și încă și mai confortabil fără ei.

- Probabil că ai citit-o pe aia cu crima din colonia de nudiști.

- Este preferata mea, mărturisi el cu un zâmbet diabolic.

- De ce nu sunt surprinsă?

- Întorcându-ne la personaj...

Maris linse absentă niște înghețată topită de pe linguriță.

- Deck Cayton este bine conturat. Este fermecător, inteligent, arătos. Este...

- Un nemernic.

- Uneori este. Nemernic cu N mare. Dar este prezentat atât de interesant, încât cititorul îi trece cu vederea defectele. Autorul îi dă voie să fie om, iar cititorul apreciază asta. Chiar dacă este înarmat, periculos și vorbește ca un dur, sub toate astea Deck are o vulnerabilitate.

- Din pricina morții soției lui.

- Corect. Se amintește despre asta, dar nu am citit cartea respectivă.

- E prima din serie, o lămuri el. Accident de schi. A provocat-o la o cursă de coborâre, și ea s-a lovit de un copac. Autopsia a arătat că era însărcinată de câteva săptămâni, dar ei nu știau. Ar trebui s-o citești.

- Sigur o s-o citesc. Își lovi ușor linguriță de dinții din față. Vezi cum și-a construit autorul explicația pentru vulnerabilitatea lui Deck? Cititorii se identifică nemijlocit cu el din cauza accidentului tragic.

- Vorbești ca un redactor.

- Obișnuința, cred, râse ea.

- Te-ai gândit mult la asta.

- Analizez fiecare bestseller. Mai ales pe cele ale concurenței. Trebuie să știu de ce atinge Deck Cayton

o coardă atât de sensibilă. Una dintre sarcinile mele este să anticipez ce doresc cititorii, spuse Maris în timp ce-şi curăţa temeinic bolul cu prăjitură. Dar asta nu înseamnă că îl admir mai puţin. In ciuda acestor motivaţii ale personajului, Deck este în primul rând eroul măreţ de acţiune care nu dă greş niciodată în rezolvarea enigmei, îl prinde pe tipul rău şi se culcă cu tipa.

- Şi o face să aibă orgasm.

Maris închise cartea cu zgomot şi o puse la loc pe raft. El spusese asta numai ca s-o provoace, şi îi mersese. Dar a naibii să fie dacă avea s-o arate.

- Cum am spus, îi atrage la fel de mult şi pe bărbaţi, şi pe femei.

Eschiva ei îl făcu să zâmbească, dar o lăsă să treacă fără comentarii.

- Care a fost preferata ta din serie?

- *Copil din flori.*

El se strâmbă.

- Serios? Acolo Deck se apropie aproape periculos de mult de postura de laş.

- Pentru că arată mai multă sensibilitate faţă de personajul feminin?

- A luat contact cu latura sa feminină, comentă Parker ducându-şi batjocoritor mâna la inimă.

- Dar curând după aceea şi-a reafirmat vechiul său caracter de bădăran. Până la sfârşitul cărţii, era din nou escrocul simpatic pe care fiecare bărbat ar vrea să-l imite.

- Se ridică la nivelul fanteziilor tale?

- Deck Cayton?

- Soţul tău. Cartea lui ţi-a aprins imaginaţia ca o bujie. Prestaţia lui în pat s-a ridicat - *se ridică* - la nivelul aşteptărilor tale?

- Parker, aceasta e o întrebare nepotrivită!

- Asta înseamnă că nu se ridică.

- Asta înseamnă că nu e deloc treaba ta. Curiozitatea ta în privinţa vieţii mele personale este deplasată. Şi exact de asta am evitat să rămân singură cu tine aseară şi toată ziua de astăzi. Ceea ce s-a întâmplat la fabrică m-a făcut să mă simt jenată. Sunt măritată.

- Ce s-a întâmplat la fabrică? Nu-mi amintesc de nimic care te-ar putea compromite ca soție fidelă.

Inocența lui jucată îi stârni furia, dar nu avea să-i dea satisfacție și să i-o arate. Schimbând tactica, afișă un aer indiferent în timp ce își puse castronul gol pe tavă.

- Dai prea multă importanță acelui sărut, Parker. M-ai întrebat de ce ți-am permis și, întrucât pari nedumerit în privința acestui lucru, lasă-mă să-l clarific. Te-am lăsat să mă săruți pentru că împotrivirea mea ar fi fost nedemnă și jenantă pentru amândoi. O mașinuță de golf nu este locul unde să mă lupt să-mi apăr virtutea. Și nu-ți face nici un moment iluzii crezând că mi-a fost frică de tine. Dacă fugeam, nu m-ai fi putut prinde.

- Au! Aici m-ai atins. Acum tu ești cea care luptă murdar.

- Ăsta e singurul mod de luptă pe care cred că-l înțelegi.

- Este singurul mod de luptă, punct.

- Cu alte cuvinte, ce rost are să lupți, dacă nu lupți să câștigi?

- Corect. Să câștigi cu orice preț. Nu contează cu ce arme, nu contează ce trebuie să faci. Am învățat - sau mai degrabă am primit - această lecție. Dacă vrei să ajungi în vârf, trebuie să fii dispus să străbați drumul până acolo.

Deși intensitatea tonului o intriga, în ochii lui era o strălucire periculoasă care o avertiza să nu meargă mai departe cu întrebările.

- Mi-am dorit să colaborez cu tine pentru *Invidia*. Dacă un sărut neînsemnat mi-a dat această posibilitate, a fost un preț destul de mic de plătit. N-am putea să lăsăm în urmă acest episod copilăresc și să ne concentrăm în primul rând asupra lucrului care m-a adus aici? Cartea ta și dorința mea de a o cumpăra.

- Pentru cât?

Subiectul banilor nu fusese atacat niciodată până atunci, și apariția lui o prinse cu garda jos.

- Nu m-am gândit la asta.

- Ei bine, gândește-te.

- Este prematur.

- Poate pentru tine, pentru mine nu.

- Parker, n-am văzut manuscrisul complet. Până nu-l am nu pot face nici o ofertă.

- Iar eu n-o să mănânc jăratic ca să termin o carte pe care ai putea în ultimă instanță s-o refuzi.

- Îmi pare rău, așa funcționează sistemul.

- Nu și sistemul meu.

Paginile abia imprimate erau stivuite frumos în poala lui. Ardea de nerăbdare să le citească. El ținea bărbia încleștată și era destul de prost dispus ca să rămână ferm pe poziție.

- Am putea face un compromis.

- Te ascult, spuse el.

- Sunt de acord să-ți ofer un avans rezonabil în momentul în care văd o schiță detaliată.

- Atunci nu vând. Nu vreau să fac o schiță.

- De ce?

- Pentru că îmi place să scriu spontan.

- Nu trebuie să te ții de ea. Dacă îți vine vreo idee mai bună pe parcurs, n-o să te oblig să urmezi rezumatul. Tot ce îți cer este o idee generală a direcției în care îndrepți povestea, un sinopsis al acțiunii.

- Asta ar strica surprizele.

- Sunt redactorul tău. Nu trebuie să fiu surprinsă.

- Bineînțeles că trebuie să fii. Înainte de a fi redactor, ești cititor. Ești primul barometru care indică dacă romanul e bun sau e un gunoi. Pe deasupra, mai degrabă mi-aș canaliza energia pe poveste decât pe un rezumat prostesc.

- Te sfătuiesc să nu te grăbești, Parker. Pentru binele tău și al meu.

- Nu fac așa ceva.

- Vorbești ca Todd.

- Todd?

Ea se duse la masă, unde lăsase bucata de manuscris pe care o citise.

- Să vedem... Cred că e în capitolul șase. Nu, șapte. Este o scenă între cei doi prieteni. Îi spune lui Roark că profesorul Hadley i-a sugerat să facă niște schimbări în atitudinea personajului față de tatăl său, iar Roark

crede că sugestia este bună. Dădu o foaie după alta până găsi: Aici. Pagina nouăzeci şi doi. Todd spune: „Când stimatul nostru profesor o să scrie o carte, poate să facă orice îi place cu personajele lui. Tu poţi să faci ce vrei cu ale tale. Dar acestea sunt personajele *mele*. Eu ştiu ce le face să acţioneze aşa. N-o să le schimb ca să-i placă lui Hadley. Nu. Nici gând, nu fac aşa ceva".

Maris îşi ridică privirea spre el. Parker ridică din umeri.

– Bine. Aşadar, îl las pe Todd să vorbească în numele meu.

– Dumnezeule, încăpăţânat mai eşti!

Se priviră unul pe altul până când, în sfârşit, el o întrebă:

– Nu vrei să auzi ce-am scris azi în timp ce tu erai ocupată să mă eviţi?

– Sigur că vreau să aud, zise ea ignorându-i sarcasmul. Stai aşa, să *aud*, ai spus?

– M-am gândit să-ţi citesc eu, pentru că este foarte dezordonat. Am scris repede. Nu m-am obosit cu majusculele, punctuaţia şi chestii din astea. Stai jos.

Maris se adânci în unul dintre fotoliile de ratan, îşi dădu jos sandalele şi îşi aduse picioarele sub ea. El se apropie, trase frâna scaunului cu rotile şi aranjă abajurul unei lămpi astfel încât fasciculul să cadă pe pagini. În afara acestei pete de lumină, camera era în beznă.

– Ţi-am urmat sfatul şi am accentuat rolul fetei. Apare şi în alte scene, dar asta are loc în noaptea care a urmat întâlnirii ratate dintre Roark şi Hadley. Profesorul a reprogramat întrevederea după vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Roark se întoarce la cămin, îl dă jos pe Todd din pat şi, conform sugestiei tale, îl ia la bătaie de-i merg fulgii. Câţiva colegi îi despart. Loviturile lui Roark nu lasă alte urme în afara unei buze crăpate şi a unui nas însângerat. Todd îşi cere scuze.

– Chiar îşi cere?

– Da. Spune că a crezut că va fi o farsă grozavă, dar nu s-a gândit la consecinţele pe care le-ar putea avea asupra relaţiilor dintre student şi profesor. Nu s-a gândit că Hadley va trata cu atâta severitate întârzierea lui Roark.

Își închipuise că amicul său va primi o mustrare, iar apoi Hadley va ține ca de obicei ora de consultații.

- Todd e sincer?

- Nu avem nici un motiv să credem altceva, nu?

- Nu. Presupun că nu.

- Bine, deci Roark acceptă explicația și scuzele prietenului său, dar încă este furios la culme. Într-o stare de spirit de rahat. O sună pe fată și îi dă o întâlnire în seara aceea. Îi spune că își dorește foarte mult să o vadă, că a avut o zi oribilă și chestii din astea.

- Tânjea după puțină iubire și tandrețe.

- Exact. Parker răsfoi câteva pagini și le lăsă să cadă una câte una pe podea. Poți să citești și singură povestea asta. A, pe fată am botezat-o Leslie.

- Îmi place.

- Pe scurt, Roark o duce la un Sonic Drive-In. Iau chili Tater Tots și limonadă de cireșe.

- Ce risipă.

- Hei, lasă-l în pace, bine? Nu stă bine cu banii. Pe deasupra, din întâmplare îi plac chili Tater Tots și limonada de cireșe.

- Scuze. Continuă.

- După ce mănâncă, Roark o duce cu mașina pe malul lacului. Parchează. Stinge radioul. Liniștea pare oarecum mai potrivită. Să vedem... da, aici. „Liniștea care îl cuprinsese era la fel blândă și de reconfortantă ca sânul unei mame. Ziua fusese un lanț de evenimente haotice, o înșiruire de conflicte fără cap și fără coadă. Printre izbucnirile de furie, suferise o dezamăgire cruntă din partea prietenului său și din partea lui însuși.

- E bine.

- Mulțumesc, îi răspunse absent în timp ce continua să parcurgă paginile. De-a lungul serii, Leslie fusese neobișnuit de abătută, nu avusese vioiciunea ei obișnuită. Roark își închipuia că se molipsise de la posomoreala lui. La masă purtaseră o conversație irelevantă despre bla, bla, bla. Poți să citești și singură. Își purtă degetul în josul paginii până când găsi pasajul pe care îl căuta. Bine. Fii atentă.

- Sunt atentă.

– „Luna plină plutea deasupra orizontului și se reflecta în apă la un unghi atât de obtuz, încât razele ei tremurătoare se împrăștiaseră pe toată suprafața lacului. Lumina era însă rece. Pe malul opus, pinii semeți și arțarii desfrunziți stăteau nemișcați în noaptea fără vânt, complet imobili, ca niște gravuri pe fundalul cerului care devenise iernatic exact în acea zi."

– Îmi place.

– Ca să rezumăm, conversația lor era forțată, nefirească. Leslie nu-l întrebase pe Roark unde mergeau când plecaseră de la Sonic. Pe drumul spre lac, nu scosese o vorbă... Iisuse, am scris eu asta? Scoase un creion roșu din buzunarul cămășii și trase o linie peste acel rând, apoi urmă: Dar acum, tăcerea ei începe să-l calce pe nervi pe Roark. Vrea să știe la ce se gândește.

Începu să citească din nou.

– „Roark se abținu s-o întrebe până când simți că se înăbușea. «De ce ești așa tăcută?» Tonul vocii lui ar fi trebuit s-o enerveze. Pe el l-ar fi scos din sărite dacă cineva care fusese toată seara mohorât ca un cioclu l-ar fi acuzat fățiș că era sursa unor complicații neașteptate. Dar când Leslie se întoarse spre el, pe fața ei nu văzu decât blândețe. În loc de dezaprobare, înțelegere. Brusc, își dădu seama cât era de frumoasă. La prima lor întâlnire i se păruse drăguță. O apariție care îți lua ochii. El și băieții chefuiseră în seara când o reperaseră într-o mulțime de studente. O evaluaseră între ei, făcând observații obscene despre calitățile ei fizice, și îi dăduseră o notă mare. Dar în această seară i se părea minunată într-un mod care nu avea nimic de-a face cu armonia plăcută a siluetei ei sau cu proporțiile feței. Radia o frumusețe care era mai profundă decât înfățișarea ei perfectă și ochii albaștri extraordinari. Radia o frumusețe care nu era apreciată în mod deosebit. După standardele societății contemporane, aceasta nu avea prea mare valoare. Nu era sofisticată și relaxată, ci modestă și caldă. Te făcea să te simți iubit și acceptat în ciuda defectelor tale, în ciuda a orice. În această seară Leslie era

minunată, așa cum orice bărbat speră că va fi partenera sa de viață."

Când Parker se opri și îi aruncă o privire, Maris aprobă ușor din cap, făcându-i semn să continue.

- Leslie îl întreabă ce a pățit în ziua aceea de este așa de deprimat. Ceva în sensul ăsta.

Parker aruncă foaia respectivă peste brațul scaunului cu rotile și găsi pe următoarea locul de unde voia să-și reia lectura.

- „Roark vorbi neîntrerupt zece minute. Cuvintele îi țâșneau din gură ca un șuvoi, de parcă toată ziua subconștientul lui le-ar fi selectat și aranjat într-o ordine care le dădea cel mai puternic impact, permițându-le să exprime în modul cel mai elocvent intensitatea disperării sale. Până la urmă însă, decepția lui se transformă în furie, așa că dădu glas frământării lăuntrice care-l tortura. «Ducă-se dracului cu toate scuzele lui! răbufni el încleștându-și pumnul. Nu poate repara răul pe care l-a făcut cu atâta ușurință.» Când termină cu Todd, îl luă la înjurături pe profesor, un ticălos neînduplecat care își dădea prea multă importanță. Se temea însă că nu va mai fi niciodată în stare să restabilească legătura cu Hadley, riscând în consecință să primească o notă proastă pe lucrarea lui cea mai importantă. În cele din urmă șuvoiul de cuvinte slăbi, apoi se stinse cu totul. Roark tăcu și se ghemui în jacheta lui, nu pentru a se încălzi, ci de rușine că se purtase ca un blestemat de copil plângăcios."

Parker ridică din nou capul și o privi pe Maris.

- Ei bine? Renunț la asta, sau merg mai departe?

- Continuă. Te rog.

- O să reiau de la răspunsul lui Leslie. Se întoarse la manuscris și continuă să citească. „Ea așteptă până când flăcările mâniei lui se risipiră, când începu să se simtă frigul de afară care se strecura în mașină. Respirația ei forma fuioare de abur. Îi vorbi calm, de parcă ar fi avut de-a face cu un animal nedomesticit care pentru moment era docil. «Roark, ceea ce ți s-a întâmplat astăzi este un lucru bun.» El pufni și o măsură

cu privirea. «Bun? Pentru numele lui Dumnezeu, cum să fie bun? Nu că aș crede în Dumnezeu.» Știa că ei nu o să-i placă remarca ateistă. Era o credincioasă devotată care considera o ofensă orice glumă care avea legătură cu religia. În mod obișnuit, îl admonesta pentru ele și îi cerea cu blândețe să-și păstreze pentru sine comentariile ireverențioase. De această dată însă, hotărî să-i treacă insolența cu vederea. «Ești atât de afectat de lucrurile astea pentru că scrisul înseamnă atât de mult pentru tine.» Era un punct de vedere rezonabil. El voia să audă mai multe. «Și pentru că înseamnă atât de mult pentru tine, vei reuși. Dacă ai fi fost capabil să ridici nepăsător din umeri după neînțelegerea cu profesorul Hadley sau să râzi de ea, atunci te-aș fi sfătuit să te gândești la o altă carieră. Ai fi putut face abstracție de acest incident numai dacă nu ai fi nutrit nici un fel de pasiune pentru scris. Ceea ce s-a întâmplat demonstrează profunzimea pasiunii tale. Dezamăgirea ta în privința acestei situații care îți pune în cale un nou obstacol demonstrează intensitatea dorinței tale de a scrie, și de a o face bine. Te-a lovit acolo unde te doare cel mai tare, ceea ce confirmă că faci lucrul pe care ești născut să-l faci.» Ea zâmbi. «Nu trebuia s-o ți-o confirm eu. Dar poate că aveai nevoie. Iar dacă aveai nevoie, atunci această experiență a meritat toată neliniștea pe care ți-a provocat-o.» Îi luă mâna și i-o strânse în mâinile ei. «Gândește-te la asta, Roark și ai să-ți dai seama că am dreptate.»"

Când Parker se opri, Maris comentă:

- Are o intuiție extraordinară.

- Crezi?

Ea dădu afirmativ din cap. Observând foile care mai rămăseseră în poala lui, îl întrebă:

- Și cum îi răspunde Parker?

- Așa cum răspund majoritatea bărbaților oricărei situații cu încărcătură emoțională.

- Adică?

- Păi, în funcție de modul în care suntem stimulați să ne simțim prost sau bine, vrem fie să lovim ceva, fie să ne regulăm.

capitolul 14

Maris își drese glasul.

– Nu cred că Roark are chef să lovească ceva.

– Nu tu mi-ai sugerat să intensific relația lor?

– Ba da.

– Atunci e-n regulă. Se sărută și se intră pe un teren alunecos. Roark îi deschide haina și se cuibărește la pieptul ei. Ea îl lasă să-i atingă o bucățică de piele. „Piele catifelată, caldă și îmbătătoare de femeie", scrie aici. O să mai lucrez la asta, mormăi Parker notând ceva pe margine. El îi mângâie sânii. Pentru prima dată de când se cunosc, își folosește gura. Îi sărută sfârcurile, învățând-o câte ceva despre stârnirea poftei și despre posibilitățile plăcute pe care le au la dispoziție un bărbat și o femeie care sunt dispuși să le exploreze.

Lui Maris îi bubuia inima în piept. Parker vorbi mai departe:

– Mirosul ei. Respirația ei. Pielea ei la atingerea limbii lui. Combinate cu frustrările lui de peste zi. Preludiul nu e de ajuns ca să i le risipească. Băiatul e topit. Așa că o îndrumă pe Leslie în interiorul jeanșilor și, ca să ne exprimăm delicat, ea îl satisface cu mâna.

– Asta e exprimare delicată?

Tonul coborât al vocii ei îl făcu să ridice capul și să o privească.

– Da, comparativ cu alte expresii pe care le-aș fi putut folosi, este o exprimare delicată.

– În regulă.

– Roark îi spune că o iubește.

– Vorbește serios?

– În clipa aceea? Din tot sufletul.

Fața sumbră a lui Parker o făcu să râdă.

– Sunt sigură. Cum reacționează Leslie?

– Ah, făcu el, încruntându-se. După cum se va vădi, lucrul manual este darul ei de despărțire. Îl părăsește.

– Atunci și acolo?

– Scrie aici negru pe alb.

– Hmm. Se desparte de el din motivele arătate în prima versiune?

- Da.

- Atunci este o fată bună la suflet, nu-i așa? Și deșteaptă. Oricât de mult o doare, face ceea ce își dă seama că este cel mai bine pentru amândoi, și mai ales pentru Roark. Se gândește în primul rând la el și la cariera lui.

- Poate. Dar trebuie să-ți spun, Maris, că este un adevărat dezastru dacă, imediat după ce ai avut orgasm, femeia se ridică și pleacă.

- Așa bănuiesc.

- O, da, spuse el dând cu înțelepciune din cap. Întreabă orice bărbat.

- Te cred pe cuvânt.

- După părerea lui Roark, este o ticăloasă fără suflet. Nu are nevoie de mila ei, și cine dracu' se crede, în definitiv? Are dreptate să fie supărat. Maris fu gata să protesteze, când Parker ridică un deget. Cel puțin la început. Luă paginile rămase. Să continui?

- Te rog.

- „Ziua începuse jalnic și apoi mersese de tot rahatul. Se gândi să se îmbete, dar nu găsi nici un motiv adevărat pentru asta. Dezamăgirile de astăzi se vor transfera în ziua următoare, iar atunci va trebui să se confrunte cu ele având și handicapul mahmurelii. Pe deasupra, nu avea nici o scuză să se îmbete. Acest drept îi era rezervat unui bărbat numai dacă avea ceva de sărbătorit... sau de jelit.

Cineva se poate lamenta dacă o nenorocire l-a lovit din întâmplare, din voință divină sau dintr-un capriciu al sorții. Dar regretul în privința propriei vinovății nu-i oferea un asemenea privilegiu. Responsabilitatea pentru situația sa jalnică nu putea fi înlăturată așa ușor. Oricât ar fi vrut să dea vina pentru nenorocirile din acea zi pe Leslie, pe Hadley sau pe Todd, Roark își dădu seama că cea mai mare parte din vină, dacă nu chiar toată, stătea drept pe umerii lui.

Leslie era înzestrată cu o înțelepciune peste vârsta și experiența ei de viață. Pe deasupra, era dureros de sinceră. Dorințele lor erau prea discordante, visurile lor prea diferite ca să aibă un viitor împreună. Acum, țelurile lor nu coincideau. În viitor probabil că ar fi fost profund

antagonice. Momentul inevitabil al despărțirii le-ar fi provocat răni profunde și i-ar fi înrăit. Faptul că Leslie decisese să se întoarcă la aspirațiile ei de provincială și la iubitul statornic nu-i ușura lui suferința, dar încheierea relației înainte de a începe îi scutea de chinuri pe viitor. Cel puțin se despărțiseră când toate amintirile erau încă agreabile.

Profesorul Hadley avusese toate motivele să fie supărat. Nu voia să aibă sub tutela sa studenți proști. După toate probabilitățile, faptul că Roark se lăsase fraierit de colegul lui de cameră îl enervase în aceeași măsură ca întârzierea lui. Timpul profesorului era prea limitat și indicațiile lui prea prețioase pentru a fi risipite pe nătângi. Făcuse o prostie crezându-l pe cuvânt pe Todd în privința unui lucru atât de important ca acea întâlnire.

Provocarea pe care trebuia să o înfrunte acum Roark era să-i demonstreze lui Hadley că nu era un imbecil, deși toate dovezile indicau contrariul. Putea învăța din această experiență. Trebuia să învețe din ea. Dacă nu o făcea, era un prost care își risipea timpul și forțele, exact așa cum îl considera Hadley.

Aceea fusese prima zi rece a toamnei. Era și prima zi din viața de adult a lui Roark Slade. Fusese supus unui ritual de trecere. Orice urme de inocență ar fi avut când se trezise în zori, acestea fuseseră înlăturate. După acea zi, încrederea reprezenta doar un cuvânt, un ideal îndepărtat fără vreo întrebuințare practică. Orice credință ar fi nutrit, de atunci înainte era contaminată de scepticism.

Roark nu fusese conștient de asta decât mulți ani mai târziu, când își trecea în revistă trecutul pentru a marca momentul când viața sa încetase să mai fie norocoasă și devenise blestemată. Căutările lui se opreau întotdeauna la acea zi. În lunile de după acea zi de marți dinainte de Ziua Recunoștinței, Roark se gândise la profesorul Hadley și la ce putea învăța din acea experiență jenantă. Reflectase la tot ce-i spusese Leslie despre el însuși ca om și ca scriitor. Întorsese aceste lucruri pe toate părțile, dar refuza să zăbovească măcar o clipă asupra

lucrurilor pe care le aflase despre cel mai bun prieten al său, Todd."

Când Parker termină de citit ultima pagină, privi fix câteva clipe ultima propoziție, apoi lăsă foaia să-i cadă dintre degete și să plutească până jos alături de celelalte. Acum, podeaua de lângă scaunul său cu rotile era plină de pagini ale manuscrisului.

- Deocamdată asta e tot, zise el calm.

Maris se îndreptă în fotoliu, își plimbă palmele în sus și în jos pe coapse și respiră adânc.

- E-n regulă, Parker. Deși e împotriva politicii companiei, o să-ți dau un avans de zece mii de dolari doar pentru a termina manuscrisul. Când va fi gata, vom negocia termenii contractului. Dacă refuzi condițiile noastre și vinzi cartea altcuiva, banii trebuie returnați din primele câștiguri pe care le primești de la celălalt editor. Dacă accepți, vor fi scăzuți din avansul asupra căruia vom conveni. Între timp, îți sugerez să-ți iei un agent.

- Eu îți sugerez să revii la realitate.

- Asta înseamnă nu?

- Douăzeci și cinci de mii. Care de-abia îmi acoperă cheltuielile. Trebuie să cumpăr cartușe pentru imprimantă, hârtie.

- O hârtie cam scumpă, râse ea. Cincisprezece. Ăsta e un act de bună credință, ținând seama că nu am nici măcar un rezumat.

El medită adânc pentru câteva secunde.

- Cincisprezece, cu interdicția pentru mine de a-mi căuta un alt editor, iar banii ăștia nu pot fi scăzuți din avansul asupra căruia ne vom înțelege în final. Cu alte cuvinte, sunt ai mei indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă Matherly Press nu-și poate permite să rişte cincisprezece miare, ar trebui ca de mâine să trageți obloanele.

Bineînțeles că avea dreptate. Dincolo de o opoziție de fațadă, ea nu găsi nici un argument ca să-l mai contrazică. Târguiala feroce putea fi lăsată pentru negocierile finale.

- Ne-am înțeles. De îndată ce mă întorc la New York, o să pun departamentul juridic să elaboreze termenii

contractului. Până acum nu avem decât o înțelegere între gentlemeni.

Îi întinse mâna. Parker i-o prinse și se folosi de ocazie ca s-o tragă mai aproape de el.

- Oricât aș încerca să-mi imaginez, nu te văd ca pe un gentleman.

Maris se aplecă, venind cu fața foarte aproape de a lui.

- Nici eu pe tine.

El îi eliberă mâna râzând.

- Ai dreptul ăsta. Vrei să le iei cu tine? o întrebă, arătând spre paginile împrăștiate pe podea.

- Te rog. Mi-ar plăcea să le citească și tata.

- Nu și soțul tău?

- Noah se ocupă de obicei de problemele de afaceri și le lasă pe cele editoriale în seama mea, dar, cum m-am implicat atât de personal în realizarea acestei cărți, sunt sigură că și el va dori s-o citească.

Parker își împinse scaunul înapoi pentru ca ea să îngenuncheze și să adune paginile manuscrisului.

- Te-aș ajuta, dar...

- Nu e nici o problemă.

- Îmi place poziția asta. Printre fanteziile mele se numără și aceea în care stai în genunchi în fața mea.

- Târându-mă?

- Și asta.

Își ridică privirea spre el, dar își dori să n-o fi făcut. Parker nu zâmbea, nu o tachina. Remarca lui mergea dincolo de aluziile lui obișnuite.

- Fantezii porcoase, adăugă el. În unele state aș putea fi arestat.

- Parker, oprește-te.

- Bine, o să mă opresc.

- Mersi.

- Când o să încetezi să mai arăți așa.

- Cum?

- Cu totul bună de regulat.

- Asta nu e o expresie obișnuită.

- Cu totul bună? Este.

- Ar trebui să te acuz de hărțuire sexuală.

- N-aș recunoaște.

- Asta este singurul motiv pentru care n-o fac.

Continuă să adune paginile cu mișcări rapide și nervoase. Apoi observă cicatricea.

Parker nu purta ciorapi, așa că picioarele lui erau goale într-o pereche de pantofi sport noi și nescofâlciți. Cicatricea pleca de pe laba piciorului drept, se urca pe gleznă și dispărea pe cracul pantalonului. Pe carnea zbârcită se vedeau urmele copcilor.

- De acolo în sus se face și mai urâtă. De fapt, asta e aproape frumoasă în comparație cu alte câteva.

Maris își ridică privirea spre el.

- Îmi pare rău, Parker.

- Nu e nevoie să te scuzi. Curiozitatea față de ceva atât de grotesc face parte din natura umană. Sunt obișnuit să fiu privit astfel.

- Nu. Am vrut să spun că îmi pare rău pentru orice ți s-a întâmplat. Probabil că a fost incredibil de dureros.

- La început, zise el cu o indiferență jucată. Dar după câțiva ani m-am obișnuit. În cele din urmă, durerea cumplită s-a transformat în una suportabilă. Cu excepția perioadelor de vreme rece. Atunci doare al dracului.

- Asta a fost motivul pentru te-ai mutat pe St. Anne? Ca să scapi de iernile aspre?

- Unul dintre motive. Își întoarse scaunul. Mă duc să mai aduc prăjitură. Vrei și tu?

Maris se ridică în picioare, cu toate foile de hârtie în mână.

- Nu, mulțumesc. Trebuie să merg la culcare. L-am pus pe Mike să mă trezească devreme.

- Așa e.

În câteva secunde, atitudinea lui devenise glacială. Ea îi văzuse cicatricile, pe cele interioare și pe cele exterioare, iar el nu putea suporta acest lucru. Punea semnul egal între cicatrice și slăbiciune, o limitare a bărbăției lui. Ceea ce era ridicol.

Cu excepția picioarelor pline de cicatrici, Parker era o întruchipare a virilității. Avea umerii și pieptul largi. Așa cum observase și ea în seara în care se cunoscuseră, avea brațe foarte musculoase. Chiar și picioarele, din

câte se putea ghici sub pantaloni, erau musculoase. Într-o discuție între patru ochi cu Mike, îl întrebase de ce nu folosea Parker un căruț cu motor. Răspunsul fusese că dorea să rămână în formă, iar împinsul roților cărucior ului îl ajuta să-și mențină tonusul muscular.

Nu era o frumusețe clasică precum Noah. Trăsăturile lui Parker aveau o asimetrie clară, însă neregularitățile îi făceau fața remarcabilă și interesantă. Bărbia pătrată, trăsăturile ferme și claia de păr cam neîngrijită îi dădeau un aspect atrăgător și pur masculin.

O virilitate în fața căreia cea mai sigură metodă de apărare pentru o femeie măritată era să se retragă complet.

- O să te contactez curând.
- Nu plec nicăieri.
- Pune-ți sufletul în ce scrii.
- Da. La revedere, Maris.

Plecă spre bucătărie fără să privească înapoi. Ușa se închise cu un scârțâit în urma lui.

Rămasă singură în încăperea pustie, Maris se simți stânjenită și puțin descurajată. Nu era sigură la ce se așteptase, dar dezertarea lui Parker i se părea dezamăgitoare. Obținuse lucrul pentru care venise, un acord pentru terminarea romanului. Încă o strângere de mână pentru a parafa înțelegerea nu l-ar fi omorât, nu-i așa? Nu-i spusese că avea să-și ia la revedere de dimineață. Cu siguranță ea nu se așteptase la un rămas-bun lung și siropos; cu toate acestea, se simțea un pic descurajată.

Sincer? Era tristă că urma să plece. Deși ar fi trebuit să fie nerăbdătoare să se întoarcă pe terenul familiar, unde accentul, bucătăria și zgomotele nopții îi erau cunoscute, își dădu seama că detesta plecarea de a doua zi.

Insula o captivase cu peisajul ei luxuriant și insectele al căror concert o legăna până când adormea în fiecare seară. La început umezeala i se păruse apăsătoare și aproape insuportabilă, dar până la urmă ajunsese să-i placă senzația ei pe piele. Datorită arborilor acoperiți cu mușchi care erau aproape la fel de bătrâni ca marea, insula era ca de pe alt tărâm, fermecătoare și seducătoare.

Şi aşa era şi Parker Evans. Dar îşi alungă acest gând.

Observă că paginile manuscrisului pe care le ţinuse strâns în mână se umeziseră. Îşi relaxă pumnii şi clătină din cap cu tristeţe. Sursa acestor gânduri senzuale nu constituia un mister. Ele îi răsăriseră în minte atunci când Parker citise blestematul ăla de pasaj despre sărutări alunecoase şi sfârcuri şi posibilităţile plăcute pe care le au la îndemână un bărbat şi o femeie dornici să le exploreze.

Plănuise să se întoarcă în casa de oaspeţi să citească singură acele pagini, dar se răzgândi. Puteau aştepta să fie citite la New York, sub lumina fluorescentă, într-un mediu bine cunoscut, în spatele baricadei sigure formate de propriul birou şi o cantitate imensă de muncă. Puteau fi citite fără ca autorul să se afle în încăperea alăturată, pierdut în fantezii cu ea pentru care ar fi putut fi arestat.

Înainte de a părăsi solariul, luă din biblioteca lui Parker un roman de Mackensie Roone. Presimţea că avea să-i fie greu să adoarmă. Romanul putea fi o diversiune plăcută. Deck Cayton îi putea ţine companie.

Când Parker intră în fabrica de egrenat bumbacul în dimineaţa următoare, surprinse un raton.

– E aproape ziuă, amice. Mai bine cară-te.

Animalul o zbughi afară printre scândurile rupte ale peretelui.

Îi plăcea să vină la fabrică înainte de ivirea zorilor, când încă era destul de răcoare şi adia o briză uşoară dinspre ocean. Îi plăcea să urmărească primele raze când acestea pătrundeau prin crăpăturile pereţilor. Îşi imagina clădirea ca având suflet, trezindu-se la răsăritul soarelui în speranţa deşartă că noua zi avea să-i readucă viaţa şi însufleţirea de altădată.

Îşi imagina acest lucru pentru că se identifica în totalitate cu ea.

Ştia cum era ca oamenii să-ţi ia totul, să te închidă şi să te abandoneze clătinându-şi cu tristeţe capul

și spunând că nu vei mai valora niciodată prea mult pentru nimeni.

Se trezise în nenumărate dimineți cu acest gând. Înainte de a-și aminti de situația sa, nutrea un licăr de speranță în legătură cu ceea ce urma să-i aducă ziua respectivă. Apoi durerea îl făcea să se trezească de-a binelea, iar odată cu luciditatea venea și conștientizarea crudă că ziua nu avea să-i aducă decât aceeași dezolare și lipsă de speranță ca precedentele.

Slavă Domnului că își croise drum și se târâse afară din această mlaștină a frustrării.

Printr-un act de voință, își stabilise niște scopuri zilnice. Își fixase un țel. Deși plătise pentru asta cu o durere fizică atroce și de multe ori insistența lui fusese înfrântă până aproape de capitulare, se agățase de el. Acum era la doar câteva săptămâni de atingerea lui.

O pasăre zbură înăuntru pe ușa deschisă, trezindu-l din reverie. Creatura maro cu pete - Mike, pasionat de ornitologie, probabil că ar fi identificat-o de la treizeci de metri - se așeză pe marginea unei grinzi, își înclină capul și îl privi curioasă.

- Pariez că te întrebi ce fac aici.

Faptul că se apucase să stea la taclale cu vietățile pădurii îl mira, fără să-l îngrijoreze peste măsură. Strigase odată înjurături unui batalion de șobolani imaginari care i se cățărau pe picioarele nemișcate, târându-se peste vintrele și pântecele lui și mai sus, pe piept, ca să-i atace gâtul și fața cu dinții lor lungi și ascuțiți, așa că acum nu era mare lucru că i se adresa cuiva atât de inofensiv și real ca o pasăre obișnuită.

Venise acolo, în pustietatea acelei ruine, ca să-și treacă în revistă planul și să-i caute fisuri. Venise acolo să verifice dacă era pregătit, și se tot întreba dacă era posibil să-i fi scăpat ceva. Venise ca să anticipeze dulcele sentiment al revanșei și faptul că, după paisprezece ani, calvarul lui ajungea la capăt.

Uneori venea acolo doar ca să scape de Mike. Doi burlaci intransigenți care locuiau în aceeași casă nu se puteau suporta ușor. Când spiritele se încingeau, era

întotdeauna vina lui Parker. În comparație cu el, Mike avea temperamentul și răbdarea unui sfânt.

Nu s-ar fi descurcat fără Mike și nu voia să se gândească la ziua când acesta avea să dispară. Mike nu-i mărturisise vârsta, dar Parker știa că era probabil trecut de șaptezeci de ani. Slavă Domnului că părea să fie sănătos și avea energia unui om aflat la jumătatea vieții.

Îi era cu adevărat drag de... nu, îl *iubea* pe bătrân.

Erau însă zile în care până și răbdătorul Mike Strother îl călca pe nervi, când avea nevoie de singurătate absolută, și nici o încăpere nu-i oferea suficient spațiu în care să lupte cu demonii lui.

În acea dimineață venise acolo să se gândească în mod special la Maris. În interiorul acestor ziduri degradate croise planul de a o aduce pe St. Anne, sub acoperișul lui și sub influența lui.

Nu prevăzuse că Maris o să-i intre pe sub piele, dar nu-și permitea să aibă remușcări. Trebuia să se folosească de ea dacă voia să-l facă pe Noah să simtă iadul pe pământ. Avea să fie prinsă în focul încrucișat care urma inevitabil, însă nu era nici o problemă. Nu avea să primească decât ceea ce merita pentru că se măritase cu un nemernic. Arăta și făcea pe deșteapta, dar nu putea fi prea inteligentă.

– Adică te-ai măritat cu un tip pentru că te-ai îndrăgostit de personajul unei cărți? Cât de proastă poți să fii? i se adresă vrăbiuței.

Nu, nu-și putea permite să devină sentimental în privința lui Maris Matherly-Reed. Și ce dacă îl făcea să râdă? Și stăpânea arta conversației? Și îl privea cu niște ochi triști și albaștri și îl compătimea pentru cicatricile lui? Nu voia mila ei. Nu-i trebuia. Și era al dracului de sigur că nu i-ar fi fost milă de el dacă ar fi știut ce pregătea...

– Ticălosule!

Parker își întoarse scaunul și de-abia avu timp să-și aplece capul pentru a se feri de cartea cu copertă tare aruncată spre el.

capitolul 15

Parker evită cartea cu o fracțiune de secundă înainte de a-l lovi în tâmplă. Aceasta ateriză pe jos lângă scaun, stârnind un norișor de praf. Recunoscu imediat coperta. Era primul volum din seria cu Deck Cayton.

Maris se afla în cadrul ușii. Prima dată când venise la fabrica părăsită fusese temătoare și ezitase să intre. În această dimineață fierbea și era roșie ca aura unei stele nou-născute. Dacă pragul în care stătea ar fi fost cel de la poarta iadului, Parker se îndoia că s-ar fi lăsat intimidată.

Ținând cont de faptul că îi putea vedea conturul picioarelor – până sus – prin fustă, furia ei era ineficientă. Sau cel puțin fusese compromisă. Privirea lui fu atrasă de triunghiul vag definit, dar se concentră să și-o păstreze în zona neutră de deasupra taliei. Numai Dumnezeu știa că nu era nevoie s-o mânie mai mult decât era deja.

– Nu ți-a plăcut cartea? o întrebă imperturbabil.

– Du-te dracului!

– Nu cred.

Cu pumnii încleștați pe lângă corp, păși spre el citând:

– „Cel puțin se despărțiseră când toate amintirile erau încă plăcute." Se opri la un metru de scaunul lui, iar el observă că purta ochelari. Ori ești un plagiator, ori un mincinos desăvârșit, dar în ambele cazuri ești un ticălos.

– Tu ai spus-o. Eu aud asta pentru prima oară.

– Care dintre ele? Doar așa, să știu și eu. Ambele ipostaze sunt demne de dispreț.

– Cred că ai citat din capitolul șaptesprezece, pagina două sute patruzeci și trei. Deck este la mormântul soției lui moarte. Simulă mirarea. Nu sunt sigur dacă cineva se poate plagia singur. E posibil? Cum Maris era prea furioasă ca să vorbească, el continuă: Deck este afectat de durere, dar recunoscător că ea a existat în viața lui chiar și pentru o perioadă scurtă de timp. Cred că sună destul de bine.

- Destul de bine ca s-o folosești din nou. În *Invidia.* După despărțirea lui Leslie de Roark.

Când descoperise pasajul revelator? se întrebă el. În cursul nopții, în timp ce stătea în patul casei de oaspeți, sau la cafeaua de dimineață? Împrejurările chiar nu mai contau. Îi cunoștea secretul și era supărată.

- De ce m-ai mințit, Parker?

- N-am mințit niciodată în legătură cu acest lucru, ripostă el calm. Nu m-ai întrebat niciodată dacă sunt Mackensie Roone. Nu m-ai întrebat niciodată dacă eu am scris seria de romane cu Deck Cayton. Chiar și când discutam despre el aseară, nu ai spus măcar o dată...

- Nu face pe prostul! Ai mințit prin omisiune. Altfel mi-ai fi oferit de bunăvoie informația asta vitală.

- Vitală? Greu de crezut. Nici măcar nu era importantă. Nu era relevantă. Dacă ai fi întrebat, aș fi...

- Inventat vreo poveste stupidă. Așa a fost de la bun început.

- Dacă nu aș fi vrut să fiu descoperit, nu aș fi folosit în mod deliberat acea propoziție în *Invidia,* după care să-ți recomand spre lectură prima carte din seria cu Deck Cayton.

- Care a fost un alt joc menit să-mi testezi istețimea, strigă ea.

Părul ei era ciufulit, iar obrajii erau îmbujorați, ca și când ar fi alergat tot drumul de la casă până acolo. Parker își zise că avea un aspect dezordonat adorabil și mirosea a prăjiturele cu vanilie proaspăt scoase din cuptor, dar complimentele n-ar fi fost bine-venite în acel moment.

- Nu te-am văzut niciodată purtând ochelari. De obicei porți lentile de contact?

Nervoasă, își dădu părul pe spate cu mâna.

- Vreau să știu motivul. Își coborâse vocea, deși se părea că o făcea cu efort. Pieptul i se ridica și cobora repede, ca și când indignarea reținută în cutia toracică îi crea turbulențe interioare. De ce ai jucat acest joc ridicol cu mine, Parker? Sau Mackensie sau cum dracu' te-o mai fi chemând.

– Parker Mackensie Evans. Mackensie a fost numele de fată al mamei. Când m-am decis asupra unui pseudonim, alegerea mi s-a părut logică. Pe mama a uns-o pe suflet că l-am folosit. Este androgin. Este...

– Răspunde-mi.

– ... sigur.

– Ca să ce?

– Ca să nu fiu descoperit. Azvârlise cuvintele ca pe o provocare. Timp de câteva clipe lungi, acestea părură să stăruie între ei pe podeaua prăfuită, alături de carte. În cele din urmă vorbi: Când am publicat seria Deck Cayton am dorit să rămân necunoscut. Și încă mai doresc.

– Seria a fost extrem de populară. De ce să te ascunzi în spatele unui pseudonim?

El își încrucișă brațele la piept și o privi fix.

– Tu de ce crezi, Maris?

Ea deschise gura ca să răspundă, dar apoi își dădu seama și o închise la loc. Privi stânjenită în altă parte.

– Corect. Deck Cayton este idealul oricărui bărbat. Și, după tine, și al fiecărei femei. Este agil și iute, îi urmărește pe băieții răi și le duce pe femei în patul lui. De ce să risipești această imagine plină de vitalitate apărând în fața cititorilor într-un scaun cu rotile?

– Nici o fotografie a autorului pe coperta cărților, cugetă ea cu glas tare. Nici o ședință de autografe sau întâlnire cu cititorii. Am pus deseori la îndoială strategia de marketing a editorului tău și m-am întrebat de ce nu te includea și pe tine. Te protejau.

– Greșit. Eu mă protejam. Nici editorul meu nu știe cine este Mackensie Roone. Nu-mi cunoaște numele adevărat sau sexul. Nimeni nu știe nimic despre adevărata identitate a lui Mackensie Roone. Agenta mea îmi spune că speculațiile merg de la...

– Bineînțeles, îl întrerupse Maris cu un strigăt ușor. Mackensie Roone are o agentă! O cunosc. Nu ai făcut apel la ea când ai trimis *Invidia*. De ce?

– Ea nu știe despre acest lucru.

– De ce?

– Există ecou pe aici?

- Înainte de a te ucide, vreau să înțeleg toată chestia asta, Parker.

Acum părea mai mult derutată decât furioasă, deși el simți că răgazul era doar temporar. După cum o cunoștea, și simțea că începuse să o cunoască, îndată ce putea să se gândească la toate aceste lucruri pe îndelete, avea să se înfurie și mai rău.

- Lămurește-mă, Parker. La ce bun atâta secretomanie?

- Am vrut să scriu un alt fel de carte. Total diferită de dialogul concis și acțiunea rapidă din cărțile cu Deck Cayton. Nu mă înțelege greșit, nu sunt ușor de scris. Zâmbi cu tristețe. Sincer, mă surprinde cât de populare au devenit. Dar tocmai pentru că sunt atât de populare, iar Deck este atât de bine cunoscut de admiratori - adică, pentru unii, e ca un membru al familiei care este plecat de acasă între două volume - aceștia așteaptă mult de la mine. Vor să fie la fel, dar diferit. Vor ca fiecare carte să-l poarte pe Deck într-o aventură captivantă, însă nu le place dacă mă îndepărtez prea tare de formula de bază. E greu să o iei de fiecare dată de la început. Fiecare apariție se vinde mai bine decât precedenta, lucru care mă bucură enorm. Pe de altă parte, asta ridică ștacheta și face ca fiecare nou volum să fie mai greu de depășit.

- Refrenul ăsta l-am mai auzit și la alți romancieri de succes, observă Maris. Spun că le este greu să se depășească. Noah a spus același lucru despre *Învinsul*.

Parker nu dorea să discute despre Noah și despre blestemata lui de poveste de succes.

- Eu ți-am spus adevărul, acum fii sinceră cu mine. Dacă agenta mea te-ar fi sunat într-o zi și ar fi spus: „Ghici ce am aici? În timp ce vorbim, pe biroul meu se află un nou roman scris de autorul seriei Deck Cayton. Ceva total diferit de romanele cu enigme de până acum. Ceva inedit. Iar el dorește ca *tu* să-l vezi prima". Ai fi căzut pe spate, corect?

Maris tresări la auzul expresiei ofensatoare, dar nu se intimidă și nu-și mută privirea de la ochii lui care o sfredeleau.

- Am vrut ca *Invidia* să te dea pe spate, Maris. Dar fără să știi nimic despre mine sau despre succesele mele anterioare.

Tânăra femeie își potrivi ochelarii și alungă absentă o musculiță de pe braț. Când își îndreptă din nou privirea spre el, spuse:

- Corect, așa este. N-aș fi folosit expresia ta grosolană, dar aș fi fost încântată de un astfel de telefon. De ce ar fi fost o chestie atât de teribilă?

- Pentru că voiam o părere imparțială despre ce am scris.

- Lucru care ți-a dat dreptul să-ți bați joc de mine.

- La naiba, nu! Nu asta... Simți cum și lui i se întețea mânia, tocmai pentru că argumentul ei stătea în picioare. Ți-am trimis prologul în modul acela misterios pentru că doar așa aveam garanția că va fi citit cu imparțialitate. Voiam să-l abordezi fără idei preconcepute. Voiam să stea pe picioarele lui, nu să se bazeze pe reputația mea de autor de bestselleruri. Voiam să fie bun.

- Ar fi fost exact la fel de bun și fără această șaradă. Reacția mea ar fi fost aceeași.

- Dar eu nu aș fi fost sigur de asta niciodată, nu-i așa? Îi lăsă timp să răspundă, dar Maris nu o făcu. Nu putea. Avea dreptate, și ea o știa. Da, te-am păcălit. Însă aveam nevoie să-mi demonstrez că puteam da mai mult decât un bărbat bine, băutor de scotch, vânător de fuste, posesor al unui pistol mare și al unei scule și mai mari.

- Deck Cayton este mai mult decât atât.

- Mulțumesc. Așa cred și eu. Nu eram sigur că și tu ești de aceeași părere. Când Maris se aplecă să ia cartea de jos, o întrebă: Ai de gând să-mi tragi una în cap cu ea?

- Poate. Furia ei nu se risipise. Era încă acolo și mocnea. Trase aer în piept și rosti: Chiar și înnebunită de furie cum sunt, nu pot să maltratez o carte. Nu-mi stă în fire nici să îndoi colțul unei pagini.

- Și eu sunt la fel.

Zâmbetul lui împăciuitor primi drept răspuns o uitătură acră.

- Să nu îndrăznești să încerci să mă farmeci, Parker. Îi dădu cartea și se șterse pe mâini de praf. Ceea ce ai făcut a fost...

- Îngrozitor.

- Nu ăsta era cuvântul pe care aveam de gând să-l folosesc.

- Dar este cel corect. Când am pus prologul la poștă, eram speriat de moarte.

- De ce? Că va fi respins?

- Mai mult de atât. Mi-ai fi putut trimite o scrisoare seacă. Spunându-mi nu, mulțumesc. Spunând că e o porcărie. Spunând că ar trebui să mă las de scris și să mă apuc de înșirat mărgele sau de împletit coșuri. Probabil că aș fi cumpărat un pachet de lame de bărbierit și m-aș fi încuiat în baie.

- Chestia asta nu e deloc amuzantă.

- Ai dreptate, nu este.

- Pe deasupra, ești prea vanitos ca să te sinucizi.

Cât de puține știa. Fuseseră momente, în timpul acelor zile întunecate, când sufletul îi fusese la fel de contorsionat ca picioarele, iar sentimentele, la fel de dureroase precum carnea care refuza să se vindece. Dacă ar fi fost capabil să se miște, ar fi ales calea minimei rezistențe și ar fi încheiat totul atunci.

Dar, deși se afla într-o prăpastie a disperării, era pătruns de voința de a trăi. Această hotărâre îi fusese insuflată de o forță atotputernică sau de o putere cosmică mult mai importantă decât bietul lui spirit uman.

Chiar dacă nu era a unui înger. Nu a unui înger așa cum sunt aceștia reprezentați de obicei. Nu era nimic binevoitor, binecuvântat sau sfânt în ceea ce plănuia el împotriva lui Noah Reed.

Se întinse, îi prinse mâna lui Maris și o strânse tare.

- Nu subestima importanța acestui lucru pentru mine.

Fără să-i strângă la rândul ei mâna, îl privi în ochi.

- De ce mi-ai trimis mie *Invidia*, Parker? Îl cunosc pe editorul cărților publicate sub pseudonimul de Mackensie Roone. Este foarte capabil.

- Este.

– Întrebarea mea rămâne valabilă. Există sute de editori de la o duzină de edituri importante. Ce mă face deosebită? De ce m-ai ales pe mine?

– Articolul din revistă. Speră ca Maris să nu-şi dea seama că minţea. Răspunsul i se părea destul de plauzibil, însă ea îl privea cu o intensitate tulburătoare. Lucrurile scrise acolo despre tine m-au convins că numai tu poţi edita *Invidia*. Mi-a plăcut ce ai spus despre rivalitatea dintre profit şi calitate, şi cum balanţa editorială este în pericol să se încline în favoarea primului. Nu scriu această carte pentru bani. Am mai mulţi bani decât mi-ar trebui vreodată. A avut grijă Deck Cayton de asta. Scriu *Invidia* pentru mine. Dacă îşi va găsi un public, o să fiu bucuros. Dacă nu-şi va găsi, totuşi tu ai văzut ceva de valoare acolo, iar pentru mine este o confirmare perfectă a talentului meu.

– O să găsesc un public. Maris îşi eliberă mâna dintr-a lui. O să am grijă de asta. Am investit prea mult în ea ca să n-o fac.

– Un mizilic de cincisprezece miare?

– Nu m-am referit la avans.

Zâmbetul lui prostesc dispăru. Deveni la fel de sobru ca ea.

– Ştiu.

– M-am referit la...

Crezu că îi văzuse lacrimi în ochi, dar se putea să fi fost o reflexie înşelătoare a lentilelor ochelarilor.

– Ştiu despre ce vorbeai, Maris. Schimbară o privire lungă şi plină de înţelesuri. El ardea de dorinţa de a o atinge. Nu vreau să pleci.

Nu crezuse că avea s-o spună până nu-şi auzi vocea răguşită umplând tăcerea apăsătoare. Rostirea acestor cuvinte nu fusese o decizie conştientă, însă chiar asta voia. Şi o voia din motive care nu aveau absolut nimic de-a face cu răzbunarea lui pe Noah Reed.

– Scrie-ţi cartea, Parker.

– Rămâi.

– O să ţin legătura cu tine.

Se dădu câţiva paşi înapoi, apoi se întoarse şi se îndepărtă de el.

- Maris!

Dar ea nu se opri, nici măcar nu micșoră pasul și nu privi înapoi nici când el îi strigă din nou numele.

capitolul 16

- Întâlnirea asta trebuia să aibă loc de mult. Mă bucur că ai fost liberă, spuse Nadia Schuller zâmbind peste masă către invitata ei.

Alesese un restaurant mic și fermecător de pe Park Avenue ca ambianță pentru acea întâlnire amicală. Meniul nu era pretențios; locul era decorat în stil rustic franțuzesc. I se părea că perdelele de dantelă de la ferestre erau nelalocul lor în Manhattan, dar sporeau atmosfera prietenoasă a restaurantului. Și exact asta era nota pe care voia s-o imprime acelui prânz - prietenia. Ceea ce era oarecum o provocare când i-o trăgeai soțului celeilalte.

- Mulțumesc pentru invitație. Maris afișă un surâs slab și forțat, apoi deschise meniul, indiciu nu prea subtil că e gata să înceapă masa și s-o termine cât de repede îi permitea eticheta.

Se apropie un chelner cu șorț lung alb, așa că Nadia întrebă:

- Ce-ai vrea să bei, Maris?

- Ceai cu gheață, te rog.

- Eu vreau vin alb. Nu ți-ar plăcea mai curând asta?

O spusese ca și când i-ar fi dat voie să comande o băutură alcoolică dacă prefera.

Maris repetă, adresându-i-se chelnerului de data aceasta:

- Ceai cu gheață, vă rog. Multă gheață și o felie de lămâie proaspătă. Mi-am făcut acest obicei când am fost în Sud, îi explică ea Nadiei.

- Acolo se bea tot anul, nu-i așa? Asta și tăria făcută în casă. Nadia comandă vinul pentru ea, iar chelnerul se depărtă. Am auzit totul despre călătoria ta în Dixie[1].

[1] Denumire sub care este cunoscut sudul Statelor Unite (n.tr.)

- Zău?

- De la secretara ta. Când am telefonat ca să te invit la prânz.

- Mă gândeam că poate ţi-a spus Noah.

- Nu, nu l-am mai văzut pe Noah de... hmm... de fapt, cred că a fost în seara în care v-am întâlnit pe amândoi la banchetul de premiere.

Povestiră nimicuri până când se întoarse chelnerul cu băuturile comandate, apoi ascultară o înşiruire a specialităţilor bucătarului. Nadia spuse că le trebuiau câteva minute ca să aleagă. Tărăgănarea păru să o enerveze pe invitata ei, dar Nadia nu se dădea bătută cu una, cu două. Nu-i plăcea Maris absolut deloc şi nutrea convingerea că antipatia era reciprocă. Amândouă erau femei de afaceri de succes, însă felurile în care abordau cariera, bărbaţii, viaţa în general nu puteau fi mai diferite.

Maris Matherly-Reed se bucurase de toate avantajele care Nadiei îi fuseseră interzise. Se născuse într-o familie bogată şi foarte respectată şi avusese totul pe tavă. Fusese la şcoli private exclusiviste şi era un oaspete frecvent la petrecerile mondene care aveau loc la reşedinţele elegante din Hamptons. Fotografia ei apărea deseori în presă. Călătorise foarte mult. Era extrem de cultivată şi, pe deasupra, într-o formă fizică desăvârşită: fundul ei nu avusese nevoie de liposucţii dureroase şi costisitoare ca să arate zvelt şi ferm. Totuşi, aşa bine proporţionat cum era, nu puteai să topeşti un cub de gheaţă pe el.

Nadia, născută Nadine, provenea dintr-o familie săracă. Lipsa de mijloace a părinţilor ei era scuzabilă, însă i se păreau intolerabile ignoranţa şi vulgaritatea lor. Încă înainte de a deveni adolescentă luase hotărârea să nu rămână în Brooklyn pentru a lua drept soţ vreun bădăran ratat cu care să se certe pe seama găsirii unei locuinţe şi a hrănirii puradeilor care se tot înmulţeau. Ea era destinată pentru lucruri mult mai bune.

Îşi pierduse virginitatea la treisprezece ani, cu primul ei şef, administratorul unui magazin de cadouri unde lucra după-amiaza după şcoală. O prinsese furând ojă şi ruj din depozit şi-i dăduse de ales între contactul cu trupul lui asudat şi tribunalul pentru minori. Nu fusese

un schimb prea rău, deși era teribil de incomod să fie regulată peste niște lăzi, într-un depozit rece și umed, de un tip cu mâini neîndemânatice și jilave și mirosind a usturoi.

Asta nu fusese decât prima dintre nenumăratele dăți când Nadia făcuse sex ca să obțină ceva ce voia sau să evite ceva ce nu voia. Considerase liceul ca pe o sentință pe care era obligată s-o ispășească, dar se amuzase furându-le colegelor ei iubiții. Nu dădea doi bani pe faptul că din cauza ei rămâneau inimi frânte. N-o preocupa că nu avea nici măcar o prietenă. Câtă vreme existau băieți care o doreau, care se băteau pentru atențiile ei, care-i dădeau cadouri și o duceau în diferite locuri doar ca să facă ceea ce oricum ei i-ar fi făcut plăcere să facă, de ce să-și bată capul?

Când notele ei ajunseseră aproape de limita repetenției, profesorul de matematică, un tip deloc complicat, fusese de acord să-i mărească media în schimbul unei partide de sex oral. Profesoara de istorie universală, o femeie jalnic de comună, fusese recunoscătoare până la lacrimi când Nadia pretinsese că nutrea o afecțiune secretă pentru ea. Într-o seară ploioasă, în apartamentul profesoarei, care mirosea a litiere pentru pisici, notele Nadiei săriseră de la patru la opt.

Odată diploma obținută, evitase universitatea. Nu avea deloc răbdare pentru chestiunile academice. Plonjase direct pe piața muncii, schimbând slujbele la intervale de șase luni, până când fusese angajată pe post de corector la un săptămânal local.

Fusese primul serviciu care o atrăsese și care i se părușe demn de ea.

În câteva săptămâni de la angajare, decisese că acesta era domeniul în care avea să se reinventeze - începând prin a-și schimba numele - și să devină celebră.

În cele din urmă reușise să-l convingă pe redactorul-șef să o lase să scrie câte un articol din când în când. Negocierile avuseseră loc pe bancheta din spate a mașinii lui, în fața casei unde locuia cu soția și cei patru copii. Nadia i se urcase în poală și-l excitase aducându-l

aproape într-o stare de delir și așa obținuse, printre gâfâieli, promisiunea că avea să dea curs ideii ei.

Articolele semnate de Nadia Schuller erau povești anecdotice, cu iz de bârfă, despre viețile și amorurile oamenilor din cartier. Curând deveniseră cea mai populară rubrică a ziarului. Ascensiunea Nadiei începuse.

Acum, după doisprezece ani și nenumărați amanți, stătea civilizat la masă față în față cu Maris Matherly-Reed, nutrind însă o antipatie incomensurabilă pentru femeia care era mai bună decât ea fără măcar să facă vreun efort. Dacă Maris ar fi urât-o mai mult, Nadia ar fi urât-o mai puțin. Ceea ce nu putea tolera era indiferența ei aparentă, ca și când nu ar fi meritat nici măcar o privire. De pildă, când se întâlniseră la intrarea în restaurant, Nadia remarcase bronzul delicat pe care-l căpătase Maris în Georgia și îi reamintise destul de malițios că expunerea la soare este dăunătoare pentru ten. Replica seacă și rece a lui Maris fusese: „Data viitoare când mă duc o să am grijă să iau o pălărie".

Îi comandară chelnerului antreurile. Nadia îi întinse lui Maris un coș cu pâine și remarcă în trecere:

- Ce vești tragice despre Howard Bancroft.

Cu asta smulse o reacție. Maris refuză coșul printr-o mișcare ușoară din cap și privirea i se întristă.

- Groaznic. Nu am aflat decât aseară, când m-am întors.

- De câți ani era la conducerea departamentului vostru juridic?

- De dinainte de a mă naște eu. Am fost șocați cu toții.

- Are cineva vreo bănuială de ce s-a sinucis?

- Nadia, eu...

- O, nu suntem la dezbateri literare. Faptele au fost relatate în presă, iar imaginea descrisă era cumplită. Am primit comunicatul de presă oficial, edulcorat, de la departamentul vostru de relații publice. Spunea prea puține despre modul în care a murit, referindu-se mai mult la activitatea lui în cadrul editurii.

Howard Bancroft fusese găsit în mașina sa, parcată la câteva străzi de casa lui din Long Island, cu creierii făcuți zob și cu un pistol în mână.

- Oamenii de la Matherly Press sunt un grup foarte unit. N-a sesizat nimeni nici un semnal de alarmă?

- Nu. De fapt, Noah a avut o întâlnire cu el chiar în aceeași după-amiază. Zicea că Howard a fost exact ca de obicei. Maris scuturã abătută din cap. A fost un om atât de iubit, mai ales în rândul comunității evreiești. Nu pot să-mi imaginez ce l-a împins să comită un gest așa de disperat.

Sosiră felurile de mâncare. În timp ce mâncau, trecură la un subiect mai agreabil - cărțile pe care Matherly Press le programase pentru grila de toamnă.

- Prevăd că va fi un sezon estival plin de succes pentru noi, îi spuse Maris. Cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

- Pot să citez asta în articolul meu?

- Da.

Nadia își deschise carnețelul de care nu se despărțea niciodată și o rugă să-i enumere titlurile și autorii care o încântau în mod special. După ce-și notă, lăsă pixul și luă o înghițitură din bibanul la grătar.

- Povestește-mi despre proiectul ăsta la care lucrezi în Georgia.

- Nu pot.

Nadia se opri din mâncat.

- De ce nu poți?

- Nu e subiect de discuție.

- Absolut fabulos. Ador proiectele învăluite în mister.

- Acesta chiar este, și așa trebuie să rămână. Chiar și faptul că-ți spun ție e neoficial. Nu publica asta.

Nadia luă o gură de vin, privind-o pe Maris peste buza paharului.

- Tocmai mi-ai sporit curiozitatea de o mie de ori.

- Va trebui să rămâi curioasă.

- Autorul este...

- Vrea să rămână anonim. Și asta e tot neoficial. Nici măcar angajații mei nu-i cunosc identitatea, așa că n-o să te ajute cu nimic să încerci să obții vreo

informație prin șiretlicuri sau lingușeli de la cineva de la Matherly Press.

- Nu știe nimeni cine e tipul?

- N-am pomenit nici o clipă că este bărbat.

- Corect, corect, n-ai pomenit. Asta înseamnă că e femeie?

- Înseamnă că nu-ți spun.

- Dă-mi un indiciu, o rugă Nadia pe un ton măgulitor. Ca între prieteni.

- Nu ești prietena mea.

Nadia fu luată prin surprindere de tonul lui Maris. Dintr-odată, cu acea remarcă neașteptată, discuția nu mai avea legătură cu scriitorul misterios din Georgia. Spuse păstrându-și zâmbetul pe chip:

- Este drept, nu suntem. Amândouă am fost prea ocupate cu carierele noastre ca să ne cunoaștem și să ne împrietenim, dar mi-ar plăcea să schimb situația. Mi-ar plăcea...

- Nu vom fi niciodată prietene.

Din nou, Nadia fu luată prin surprindere de sinceritatea lui Maris.

- De ce spui asta?

- Pentru că vrei să te culci cu soțul meu.

Fără voia ei, Nadia era impresionată. Don'șoara Perfectă nu era, până la urmă, chiar perfectă. Avea mai multă îndrăzneală decât lăsa să se înțeleagă lustrul de la școala de fete. Lăsă deoparte prefăcătoria și spuse, înfruntând privirea calmă și hotărâtă a lui Maris:

- Nu cred că te întrebi de ce. Noah este un bărbat atrăgător.

- Un bărbat atrăgător și căsătorit.

- Un aspect care nu m-a împiedicat niciodată.

- Așa am auzit.

În loc să se simtă insultată, Nadia râse.

- Minunat. Ador să fiu subiectul conversațiilor de scandal.

Mai luă o înghițitură de vin, apoi își plimbă degetul arătător peste buza paharului în timp ce continua să o studieze pe Maris, cu o altă părere despre ea. Admira francheța, dar n-ar fi crezut-o niciodată în stare

de atâta sinceritate pe tânăra aceea de familie bună. Se întrebă cât de nepăsătoare ar fi rămas dacă i-ar fi mărturisit aventura ei cu Noah. Dacă i-ar fi relatat cu lux de amănunte ce făcuseră ei în pat în seara precedentă. Ar fi putut paria că, în ciuda stăpânirii de sine îndelung exersate, Maris ar fi fost zguduită până-n vârful pantofilor ei Manolo Blahnik. Deşi ar fi fost distractiv, n-ar fi fost înţelept. Erau prea multe în joc. Reprimându-şi tentaţia de a se lăuda cu aventura ei, întrebă:

- Ai vorbit cu Noah despre asta?

- Da.

- Şi ce-a zis?

- Că interesul lui pentru tine este strict profesional. Că articolele tale au atâta influenţă, încât nu poate risca să te jignească. De aceea îţi acceptă maşinaţiunile evidente.

- Ei bine, acum ştii, zise Nadia ridicând din umeri. Mi-am făcut o reputaţie din faptul că folosesc oamenii ca surse de informaţii. La rândul lor, ei mă folosesc pentru publicitate şi promovare gratuite. Noah înţelege cum merg lucrurile. Reuşise să se învârtă în jurul subiectului fără să mintă sau să spună tot adevărul, şi spera că Maris nu avea să mai insiste. Afacerea WorldView trebuia ferită de complicaţii. Profitând de tăcerea lui Maris, spuse: Mă bucur că am lămurit situaţia. Nu vrei să guşti din biban?

- Nu, mulţumesc.

- E delicios, dar eu m-am săturat.

De fapt, îi era încă foame, dar împinse farfuria deoparte. Ţesutul de pe coapse absorbea grăsimea ca un afurisit de burete, în ciuda liposucţiei pe care o făcuse. Număra cu ardoare fiecare calorie. Singura religie în care credea şi pe care o practica era sportul, şi i se dedica înverşunată în fiecare zi. Noah o tachina în legătură cu programul strict de fitness, spunând că-l aplica până şi în pat. De fapt, ea socotea sexul ca pe un exerciţiu de aerobic. Ştia cu exactitate câte calorii se ard în fiecare etapă a unui raport sexual. Noah o cunoştea bine. El era singurul bărbat de pe planetă căruia i-ar fi putut fi credincioasă. Nu-l iubea, aşa cum nici el n-o iubea.

Nici unul din ei nu credea în mitul cu dragostea romantică. Recunoscuse fără probleme că mariajul lui nu fusese inspirat de vreo pasiune amoroasă, ci mai degrabă de dorința lui arzătoare de a face parte din dinastia Matherly prin intermediul singurului membru al familiei Matherly pe care-l avea la dispoziție. Construise cu Daniel o relație mentor-protejat, dar nici măcar asta nu era suficient ca să-i mulțumească ambiția. Următoarea mișcare era să devină ginerele bătrânului. Căsătoria cu Maris i-ar fi cimentat viitorul, așa că trăsese toate sforile astfel încât să devină realitate.

Nadia îi admira duplicitatea și tupeul, obligatorii pentru a duce la îndeplinire un plan îndrăzneț. Pentru ea, lipsa de scrupule era un afrodiziac fără pereche. Îl detectase la Noah prima oară când se întâlniseră. Recunoscând în el o ambiție care servea doar propriului interes și care era la fel de mare cu a ei, îl dorise și nu făcuse deloc pe timida. Prima lor întâlnire la un prânz de afaceri se prelungise cu o întreagă după-amiază petrecută în pat la hotelul The Pierre. Spre încântarea ei, Noah aborda sexul cu același apetit, aceeași destrăbălare și aceeași detașare animalică. Când plecase, o lăsase întinsă între așternuturile vraiște, simțindu-și trupul îndurerat și inert, dar extatică.

Se potriveau și în afara patului. Se înțelegeau din priviri. Erau pe aceeași lungime de undă și referitor la ambițiile lor de parvenire, dar acestea erau suficient de antagonice ca să stârnească dispute și să le condimenteze relația. Se potriveau unul cu altul. Se completau reciproc. Ca echipă, ar fi fost imbatabili. Asta era motivul pentru care Nadia voia să devină doamna Noah Reed.

În fine, era unul dintre motive. Îi era mai dificil să-l recunoască pe celălalt: în ea mai rămăsese suficient din Nadine cea de odinioară ca să vrea să se mărite. Nu voia să îmbătrânească singură. Undeva, între dejunuri de afaceri și apusuri de soare exotice, o femeie singură devenea fată bătrână. Între douăzeci și treizeci de ani disprețuise chiar și ideea de căsătorie. În fața oricui stătea s-o asculte pretindea că n-o interesau deloc monogamia și patul conjugal. Pe bune, ce plictiseală, asta

cu regulatul casnic! Adevărul era că, în ciuda tuturor bărbaților care-i trecuseră prin așternut, care oftaseră, și mormăiseră, și gemuseră între coapsele ei, nici unul, nici măcar unul singur, nu-i ceruse mâna. Și, ca să fie brutal de sinceră, nici Noah nu o făcuse. Nu era genul romantic, cu flori și căzut în genunchi. Ea avea mai multe inele cu diamant decât degete la mâini și la picioare. Venise vorba despre planuri de căsătorie doar pentru că îi spusese ea că voia să se mărite cu el. Iar Nadia nu accepta niciodată un refuz. Și acum soția actuală a viitorului ei soț era pe punctul de a termina un cappuccino pe care nu-l dorise.

De obicei Nadia reușea să stoarcă de la orice interlocutor - prin lingușeli sau intimidări - o frântură de informație pe care s-o transforme în subiect pentru articolele ei, însă Maris se încăpățânase să rămână mută în legătură cu proiectul ei secret. Nu părea dornică să vorbească absolut deloc despre carte sau despre autor.

Nu că Nadia ar fi dat doi bani pe tâmpenia de proiect secret al lui Maris. Scopul acelui prânz fusese să o inducă în eroare, s-o țină în beznă, într-o fericită ignoranță pe tema tranzacție cu WorldView.

Maris dăduse însă cărțile pe față. Noah trebuia avertizat că nu era atât de maleabilă și de naivă cum părea. Nadia spera că reușise să-i liniștească suspiciunile privind o aventură, căci ultimul lucru de care aveau nevoie în acele ultime săptămâni atât de importante era o nevastă geloasă care să le sufle în ceafă.

- Mai dorești ceva, Maris? îi sugeră curtenitor. Încă un cappuccino?

- Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la birou. Mă străduiesc să ajung la zi cu lucrările.

- Atunci de ce ai venit?

Întrebarea îi ieși Nadiei din gură înainte să-și dea seama. Era curioasă, trebuia să recunoască. De ce acceptase Maris invitația?

- E mult timp de când nu suportăm nici ideea de a ne vedea, dar întotdeauna ne-am prefăcut politicoase. Detest falsitatea, mai ales la mine. Preț de o clipă Maris păru absorbită, apoi adăugă: Sau poate că sunt pur

și simplu dezgustată de minciuni și de mincinoși. În orice caz, m-am gândit că era momentul să-ți spun în față că sunt cu ochii pe tine.

Nadia îi digeră vorbele, apoi zâmbi sarcastic.

– Mi se pare corect. În timp ce se îndreptau spre ieșire, simți nevoia să se asigure: Dar vei continua să-mi furnizezi informații din branșă, nu?

– Informații. Nu bârfe.

– Când vei fi pregătită să dezvălui identitatea acestui scriitor misterios îmi dai mie exclusivitatea?

– Autorul este foarte reticent în privința publicității. Mă îndoiesc că...

– Nadia, ce surpriză plăcută!

Nadia se întoarse și se trezi față în față cu insipidul Morris Blume, ultima persoană de pe lumea asta de care ar fi vrut să se ciocnească atunci când o avea alături pe Maris Matherly-Reed. Surpriza nu i se părea deloc plăcută.

– Ce mai faci, Morris? Îi întinse mâna, păstrând însă un ton distant și sec. Îți recomand bibanul.

– Iar eu vă recomand un martini, zise el ridicând paharul glazurat. De fapt, l-am instruit pe barmanul de aici cum să-l prepare ca la carte.

– Amestecat sau agitat?

– Agitat.

Maris se dusese spre garderobă să-și ia trenciul, așa că Nadia îndrăzni să se avânte într-un mic flirt. N-ar fi fost înțelept să fie prea distantă. Cina cu el la Rainbow Room fusese agreabilă. Dacă acum l-ar fi tratat cu răceală, i-ar fi trezit suspiciunea.

– Gin sau votcă?

– Votcă. Foarte rece și foarte sec.

Una din sprâncenele ei epilate cu măiestrie se arcui.

– Îmi place cum sună.

– Poftim!

Scoase scobitoarea din pahar și o întinse spre gura ei.

Cu privirea ațintită asupra lui, Nadia atinse măslina cu vârful limbii, apoi o prinse cu buzele și o sorbi cu totul.

– Mmm... Ador asta.

- Bei unul cu mine?

- Mă tem că nu pot, Morris. Rămâne pe altă dată? Te caut eu.

Îi aruncă un zâmbet foarte promițător. Ajunsese să-l stăpânească după ani întregi de exercițiu, iar acum devenise practic o obișnuință. Îi ură poftă bună și se întoarse, îndreptându-se spre Maris.

Spre consternarea ei, zâmbetul avusese un efect neașteptat. Blume o urmă, așa că acum nu putea să nu i-o prezinte pe tânăra editoare. Ceea ce și făcu, cu toată degajarea pe care putea s-o mimeze.

- Sunt un admirator al editurii dumneavoastră de mult vreme, spuse Blume în timp ce dădeau mâna.

- Și un pretendent, completă Maris.

El zâmbi dezarmant.

- Deci ați citit nenumăratele scrisori pe care i le-am scris respectabilului dumneavoastră tată?

- Cum am făcut și cu răspunsurile lui.

- Sunteți de acord cu el?

- Din toată inima. Deși ne simțim măguliți că o companie precum WorldView este interesată să fuzioneze cu noi, nouă ne place așa cum suntem acum.

- Așa mi-a spus și soțul dumneavoastră la ultima noastră întâlnire.

capitolul 17

Noah se uita peste facturile recent emise ale companiei când soția lui dădu buzna în birou și trânti ușa după ea, uimind-o pe secretara lui.

Își aruncă geanta și haina de ploaie pe cel mai apropiat fotoliu și se îndreptă spre masa de lucru. Din seara precedentă, când se întorsese din Georgia, fusese irascibilă și prost dispusă, dar nu arătase niciodată mai bine. Astăzi era îmbrăcată într-un taior sobru, dar era unul strâns pe corp, pe care el îl admirase întotdeauna. Timpul petrecut pe plajă îi îmbujorase obrajii și îi deschisese

părul. Fața îi era încadrată de șuvițe decolorate de soare care îi dădeau o înfățișare tinerească și sănătoasă.

Cu toate acestea, expresia chipului ei nu era însorită.

- Bună, Maris. Cum a fost prânzul?

- Tocmai i-am fost prezentată lui Morris Blume, copilul minune de la WorldView. Mi-a spus că îți trimite salutări.

„S-o ia dracu' pe Nadia!" bombăni el în gând. De ce nu-i telefonase să-l avertizeze? Apoi își reaminti: îi dăduse instrucțiuni stricte lui Cindy să nu-i facă legătura cu nimeni până când nu verifica rapoartele financiare îngrămădite pe biroul lui - activitate legată în mod ironic de WorldView. Parcursese nenumărate grafice și tabele și învățase cifre pe de rost, căutând potențialele probleme care i-ar fi putut îngrijora pe Blume și compania. Dacă puneau vreo întrebare, voia să aibă răspunsul gata pregătit.

Rămase cât de impasibil se putea și spuse:

- Ce drăguț din partea domnului Blume că și-a amintit de mine, replică el străduindu-se să rămână impasibil.

- Se pare că nu a fost un efort așa de mare, dat fiind că v-ați întâlnit recent. Maris se sprijini de birou cu brațele încordate și se aplecă spre el, fulgerându-l cu privirea. Despre ce întâlnire vorbește, Noah? Și de ce nu am fost informată de ea? Ce întâlnire?

El se ridică și ocoli biroul.

- Maris, calmează-te.

- Nu-mi spune mie să mă calmez.

- Bine, atunci te rog. Te rog. Se întinse să o prindă de umeri, dar ea se retrase și îi respinse mâinile. Nu vrei un pahar cu apă?

- Vreau o explicație, spuse Maris, apăsând pe fiecare cuvânt. Știi ce credem eu și tata despre corporațiile ca WorldView.

- Sunt de aceeași părere cu voi. Se așeză pe colțul biroului și își încrucișă calm mâinile în poală, deși i-ar fi plăcut să le strângă în jurul gâtului ei zvelt. De aceea am fost de acord să am întâlnirea cu WorldView.

Ea clătină cu neîncredere din cap, ca și când până atunci se agățase încă de speranța că Blume mințea.

– Te-ai întâlnit cu șacalii ăia? Chiar te-ai întâlnit? Pe la spatele meu și fără să-mi spui?

Noah oftă și o privi îndurerat.

– Da, m-am întâlnit cu ei. Dar înainte de a o lua razna, nu vrei să fii un pic rațională și să-mi dai ocazia să-ți explic? Maris fierbea, dar el îi interpretă tăcerea drept o permisiune de a continua: Slugile lui Blume mă hăituiesc de luni de zile. Mi-au telefonat până când am încetat să le răspund sau să le returnez apelurile. N-au ținut cont de această aluzie străvezie și au început să-mi trimită faxuri până când am obosit să tot arunc la coș blestematele alea de hârtii. M-au bătut la cap până când m-am hotărât că singurul mod de a rezolva situația era să particip la o întâlnire și să-i spun lui Blume în față, fața aia ca un fund de bebeluș, că nu ne interesează nimic din ceea ce are de oferit printr-o fuziune. Punct. Și discuția s-a terminat. Nu cred că aș fi putut exprima mai clar poziția noastră. Nu ți-am spus despre asta pentru că erai extrem de ocupată și nu aveai nevoie de un stres suplimentar.

– Întotdeauna sunt ocupată.

– Întâlnirea nu a avut nici un rezultat concret.

– Nu prea cred.

– Și, sincer, m-am așteptat să reacționezi mai degrabă emoțional decât rațional, zise el. Am prevăzut că o să-ți pierzi firea și o să scapi din vedere orice perspectivă. Am sperat să evit o scenă ca asta.

– Asta nu e o *scenă*, Noah. Asta e o discuție intimă între soț și soție, între parteneri de afaceri. Două tipuri de relații care ar trebui să implice încredere.

– Exact, spuse Noah, ridicându-și la rândul lui vocea. Tocmai de asta sunt uimit, atât ca soț, cât și ca partener de afaceri, de aparenta ta lipsă de încredere în mine.

– Și mai slăbește-mă cu faptul că reacționez emoțional, că-mi pierd firea și că o iau razna!

– Lucruri de altfel corecte, Maris. Ai dat buzna aici și m-ai acuzat practic de trădare față de Matherly Press.

- În cel mai bun caz ai pactizat cu dușmanul!

O bătaie în ușă îi făcu să înceteze. Daniel stătea în prag, sprijinindu-se anevoie în baston.

- Îmi exercit unul dintre privilegiile oamenilor în vârstă și anume să intru neinvitat.

- Sigur că ești bine-venit, Daniel, zise Noah aranjându-și manșetele cămășii. Maris tocmai s-a întors de la masă. Aveam o discuție despre...

- Am auzit de pe culoar. Daniel intră și închise ușa. Maris e supărată din cauză că te-ai întâlnit cu cei de la WorldView. Ea tresări, fără să spună nimic. Bătrânul editor îi explică: Noah mi-a comunicat că a decis să se vadă cu ei. M-am gândit că e o idee bună și am fost bucuros că s-a dus el în locul meu. Nu cred că aș fi suportat așa ceva.

- De ce nu am fost informată și eu?

Le adresase întrebarea amândurora, dar Noah fu cel care răspunse.

- Tu te pregăteai să pleci în Georgia. Eu și Daniel am văzut cât ești de entuziasmată de acest proiect și ne-a fost teamă că, dacă aflai de WorldView, ți-ai fi schimbat planurile. Nu exista nici un motiv să-ți provocăm îngrijorări din pricina asta.

- Nu sunt un copil, bombăni ea privindu-i încruntată.

- Am judecat greșit, admise Daniel. Intenția noastră nu a fost să te desconsiderăm.

- Nu mă simt desconsiderată, mă simt cocoloșită. Tată, nu am nevoie să fiu protejată. Sau răsfățată. Sau să mi se acorde favoruri speciale. Când e vorba de afaceri, nu sunt nici fiică, nici soție, sunt angajata acestei corporații. Ar fi trebuit să fiu consultată într-o chestiune atât de importantă, indiferent câte treburi aș fi avut pe cap. Ați greșit pur și simplu când m-ați exclus de la acele discuții. Sunt teribil de supărată pe voi că m-ați lăsat să mă fac de râs în fața lui Morris Blume și a Nadiei Schuller.

- Îmi cer scuze, spuse Daniel.

– Și eu, îl imită Noah. Îmi pare extrem de rău că te-ai simțit jenată azi la prânz. Îmi asum toată responsabilitatea pentru acest lucru.

Nu spuse cu glas tare că le acceptă scuzele, dar Daniel îi luă tăcerea drept un semn de iertare.

– Rămâne valabilă cina de diseară? Maxine face friptură la cuptor.

– Ne vedem la șapte, confirmă Noah.

Daniel le aruncă ambilor o privire stânjenită, după care îi părăsi.

Maris se duse la fereastră și privi afară. Noah rămase acolo unde era, așezat pe colțul biroului. Se scurseră câteva minute înainte ca ea să vorbească.

– Îmi pare rău. M-am pierdut cu firea.

– Nu a trecut prea mult timp de când ți-am spus cât de frumoasă ești când te înfurii.

– Nu mă trata ca pe o ființă fără creier, ripostă ea mânioasă.

– Nu mai fi atât de al naibii de sensibilă, o repezi el.

– Nu-mi plac astfel de remarci înjositoare și sexiste.

– Asta e o remarcă sexistă? Nu pot să-ți fac un compliment fără ca tu să-l interpretezi într-un anume fel?

– Nu atunci când avem o dispută.

Era supărător și puțin alarmant că farmecul lui părea să-și fi pierdut o parte din eficacitate.

– Ce se întâmplă cu tine, Maris? De ieri, când te-ai întors, ești mai țepoasă ca un porc spinos. Dacă lucrul la proiectul ăsta, spuse el, scuturându-și brațul ca și când ar fi încercat să scape de o atingere neplăcută, este pe cale să declanșeze o criză premenstruală cronică...

– Nici asta nu e sexistă?

– ... atunci îți recomand...

– Una n-are de-a face cu alta.

– Atunci ce este?

– Nadia.

– Nadia?

– Știa de întâlnirea ta cu Blume?

El își ascunse stânjeneala cu un râs scurt.

– Poftim? Crezi că am sunat-o pe principala colportoare de bârfe și i-am strecurat povestea?

Cuprinzându-și mijlocul cu brațele, Maris se întoarse cu fața spre fereastră.

– Minți.

– Poftim? o întrebă el dându-se jos de pe birou.

– Știa, Noah. Nadia este cea mai intrigantă femeie pe care o cunosc și, în mod normal, nu face nici un secret din asta. De fapt, se mândrește cu acest lucru. Dar când Blume a amintit de întâlnirea cu tine, a pălit, arătând de parcă tocmai fusese demascată. Apoi nu mai știa cum să mă expedieze mai repede de lângă el și din locul ăla. Când ne-am luat rămas-bun, radia de bunăvoință, dar una nervoasă. Știa.

Superioritatea din privirea ei îl scoase din fire. Noah simți cum sângele i se urca la cap și își imagină cum îi plesneau capilarele din spatele globilor oculari. Furia vibra în el. Numai printr-un act de voință reuși să-și stăpânească vocea să nu-l trădeze.

– De ce i-aș fi spus Nadiei? Nu era nimic de spus. Dacă Nadia știa, înseamnă că a auzit de la Blume. I-am văzut șușotind de mai multe ori. Probabil că se flatează unul pe altul pentru a obține informații confidențiale.

– Da, așa merge treaba, murmură ea ca pentru sine. Dacă Blume e cel care i-a spus, de ce nu a scris despre asta în editorialul ei?

– Este foarte simplu. WorldView deține lanțul de ziare în care apar articolele ei. Nu putea risca să-i irite ciripind că David i-a dat cu tifla lui Goliat, exact ceea ce s-a întâmplat la întâlnirea mea cu ei. Dacă știam că se va produce atâta tărăboi, aș fi continuat să-i evit. Jur pe Dumnezeu, am crezut că acea întâlnire va pune capăt insistenței lor.

– A mărturisit.

Inima lui bătea să-i spargă pieptul. Îi era greu să-și păstreze o față impasibilă.

– Ce? Cine? Ce a mărturisit?

– I-am spus Nadiei că sunt pe urmele ei. Că văd prin ea și că știu că are planuri în privința ta.

– Planuri? repetă el amuzat. Ce exprimare desuetă.

– Nu am folosit-o ca să fiu drăguță, Noah, se răsti ea. Astăzi am luat prânzul cu o femeie care mi-a spus în față că vrea să se culce cu tine.

– Maris, oftă el dându-și ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu. Nadia vrea să se culce cu toți bărbații. A făcut din asta scopul vieții ei. Este un hormon uriaș și dezlănțuit. Sigur că s-a dat și la mine. Crezi că mă las măgulit așa ușor? S-a dat și la chelneri, și la portari, și probabil și la gunoierul imobilului ei.

– O mulțime de bărbați o găsesc atrăgătoare.

– Este atrăgătoare. Dar eu nu am avut vreo aventură cu ea nici când eram burlac, și sunt al dracului de sigur că nu o să-mi pun în pericol căsnicia cu tine având una acum. Doar despre asta a fost vorba? Ai lăsat-o pe Nadia să te dea peste cap?

– Nu. Am fost mai dată peste cap de chestia cu WorldView decât de Nadia. Dacă o vrei pe Nadia, atunci înseamnă că o meriți.

El se strădui să zâmbească.

– Îmi pare bine că mi-ai dat ocazia să clarific ambele neînțelegeri. Aceste chestii nu trebuie să te roadă. Fac rău căsniciei noastre. Îi lăsă câteva clipe să-i rumege vorbele, apoi afișă zâmbetul nesigur al unui cățeluș certat. Dacă interogatoriul s-a sfârșit, aș vrea să-l îmbrățișez pe anchetator.

De vreme ce Maris nu avu nici o obiecție, reală sau aluzivă, veni la ea și o cuprinse în brațe.

– Eram furios când am spus chestia aia absurdă cu criza premenstruală cronică, dar e puțin adevăr aici, nu-i așa? Nu ești tu însăți. O mângâie pe spate. A fost atât de oribilă insulița aia?

– Mă întrebam dacă o să arăți vreun pic de interes pentru călătoria mea.

– Nu e corect, Maris. De când te-ai întors, n-ai fost chiar predispusă la discuții. Ai fost ursuză și foarte distantă. De fapt, m-am gândit să mă apropii de tine cu un scaun și un bici. Fără să se lase descurajat de faptul

că ea nu râsese, o sărută pe tâmplă. Cum a fost călătoria? Cum arată insula?

- Nu e deloc oribilă. E deosebită.

- Deosebită față de ce?

- E greu de explicat, zise ea ridicând din umeri. Pur și simplu deosebită.

- Și ți-a fost greu să lucrezi cu scriitorul, așa cum te așteptai?

- Mai greu decât m-am așteptat.

- Avem o listă impresionantă de cărți pentru anul viitor, de la autori sub contract cu noi. De ce să te chinui cu pustnicul ăsta?

- Pentru că scrie bine. Chiar foarte bine.

- Dar merită, față de chinurile la care te supune?

- Nu renunț la cartea asta, Noah.

- Eu mă gândesc doar la tine. Lucrul cu el te face țâfnoasă și...

- Nu mă face.

Din fericire, Maris nu-i putea vedea fața, altfel și-ar fi dat seama cât de aproape fusese să fie pălmuită prosteşte pentru că îl întrerupsese. Lui Noah îi trebui o clipă să-și potolească furia și să o întrebe cu o voce cât mai plăcută:

- Și care este numele acestei minuni literare?

- Am jurat să păstrez secretul.

- Vrea să împingă anonimatul ăsta până la absurd?

- Are un motiv. Este handicapat.

- Cum așa?

- Chiar nu pot să vorbesc despre asta, Noah. Nu-i pot trăda încrederea.

- Ești sigură că părerea ta despre modul cum scrie nu a fost influențată de handicapul lui?

- Mi-a plăcut cum scrie înainte de a-i cunoaște situația, care nu-i afectează talentul. Ar fi fost talentat oricum. În ciuda tuturor greutăților pe care le impune cooperarea noastră, îmi place această muncă. O să-mi facă bine. O să-mi încordez puțin mușchii de redactor. În ultimii câțiva ani am devenit grasă și leneșă.

- Puțin leneșă poate, dar nu grasă.

Își plimbă mâinile pe fundul ei, mângâiere care știa că-i plăcea și care de obicei trezea o reacție favorabilă. De data asta nu mai fu atât de eficientă.

– Noah, vorbeam din punct de vedere metaforic.

– Mi-am dat seama. Totuși...

Își aplecă capul și o sărută, întâi pe obraz, apoi pe gură. Voia să se asigure că izbucnirea ei nu indica o problemă mai gravă, mai exact faptul că se îndoia de loialitatea lui față de Matherly Press.

Maris îi răspunse la sărut. Poate nu cu ardoarea pe care și-ar fi dorit-o el, dar atunci când se retrase, ea îi zâmbi, potolindu-i îngrijorarea.

– Dacă nu ar trebui să-mi concentrez atenția pe situațiile astea financiare, aș fi tentat să închid ușa și să te am chiar aici.

– De ce nu spui „dă-le dracului de situații financiare" și nu sari pe mine. Sunt dispusă să mă las.

Noah o sărută din nou, apoi o îndepărtă hotărât de el.

– Dureros de tentant, iubito. Mă cheamă însă datoria.

– Înțeleg.

– Diseară? După cina cu Daniel?

– Te-ai făcut cu o întâlnire. Îl sărută în fugă, apoi își luă trenciul și geanta. S-ar putea să rămân mai târziu ca să-mi fac ordine pe birou, așa că probabil n-o să-mi schimb hainele pentru cină.

– Atunci o să plecăm direct de aici și o să mergem împreună. O să ne aștepte jos o mașină la șapte fără un sfert.

– Ne vedem atunci.

Noah îi trimise un sărut prin aer în timp ce ea ieșea pe ușă, apoi se întoarse la birou, încrezător că evitase glonțul care îi trecuse pe la ureche. Ca întotdeauna, o împăcase cu puțină atenție și afecțiune. Dar supărarea ei din cauza întâlnirii cu patronul WorldView nu era o chestiune lipsită de importanță.

Când se gândea cât de aproape fusese să fie prins, își dori să-l vadă pe Morris Blume sângerând de moarte în fața lui, lent și agonizant. Faptul că-i spusese lui

Maris despre acea întâlnire fusese evident modul lui Blume de a-i aminti că termenul-limită se apropia cu rapiditate. Speculase o ocazie neașteptată de a face o demonstrație de forță, de a-i reaminti că în ultimă instanță WorldView dicta termenii acelei tranzacții.

Fusese la un pas de dezastru. Îl costase timp prețios. Pe termen lung totuși, incidentul nu provocase daune ireparabile. Slavă Domnului că avusese prevederea de a-l informa pe Daniel despre întâlnire exact cu această eventualitate în gând. În caz că el sau Maris ar fi auzit ceva - iar viteza cu care se răspândeau zvonurile în branșă era bine cunoscută -, îi încredințase bătrânului secretul, deturnându-i astfel atenția.

Cei doi Matherly nu erau proști, dar nu erau nici pe departe atât de deștepți ca el. El nu lăsa nimic la voia întâmplării. Plănuia totul meticulos. Stratagemele lui erau cu bătaie lungă și de aceea solicitau o răbdare oțelită și o perseverență pe care indivizii neînsemnați nu le aveau.

Se baza pe instinctele și inteligența lui, dar și pe cea mai bună resursă posibilă, care nu se schimba practic niciodată, și se găsea întotdeauna din plin: natura umană. Era ușor să deții controlul asupra minții oamenilor dacă știai ce le place și ce nu le place, dacă le cunoșteai secretele, slăbiciunile și temerile.

Avea darul de a-i face să meargă exact acolo unde dorea el și să-i determine să se comporte exact așa cum voia el. Era talentat în privința asta. Avea o abilitate misterioasă de a-i manipula pe ceilalți, de a-i convinge să ia o decizie pe care o credeau în mod eronat a lor și să acționeze în baza ei. O mai făcuse și înainte. Ultima dată cu Howard Bancroft. Dar își perfecționase acest talent deosebit cu mult înainte să fi auzit de Howard Bancroft.

Telefonul de pe biroul său sună. Înainte de a putea spune ceva, Cindy se scuză pentru că îl deranja.

- Îmi pare foarte rău, domnule Reed, dar domnișoara Schuller a sunat de cinci ori și insistă să vorbească cu dumneavoastră.

– Bine. Noah apăsă pe butonul care pâlpâia intermitent. Bună, Nadia, zise el degajat. Înţeleg că ai avut un prânz foarte palpitant.

***

Invidia, Cap. 12

Key West, Florida, 1986

Prima impresie a lui Todd Grayson despre Key West fusese o cruntă dezamăgire.

De luni întregi nu vorbea decât despre mutare. Se gândea numai la asta şi tăia zilele din calendar ca un copil care numără cât a mai rămas până la Crăciun. Îl deranja orice îi tulbura visurile cu ochii deschişi şi planurile, inclusiv cursurile din ultimul semestru. Inima, mintea şi sufletul i se concentrau asupra unui singur ţel: să ajungă la Mecca lui din Florida.

Acum însă, când ajunsese, când îşi îndeplinise visul mult aşteptat, nu mai era atât de vrăjit.

Locul îi amintea de o curvă bătrână. Părea uzat, sordid, cam nesănătos şi foarte obosit. Continuându-şi metafora în gând, ca şi când şi-ar fi luat notiţe, Key West părea mai degrabă o prostituată care îşi lăuda marfa la un colţ de stradă decât o curtezană exotică ademenindu-şi clienţii cu promisiuni şoptite. Odată ce îi dădeai deoparte îmbierile vulgare şi mai degrabă jalnice, avea puţine de oferit şi nimic cu care să se laude. Era ieftină şi comună şi singura promisiune pe care o sugera era aceea de decădere.

Planul lui şi al lui Roark fusese să plece către Florida în după-amiaza în care absolveau colegiul. Împachetaseră şi pregătiseră totul, iar singura lor grijă înainte de a porni la drum era să returneze roba şi toca în care mărşăluiseră la ceremonia oficială de decernare a diplomelor.

Urmau să meargă fiecare cu maşina lui. Se puseseră de acord să se oprească la marginea oraşului şi să dea

cu banul pentru a stabili care din ei avea să intre primul pe Duval Street.

Soarta hotărâse însă altceva şi le schimbase planurile atât de bine concepute. O obligaţie de familie îl împiedicase pe Todd să plece în acea zi. Roark se oferise să-şi amâne şi el plecarea, dar după o consultare în pripă stabiliseră ca el să se ducă înainte şi să se apuce de căutarea unei locuinţe.

- Eu o să fiu avangarda. Până o să ajungi acolo, tabăra va fi instalată, îi spusese Roark în timp ce îşi luau rămas-bun abătuţi.

Toyota lui Roark era plină ochi. Fiecare centimetru cub din interior era folosit pentru a transporta tot ce avea pe lume, din căminul în care trăise în ultimii trei ani către următoarea destinaţie a vieţii lui.

- Chestia asta e nasoală, mormăise Todd.

- Rău. Ei, dar nu e vorba decât de o mică întârziere.

- Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu tu o să întârzii. În timp ce eu o să lâncezesc, tu o să fii acolo şi o să scrii la greu.

- Aproape deloc, frate. O să fiu prea ocupat să rezolv treburile, să găsesc un apartament, să instalez un telefon. Rahaturi din astea. N-o să apuc să scriu mare brânză.

Todd ştia că asta nu era adevărat. Roark scria tot timpul - beat sau treaz, obosit sau în formă, bolnav sau sănătos. Scria când era fericit sau când era trist. Scria la fel de mult când era bine dispus ca şi atunci când era supărat de ceva. Scria atunci când totul mergea uşor şi atunci când nu-şi găsea pur şi simplu cuvintele. În orice mod ar fi privit lucrurile, în ciuda tuturor protestelor lui, beneficia de un avans, iar Todd îl invidia al dracului de mult pentru asta.

În timp ce Roark se strecura la volanul Toyotei încărcate, mai făcuse un efort de a-şi îmbărbăta prietenul.

- Ştiu că acum pare o problemă gravă, dar peste ani de-abia dacă o să ne-o mai amintim. O să vezi.

După cum stabiliseră, îl sunase imediat ce ajunsese la Key West. Câteva zile mai târziu îl sunase din nou pentru a-i spune că închiriase un apartament. Todd îl copleşise cu întrebări, dar răspunsurile fuseseră evazive,

și amănuntele vagi. După ce închisese, Todd își dăduse seama că tot ce aflase despre noua lor locuință era că se încadra în bugetul lor.

Trecuseră șase săptămâni până când Todd putuse să plece spre noua lui casă de la capătul continentului. În acea dimineață, când părăsea pentru totdeauna casa copilăriei, nu-și pierduse vremea cu sentimentalisme și nu privise deloc înapoi. Trăia momentul ca pe eliberarea dintr-o închisoare.

În prima zi condusese aproape douăzeci și patru de ore și traversase granița cu Florida înainte de a se opri într-o parcare de pe marginea drumului și a trage un pui de somn în scaunul șoferului. Ajunsese la Key West a doua zi, la ora trei după-amiaza. Deși la sosire nu i se confirmaseră toate speranțele, totuși unele îi fuseseră îndeplinite.

De pildă, aerul. Era cald și înmiresmat. Era foarte mulțumit că nu avea să mai alerge la cursurile matinale în nici o dimineață friguroasă și cu vânt. Soarele era fierbinte. Palmierii și bananierii creșteau din belșug. Muzica lui Jimmy Buffet răsuna de peste tot, ca și când ar fi fost secretată din porii orașului.

În timp ce străbătea străzile pline de turiști, urmând indicațiile vagi date de Roark, dezamăgirea inițială începu să se risipească și fu înlocuită de accese de entuziasm. Starea lui de spirit era susținută de priveliștea care i se oferea, de sunete și de arome.

Dar această licărire de încurajare nu dură, risipindu-se atunci când ajunse la destinație. Dezamăgit, mai verifică o dată adresa, sperând din toată inima să fi greșit drumul.

În mod sigur era una dintre farsele lui Roark.

Niște tufe de leandri înalți formau un gard viu neîngrijit între stradă și micul teren cu buruieni din fața clădirii. Se aștepta ca Roark să sară dintre tufișurile înflorite, rânjind ca un tâmpit și strigând: „Frate, ar trebui să-ți vezi mutra. Arăți de parcă ți-ar fi căzut în cap o găleată de găinaț".

S-ar fi stricat de râs, apoi Roark l-ar fi condus la adevărata lor adresă. Mai târziu ar fi ieșit la o bere,

ar fi rememorat întâmplarea şi ar fi fost prima din cele o mie de dăţi în care ar fi repovestit evenimentul, aşa cum repovesteau toate poveştile bune atunci când doreau sau aveau nevoie să râdă.

Excepţie făcea incidentul cu profesorul Hadley. Era o poveste de care nici unul nu amintea. Nu discutau niciodată despre asta.

Todd parcă maşina lângă bordura sfărâmată şi coborî. Şovăia până şi să păşească printre tufele de leandri - care păreau îndopate cu steroizi - şi să urmeze aleea crăpată până la intrarea în clădirea cu trei niveluri. Exteriorul blocului din beton fusese vopsit într-un roz aprins, ca şi când culoarea ţipătoare ar fi putut să ascundă materialul de proastă calitate.

Evident, nu reuşea: o crăpătură cât degetul arătător al lui Todd străbătea peretele de sus până jos. Într-un loc, din ea crescuse o ferigă sălbatică. Obloanele de la ferestre, de culoarea supei de mazăre, aveau şipci lipsă şi păreau că stăteau atârnate de clădire doar de teamă să nu cadă în balta care se formase în jurul fundaţiei. Lată ca un şanţ, aceasta era o crescătorie înfloritoare de ţânţari.

Cadrul de aluminiu al uşii cu plasă probabil că fusese cândva dreptunghiular, dar fusese ştirbit şi îndoit de atâtea ori, încât era complet deformat. O mare parte din plasă fusese smulsă, făcând-o ineficientă împotriva insectelor zburătoare - sau a cameleonilor, după cum descoperi Todd când deschise uşa şi păşi pe holul rece şi umed cu pardoseală de ciment. Pe peretele interior leneveau două şopârle din această specie. Una o şterse când îşi făcu el apariţia, iar cealaltă îşi înfoie gâtul roşu de parcă ar fi protestat împotriva intrusului.

De perete fuseseră fixate şase cutii poştale, care în mod normal ar fi trebuit să se găsească în exteriorul clădirii. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, Todd citi, spre disperarea lui, numele său şi al lui Roark pe una dintre ele.

În total erau şase apartamente, câte două pe fiecare nivel. Al lor era la trei. Păşind peste o băltoacă de lichid neidentificat, începu să urce scările. Când ajunse

la al doilea etaj, auzi *Prețul corect* de la un televizor. În afară de asta, în bloc era liniște.

Când ajunse la al treilea etaj, transpira. Începu să înjure miresmele pe care le preamărise cu numai câteva minute în urmă, când conducea pe străzi cu geamul mașinii coborât, cu ochii la fetele îmbrăcate sumar.

În mod sigur apartamentele aveau aer condiționat, își spuse el în timp ce apăsa clanța la 3A. Trebui să bată la ușă de trei ori înainte ca Roark să-i răspundă. Fața lui bronzată se întinse într-un zâmbet larg.

- Hei, ai reușit! Cu o oră mai devreme.

- Fără aer condiționat? Ce dracu', îți bați joc de mine?

Probabil că în apartament era o căldură mai înăbușitoare decât pe vestibulul neventilat și pe casa scărilor. Și asta era numai una dintre dotările care îi lipseau. În timp ce se uita în jur, presimțirile lui Todd se adeveriră. Cu asupra de măsură.

Era o gaură de șobolan, și asta ca să se exprime frumos. De fapt, avea nevoie de renovări majore pentru a se ridica la rangul de gaură de șobolan. Un șobolan care se respecta ar fi murit de rușine dacă ar fi intrat acolo.

Un ventilator sufla aerul alene în jurul fotoliilor-pară care alcătuiau mobilierul livingului. Din păcate, înlesnea și duhoarea rămășițelor de pizza ce se întăriseră în cutie pe măsuța care, împreună cu resoul cu două ochiuri și o chiuvetă, constituiau bucătăria.

- Eram sub duș.

Într-adevăr, Roark era ud leoarcă. Singurul semn de decență era un prosop de șters mâinile înfășurat pe șolduri.

- Am crezut că ai devenit homo, îi spuse Todd arțăgos.

- Vino, trebuie să vezi chestia asta, zise Roark pornind spre o ușă deschisă care dădea în altă încăpere.

Todd era atât de supărat, încât de-abia putea respira aerul înăbușitor. Rezerva lui de bani fusese risipită. Dacă Roark semnase un contract de închiriere pentru locul acela, putea să se spele cu el pe cap din partea

lui. Avea să refuze categoric. Era evident că prietenul lui suferise o cădere nervoasă, sau pierduse pe drum banii puși în comun, sau i se furaseră, sau altceva.

Nici un om întreg la cap, nimeni care nu era absolut lefter sau disperat nu ar fi locuit de bunăvoie în acea clădire. Până și vagabonzii o duceau mai bine, căci nu trebuiau să se teamă că o bucată de tavan avea să se prăbușească, strivindu-i.

– Roark, să te ia naiba! se repezi Todd strigând după el. Roark! Ce dracu'?

Ușa dădea într-o cămăruță cu două paturi. Unul gemea sub greutatea lucrurilor lui Roark, încă nedespachetate. Niște haine fuseseră trase din cutii și erau revărsate peste ele ca niște mațe.

Pe celălalt dormise Roark. Monitorul unui computer și tastatura erau chiar în pat, iar unitatea centrală și imprimanta se aflau alături, pe podea.

– Un computer? exclamă Todd. Ți-ai luat un PC? Când? Își doriseră computere așa cum majoritatea colegilor râvniseră la mașini sport. Roark nu-i pomenise nimic despre noua achiziție. Pe asta ai cheltuit banii noștri?

– Mi l-a dat unchiul meu drept cadou de absolvire, îi spuse Roark în șoaptă. Acum vrei să taci și să vii aici? Repede.

Todd se îndreptă spre o deschizătură a cărei ușă fusese demontată și sprijinită de perete. Lui Todd îi trecu prin cap că ar fi putut fi pusă acolo pe post de contrafort.

Prin deschizătură se vedea o baie. Se deosebea de baia comună din cămin prin faptul că ultima era mai curată și mai igienică, deși era greu să faci abstracție de paharele cu scuipat de tutun, instalațiile neîngrijite și mucegaiul omniprezent.

Și mai groaznică decât starea chiuvetei și a toaletei era imaginea prietenului său, care își dăduse jos prosopul și intrase din nou sub duș. Acum stătea sub jetul de apă și privea insistent pe fereastra deschisă.

– Ce unchi? De ce nu mi-ai spus că unchiul tău ți-a dat un PC pentru absolvire?

Roark își întoarse privirea spre el.

- Ai de gând să vii sau nu?

- Nu intru sub dușul ăsta jegos cu tine. Aștept să-mi spui ce...

- Taci și vino aici. Repede. Înainte ca ele să vină înăuntru.

Entuziasmul lui era contagios. În ciuda tuturor argumentelor, Todd cedă curiozității, așa că se descălță și intră la duș complet îmbrăcat. Îl dădu pe Roark la o parte ca să se uite prin geamul mătuit.

Pe acoperișul clădirii cu două niveluri de alături făceau plajă trei fete goale. Goale însemnând complet goale. Nu doar fără sutien, ci goale pușcă. Tot ce aveau pe ele era un strat strălucitor de ulei de plajă. De fapt, în timp ce stătea acolo uluit, una dintre fete își dădea alene cu ulei pe corp.

- Pe asta o cheamă Amber, șopti Roark.

Amber își freca acum sânii, întinzând uleiul pe sfârcurile mari și roșii ca niște căpșuni. Todd înghiți în sec.

- Le cunoști?

- La dracu', da. Cât să vorbim și să ne spunem pe nume. Blocurile noastre au parcarea comună. Dansează la un club de striptease.

Lucru care explica de ce erau întruchiparea celor mai fierbinți fantezii sexuale. Nu era un trio de femei care arătau normal. Erau impresionante. Probabil că sânii lor nu erau cei cu care se născuseră, dar cui îi păsa?

- Cea cu pubisul ras este Starlight, îl informă Roark. În punctul culminant al numărului ei, chestia aia îi strălucește.

- Îi strălucește păsărica?

- Pe tot ce am mai sfânt. Îi îndreaptă reflectorul direct în ea.

- La dracu'!

- Bruneta este Mary-Catherine.

- Nu pare un nume de stripteusă.

- Se dezbracă de un costum de călugăriță. Apoi ia mătăniile și...

- Nu-mi spune. Lasă-mă să fiu surprins. Cu ochii la bruneta întinsă pe burtă, Todd sărută aerul. Uită-te la fundul ăla.

– M-am uitat, chicoti Roark. E ca o felicitare de ziua îndrăgostiților, nu-i așa? Sincer, sunt subiectiv în privința ei. Este și cea mai prietenoasă.

– Fac chestia asta în fiecare zi?

– Cu excepția duminicilor. Sâmbătă noaptea au trei spectacole, așa că de obicei duminica dorm toată ziua.

Amber puse capacul sticlei cu ulei de plajă, apoi se întinse pe prosop, desfăcându-și picioarele suficient de larg pentru ca soarele să ajungă pe interiorul lor.

– Of, frate, gemu Todd.

Roark ieși râzând de sub duș și își recuperă prosopul.

– Cred că ai nevoie de câteva minute de singurătate.

– N-o să-mi ia câteva minute, amice.

Când Todd apăru în ușă și se sprijini slăbit de tocul ei, Roark, îmbrăcat cu un șort, stătea pe pat cu picioarele strânse sub el și cu tastatura pe genunchi. Îi rânji:

– Ei bine, ce părere îți face apartamentul?

– E absolut fantastic, frate! Nu-mi imaginez un loc mai bun.

capitolul 18

Mike Strother puse deoparte paginile manuscrisului și sorbi din paharul cu limonadă făcută din lămâi stoarse de el. Își luase o zi de pauză de la munca de restaurare a șemineului. În ajun aplicase un strat de lac căruia îi lăsa o zi în plus să se usuce, din cauza umidității. Oricum, asta era explicația pe care i-o dăduse lui Parker.

Dimineață, muncise pe afară. Parker îl văzuse stând în patru labe și săpând pământul din straturile de flori. Mai târziu, măturase pe verandă și spălase geamurile din față. Dar căldura amiezii îl adusese înăuntru, numai bine ca să prepare prânzul pentru prietenul său.

Acesta se apucase de scris – de fapt, de rescris – încă din zori, iar acum era nerăbdător să audă opinia lui Mike.

Îi aprecia părerile chiar și atunci când erau negative. Deși simțea uneori nevoia să-i spună bătrânului

să se ducă dracului cu tot cu criticile lui, când recitea pasajele în dispută dintr-o altă perspectivă își dădea seama că observațiile erau bine fundamentate. Chiar dacă nu era de acord cu ele, ținea cont de intuiția lui Mike atunci când le rescria.

Mike nu se grăbea niciodată să comenteze, indiferent dacă recenzia lui era bună sau rea. Dar când era supărat pe Parker dintr-un motiv sau altul, își reținea comentariile până când acesta i le cerea. Astăzi trăgea de timp mai mult mai oricând, cu scopul de a-l provoca, după cum Parker o știa prea bine.

Numai că și Parker era într-o pasă destul de proastă. Aștepta fără să scoată o vorbă în timp ce Mike răsfoia pentru a doua oară paginile scoțând sunete vagi de dezaprobare, ca un doctor care ascultă plângerile interminabile ale unui ipohondru, și mușcându-și gânditor buza de jos.

Scena continuă cel puțin încă zece minute. Parker ceda primul.

– Vrei, te rog, să traduci mormăielile alea în ceva ce seamănă a limbaj articulat?

Mike îl privi ca și când uitase că se afla acolo, ceea ce Parker știa că era un șiretlic.

– Folosești cuvântul „naiba" și derivatele lui foarte mult.

– Asta este tot? Asta ți-a luat zece minute de gândire adâncă? Asta e esența criticii tale?

– Nu m-am putut abține să observ.

– Tinerii de vârsta lor folosesc acest soi de limbaj. Mai ales în compania altor băieți. De fapt, se întrec între ei ca să vadă cine poate fi cel mai vulgar și mai porcos.

– Eu nu am făcut așa ceva.

– Tu ești o aberație.

Mike se încruntă, dar trecu peste insultă.

– Ai folosit și cuvântul „poponar". Foarte jignitor.

– Garantat, dar în '88 nu se inventase corectitudinea politică. Personajele mele trebuie să fie veridice. Bărbații grosolani și heterosexuali care discută între ei nu sunt sensibili și politicoși atunci când se referă la homosexuali.

- Și la anatomia feminină, se pare.

- Mai ales la anatomia feminină, spuse Parker, ignorând reproșul implicit. Nu folosesc cuvântul cuviincios sau denumirea medicală pentru un act sau o parte a corpului când există o alternativă mai obscenă. Acum că ți-ai exprimat exigențele în legătură cu limbajul vulgar, ce crezi...

- Astăzi n-ai fost la bumbăcărie, nu-i așa?

- Ce legătură are asta cu manuscrisul? pufni Parker.

- Are vreo legătură cu manuscrisul?

- Ești îngrozitor de certăreț. Ai uitat să-ți iei laxativul aseară?

- Schimbi subiectul, Parker.

- Sau limonada aia a fost stropită cu Jack Daniel's?

- Ca să fim mai exacți, *eviți* subiectul.

- Eu? Credeam că subiectul este manuscrisul meu. Tu ai adus vorba despre...

- Maris.

- Despre bumbăcărie.

- Cele două sunt legate între ele. După ce luni în șir ai mers acolo zi de zi, nu te-ai mai dus de când a plecat ea.

- Și?

- Și faptul că nu te-ai mai întors la bumbăcărie nu are nici o treabă cu ce s-a întâmplat acolo între voi în dimineața în care a plecat Maris?

- Nu. Adică da. Vreau să spun... Rahat! Mi-e indiferent ce dracu' pălăvrăgești tu. Parker își încovoie umerii arțăgos. Pe deasupra, nu s-a întâmplat nimic.

- Mersul acolo nu ți-ar trezi amintiri plăcute sau neplăcute? Nu ți-ar aduce aminte de ea? Nu ți-ar aminti de ceva ce a spus ea sau de ceva ce ai spus tu de care ai vrea mai degrabă să uiți?

- Știi ce? Parker își înălță capul și îl privi cu superioritate. Ar fi trebuit să fii femeie.

- Ia să vedem. Numai în cursul acestei conversații ai reușit să mă acuzi că sunt aberant, apoi că beau pe ascuns, că am probleme cu burta, iar acum îmi insulți bărbăția.

- Îți bagi nasul ca o babă care nu are altceva de făcut decât să se amestece în treburile altor oameni.

- Maris este și treaba mea, Parker!

Tonul lui tăios schimbă caracterul conversației și dădu semnalul că aceasta devenise serioasă. Parker se întoarse și privi oceanul. Era calm, o oglindă perfectă în care se reflecta soarele arămiu.

Ca în fiecare zi cam la acea oră, un mic stol de pelicani zbura în formație, exact pe deasupra vârfurilor copacilor, către locul de înnoptat. Parker se întrebă dacă apartenența la un grup atât de strâns unit te îngrădea sau îți dădea un sentiment de siguranță. Fusese atâția ani un singuratic, încât nu-și mai amintea cum era să fii membru al unei familii sau al unei frății universitare sau al oricărei comunități de oameni.

Mackensie Roone era îndrăgit de cititorii din întreaga lume. Stătea pe noptierele și în servietele lor. Îi însoțea la plajă, la toaletă și în mijloacele de transport. Era luat în căzile și în dormitoarele lor. Se bucura de o intimitate deosebită alături de ei.

Parker Evans, pe de altă parte, era cunoscut doar de câțiva oameni și nu era iubit de nimeni. Bineînțeles că asta fusese alegerea lui, și încă una necesară. Totuși, în ultima vreme, începuse să-și dea seama de prețul uriaș pe care-l plătise pentru anii lui de izolare. Cu timpul, se obișnuise să fie singur, dar în ultima perioadă începuse să se simtă singur. Era o diferență. Diferența devenea evidentă în momentul în care îți dădeai seama că nu-ți mai plăcea să fii singur și că-ți plăcea să fii cu altcineva. Era momentul în care însingurarea se transforma în singurătate.

Puse stavilă disperării care-l amenința și se scuză calm față de Mike pentru că-l implicase în complotul lui.

- Știu că te simți responsabil într-o oarecare măsură și te admir că ai conștiință în privința asta.

- Am intrat în jocul cu testul ăsta ridicol la care am supus-o pentru că m-ai rugat tu. Era necesar?

- Probabil că nu, recunoscu Parker cu voce calmă.

- Aș fi putut să-i spun că tu ești Mackensie Roone. Aș fi pretins că mi-a scăpat. Ai fi fost furios pe mine, dar

ți-ar fi trecut. În loc să fac așa, am continuat cu toată șarada asta și mi-e rușine.

– Să nu-ți fie, Mike. Nu ai nici o vină. Eu sunt responsabil pentru tot. De la start până la finiș, de la început până la sfârșit – oricare o fi sfârșitul –, eu sunt partea vinovată aici, nu tu.

– Asta nu mă exonerează întru totul, de vreme ce am participat de bunăvoie.

– Nu, dar asta e tot ce pot face, zise Parker ridicând trist din umeri.

Se scufundară într-o liniște apăsătoare. În cele din urmă Mike își luă ochelarii de citit, reamintindu-i fără să știe prietenului său de Maris și de ochelarii pe care îi purtase ultima oară când o văzuse. Și care putea fi și ultima lor întâlnire, se gândi el.

– Tinerii aceștia par să se fi împăcat pe de-a-ntregul, remarcă Mike în timp ce răsfoia din nou paginile. Nu simt nici o urmă de dușmănie între ei.

– După incidentul cu Hadley, Roark s-a purtat ca și când nu s-ar fi petrecut nimic. A decis să nu permită ca asta să le afecteze prietenia.

– Nobil din partea lui. Și totuși, este încă...

– Acolo, îl întrerupse Parker, completându-i gândul. Ca un semn urât din naștere care strică aspectul feței unui copil altfel frumos. Nici unul din ei nu vrea să recunoască pata de pe prietenia lor. Amândoi privesc dincolo de ea, în speranța că se va estompa treptat și în cele din urmă va dispărea complet, așa cum se întâmplă cu semnele din naștere, astfel încât, până la urmă, nimeni nu-și mai amintește de ele.

– Bună analogie.

– Nu-i așa? S-ar putea s-o folosesc.

– Nu ai precizat care a fost obligația de familie care l-a împiedicat pe Todd să plece odată cu Roark.

– Se vorbește despre asta în următoarea scenă. Roark îi prezintă condoleanțe lui Todd pentru moartea mamei sale. Aceasta nu a vrut să-l îngrijoreze în ultimele luni dinaintea absolvirii facultății, cruciale pentru el, așa că nu i-a spus că fusese diagnosticată cu un cancer care avansa rapid. Participase la ceremonia de absolvire, dar

fusese un efort pentru ea. Terapia pe care o urmase o slăbise și, din nefericire, nu avusese nici un efect asupra bolii. Astfel încât, în loc să plece în Florida, Todd se dusese acasă și rămăsese cu ea până când murise.

- Ce sacrificiu, mai ales dacă te gândești ce reprezenta pentru el mutarea în Key West.

- Scutește-mă cu laudele, replică sardonic Parker. Mai departe spune... Stai, lasă-mă să-ți citesc. Răscoli printre paginile cu note răspândite pe masa lui de lucru până când o găsi pe cea pe care o căuta. „Todd îi mulțumește lui Roark pentru condoleanțe" și așa mai departe, apoi: „De fapt, moartea ei a fost foarte convenabilă". Pe bună dreptate, Roark e șocat. Todd adaugă: „Nu fac decât să fiu sincer". „Crudă sinceritate", îi spune Roark. Todd ridică nepăsător din umeri. „Poate, dar cel puțin nu sunt ipocrit. Îmi pare rău că s-a dus? Nu. Moartea ei mă lasă complet lipsit de obligații și de griji. Liber. Acum nu mai trebuie să mă gândesc decât la mine. Nu trebuie să dau socoteală nimănui. Nu trebuie decât să scriu."

Mike înțelese.

- Deci în partea care urmează nu se mai poartă cu mănuși.

- Dacă prin asta înțelegi că va fi dezvăluit adevăratul caracter al lui Todd, nu. Nu în întregime. Totuși, începem să detectăm crăpături în fațadă.

- În același fel în care adevăratul caracter al lui Noah Reed ți s-a dezvăluit când v-ați mutat la Key West. Puțin câte puțin.

Parker simți cum i se încordau mușchii feței, așa cum se întâmpla întotdeauna când mintea lui se concentra asupra lui Noah.

- Lui Roark îi ia doar câteva capitole să vadă cum este cu adevărat așa-zisul lui prieten. Mie mi-a luat câțiva ani. Și atunci a fost prea târziu.

Își privi lung picioarele pentru câteva clipe, apoi, străduindu-se să dea uitării acele amintiri urâte, reluă lectura notițelor.

- În următoarea scenă apare și profesorul Hadley.

Mike își mai turnă un pahar cu limonadă, după care se lăsă pe spate în fotoliu, numai ochi și urechi.

- De fapt, Todd aduce în discuție subiectul, îi explică Parker. Afirmă că este minunat că au reușit să schimbe radical situația. Spune că, dacă nu i-ar fi jucat acea festă lui Roark, era posibil ca relația lor actuală cu profesorul să nu fi fost atât de solidă. Spune că Roark ar trebui să-i mulțumească de ce a făcut. Roark nu este gata să meargă atât de departe, dar admite că, pe termen lung, lucrurile s-au desfășurat în folosul lor. Parker făcu o pauză. Această conversație are rolul de a informa cititorul că profesorul Hadley văzuse niște perspective atât de promițătoare la acești tineri talentați, încât se oferise să le recenzeze lucrările chiar și după ce nu-i mai erau studenți.

- Foarte generos din partea lui.

- Nu este complet altruist, zise Parker încruntat. Am plănuit un capitol scris din punctul lui de vedere, în care cititorul află că-i pregătește pe acești doi tineri scriitori pur și simplu din cauză că le recunoaște talentul și vrea să-l vadă șlefuit și rafinat, iar apoi publicat și împărtășit unui public larg.

- Simt că urmează un „totuși".

- *Totuși*, n-ar însemna o nestemată în coroana lui dacă ar fi descoperitorul următoarei generații de romancieri reprezentativi?

- Cu alte cuvinte, e un ticălos bătrân și oportunist.

- Toată lumea este oportunistă, Mike, râse Parker. Toți. Fără excepție. Doar gradul de oportunism îi deosebește pe unii de alții. Cât de departe ești dispus să mergi pentru a obține ceea ce îți dorești? Unii abandonează devreme. Cedează, sau se îndreaptă în altă direcție, sau pur și simplu decid că drumul respectiv nu merită riscurile și costurile implicate. Dar alții... Cu ochii în tavan, murmură: Ca să obțină ceea ce își doresc, alții sunt dispuși să facă orice. *Orice*. Pot trece dincolo de orice este legal, cuviincios sau moral atâta timp cât își pot atinge scopul.

Mike păru gata să facă o remarcă asupra acestui fragment filosofic, dar se răzgândi și-i puse o întrebare mai puțin incendiară.

- Vrei să dai atât de multă importanță unui personaj secundar?

- Adică lui Hadley? Este important pentru acțiune.

- Este?

- Categoric. Trebuie să pun la punct chestia asta.

Mike clătină din cap, aparent preocupat de alt gând. Se scurse o jumătate de minut. În cele din urmă, Parker îl întrebă ce-l frământa.

- Ritmul? Dialogul? Descrierea apartamentului din Key West e prea stufoasă, sau insuficientă?

- Stripteusa brunetă de pe acoperiș...

- Mary-Catherine.

- Este fata...

- ... din prolog care-i însoțește pe barcă. Amintește-ți, unul dintre băieți îi ia sutienul și-l flutură deasupra capului înainte de a ieși din port. Așa că e foarte important ca cititorul să știe că e genul de fată prietenoasă și jucăușă. Sunt mai multe despre ea într-o scenă viitoare.

- Este o fată bună, Parker.

- Stripteusa cu fundul în formă de inimă?

Mike îi aruncă o privire acră.

Parker înjură în barbă. Mike era hotărât să discute despre Maris, iar când lui Mike îi intra în cap să discute ceva, continua să aducă vorba despre asta până când ajungeau să discute.

Își puse notele la loc pe masa de lucru, știind prea bine că trebuia să-i dea satisfacție prietenului său ca să-și poată vedea de treabă în restul după-amiezii.

- Înainte de orice, Maris este femeie, nu fată. Și a spus cineva că nu este bună? Eu nu. M-ai auzit pe mine vreodată afirmând că nu e fată bună? Spune „te rog", „mulțumesc", își pune șervetul în poală la masă și își acoperă gura când cască.

- Recunoaște, îl mustră Mike. Nu este cum te-ai așteptat.

- Nu. Este mai înaltă cu câțiva centimetri. Cum îl aștepta o nouă dojană, își desfăcu larg brațele. Ce naiba

vrei să spun? Că nu e snoaba pe care o credeam? Bine, nu este.

- Te așteptai la o fată bogată răsfățată.
- O ticăloasă perfectă.
- Agresivă și nesuferită.
- Dominatoare.
- Care o să dea buzna aici, tulburându-ne pacea și încercând să ne intimideze cu rafinamentul ei artificial și superioritatea newyorkeză. În loc de asta, Maris este... păi, tu știi mai bine decât mine cum este. Ca și când atunci îi venise ideea, bătrânul continuă: Oricum, ne-a impresionat, nu-i așa?

Într-adevăr, numai că într-un mod mai delicat, mai feminin decât se așteptase Parker. Aruncă o privire vazei de pe măsuța de cafea. Maris adunase rămurele de caprifoi în timpul unei plimbări matinale și îi ceruse voie să le pună în apă. „Doar ca să înveseleăscă puțin încăperea", spusese.

Mike, prins în mrejele ei în așa măsură încât parcă se prostise, răscolise toată bucătăria până când găsise un vas potrivit. Câteva zile, buchetul de flori sălbatice umpluse solariul cu un miros îmbătător. Acum arăta sinistru. Florile erau ofilite, apa era tulbure și puțea. Parker nu-i ceruse însă lui Mike să-l ia de acolo, iar Mike nu-și asumase sarcina de a goli vasul. Era o amintire rămasă de la ea pe care nu erau destul de pregătiți s-o abandoneze.

Scoicile pe care le adunase de pe plajă se aflau încă pe măsuța pe care le înșirase ea. Când le adusese, era cu picioarele goale și pline de nisip. Lăsase urme pe dalele de piatră, pe care insistase să le șteargă singură.

Planta lui pe moarte își revenise pentru că Maris o mutase într-un loc mai bun și o udase atât cât trebuia, nu mai mult.

Revistele de modă pe care le răsfoise în timp ce el lucra la roman încă stăteau pe fotoliul ocupat de ea ultima oară.

Pernuța tivită cu ciucuri împrejur era cea pe care o ținuse la piept în timp ce-l asculta citindu-i un fragment din manuscris.

Oriunde s-ar fi uitat, exista o urmă a ei.

– Este o femeie inteligentă, spuse Mike. A dovedit-o. Deșteaptă, dar sensibilă.

Vorbea cu voce scăzută, ca și când i-ar fi simțit spiritul în încăpere și nu voia să-l alunge. Lucru care-l enerva pe Parker mai tare decât dacă ar fi zgâriat o tablă de scris cu unghiile. Se purtau ca niște proști. Și el, și Mike. Doi proști sentimentali.

Și oricum, de unde ideea că încăperea avea nevoie să fie înveselită puțin? Lui îi plăcuse destul de mult așa cum era și înainte ca Maris Matherly-Reed să-și facă apariția în ușă.

– Nu te lăsa aburit, Mike. O face pe sensibila pentru că vrea o carte de la mine.

– O carte. Nu profit. Nu cred că-i pasă dacă *Invidia* va aduce editurii vreun bănuț. Îi place cum scrii.

Parker ridică din umeri nepăsător, dar în sinea lui era de acord. În ciuda târguielii, Maris păruse mult mai interesată de evoluția narațiunii decât de potențialul câștig pe care i l-ar fi adus romanul.

– Este și autoironică. Îmi place chestia asta la oameni. Văzând privirea suspicioasă a lui Parker, Mike adăugă: Nu mai e nevoie să amintesc că este și frumoasă.

– Atunci de ce amintești?

– Deci ai observat?

– Ce, crezi că pe lângă faptul că sunt olog sunt și orb? Da, îți face bine să te uiți la ea. Până la urmă însă, nu era o surpriză. Îi văzusem poza în articolul din revistă.

– Fotografia o dezavantajează.

– Mă așteptam să fie atrăgătoare. Noah nu s-a întâlnit niciodată cu fete urâte, nu din câte știu eu. Cum Mike se abținu să comenteze, Parker continuă: Știi ceva? Mă bucur că este frumoasă. Chiar mă bucur. O să-mi placă și mai mult să fac ceea ce am de gând să fac.

– Ce ai de gând să faci?

– Știi că nu vorbesc despre un complot decât atunci când am pus pe hârtie cel puțin o parte din el. Va trebui să-ți folosești imaginația.

– Iar tu te vei folosi de Maris.

– Al dracului de corect. Și dacă nu ești de acord cu limbajul meu, astupă-ți urechile. Parker își șterse o broboană de sudoare de pe frunte. Aparatul de aer condiționat mergea, și atunci de ce naiba era atât de cald? Se răsti: Acum putem, te rog, să încheiem această discuție? Am de lucru.

Mike își termină liniștit paharul cu limonadă, apoi frunzări iarăși paginile manuscrisului. În cele din urmă se ridică în picioare, traversă încăperea spre Parker și îi dădu foile.

– Începe să se lege.

– Nu te întrece cu laudele, spuse prietenul său pe un ton glumeț. S-ar putea să mi se urce la cap.

În drum spre ieșire, Mike se opri.

– Poate că ar trebui să-ți reconsideri motivația.

– Motivația personajelor mele mi-e perfect clară.

Bătrânul nici măcar nu catadicsi să se întoarcă și să-l privească în ochi pe Parker când spuse:

– Nu mă refeream la personajele tale.

capitolul 19

– Asta este încăperea mea preferată. Maris se desfăta în confortul biroului de acasă al tatălui ei, unde își beau cocktailurile.

În ultima clipă, Noah trebuise să se consulte cu managerul de contracte asupra unei clauze în dispută, așa că o îndemnase să se ducă la Daniel înaintea lui. Asta n-o deranjase, căci, de când se întorsese din Georgia, nu apucase să-și vadă tatăl între patru ochi.

– Și eu o prefer, spuse Daniel. Petrec mult timp aici, dar îmi place și mai mult când ești și tu cu mine.

– Nu ai fost mereu așa, râse Maris. Îmi amintesc de momentele când veneam aici sperând să te conving să-ți lași lucrările pe care le aduseseși cu tine acasă. Eram o pacoste.

Zâmbiră amândoi, dar după câteva momente chipul lui Daniel se întunecă.

– Mi-ar plăcea să pot retrăi acele vremuri, Maris. Dacă aș putea, aș petrece mai mult timp patinând în parc sau jucând Monopoly cu tine. Regret că am ratat o grămadă de prilejuri.

– Nu am fost lipsită de prea multe, tati. De fapt, n-am fost privată de nimic. Și mai ales de tine.

– Ești mult prea generoasă, dar îți mulțumesc că spui asta.

Era melancolic, își dădu Maris seama. Fusese foarte bucuros să o vadă, dar veselia lui nu părea prea sinceră. Ciondănelile lui comice cu Maxine păreau forțate. Zâmbetele lui nu erau reale, ci prefăcute, roadele unor eforturi vizibile.

– Tati, nu te simți bine? S-a întâmplat ceva?

El menționă înmormântarea lui Howard Bancroft.

– Are loc mâine-dimineață.

Maris dădu din cap compătimitor.

– Howard nu era numai avocatul corporației, ci și un prieten bun și de încredere.

– O să-mi lipsească. Tuturor din orașul ăsta o să le fie dor de el. Nici în ruptul capului nu pot să pricep ce l-a împins să facă un asemenea gest.

Tristețea lui Daniel era absolut firească, dar Maris avea impresia că sinuciderea lui Bancroft era singurul lucru care-l apăsa. Foarte posibil, starea lui sufletească constituia o reacție la starea ei. Nici ea nu era tocmai veselia întruchipată în acea seară, însă găsea două motive pentru dispoziția ei proastă. În fine, două persoane răspunzătoare. Noah și Parker. Explicația lui despre ședința cu cei de la WorldView fusese plauzibilă, Daniel chiar verificase. Totuși, o irita faptul că nu-i spuseseră un lucru de importanță vitală pentru viitorul firmei Matherly Press.

Dacă ar fi chemat-o altfel, funcția ei în conducerea companiei ar fi impus să fie ținută la curent. Relațiile lor personale nu ar fi trebuit să fie un factor. Ca vicepreședintă a corporației, avea dreptul să fie informată în legătură cu faptul că Blume trișase. Ca soție, avea dreptul la respectul soțului ei. Asta o înfuriase de fapt: indiferența pe care o arătase Noah față de supărarea ei.

O tratase ca pe un copil care poate fi îmbunat cu o acadea sau ca pe un animăluț căruia poți să-i câștigi încrederea cu o mângâiere pe cap. Platitudinile lui fuseseră recitate ca dintr-o carte. *Sfaturi despre căsnicie pentru nuli*, lecția trei: Cum să te cerți în mod constructiv. Felul în care o împăcase fusese mai umilitor decât jignirea inițială. Atât de puțin o cunoștea, încât să creadă că putea să dezamorseze situația cu o lingușire?

– Maris?

Ridică privirea și-i zâmbi cu tristețe tatălui său.

– Eram cu gândurile aiurea?

– Numai la mii de kilometri.

– Scuză-mă. Am multe pe cap.

– Vrei să-mi mai pui un pahar, te rog? Când Maris ezită, el făcu un semn cu mâna, iritat. Știu, știu. Crezi că beau prea mult. Apropo, sfatul pe care mi l-a dat Noah ca între bărbați era foarte transparent. Evident venea de la tine.

– Îmi fac griji că trebuie să urci scările după ce bei câteva pahare, asta-i tot. Ești un pic cam nesigur pe picioare ca să faci asta.

– Dacă mă îmbăt în seara asta, poți să mă cari în spinare pe scări, ce zici?

Îl puse la punct cu o privire, apoi traversă încăperea ca să ia paharul și se duse cu el la bar.

– Dacă tot ești acolo, de ce nu-ți mai pui și tu unul? o îndemnă. Cred că ți-ar prinde bine.

Îi turnă lui încă un scotch, iar ei își mai puse un pahar de Chardonnay.

– De ce? îl întrebă.

– De ce cred că ai nevoie de un sprijin alcoolic în seara asta? Fiindcă arăți ca și când ți-ar fi fugit cățelul de acasă.

Așa era. Avea o uriașă senzație de irosire. Refuzase să pună punctul pe „i"și să dea un nume acestei senzații, dar în adâncul sufletului îi știa numele: Parker Evans.

Se așeză din nou și, în timp ce Daniel își reumplea metodic pipa, își lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Trecu în revistă colecția vastă de ediții princeps

rare, legate în piele. Erau aliniate meticulos pe rafturile unui dulap masiv cu uşi strălucitoare de sticlă. Nu se putu abţine să nu compare această bibliotecă ordonată şi costisitoare cu rafturile lui Parker, pe care cărţile stăteau înghesuite şi puse la întâmplare. Sesiză diferenţa dintre mobilierul şi accesoriile scumpe din acea încăpere şi scaunele de răchită şi pernele îmbrăcate în creton din veranda închisă a lui Parker. În această încăpere era un şemineu din marmură de import, care fusese recuperat dintr-un palat italian. Poliţa de lemn de deasupra căminului din casa lui Parker fusese sculptată de un sclav pe nume Phineas. Şi îşi dădu seama că, oricât ar fi iubit casa aceea, încăperea aceea şi amintirile îndrăgite din copilărie pe care i le evoca, îi era dor de insula St. Anne şi de casa lui Parker, cu podelele ei din esenţă tare, care scârţâiau la fiecare pas, şi de micuţa cabană de oaspeţi, unde se simţise atât de bine.

Îi era dor de zăngănitul lui Mike în bucătărie şi de ţăcănitul tastelor atunci când Parker scria la calculator, în felul lui rapid, cu două degete. Îi era dor de tărăboiul bizar de armonios al cicadelor, de foşnetul îndepărtat al valurilor înspumate care se spărgeau pe plajă, de mireasma caprifoiului, de atingerea brizei sărate, atât de grea încât o simţea pe piele ca pe un veşmânt, şi... de Parker. Îi era dor de Parker.

– Te gândeşti la el? o întrebă Daniel cu blândeţe, întrerupându-i reveria. Din cauza lui eşti tristă?

– Tristă? Nici vorbă, spuse scuturând ferm din cap. Dacă sunt furioasă? Da. Dacă-mi vine să-l strâng de gât? Categoric. Este provocator în toate, începând de la felul în care îşi abordează profesia. Rareori acceptă o sugestie sau o critică fără ca mai întâi să înceapă o dispută, care în mod invariabil devine aprigă. Stă ascuns în casa aia, pe insulă. Deşi casa şi insula sunt fermecătoare, le foloseşte ca pe un refugiu. Ar trebui să iasă, să fie printre oameni. De obicei, un scriitor se foloseşte de orice prilej ca să-şi promoveze opera. Nu şi el. O, nu. Adoptă atitudinea aia superioară şi pretinde că este deasupra tuturor acestor lucruri, dar eu ştiu că nu-i aşa. Motivul pentru care rămâne un singuratic este infirmitatea

de care suferă. A, tati, nu ți-am spus? Este țintuit într-un scaun cu rotile. Nici eu nu am știut până n-am ajuns acolo. La început am fost șocată, pentru că atunci când am vorbit cu el la telefon n-am avut nici un indiciu că ar fi în vreun fel neputincios, decât în privința bunelor maniere. M-a luat complet prin surprindere. Dar, după o vreme... nu știu, tati, e ciudat. Acum, când mă uit la el, nici măcar nu văd scaunul cu rotile.

Se opri, reflectând o clipă asupra acestei afirmații, și își dădu seama că era profund adevărată. Nu mai vedea scaunul sau infirmitatea lui Parker și se întreba în ce moment se întâmplase acest lucru. Peste un moment reluă:

– Presupun că forța personalității lui face ca infirmitatea să pară nu doar neimportantă, ci de-a dreptul invizibilă. Stăpânește limba cu o măiestrie uimitoare. Până și vocabularul lui – uneori obscen, alteori necizelat – este impresionant. Are un simț al umorului diabolic, deși adesea indecent. Și mai poate fi îngrozitor de morocănos, dar bănuiesc că are tot dreptul. Oricine în situația lui ar fi plin de resentimente. Vreau să zic că e tânăr, în floarea vârstei, așa că este de înțeles și scuzabilă virulența lui provocată de faptul că este țintuit într-un scaun cu rotile. Este foarte conștient de infirmitatea lui, dar n-ar trebui. Oamenii, mai ales femeile, l-ar găsi atrăgător indiferent de felul cum arată picioarele lui. Nu e... nu e chiar frumos, dar... are un... cred că poți să-i spui magnetism animalic. Simți cum radiază din el energie chiar și atunci când stă liniștit. Când vorbește cu tine, ești atras imediat în adâncul ochilor lui. Intensitatea cu care îți captează atenția îi compensează infirmitatea. Să nu-ți imaginezi însă că e slab, fiindcă nu e. De fapt, este foarte puternic. Mâinile lui sunt...

Mâinile lui. Când îi ținuseră capul ca s-o sărute. Când îi încolăciseră coapsele, ținând-o nemișcată lângă scaunul lui cu rotile. Atunci le simțise incredibil de puternice și autoritare. Și totuși, alteori, ca atunci când îi trăsese o frunză din păr, atingerea lui fusese ușoară și îndemânatică, jucăușă chiar. Când ea luase o cochilie de scoică în palmă ca să i-o arate, el urmărise delicat

cu degetul desenul în spirală, ca și când s-ar fi temut să n-o zdrobească.

– Nici unei femei n-ar avea de ce să-i fie teamă la atingerea lui. Este cel mai complex individ pe care l-am cunoscut în viața mea. Extrem de talentat. În minte îi apăru chipul lui Parker, și se auzi spunând: Și foarte furios. Foarte furios. O simți în scrisul lui. Chiar și atunci când este relaxat și glumește cu Mike i se simte furia. Zâmbetele lui sunt tulburătoare. Au în ele ceva crud, și e păcat, căci nu cred că el ar putea să fie crud dacă n-ar exista furia asta. Este mereu prezentă, chiar la suprafață. Într-un pasaj din roman descrie furia lui Roark față de Todd. O asemuiește cu un șarpe care se strecoară printr-o apă întunecoasă și liniștită fără să iasă vreodată la suprafață, fără să se arate vreodată, dar mereu prezent, tăcut, sinistru și mortal, pândind să-i otrăvească pe amândoi. Probabil că este furios pur și simplu pentru că este țintuit într-un fotoliu cu rotile. Dar eu simt că este ceva... ceva, nu știu ce... ceva ce-mi scapă, ca și când ar mai fi încă un secret care urmează să iasă la lumină. Maris râse încetișor. Nu-mi închipui ce-ar putea să fie. M-a copleșit cu atât de multe surprize, și nu toate frumoase. Luă o înghițitură de vin și ridică din umeri a neputință: E cel mai bun răspuns pe care-l pot da întrebării tale.

Daniel o studie gânditor, continuând să-și îndese pipa cu tutun. O aprindea rareori. Îi plăcea doar această activitate cu caracter de ritual. Avea ceva de făcut în timp ce-și aduna ideile. Când în cele din urmă vorbi, tonul său era de un calm desăvârșit:

– Maris, întrebarea mea se referea, de fapt, la Noah.

Ea roși, stingherită. Cinci minute bătute pe muchie trăncănise despre Parker.

– O... ah, păi... se bâlbâi ea. În fine, n-aș spune că sunt tristă din cauza lui Noah, dar m-a nemulțumit întâlnirea lui cu cei de la WorldView. Am fost încă și mai supărată că a preferat să nu mi-o menționeze.

Daniel puse pipa deoparte și luă paharul. Contemplând conținutul de culoarea ambrei, întrebă:

– Noah ți-a spus că a avut o întrevedere cu Howard în după-amiaza în care s-a sinucis?

Felul în care tatăl ei rostise acele vorbe o făcu să se crispeze.

– A pomenit ceva.

– A avut loc doar cu vreo două ore înainte ca Howard să-și pună capăt zilelor.

Lui Maris îi pieri cheful de vin. Puse paharul de cristal pe masa din colț și își șterse palmele de umezeală, sau poate de transpirație.

– De ce s-au întâlnit?

– Conform lui Noah, Howard îl chemase să-i arate versiunea finală a unui contract între noi și unul dintre partenerii noștri din străinătate. Noah a aprobat textul cu unele modificări și asta a fost tot.

Asta-i spusese și ei Noah.

– Ai...? Își drese glasul și începu din nou. Ai vreo îndoială?

– Nu am nici un motiv. Deși... Maris aștepta cu sufletul la gură ca el să continue. Secretara lui Howard mi-a spus că a fost ultima întrevedere din ziua aceea, iar apoi, când a plecat de la birou, nu era în apele lui.

– Mai exact?

– Părea tulburat. Cred că vorbele ei au fost „extrem de supărat". Daniel luă o înghițitură de whisky. Sigur, probabil că cele două evenimente nu au legătură unul cu altul. E posibil ca Howard să fi fost supărat din mai multe motive, ceva din viața lui personală, fără nici un raport cu Matherly Press sau cu Noah.

Dar tatăl ei nu credea așa ceva. Dacă ar fi crezut, acum nu ar mai fi avut discuția asta.

– Tati, crezi că...

– Perfect. Văd că ați început fără mine. Noah deschise ușa dublă și dădu buzna înăuntru. Scumpo, îmi cer iertare din nou că te-am făcut să vii singură. Se aplecă și o sărută pe Maris, apoi plescăi, de parcă ar fi vrut să vadă ce gust aveau buzele ei. Bun vin.

– Chiar este. Foarte. Maris se ridică și se îndreptă spre bar, încercând să ascundă de cei doi bărbați, dar și de ea însăși faptul că-i tremurau genunchii. Îți pun și ție.

- Mulțumesc, dar mai degrabă aș bea ce bea Daniel. Cu gheață. A fost una dintre zilele alea.

Noah traversă încăperea ca să dea mâna cu socrul lui, apoi se așeză pe canapeaua mică, punând un braț pe după umerii lui Maris în timp ce ea îi întindea paharul.

- Noroc! Luă o înghițitură, apoi îi informă: Maxine mi-a spus să vă anunț că cina o să fie gata în zece minute.

- Sper că friptura ei înăbușită nu-i tot așa de uscată ca data trecută, bombăni Daniel.

- Friptura ei înăbușită nu e niciodată uscată, spuse Maris, întrebându-se cum puteau să discute lucruri atât de banale când cu doar câteva clipe mai înainte subiectul fusese sinuciderea inexplicabilă a unui om.

- Uscată sau nu, eu am s-o devorez, promise Noah. Sunt lihnit.

„Sigur, evenimentele probabil că nu au legătură unul cu altul." Se agăța de spusele tatălui ei, vrând cu disperare să le creadă. Vorbeau despre Noah. Soțul ei. Bărbatul de care se îndrăgostise, bărbatul pe care încă-l iubea. Noah. Bărbatul lângă care dormea în fiecare noapte. Bărbatul cu care voia să aibă copii. Îi puse o mână pe coapsă, iar el, fără măcar să facă o pauză în conversația cu Daniel, îi acoperi mâna cu a lui, apăsând ușor, plin de afecțiune, într-un gest distrat, conjugal, liniștitor.

Cina era delicioasă, iar friptura înăbușită corespundea standardelor de excelență ale lui Maxine.

Când fu servită tarta cu lămâie, Daniel căsca. De îndată ce Maxine strânse farfuriile de desert, se scuză în fața musafirilor.

- Rămâneți și savurați încă o ceașcă de cafea, îi îndemnă, ridicându-se de pe scaun. Dar eu ar trebui să mă retrag. Mă scol devreme mâine ca să mă duc la înmormântarea lui Howard. Nu pot să spun că abia aștept.

- Și eu trebuie să vă spun noapte bună, tati. A fost o zi lungă și obositoare. Când se îndreptau spre ușă, Maris rămase în urmă, oprindu-l pe Noah. Își puse mâinile

pe reverele sacoului lui și se ridică pe vârfuri să-l sărute tandru pe buze. Cred că o să mă duc acasă înaintea ta.

El o apucă de talie și o trase mai aproape.

– Credeam că eu și cu tine avem niște planuri pentru seara asta, ceva mai târziu.

– Așa e. Dar vreau să te rog să-mi faci un serviciu. Vrei, te rog, să-l ajuți pe tati să se culce? Știu că nu e casa ta...

– Nu mă deranjează deloc.

– E foarte irascibil când vine vorba despre echilibrul lui, și deja am adus în discuție o dată subiectul în seara asta. Ți-aș fi recunoscătoare.

– E ca și rezolvată, scumpa mea. Vin imediat după aceea.

La ușă, Maris își aminti chipurile că voia să ia o agendă veche cu adrese din dormitorul ei de la etajul al treilea.

– Trebuie să o caut. Nu știu exact unde am lăsat-o.

Noah se oferi să o aducă el și-i propuse să o ia înainte. Nu era sigură că Daniel se lăsa păcălit de mica lor comedie, dar intră în joc. După ce-și spuseră noapte bună, Daniel o îmbrățișă strâns, apoi o depărtă de el și o privi intens în ochi, parcă încercând să descifreze gândurile tulburătoare din spatele lor.

– Vreau să știu mai multe despre această carte nouă și despre omul complex care o scrie.

Amintindu-și cum trăncănise minute în șir despre Parker, Maris roși din nou.

– Am prețuit întotdeauna sfaturile tale, tati. Îți trimit mâine un exemplar prin curier. O să ne întâlnim pe la mijlocul săptămânii ca să-l discutăm.

Daniel îi strânse mâna cu o afecțiune care îi trezi dorința de a se cuibări în poala lui așa cum făcea când era mică, căutând alinare și încredințarea că totul avea să fie bine, că toate grijile ei erau inutile și că nu exista nici un motiv pentru neliniștea aceea nedefinită care o chinuia. Dar bineînțeles că nu putea. Nu mai avea vârsta la care să i se cațăre în poală, iar toate simțămintele ei erau cele ale unei femei, nu ale unui copil. Nu i le putea împărtăși.

Tatăl ei se dădu deoparte, iar Noah se apropie s-o îmbrățișeze.

- Daniel pare cam trist în seara asta, îi șopti. După ce se bagă în pat, mă gândesc să-i propun să bem împreună un brandy, înainte de culcare.

- Foarte bine, dar să nu stai mult. O să te aștept.

Maris nu se duse direct acasă. Nu avusese nici o clipă intenția asta. Faptul că-l folosise pe tatăl ei ca pion doar ca să-l întârzie pe Noah o făcu să se simtă vinovată, dar numai puțin. Nu i-ar fi mințit dacă n-ar fi vrut să se elibereze de îndoielile care o copleșiseră și nu-i mai dădeau pace.

Luă un taxi până în centru, la apartamentul din Chelsea. Când ajunse, inima îi bătea cu putere, dar nu din cauza scărilor abrupte. Era surescitată în legătură cu ce ar fi putut găsi acolo. Descuie ușa cu cheia pe care o avea din seara petrecerii-surpriză și, amintindu-și unde era întrerupătorul, aprinse lumina. Aerul condiționat bâzâia încetișor, dar în rest, era liniște. Observă că pernele de pe canapea păreau proaspăt înfoiate. Se duse spre bucătărie și văzu chiuveta uscată, fără nici o pată. Nu erau vase în mașina de spălat, nici măcar un pahar. Coșul de gunoi de sub chiuvetă era gol, cu sacul de plastic nou și neatins. Serviciile vreunei menajere? Noah nu pomenise că ar fi angajat pe cineva pentru curățenie, dar asta nu însemna că n-o făcuse.

Se întoarse în living, după care se îndreptă spre încăperea amenajată ca birou. Cu mâna pe clanță, se opri și spuse o rugăciune, deși n-ar fi putut să precizeze exact de ce se ruga. Deschise ușa cu putere. Trecu în revistă totul dintr-o singură privire, apoi, descurajată, se sprijini moale de cadrul ușii.

Camera arăta exact cum o lăsaseră în seara aceea. Nimic nu fusese deranjat sau schimbat. În coșul de gunoi nu erau ghemotoace de hârtie, nici lucrări de referință cu pagini însemnate, nici notițe lipite de ecranul computerului sau mâzgălite pe carnețele cu foi liniate. Știa cum trebuie să arate masa de lucru a unui scriitor. Probabil că a lui Parker l-ar fi trimis direct la terapie pe un suferind de tulburări obsesiv-compulsive. Era

plină de notițe pătate de cafea, creioane roșii cu vârfurile complet tocite, carnețele ticsite cu idei și scheme și mâzgăleli, dosare cu marginile îndoite și zdrențuite, piramide instabile cu materiale de referință și agrafe de hârtie deformate în timpul perioadelor de concentrare chinuitoare. Cu toate astea, dacă cineva atingea sau lua un singur lucru de pe biroul lui, Parker l-ar fi mâncat pe intrus. Știa cu precizie locul fiecărui obiect și voia ca totul să fie lăsat așa cum fusese. Mike nu avea voie să facă curat în zona aceea, ca și când dezordinea ar fi contribuit la creativitatea scriitorului.

Spațiul de lucru al lui Noah era imaculat. Deși, la o privire mai atentă, Maris observă că pe tastatură se depusese un strat de praf. Tastele nu fuseseră atinse niciodată.

Nu-i bătea inima tare în clipa aceea. De fapt, o simțea ca pe o piatră în piept. Stinse lumina și ieși din apartament. Încuie cu conștiinciozitate ușa după ea, deși habar nu avea de ce o făcuse. Înăuntru nu exista absolut nimic de valoare pentru ea.

Coborî treptele din față ale clădirii cu mișcări lente, absorbită de gânduri. O îngrozea perspectiva confruntării inevitabile cu Noah. Când avea să se întoarcă de la Daniel, probabil spera ca soția lui cea docilă să-l aștepte acasă, dornică și gata să facă dragoste cu el. În mod deliberat exact asta-l făcuse să creadă. Îl făcuse să creadă că era maleabilă precum lutul cald, credulă, înțelegătoare până la inconștiență, iar el se lăsase păcălit cu ușurință, pentru că exact asta fusese ea până de curând.

Noah își închipuia că cearta lor legată de WorldView era un episod uitat, că Maris nu punea la îndoială natura întâlnirii lui cu Howard Bancroft, că nu avea nici un motiv să se îndoiască de el când îi spunea că se reapucase de scris. Greșea însă. Când ajunse pe stradă, remarcă un pasager coborând dintr-un taxi, la câteva imobile distanță. Nu se așteptase să aibă norocul de a găsi un taxi așa de repede, așa că ridică mâna să-i facă semn șoferului.

Imediat ce își încasă plata, acesta parcurse distanța scurtă până la colț, unde îl aștepta Maris. Numai

că ea nu se mai uita la mașină, ci îl urmărea pe bărbatul care coborâse mai devreme cum urca sprinten scările unui alt imobil de gresie cărămizie și intra cu un aer de familiaritate, de parcă ar fi locuit acolo.

Maris lăsă încet brațul în jos, dându-și seama de-abia atunci că îl ținuse ridicat tot timpul, și îi făcu semn șoferului de taxi să meargă mai departe. Cu un mers sprinten, parcurse rapid distanța până la celălalt imobil. Era la fel de bizar ca și cel pe care abia îl părăsise. Nu exista portar sau orice altă formă de securitate care s-o împiedice să intre în hol. Verifică cutiile poștale. Toate erau inscripționate cu un nume, mai puțin una. Ori apartamentul era vacant, ori locatarul de la 2A primea corespondența la altă adresă. Urcă treptele în fugă, dar se apropie de ușa apartamentului 2A cu un calm surprinzător. Bătu cu putere, cu ochiul lipit de vizor, știind că probabil cineva se uita de pe partea cealaltă.

Nadia Schuller deschise ușa. Era îmbrăcată pentru o seară romantică, doar cu un halat de mătase, care părea că fusese legat în talie în grabă. Nu avu nici măcar bunul-simț să se prefacă rușinată sau alarmată. Se dădu un pas înapoi ca să deschidă ușa mai larg, cu o expresie de amuzament arogant pe chip. Privirea lui Maris trecu pe lângă ea, spre Noah care venea dintr-o încăpere alăturată, probabil bucătăria, cu câte un pahar de băutură în fiecare mână. Nu pierduse vremea, era în cămașă, își scosese sacoul și cravata. Văzând-o, se opri brusc.

- Maris.

- Sper că povestea asta n-o să se transforme într-o farsă ca alea din filmele cu Ronald Reagan, comentă Nadia.

Maris o ignoră. Nadia nu conta. Singurul lucru semnificativ pentru ea era prostul gust al lui Noah în materie de amante. Nadia nu merita nici disprețul ei, pe care-l îndreptă cu totul spre bărbatul cu care se căsătorise cu mai puțin de doi ani în urmă.

- Noah, nu te obosi să te scuzi sau să-mi explici, chiar dacă asta intenționai să faci. Ești un mincinos și un soț

adulter şi vreau să pleci din viaţa mea. Să dispari. Imediat. O s-o pun pe Maxine să vină să-ţi împacheteze lucrurile, deoarece nu suport gândul că aş putea să le ating eu. Poţi să aranjezi cu portarul ca să vii să le iei când nu sunt eu acolo. Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

Se răsuci şi coborî în fugă scările, trecu prin holul mic, sări pe treptele de la intrare şi apoi pe trotuar. Nu plângea. Ochii îi erau uscaţi. Nu simţea furie, tristeţe sau nefericire. În realitate se simţea descătuşată, cu inima uşoară. Nu avea sentimentul că lăsase ceva în urmă, ci mai degrabă că mergea într-o direcţie clară.

Nu ajunse prea departe. Noah o apucă de braţ de la spate şi o răsuci brutal. Îi zâmbi, dar era un zâmbet rece şi înfricoşător.

- Măi să fie, Maris! Deşteapta de tine.

- Dă-mi drumul! Se strădui să-şi elibereze braţul, dar el nu cedă deloc. Ba mai mult, degetele i se strânseră şi mai tare în carne. Ţi-am zis să-mi dai....

- Taci din gură! şuieră Noah, scuturând-o atât de puternic, încât ea îşi muşcă limba şi ţipă de durere. Am auzit ce ai avut de spus. Fiecare cuvânt. Un discurs plin de curaj. Am fost impresionat. Dar acum o să-ţi spun eu cum stau lucrurile. Căsătoria noastră a fost şi va rămâne în condiţiile puse de mine. Nu-mi ordoni tu mie să dispar din viaţa ta. Nu-mi ordoni tu mie să plec. Plec numai când sunt pregătit, fir-ar să fie! Sper că înţelegi chestia asta, Maris. Viaţa ta o să fie mult mai uşoară dacă înţelegi.

- Mă doare!

- Şi încă nici nu ţi-am făcut nimic, râse el. Ca să-şi sublinieze vorbele, o strânse de braţ tare, cu cruzime, zdrobindu-i ţesuturile. Deşi îi curgeau lacrimile, Maris nu se dădu înapoi. Noah continuă printre dinţi: Între timp, o să i-o trag Nadiei, o să i-o trag oricui am chef şi nu-mi pasă dacă stai şi te uiţi. Dar o să rămâi micuţa nevastă ascultătoare, pricepi? Altminteri o să-ţi fac viaţa ţie şi tuturor celor dragi ţie un iad. Ştii că pot. Şi o s-o fac. Se apropie şi mai mult, cu o lumină diabolică în ochi. O s-o fac. Crede-mă.

După care îi dădu drumul la braţ atât de brusc, încât Maris se clătină şi căzu peste gardul de fier care împrejmuia tomberoanele de gunoi, rănindu-se la umăr. Se răsuci cu spatele la ea şi o luă înapoi spre apartamentul pe care-l împărţea cu Nadia, strigând binedispus:

- Nu mă aştepta!

Prea uluită ca să se poată mişca, Maris îl privi îndepărtându-se. Nu-şi putu dezlipi ochii de pe uşa imobilului mult timp după ce el dispăruse înăuntru. Era mai curând stupefiată decât îngrozită. Nu-i venea să creadă, şi asta o ţinea ţintuită de asfalt. Deşi braţul îi zvâcnea, iar în gură simţea gust de sânge, nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Noah? S-o ameninţe? S-o ameninţe fizic, cu un calm înspăimântător?

Începu să tremure violent, incontrolabil, şi-i îngheţă sângele în vine când îşi dădu seama - fără nici un dubiu - că era măritată cu un tip complet străin. Bărbatul pe care crezuse că-l cunoştea nu exista. Noah juca un rol, asta era tot. Interpretase un personaj dintr-o carte deoarece ştia că ea se îndrăgostise de personajul acela. Îşi jucase rolul bine, fără să iasă vreo clipă din pielea personajului. Nici măcar o dată. Până în seara asta. Fu zguduită de faptul că acum, pentru prima dată, făcuse cunoştinţă cu adevăratul Noah Reed.

***

Invidia, Cap. 15

Key West, Florida, 1987

- Roark?

Roark îşi frecă ochii somnoros în timp ce bâjbâia să ducă receptorul telefonului la ureche.

- Da?

- Dormeai?

Era patru şi jumătate dimineaţa. Nu se băgase în pat decât după ora trei. Clubul de noapte la care lucrau el şi Todd trăgea obloanele abia la două. Una dintre sarcinile lui era să închidă casa, şi nu putea face acest lucru

până când nu pleca și ultimul client. După ce scrisese toată ziua, apoi mersese la lucru opt ore, nu dormise aproape deloc și era terminat.

– Cine este?

– Mary-Catherine. Îmi pare rău că te deranjez.

Când dădu să se ridice, lovi cu piciorul o doză goală de bere care se rostogoli cu zgomot pe podeaua de ciment către patul lui Todd. Acesta protestă cu capul înfundat în pernă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Roark în șoaptă.

– Poți să vii până aici?

– Ăăă... acum?

Clubul de striptease se găsea la câteva uși de clubul de noapte la care el era barman, iar Todd parca mașini. Uneori, în timpul pauzelor, asistau la numerele vecinelor lor. Ajunseseră să le cunoască destul de bine pe fete ca să fie primiți gratis. Un bodyguard le dădea drumul pe o intrare din spate. Le urmăreau din culise. Uneori mergeau împreună, alteori separat și rareori puteau rămâne mai mult de un sfert de oră, dar acele câteva minute le mai ușurau din povara vieții.

Bugetele lor, și așa limitate, se reduseseră la minimum. Din fericire, cele trei dansatoare exotice fuseseră „prietenoase" cu ei la modul că le oferiseră mai mult decât niște spectacole văzute pe furiș pe ferestruica băii.

Într-o zi, Roark se oferise să-i ducă lui Starlight mașina la un atelier pentru schimbul de ulei și niște reglaje. Ceea ce făcuse mecanicul la motorul mașinii nu fusese nimic în comparație cu ceea ce îi făcuse Starlight lui Roark. Avea o modalitate de a-și exprima recunoștința mai tare decât orice film pentru adulți.

Dar telefonul de acum nu avea tonul unei invitații, și, spre marele său regret, Mary-Catherine nu-și arătase niciodată interesul pentru vreo relație cu el. Îl tratase ca pe un frate, în timp ce cu Todd flirtase fără rușine și îl miluise cu câteva nopți petrecute împreună.

– Poți să vii, Roark? Te rog? Sunt singură aici și, ei bine... am nevoie de un serviciu.

Inima lui tresăltă de bucurie.

– Să nu-i spui lui Todd, da?

Asta îi mai înmuie cumva entuziasmul, fiindcă i-ar fi plăcut să-şi ia prietenul peste picior pentru că primise un telefon în puterea nopţii de la una dintre femeile cu care se culca adesea. În ceea ce privea femeile, Todd era un nemernic îngâmfat.

Îşi trase pe el un şort şi un tricou, luă nişte sandale în picioare şi se strecură afară fără să-l trezească pe Todd. Sări peste băltoaca din jurul blocului şi o luă pe cărarea de-acum cunoscută şi bătătorită către clădirea fetelor. Urcă scările câte două deodată şi ajunse la uşa lor gâfâind uşor. Mary-Catherine îi deschise înainte să apuce să bată.

- Te-am urmărit pe fereastră.

Roark nu lăsă să se vadă cât de decepţionat era de înfăţişarea ei. Nu semăna nici pe departe cu tipa nemaipomenită care îşi dădea jos una câte una vechile haine de călugăriţă şi rămânea goală în lumina reflectoarelor în toată splendoarea ei, sau chiar atunci când stătea întinsă pe acoperiş cu picioarele depărtate strălucind de ulei de plajă.

Faţa îi era nemachiată. Avea ochii şi nasul roşii, ca şi când ar fi plâns. Îşi strânsese părul lung şi buclat într-o coadă de cal neglijentă. Şi, ce îl dezamăgea cel mai mult, nu era deloc îmbrăcată cu gândul de a seduce. Purta un tricou Dolphins urât şi lăbărţat şi un şort lălâi.

- Te-am trezit, nu-i aşa?

- Scriam, minţi el.

- Lumina la tine era stinsă.

- Îmi construiam acţiunea în minte.

- Aha. Strângea tivul tricoului în mână. Roark, detest să te rog să faci asta, dar...

- S-a întâmplat ceva?

- Am avortat în noaptea asta.

El se holbă prosteşte, incapabil să scoată o vorbă.

- Un bebeluş. Făcu un semn nervos din mână. În sfârşit, încă nu era chiar un bebeluş, ştii tu... Oricum, am nevoie de câteva lucruri şi nu mă simt prea bine, aşa că mă întreb dacă n-ai putea da o fugă până la magazinul non-stop.

Roark își înghiți nodul din gât, care era mare cât o bilă de bowling, apoi își umezi gânditor buzele.

– Ăăă, sigur. Cu plăcere.

– Îți rămân datoare.

– Nu e nici o problemă, dar te simți bine? N-ar trebui să chemi un doctor sau ceva de genul ăsta? Vrei să te duc la spital? Lucrurile... ăăă... sunt în regulă?

– Da, e-n regulă. Respiră adânc și tremurător, apoi vorbi. Nu e prima dată.

El își trecu mâna peste gură și peste bărbie.

– N-ai făcut ceva prostesc, nu-i așa? Nu ți l-ai provocat singură? Vreau să spun intenționat.

Tânăra femeie clătină din cap și zâmbi slab.

– Nu. N-a fost nimic atât de ieșit din comun. S-a întâmplat pur și simplu, un accident natural. Prima dată, da, am fost la o clinică și mi l-au scos. Dar de data asta a ieșit singur. Am început să mă simt rău la slujbă. Aveam crampe. Știi tu.

El aprobă înțelegător din cap, deși Mary-Catherine i-ar fi putut vorbi și despre sculptura în gheață, pentru că nu știa mai nimic despre asta. De fapt, probabil că știa mai multe despre sculptura în gheață.

– Am fost invitată cu celelalte fete la o petrecere particulară. Dar se părea că va dura toată noaptea, așa că m-am scuzat, am venit acasă și m-am băgat direct în pat. M-am trezit acum o oră într-o... mizerie. Ridică din umeri. S-a dus copilul.

Îi văzu lacrimile strălucind în ochi, dar ea se îndepărtă repede și aduse un petic de hârtie și câteva bancnote împăturite.

– Am făcut o listă detaliată. Numele mărcilor și cantitatea. Mi-am închipuit că nu știi ce să iei dacă nu-ți spun.

– Aici ai dreptate, zise el, încercând să pară de o veselie nătângă, dar simțindu-se teribil de deprimat.

– Ăștia ar trebui să-ți ajungă.

– Altceva? o întrebă Roark luând banii și lista.

– Cred că am trecut totul. O să las ușa descuiată ca să poți intra când te întorci. El aprobă din cap și dădu

să plece, însă ea îi atinse brațul și-l făcu să se întoarcă. Mulțumesc, Roark. Îți mulțumesc cu adevărat.

El mângâie mâna mică de pe brațul lui.

- Du-te și întinde-te. Vin înapoi cât pot de repede.

***

Când se întoarse, Mary-Catherine era întinsă pe canapea, cu un braț deasupra ochilor și cu cealaltă mână pe abdomen. Își coborî brațul și îi zâmbi obosită în timp ce el se apropia în vârful picioarelor.

- Ai găsit tot?

- Cred că da.

- Ți-au ajuns banii?

- Nu-ți face griji. De ce nu ești în pat?

- Păi, cum ți-am spus, e cam mizerie acolo.

La capătul holului scurt, ușa unei camere era întredeschisă.

- Ai aici cumpărăturile, zise el punând sacoșa lângă canapea, după care porni către dormitor.

- Roark, nu, protestă ea slab în timp ce se ridica.

- Tu ai grijă de tine. De asta o să am eu grijă.

Zis și făcut, dar sarcina nu se dovedi deloc ușoară.

În primul rând, îi fu mult mai greu să rămână detașat decât își imaginase. Nu-și putea scoate din minte faptul că „mizeria" reprezenta o viață omenească, ce începuse exact așa cum începe orice viață omenească. Din motive care nu aveau să fie cunoscute niciodată, se decisese să renunțe, să iasă înainte de vreme, să se elibereze. Auzise că pierderea sarcinii era o binecuvântare mascată, că era calea naturală prin care uterul se descotorosea de o imperfecțiune. Cu toate acestea, gândul că o viață se sfârșise în acea noapte era teribil de deprimant.

Probabil că sarcina fusese destul de înaintată, pentru că era mai mult sânge decât se așteptase. Strânse cu maximă eficiență așternuturile, inclusiv pe cel de protecție a saltelei, și le înghesui într-un sac de plastic pentru gunoi pe care îl găsise în cămară. Îl strânse bine la gură, apoi îl duse afară la containerul din spatele

clădirii. Când se întoarse în apartament auzi duşul care curgea la baie. Găsi aşternuturi curate într-o debara de pe hol şi făcu din nou patul. Tocmai termina când Mary-Catherine intră în dormitor. Se spălase şi purta alt tricou şi alt şort lălâi. El îi făcu un semn larg cu braţul către pat.

– Urcă-te. Ea se conformă, oftând uşurată când se întinse. E totul în regulă?

– Sigur.

– Ai luat Tylenol?

– Trei. Mi-am închipuit că nu pot să-mi facă rău.

– Ce-ai zice de un ceai?

– Ai făcut destule.

– Ce-ai zice de un ceai?

– Chiar îmi faci un ceai? zise ea privindu-l cu multă neîncredere.

– Ai un ceainic?

– Nu cred.

– Un cuptor cu microunde?

– Sigur.

Cinci minute mai târziu, Roark îi aduse o ceaşcă cu ceai aburindă, tubul de îndulcitor şi o linguriţă.

– N-am ştiut dacă bei cu zahăr sau nu.

– Două, te rog. În timp ce el amesteca îndulcitorul în ceai, ea se uita la televizor, chiar dacă sonorul era tăiat. Ador filmul ăsta, îi mărturisi. Am cumpărat caseta şi probabil că l-am văzut de o mie de ori. Este cu Audrey Hepburn şi Cary Grant.

– O distribuţie excepţională. Fii atentă, e fierbinte, o avertiză Roark, dându-i cana. Mary-Catherine îi făcu loc pe pat alături de ea, şi el se aşeză rezemându-se cu spatele de perete. Despre ce e vorba?

– Ea este splendidă şi în pericol. El este frumos şi îi vine în ajutor. Ea este speriată. El este fermecător. Până la urmă se îndrăgostesc.

Urmăriră în tăcere filmul până la sfârşit, apoi ea închise televizorul, iar el îi luă ceaşca goală.

– Mulţumesc, Roark, m-a ajutat. Nimeni nu mi-a mai făcut ceai până acum.

– Mama îmi făcea întotdeauna ceai când eram bolnav.

– S-a purtat frumos cu tine?

– Foarte frumos. Am avut noroc.

– Într-adevăr. Bătrâna mea m-a dat afară din casă la cincisprezece ani.

– Cum așa?

– Și-a prins iubitul dându-se la mine.

– De ce nu l-a dat pe el afară?

Ea râse ca și când ar fi spus ceva comic, deși Roark nu asta intenționase.

– Roark, ești băiat bun. Văzându-i grimasa, adăugă: A vrut să fie un compliment.

– Ei bine, îți mulțumesc. Cu toate astea, cred că mi-ar plăcea mai degrabă să fiu considerat îndrăzneț și periculos.

Zâmbetul tinerei se stinse. Ochii, dintr-odată lipsiți de strălucire, se fixară într-un punct îndepărtat, de parcă acolo ar fi văzut sursa nefericirii ei.

– Nu, ăla e Todd.

Roark, neștiind cum să răspundă, preferă să tacă. Își lovi coapsele și făcu un gest să se ridice.

– Păi, ar trebui...

– Stai, Roark. Ai fost atât de amabil. Adică, al dracului de grozav. Le urăsc pe femeile care se agață și fac pe neajutoratele, dar în noaptea asta nu vreau să fiu singură. Vrei să rămâi? Măcar până adorm?

– OK. Sigur.

– Atunci întinde-te.

Stânjenit, se lungi pe pat alături de ea. Mary-Catherine se cuibări lângă el și își puse capul pe umărul lui. El o cuprinse cu un braț.

– Poate că mâine ar trebui să chemi un doctor, îi sugeră.

– Da. Probabil că o să vrea să-mi facă un chiuretaj. Câh!

Roark era de aceeași părere. Avea o idee vagă în legătură cu această operațiune, și prefera să rămână așa.

– Nu ți-ai luat pilula?

– Nu. Mă îngraşă. Iar el a uitat să-şi aducă prezervativele. Sau cel puţin aşa mi-a spus, că le-a uitat. Am fost o proastă, ar fi trebuit să insist.

– Fir-ar să fie, chiar ai fost. Nu sarcina este cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

– Ştiu, dar tipul e atent la boli şi chestii de genul ăsta.

– Deci nu a fost o chestie întâmplătoare? Adică, e cineva pe care îl cunoşti bine?

– Roark, nu pune întrebări, te rog.

– Bine.

– Hai să vorbim despre altceva.

Dar nu vorbiră. Cel puţin o vreme. Nici măcar nu se mişcară, cu excepţia degetelor lui care treceau prin şuviţele ei de păr, împrăştiate pe pernă ca să se usuce după duş.

– Numele meu adevărat nu este Mary-Catherine, îi mărturisi ea în şoaptă.

– Nu?

– Este Sheila.

– E un nume drăguţ.

– Mă folosesc de Mary-Catherine pentru numărul cu călugăriţa.

– Mi-am închipuit.

– Mă gândeam eu. Eşti deştept. Eu am lăsat şcoala când am plecat de acasă, la mijlocul clasei a zecea. Sunt o idioată.

– Nu cred.

– Ba aşa e. Oricum, când clienţii se vor plictisi de numărul cu călugăriţa, o să pregătesc altceva şi probabil că o să-mi schimb numele ca să fie în ton cu noua reprezentaţie. Am o idee, vrei s-o auzi?

– Mi-ar plăcea.

– M-am gândit că aş putea fi o sirenă. Ştii, mi-aş pune o coadă sidefie şi strălucitoare. Aş purta o perucă lungă şi unduitoare care mi-ar atârna în jos până la fund. Poate chiar până la genunchi.

– Ai fi mortală. Ai putea să-ţi spui Lorelei.

– Lorelei?

– Ca sirena din mitologie. Când ea îl privi nedumerită, îi explică: Avea o voce minunată. Și-o folosea pentru a-i ademeni pe marinari să se lovească de stâncile pe care urmau să naufragieze.

– Nu faci bancuri? Trebuie să țin minte chestia asta.

– Pot să-ți scriu povestea ca să n-o uiți.

Sheila se propti într-un cot și îl privi cu o admirație vizibilă.

– Vezi? Ești al dracului de deștept!

Râseră cu poftă, apoi se priviră serioși unul pe altul o clipă interminabilă.

– Poți să te joci cu ei dacă vrei, îi zise ea într-un târziu.

Ochii îi căzură imediat pe sânii ei când Sheila își ridică tricoul. Obiectele plăcerii și ale fanteziilor lui, ceea ce admirase de la distanță, se găsea la câțiva centimetri de ochii, de vârfurile degetelor și de buzele lui. Ea i le oferea. În dar.

Totuși, când întinse mâna o făcu doar pentru a-i coborî la loc tricoul.

– Ce este? Nu pot să mă regulez în noaptea asta, dar aș putea să ți-o sug.

– Nu e nevoie.

– Crezi că aș face-o doar pentru tine? Mai gândește-te. Ea își strecură mâna în șortul lui și îi luă penisul în mână. Mă tot întrebam ce ascunzi. Starlight este o mincinoasă nenorocită, dar cred că a spus adevărul despre tine.

Îl strânse, iar el își ținu respirația. Sângele se năpusti în locurile apăsate de fiecare dintre degetele ei. În cele din urmă însă, îi îndepărtă mâna.

– Aș profita de situație.

– Și?

– Și nu m-aș simți bine în privința asta, Sheila.

– Iisuse, majoritatea bărbaților ar face moarte de om pentru o asemenea ofertă. Să te cred pe cuvânt?

– Da, să mă crezi pe cuvânt. Mâine-dimineață mi-aș blestema zilele.

– Păi, poți să ți-o freci la duș când ne privești cum stăm la plajă. Chicoti de uimirea lui. Nu suntem *chiar*

atât de proaste, Roark. Din ce alt motiv v-aţi bălăci atâta? Şi chiar atunci când facem noi plajă? Îi zâmbi şi se întinse din nou, cuibărindu-se în el. Adevărul este că n-aş fi putut da tot ce am mai bun în noaptea asta. Chiar mă simt ca dracu', ştii?

– Culcă-te, Sheila. Când o să te trezeşti, chestia asta o să ţi se pară ca un vis urât.

– Eşti drăguţ.

– Şi tu.

Îşi plimbă mâna pe spatele ei, îi mângâie părul şi continuă să o ţină strâns chiar şi după ce ea adormise. Dimineaţa următoare, când se întoarse în apartamentul lor, Todd era deja treaz şi bătea în taste.

– Unde ai fost?

– M-am plimbat pe plajă. Când prietenul său îl scrută cu o privire bănuitoare, preciză: Singur.

– Ea cine e?

– Singur! repetă Roark tăios.

– Hmm. Pe când se întorcea la scrisul lui, Todd îl informă: Cafeaua e gata, dar am băut laptele care mai rămăsese.

capitolul 20

Noah hotărî să-i lase o săptămână lui Maris să se potolească.

Ajunsese la concluzia că o femeie care îşi prinde soţul înşelând-o are nevoie de o perioadă de şapte zile ca să-şi lingă rănile. Termenul era generos: dacă Dumnezeu a creat lumea în acest răstimp, în mod sigur şi o soţie putea să ierte infidelitatea soţului.

Deloc întâmplător, data coincidea cu aceea impusă de Morris Blume. La următoarea lor întâlnire, Noah trebuia să anunţe că totul mergea ca pe roate şi se desfăşura conform programului stabilit. Toate ar fi fost bune şi frumoase dacă ar fi reuşit până atunci să îndrepte lucrurile cu Maris.

El îi era de folos lui Blume numai atâta timp cât făcea parte din familia Matherly. Tranzacţia cu WorldView

putea fi pusă în pericol dacă se despărțea de Maris și Daniel. Chiar și o neînțelegere măruntă l-ar fi făcut pe Blume să ezite. Prin urmare, împăcarea era obligatorie.

Dacă într-o săptămână nu făcea Maris primul pas, avea de gând să meargă spășit la ea și să-și ceară iertare. S-ar fi lăsat mai degrabă strâns de gât decât s-o implore, dar răsplata finală avea să merite din plin cele câteva minute în care trebuia să se arate plin de remușcări. Între timp avea apartamentul său de la Plaza. Intenționa să o lase să respire, să-i dea timp să fiarbă la foc mic... și să mediteze asupra consecințelor pe care le-ar fi atras îndepărtarea lui.

„O să fie un iad, draga mea Maris." Spera că se făcuse bine înțeles.

Din nefericire, fu obligat să o revadă chiar în dimineața următoare, după scena urâtă care avusese loc în apartamentul Nadiei. Nu se făcea să lipsească de la înmormântarea lui Howard Bancroft. Când ajunse, îl văzu pe Daniel stând singur pe treptele de la intrarea sinagogii și își dădu imediat seama că socrul său nu știa ce se petrecuse în seara precedentă. Editorul îl salută ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când își strânseră mâinile, Daniel îl întrebă unde era Maris.

– E pe drum, sunt sigur. A trebuit să plec înaintea ei ca să mă opresc puțin la birou.

Bătrânul înghiți minciuna. În orice caz, îl lăsă pe Noah să-l conducă înăuntru ca să scape de burnița care începuse să cadă.

Maris sosi după câteva minute. Părea palidă și obosită într-o rochie neagră care n-o avantaja. Nu era culoarea cea mai potrivită pentru ea. Nu-i plăcuse niciodată cum arăta în negru. Îl văzu pe soțul ei stând în holul de la intrare cu Daniel; amândoi purtau kippe de hârtie, conform obiceiului.

După o ușoară ezitare, se îndreptă către ei prin mulțime. Avea prea mult respect pentru împrejurarea solemnă ca să facă o scenă. Noah contase pe discreția ei, exact așa cum contase pe faptul că n-o să-i spună lui Daniel

despre aventura lui extraconjugală cu Nadia. Fiind peste măsură de mândră, Maris era plictisitor de predictibilă.

Îl îmbrățișă cu afecțiune pe Daniel.

- Cum te simți în dimineața asta, tati?

- Trist pentru noi toți, dar mai ales pentru familia lui Howard. Intrăm?

Merseră unul după altul pe culoarul lung dintre bănci. Maris făcu în așa fel încât, atunci când se așezară, Daniel să fie între ei. Era întruchiparea decenței; cu toate acestea, Noah știa că prezența lui o irita peste măsură. De-abia își putea stăpâni amuzamentul, gândindu-se la proba de rezistență pe care i-o impunea.

După slujbă, ea îl consolă pe Daniel și, spre norocul lui Noah, inventă o scuză ca să poată lua singură taxiul spre Midtown. Soțul ei n-o mai văzu tot restul zilei.

Și nici n-o căută în următoarele câteva zile. În timpul ședințelor de lucru, ea se prefăcea că totul era normal. Nu fuseseră niciodată deosebit de afectuoși la serviciu, doar ocazional, în spatele ușilor închise ale biroului lui sau al ei. În prezența celorlalți angajați se purtaseră întotdeauna într-o manieră profesională. În consecință, nimeni de la Matherly Press nu observă răceala dintre ei.

Noah se duse la apartamentul lor când știa că ea nu era acolo pentru a-și lua câteva schimburi de haine. Nu fu surprins să constate că toate erau exact așa cum le lăsase. Maris nu o chemase pe Maxine să-i împacheteze lucrurile. Nu i-ar fi împărtășit niciodată menajerei credincioase a tatălui ei secretul despărțirii lor. Vestea proastă ar fi ajuns imediat de la Maxine la Daniel, iar Maris nu voia ca acesta să afle. Voia să-l scutească pe bătrân de problemele lor conjugale și de efectele dăunătoare pe care asemenea dispute le-ar fi avut asupra editurii.

Daniel, în necunoștință de cauză, continua să vorbească la telefon cu Noah, iar acesta continua să-i facă scurte vizite spre seară pentru a discuta evenimentele zilei. Relația lui cu socrul său rămăsese solidă. Maris suferea singură în tăcere și nu se putea învinovăți decât pe ea. Nu ar fi trebuit să adopte acea atitudine

dispreţuitoare faţă de el. Ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de a da ultimatumuri care o făcuseră să pară ridicolă, atâta tot.

El se delecta cu gândul că era neliniştită, că îşi regreta izbucnirea şi că nu avea cui să i se confeseze. Zâmbea de fiecare dată când şi-o închipuia scufundată în durerea solitară pe care şi-o provocase singură.

Totuşi, după câteva zile, situaţia începu să-l obosească. Îi trecu prin minte să se ducă la Maris şi să pună capăt acelei situaţii ridicole, dar până la urmă îşi menţinu hotărârea de a o lăsa să se frământe timp de şapte zile încheiate.

În momentul acela Maris avea să plângă, să-l insulte şi să-l întrebe cum o putuse răni atât de groaznic când ea nu făcuse nimic ca să merite asta. El avea să-i ofere ocazia să se descarce, după care iertarea venea de la sine. Nu era nici o îndoială.

Avea să-l ierte de dragul bătrânului. Puteai conta întotdeauna pe faptul că Maris voia să-l scutească pe Daniel de orice fel de necazuri. Avea să-l ierte şi pentru că femeilor le place să ierte, iar apoi să-l facă pe cel iertat să se simtă nefericit în fiecare zi a restului vieţii sale. Bineînţeles că nu aşa avea să i se întâmple lui, dar îşi închipuia că asta îi pregătea Maris. Ţinând cont de tranzacţia cu WorldView, în acel moment nu trebuia să se dea de gol. Mai putea să aştepte.

În acelaşi timp, această despărţire temporară avea şi avantajele ei. Dacă Maris nu îi vorbea, nici nu trebuia să-i asculte cicăleala.

Nadia era cu totul altceva, căci îl bătea tot timpul la cap să divorţeze. Insistenţa ei devenise obositoare şi crease între ei o tensiune care izbucni, culmea, în ajunul termenului-limită.

Se înţeleseseră să ia prânzul într-un restaurant teribil de scump şi la modă din zona selectă a oraşului. Urma să li se alăture unul dintre scriitorii de succes ai editurii Matherly Press, pe care Nadia voia să-l intervieveze pentru „Discuţii despre cărţi". Scriitorul încă nu ajunsese când ei îşi comandară cocktailurile de aperitiv.

Ceilalți clienți ai restaurantului, printre care se numărau și mulți editori, își imaginau că purtau o discuție politicoasă despre tendințele curente ale pieței sau poate despre fenomenul literaturii științifico-fantastice care zguduise lumea cărții, asigurându-și primul loc pe toate listele cu bestselleruri, când, în realitate, ei se certau pe marginea viitorului lor apropiat.

- Știe despre noi, așa că de ce să aștepți? Cere imediat divorțul și termină cu asta.

- Nu pot părăsi familia până la încheierea afacerii cu WorldView, argumentă el.

- Ce are de-a face una cu alta?

- Asta este o întrebare teribil de prostească, Nadia.

Remarca insultătoare îi îngheță femeii zâmbetul pe buze. Dacă ar fi fost oriunde altundeva, temperamentul ei ar fi explodat ca Vezuviul. Dar în situația dată, luă alene o înghițitură de martini, își netezi șervetul scrobit de in de pe picioare și își aranjă cele trei șiruri de perle din jurul gâtului - care, observă el, i se înroșise de furie.

- Ai grijă, Noah, spuse ea calmă. Nu vrei să mă enervezi în momentul ăsta.

La fel ca ea, își păstră și el zâmbetul, dar vocea îi deveni tăioasă.

- Mă amenințI?

- La ce ticălos nepăsător și egoist ești, cred că recunoști o amenințare când o auzi.

- Nu din cauză că sunt un ticălos nepăsător și egoist nu-mi poți rezista?

Văzând că scriitorul așteptat sosise și era condus la masa lor de șeful de sală, Nadia îi adresă un zâmbet scurt și strălucitor și îi șopti:

- Fă-ți un serviciu, Noah, și amintește-ți că aș putea să-ți dau lecții în privința egoismului.

După prânzul plictisitor, o conduse către ieșirea din restaurant și apoi pe trotuar. Îi aștepta o mașină cu șofer, dar Nadia refuză politicoasă invitația lui de a fi dusă înapoi la birou.

El îi prinse mâna în ceea ce spera să pară o strângere prietenoasă între doi profesioniști, dar i se adresă pe un ton confidențial:

– Dacă ți se pare că amân chestia cu divorțul, asta se datorează faptului că nu vreau să fac vreo greșeală care să ne coste această afacere. Pentru noi o vreau, Nadia. Dar ca să reușim, trebuie să fim dispuși să facem câteva sacrificii. Nu pot să desfac căsătoria cu Maris în acest moment. Este exclus. Înțelegi chestia asta, da?

Spre marea lui ușurare, Nadia îi zâmbi.

– Sigur că înțeleg. Numai că sunt nerăbdătoare să fim împreună.

– Nu mai mult decât mine. De fapt, spuse Noah apropiindu-se o jumătate de pas de ea, aș vrea să fiu în tine chiar acum.

Ea închise ochii și se legănă ușor spre el, apoi aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nimeni nu observase și nu îi putea auzi.

– Obraznicule. M-ai făcut să mă ud.

– Atunci de-abia aștept să se facă șase.

Îi strânse mâna repede, apoi urcă pe bancheta din spate a mașinii, zâmbind în sinea lui. Secretul ca s-o mulțumești pe Nadia era să-i oferi activitate între picioare. Asta era coarda ei sensibilă. Dacă o făceai fericită acolo, era fericită cu totul.

Îl enerva cicăleala ei constantă, dar disputa dintre ei îl stimulase și-l pregătise pentru confruntarea cu Maris. „Ia-o ca pe o repetiție", se gândi el când ieși din lift și pătrunse prin ușile de sticlă care duceau către birourile șefilor de la Matherly Press.

Merse direct în biroul lui Maris, dar ea nu era acolo. Când ieșea, se ciocni de secretara ei.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule Reed?

– O caut pe Maris.

Îl privi nedumerită cu ochii ei care păreau mai mari din cauza lentilelor groase ale ochelarilor.

– Nu vine astăzi la birou, domnule Reed. Ați uitat? Se duce din nou în Georgia.

Se ducea din nou în Georgia? De când? La dracu'! Asta nu se potrivea deloc în programul lui.

Își folosi tot talentul actoricesc pentru ca secretara să nu-și dea seama că nu știa nimic.

– Da, așa e. Știu că pleacă astăzi, dar a spus că trece pe-aici în drum spre aeroport.

– Da? Mie nu mi-a comunicat.

– Hmm, cred că s-a răzgândit. Străduindu-se să zâmbească, Noah adăugă: O prind pe telefonul mobil.

O sună de nu mai puțin de douăsprezece ori, dar îi răspunse numai cutia vocală. Era limpede că nu voia să fie găsită. O înjură în timp ce-și revedea programul zilei. Dacă și-ar fi făcut brusc apariția, ar fi putut fără nici o problemă s-o omoare cu mâinile lui.

Ăsta era cel mai prost moment pentru ca Maris s-o facă pe soția trădată și să fugă. Nu-i era destul de clar că el nu avea să-i suporte toate rahaturile? Supărarea ei putea ruina totul.

Pe de altă parte, putea să se ducă învârtindu-se. Avea documentul redactat de Howard Bancroft. Până când nu i se tăiau toate opțiunile, era înclinat să nu-l folosească. Din punct de vedere legal, acel document ar fi putut pune lucrurile într-o situație delicată și ar fi vrut mai degrabă să evite situațiile juridice delicate. Dar se găsea acolo, în seiful lui, o poliță de asigurare, un mijloc de urgență la care să recurgă în caz de necesitate.

Simțindu-se din nou încrezător și de neînvins, ajunse la apartamentul Nadiei din Chelsea puțin după ora șase. Avea chef de băut ceva rece, de un duș bun și apoi de o partidă de sex fierbinte și sălbatic.

Urcă scările două câte două, fluierând. Când deschise ușa însă, fluieratul îi muri în gât.

Un tânăr musculos îmbrăcat într-un tricou negru mulat și pantaloni negri ieșea din dormitor, încheindu-și cureaua ceasului de mână. Apoi își puse pe umăr sacul de sport și trecu relaxat pe lângă Noah în drum spre ușă. Singurul semn că luase act de prezența nou-venitului fusese o înclinare neglijentă din cap.

Timp de câteva minute după ce tânărul dispăruse, Noah rămase în prag fierbând. Fierbea atât de tare, încât era ca o cameră de ardere pavoazată în haine Hugo Boss. Își aranjă mânecile cu monogramă, își netezi

părul și își șterse transpirația de pe buza superioară. Erau gesturi conștiente, ca să-și țină mâinile ocupate și să nu smulgă, să nu lovească sau să distrugă ceva, așa cum își dorea în acea clipă.

Când își recăpătă oarecum stăpânirea de sine, merse spre dormitor și împinse ușa. Aceasta se deschise fără zgomot. Pe patul larg, Nadia era întinsă goală printre așternuturile de mătase mototolite. Avea părul transpirat și ciufulit. Pielea îi era umedă.

Văzându-l, se întoarse și-i zâmbi moleșită:

- Noah, dragule, s-a făcut deja ora șase? Am pierdut orice noțiune a timpului.

Vasele de sânge de la tâmple îi bubuiau până aproape de durere, dar vocea lui rămase calmă.

- Cine era individul ăla?

- A, te-ai întâlnit cu Frankie? E antrenorul meu personal de la sală.

- Ce căuta aici?

Ea se ridică într-un cot și-i aruncă o privire malițioasă, atenuată doar ușor de un zâmbet.

- Asta e o întrebare teribil de prostească, Noah.

Daniel Matherly termină de citit ultima pagină a manuscrisului. În timp ce aranja marginile foilor și le așeza una peste alta, spuse:

- Asta e tot ce avem până acum?

Maris aprobă din cap.

- Nu am mai primit nimic de la el de când m-am întors. Am sunat de câteva ori ca să-l mai încurajez să continue, dar am vorbit numai cu Mike, cel care îl ajută. După spusele lui, P... autorul nu prea mai scrie zilele astea.

- Mă întreb care este motivul.

- E bosumflat.

- L-a părăsit muza.

- Nimic de genul ăsta mistic. Pur și simplu e încăpățânat ca un catâr. Și, ca orice catâr, are nevoie să fie împins de la spate. Ezită înainte să adauge: Așa că mă întorc acolo.

- Adevărat? Când?

- Acum sunt în drum spre aeroport.
- Înţeleg.
- M-am oprit doar ca să văd ce faci, să-ţi spun la revedere şi să-ţi aud părerea despre ce ai citit până acum.

Îşi amânase plecarea cu o săptămână. După ce îl prinsese pe Noah în apartamentul Nadiei Schuller, concluzia inevitabilă fusese că trebuia să se întoarcă în Georgia să-l revadă pe Parker.

Aventura soţului ei îi dăduse dreptul să-şi examineze sentimentele ambigue şi contradictorii în privinţa lui Parker. Dar pentru a fi corectă faţă de el şi faţă de ea, amânase să plece până când nu le analizase din toate punctele de vedere. Nu voia ca întoarcerea să fie un act reflex la o serie rapidă de schimbări şocante în viaţa ei. Nu voia să fie reacţia unei soţii furioase şi răzbunătoare. Mai degrabă voia să fie o acţiune decisă după o reflecţie serioasă.

În ultimele şapte zile nu prea se mai gândise la altceva.

Fusese teribil de supărată pe Parker în dimineaţa în care plecase, dar adevărul era că nu-şi dorise să plece. Acum recunoştea acest lucru. Şi în fiecare clipă după aceea, îşi dorise să fie din nou cu el.

La început, vinovăţia arsese în ea ca un cărbune încins. Era măritată. La altar făcuse un legământ pe care îl considera un angajament pe viaţă. Luase în serios toate jurămintele făcute la căsătorie.

Se părea însă că numai ea le lua în serios. Noah îşi încălcase jurământul. Din câte ştia ea, Nadia nu fusese prima femeie cu care o înşelase. În mod sigur înainte de căsătorie nu dusese lipsă de iubite. Era posibil să nu-şi fi schimbat niciodată comportamentul de burlac. Alesese în mod deliberat să-i fie necredincios. Şi ea avea să aleagă la fel de deliberat să pună capăt căsniciei. Luându-şi o amantă, nesocotise dreptul şi privilegiul de a fi soţul ei.

Şi dacă nu l-ar fi prins cu Nadia, tot l-ar fi părăsit. În acea seară, pe trotuarul din Chelsea, Noah îşi dezvăluise o latură care o oripila, o dezgusta şi o înspăimânta. Nu voia să mai rămână nici o zi cu un bărbat care făcuse

aluzie la violență într-un mod atât de convingător, încât îl credea în stare de așa ceva. Căsătoria lor se terminase. Noah Reed era de domeniul trecutului.

Ceea ce trebuia să stabilească era dacă Parker Evans reprezenta viitorul ei.

Nu mai putea să ignore ori să nege atracția pe care o simțea pentru el. Nu numai intelectul și talentul lui o atrăgeau, așa cum încercase să se păcălească. Era atrasă de bărbatul din el. Își închipuise de nenumărate ori că-l săruta din nou, cu mâinile într-ale lui, cu gura lui lipită de a ei.

Nici măcar nu știa dacă era în stare să facă dragoste în adevăratul sens al cuvântului, dar nu conta. Voia să-l atingă și să fie atinsă. Voia să fie una cu el indiferent la ce nivel și indiferent cu ce mijloace ar fi putut reuși.

Ca femeie căsătorită nu ar fi reacționat niciodată la o astfel de dorință. În timpul perioadei în care i se făcuse curte și în timpul căsniciei nu privise nici un alt bărbat și nu se gândise la nici unul în context sexual. Tocmai de aceea o tulburase atât atracția ei spontană pentru Parker.

În timpul zborului de întoarcere la New York, se convinsese pe ea însăși că insula era de vină pentru dorințele romantice pe care le trăise acolo; prin urmare, odată ce revenea pe un teritoriu familiar, acestea aveau să înceteze. Până când avionul atinsese pământul pe La Guardia, își însușise ideea că ruptura dintre ea și Noah era reparabilă, că monotonia temporară din căsnicia lor îi permisese să viseze cu ochii deschiși niște aventuri fabuloase care aveau să dispară în momentul în care pasiunea lor adormită se trezea la viață.

Făcuse eforturi să se încredințeze că, dovedind puțină ingeniozitate, ar fi putut să reînvie dragostea lor și să simtă din nou euforia și entuziasmul pe care le simțise când, la brațul lui Noah, ieșise ca mireasă din biserică.

Fusese o strategie naivă.

Acum se înfuria că fusese gata să-și asume toată responsabilitatea pentru că mariajul lor mergea prost. Cum putuse fi atât de credulă? Oare toată lumea era la curent cu aventura lui Noah, în afară de ea? Oamenii

cu care lucrau amândoi zi de zi ştiuseră? Era ea un personaj tragicomic, soţia care află ultima? Angajaţii probabil că o compătimeau în timp ce ea trudea la editură, iar soţul ei se furişa periodic afară pentru o întâlnire secretă cu amanta lui.

Noah avea adversarii săi în rândurile personalului, dar avea şi aliaţi, oameni pe care îi furase de la editura la care lucrase înainte. Divorţul de el ar fi însemnat practic îndepărtarea lui de la Matherly Press, iar asta însemna să-i spună lui Daniel despre despărţirea lor.

Trebuia să amâne dezvăluirea cât mai mult cu putinţă. Pentru tatăl ei avea să fie o dublă lovitură, căci îşi pierdea nu numai ginerele, ci şi protejatul. Maris nutrea încrederea că tatăl ei era suficient de puternic încât să se descurce în această situaţie, aşa cum se descurcase cu toate celelalte obstacole şi dezamăgiri din viaţa sa, dar nu vedea nici un rost să-l supere prematur. Cu toate acestea, până când venea timpul să afle şi el, trebuia să păstreze aparenţa că totul era normal.

Daniel o privea în această clipă cu intuiţia lui tulburătoare. Era greu să nu te foieşti când te privea fix.

- Aşadar, tati, ce crezi?

- Despre carte? Cred că e foarte bună. Dacă ar fi să mă pun în pielea redactorului, l-aş împinge pe autor de la spate s-o termine.

- Atunci cred că am să plec, zise ea ridicându-se în picioare şi luându-şi impermeabilul.

- Noah ce părere are?

- Încă n-a citit-o.

- Nu mă refer la manuscris. Ce părere are despre faptul că pleci să petreci destul de mult timp cu acest scriitor?

- Nu am nevoie de permisiunea lui. Văzându-l surprins de tonul ei tăios, se corectă: Îmi pare rău, tati. Nu am vrut să te reped.

- Accept scuzele. Nu vreau să mă amestec în viaţa ta personală. Doar că...

- Nu te opri. Dacă tot ai ajuns până aici.

El se întinse şi îi luă mâna.

- Doar că-mi amintesc bine cum te-ai îndrăgostit de o carte, şi apoi de autor.

- Asta crezi? replică ea cu un zâmbet slab. Că am făcut o pasiune de şcolăriţă pentru scriitorul ăsta?

- N-ar fi pentru prima dată.

- Acum sunt mai matură şi mai înţeleaptă. Se abţinu să adauge „şi mi-am primit lecţia". Această carte, acest scriitor, nu au nimic de-a face cu Noah şi căsnicia noastră. Absolut nimic.

Era adevărat. Căsnicia ei era terminată, indiferent dacă îl mai revedea sau nu pe Parker Evans. Chiar dacă n-ar fi auzit niciodată de Parker şi de *Invidia,* menajul lor tot s-ar fi încheiat. S-ar fi încheiat pentru că soţul ei era necinstit, iar relaţia lor - o amăgire.

- Şi Noah este de acord să pleci?

Sentimentele lui Noah în această privinţă păreau foarte importante pentru tatăl ei. Nu ar mai fi fost dacă ar fi cunoscut întreaga poveste. Se simţi tentată să-şi ridice mânecile şi să-i arate vânătăile de pe braţe, care nu-i trecuseră nici după o săptămână. I-ar fi putut povesti cum scuipase sânge o oră întreagă după ce-şi muşcase limba. Şi dacă i-ar fi repetat şi ameninţările dure ale lui Noah, folosind aceleaşi inflexiuni sinistre din vocea lui care fuseseră mai alarmante decât cuvintele în sine, tatăl ei ar fi fost la fel de şocat cum fusese şi ea. Ar fi fost gata să-l caute şi să-i aplice o corecţie cu mâinile lui.

De asta nu-l dădea de gol pe Noah acum. Ţinea totul pentru ziua în care lucrurile aveau să i se limpezească în minte, când nu avea să fie pe picior de plecare, când avea să posede un plan viabil pentru Matherly Press şi pentru viaţa ei personală. Până când nu avea răspunsurile organizate în cap, nu putea să-i dezvăluie aceste probleme tatălui ei.

În schimb, îl privi drept în ochi şi îl minţi pentru prima dată în viaţă.

- Da. Este de acord.

Daniel îi luă faţa în mâini şi o sărută pe amândoi obrajii.

- La ce oră ai avionul?

– Abia am timp să-l prind. Bolnavă de vinovăție pentru că-l mințise, îl îmbrățișă cu putere. Își închise ochii strâns și nu fu surprinsă că avea lacrimi în ei. Ești cel mai bun prieten al meu, tati. Te iubesc enorm.

– Și eu te iubesc, Maris. O îndepărtă de el ca să-i poată privi fața. Mai mult decât îți poți închipui vreodată.

capitolul 21

Parker îi deschise ușa și preț de câteva clipe o privi inexpresiv. În cele din urmă, spuse:

– Ai uitat ceva?

– Foarte drăguț din partea ta.

– Mulțumesc.

– Ai de gând să mă poftești înăuntru?

El ezită ca și când ar fi analizat problema, apoi își împinse scaunul în spate, făcându-i loc să intre.

– Unde este Mike?

– S-a dus pe continent să cumpere alimente, hârtie igienică și chestii de genul ăsta.

– Și te-a lăsat singur aici?

– Nu sunt neajutorat, mârâi el. Am trăit singur înainte ca Mike să vină aici. Și, pe deasupra, nu sunt singur. *Era cu o femeie.*

Maris își dădu seama în acel moment că totul o sugera. Mike era plecat. Cămașa lui Parker era desfăcută, iar părul era mai ciufulit decât de obicei.

– Îmi pare rău. Ar... ar fi trebuit să telefonez înainte de a veni.

– Da, ar fi trebuit, spuse el acru. Dar dacă tot ai venit, poți să și intri. Suntem cu toții aici.

Își întoarse scaunul și se deplasă în sufragerie. Maris îl urmă ezitantă, dorindu-și să existe o cale de a se întoarce și să poată fugi fără a părea o lașă. Pe scurt, nu și-ar fi dorit să o întâlnească pe prietena lui arătând atât de șifonată.

Nu era pregătită să fie prezentată cuiva, mai ales unei femei pe care Parker o invitase pentru o partidă de după-amiază. Fusta costumului ei de in era mototolită rău.

I se dusese un fir de la ciorap. Impermeabilul de care avusese nevoie la New York era complet deplasat acolo, ca o mască de scufundări subacvatice în Sahara.

Își lăsă valiza pe hol și își împături haina pe ea, apoi își trecu degetele prin părul care-i fusese răvășit de vânt în timpul traversării cu barca. Nu mai era timp pentru alte aranjamente. Se îmbărbătă trăgând adânc aer în piept și păși prin arcada care despărțea holul de sufragerie.

Dichiseala ei nu fusese necesară. În încăpere nu se afla decât Parker. Îl privi întrebătoare.

- Acolo sus, spuse el, făcându-i semn cu capul.

- Am observat mai demult că se leagănă, zise ea, privind către candelabru. Din cauza curentului provocat de aerul condiționat.

- O explicație rezonabilă, dar greșită. Este stafia spânzuratului.

Maris scoase un chicot. Faptul că până la urmă îl găsise singur o deruta.

- Stafia spânzuratului?

Parker se porni să-i depene povestea plantatorului care rămăsese fără bani.

- Încercările lui disperate de a redobândi averea familiei au fost nesăbuite și nu au făcut decât să-l scufunde și mai tare în ruină. S-a spânzurat chiar aici, în sufragerie. După ce se gândi puțin, adăugă: Cred că nu era nimeni la masă atunci.

- Chiar crezi că acea stafie este... Arătă spre lampa care se legăna. Acolo, sus?

- Să fiu al naibii, da.

- Și nu te deranjează să locuiești cu o stafie în casă?

- El a trăit aici aproape cu un secol în urmă. Parker ridică din umeri. Nu pare să ne bage în seamă, așa că îl ignorăm și noi. De obicei. Astăzi, mi-a ținut companie. Are o conversație al dracului de plăcută.

Maris îl privi cu suspiciune, apoi ochii îi căzură asupra carafei fără dop de pe bufet.

- Ești beat.

- Nu încă.

- Dar mergi în direcția bună.

- Mă străduiesc. Se deplasă cu scaunul către bufet. Nu vrei să bei ceva cu mine?

- Ba da, sigur.

El își întoarse repede capul, iar surpriza provocată de răspunsul ei se transformă într-un rânjet de aprobare.

- Păcatul ți se potrivește, doamnă Matherly-Reed. Ar trebui să i te lași pradă mai des. Luă un pahar curat de pe tava de argint și începu să toarne din carafă, cerându-i: Spune când să mă opresc.

- Atât.

După ce umplu două pahare, le puse în poală și își împinse scaunul la ea.

- Servește-te.

Era o provocare ostentativă. Uitându-se fix în ochii lui, Maris întinse mâna.

- Nu te grăbi, îi spuse el lungind cuvintele.

Ea luă paharul dintre coapsele lui și îl ciocni de celălalt.

- Noroc!

Parker zâmbi din nou.

- Chestia asta ar putea să-ți dea puțină culoare în obraji, de care ai nevoie, dar trebuie să bei mai mult de atât dacă vrei să mă ajungi din urmă.

După ce o salută cu paharul, îl dădu scurt peste cap.

Ea sorbi din bourbonul sec mai cu grijă.

- Asta faci acum în loc să scrii? Bei?

- Probabil că ai vorbit cu Mike.

- Când ai refuzat să vorbești cu mine.

- E o gură spartă.

- Unele lucruri le înțeleg și eu.

- Ești o fată deșteaptă, e bine.

- De ce ai încetat să lucrezi la *Invidia* și de ce te îmbeți în plină zi?

- Când ar fi mai bine? Pe lângă asta, toți marii scriitori erau bețivi. Nu știai? Pun pariu că Homer se ducea la echivalentul Alcoolicilor Anonimi al grecilor. De la Edgar Allan Poe la Fitzgerald, la...

- Parker, de ce faci asta?

- De ce te-ai întors? o repezi la rândul lui.

- Eu te-am întrebat prima.

- Pentru că nu am nici unul dintre narcoticele pe care obișnuiam să le iau și mi-e greu să mă spânzur de candelabru.

- Chestia asta nu e o glumă.

- Nici n-a vrut să fie.

- Ai amintit de două ori de sinucidere. Este respingător și de prost gust. Mai ales de când un bun prieten al meu și-a zburat creierii săptămâna trecută.

Schimbul de replici se opri acolo. Parker își întoarse capul în altă parte și nici unul dintre ei nu vorbi pentru un timp. Maris sorbi din bourbonul ei până când îl termină, apoi puse la loc paharul gol pe bufet.

- Mike a terminat polița șemineului, zise el în cele din urmă.

- Am observat. E minunată. Maris traversă încăperea și își plimbă degetele pe suprafața lemnului fin ca satinul. A făcut o treabă excelentă.

- Neapărat să-i spui.

- Așa o să fac.

- Cine era prietenul tău?

- Avocatul companiei noastre. Îl știu de o viață. Îmi era ca un unchi.

- Îmi pare rău.

- Pentru el s-a terminat înainte de a simți vreo durere. Pentru oamenii care țineau la el, n-a fost la fel de ușor. Vor resimți durerea mult timp de aici încolo.

- Avea probleme?

- Nimeni nu știa să fi avut.

- Atunci de ce a făcut-o?

- Rămâne un mister. Cu fața spre șemineu, Maris spuse pe un ton meditativ: Noah s-a întâlnit cu el în acea după-amiază.

- N-a detectat nimic în neregulă?

- Nu, nimic.

- Ce scop a avut întâlnirea lor?

- Treburi normale. De ce?

- Mă întrebam numai.

Maris se răsuci cu fața la el.

- De ce?

În loc să-i răspundă, o întrebă dacă mai voia să bea.

- Nu, mulțumesc. Mi s-a dus până în picioare.

- Păi ești îmbrăcată ca pentru New York, remarcă el privindu-i pantofii. De ce nu te schimbi? După aia poți să citești partea la care am lucrat după plecarea ta.

Ea zâmbi surprinsă.

- Deci ai mai scris?

- Mike doar își închipuie că știe totul.

- N-ar fi putut ieși mai bine. Putem discuta nestingheriți. Noah afișa o nonșalanță falsă. Pentru a-l convinge și mai mult pe vizitator de lipsa lui de griji, învârti cu scobitoarea măslina din paharul cu martini și preciză: Maris iar e plecată din oraș.

- O face adesea?

Morris Blume sosise la apartamentul familiei Reed din West Side afișându-și atitudinea condescendentă ca pe un accesoriu vestimentar. Noah insistase să se întâlnească între patru ochi, fără însoțitorii lui Blume. Aceștia erau ca niște colibri în jurul unei flori tropicale, stăteau suspendați în aer atunci când nu zburau de jur împrejur.

Noah îi dăduse portarului lui un bacșiș exorbitant ca să-i dea drumul lui Blume, iar apoi să uite acest lucru definitiv. Îl întâmpinase cordial pe magnat la ieșirea acestuia din lift. Blume intrase în apartament cum intră un sergent în barăcile noilor recruți, ochii lui decolorați părând să fie în căutarea unor cusururi. Se părea că inspecția trecuse cu bine.

- Foarte frumos.

- Nevastă-mea se pricepe la chestii de genul ăsta. Ceva de băut?

Acum ședeau pe două canapele aflate față în față, sorbind martini din paharele de la Tiffany. Numele lui Maris fu amintit din nou în conversație.

- Pleacă des, nu-i așa? comentă Blume.

- Nu până de curând. Lucrează la un proiect cu un scriitor care locuiește pe o insulă de pe coasta Georgiei.

- Ești sigur de asta?

Noah simțea că în ultima vreme îi slăbise controlul asupra soției și asupra amantei, așa că insinuarea lui Blume îl duru.

– Să fiu sigur de ce? întrebă el iritat. De locurile pe unde umblă nevastă-mea?

Blume își întinse buzele incolore în ceea ce era imitația remarcabilă a unui zâmbet.

– Am cunoscut un bărbat a cărui soție se spunea că intervieva decoratori pentru a restaura clădirea de pe podgoria lor proaspăt achiziționată din Sonoma. S-a dovedit că se consulta cu un cunoscut avocat de divorțuri din L.A. care își dădea toată silința în pat. Soția s-a ales până la urmă cu avocatul, cu podgoria și cu aproape toate celelalte. La finalul jafului, omul s-a considerat norocos că totuși i-a mai rămas propria sculă. E o lecție care trebuie învățată.

Fără să-și arate enervarea, Noah chicoti.

– Scriitorul ăsta este un amărât handicapat, țintuit într-un scaun cu rotile. Nu pasiunea a atras-o pe Maris în Georgia.

– Atracția ar putea fi ceva mult mai dăunător ca o aventură romantică.

Noah scoase cu dinții măslina de pe scobitoare și o mestecă rânjind.

– Dacă sugerezi că Maris este pregătită să apeleze la vreun subterfugiu corporatist, atunci înseamnă că n-o cunoști cu adevărat. Ea nu gândește ca noi, Morris. Ea este un șoarece de bibliotecă. O romantică, o visătoare. Cu capul în nori. Ai încredere în mine, n-o să răsară cine știe ce surpriză urâtă pentru noi.

– Presupun că va fi surprinsă când Matherly Press va deveni parte a WorldView.

– O să aflăm curând.

– Îmi place încrederea cu care o spui.

Noah își puse paharul pe măsuța de cafea și se întinse după servietă. Cu un gest teatral, deschise cu zgomot încuietorile.

– Exact la timp, cum am promis.

Îi dădu lui Blume documentul pregătit de Howard Bancroft. După ce o găsise pe Nadia goală în așternuturi,

duhnind de mirosul transpirației altui bărbat, scenă urmată îndeaproape de dispariția neconvenabilă și neașteptată a lui Maris, hotărâse că următoarea lui mișcare trebuia să fie îndrăzneață și definitivă.

Se săturase să joace prudent, se săturase ca oamenii ceilalți - femei, Doamne, Dumnezeule! - să-i dicteze ce să facă și când să facă. Trebuia să se miște repede și agresiv. Era timpul să se îngrijească de el însuși și să-i lase pe ceilalți să se ducă dracului.

Blume parcurse documentul, răsfoind rapid paginile. Era suficient de familiarizat cu termenii juridici ca să prindă esența. Noah aștepta să fie felicitat.

Vizitatorul său termină de parcurs ultima pagină și puse documentul la loc pe măsuța de cafea.

- Foarte frumos. Acum nu sunt necesare decât semnăturile lor.

Pieptul țanțoș al lui Noah se dezumflă ca un balon înțepat.

- Nu sunt necesare, Morris. Nu ai citit...

- Că este valid și numai cu semnătura ta? Râse înfundat în timp ce se ridică în picioare și își încheie nasturele de sus al hainei perfect croite. O clauză problematică, Noah. Foarte problematică. Deja mă lupt să evit legile antitrust și mii de alte reglementări comerciale. Își flutură mâna palidă într-un gest disprețuitor. Nu sunt decât necazuri care îți mănâncă timpul. Dar asta numai dacă absolut totul este în perfectă ordine, adică dacă sunt puse toate punctele pe *i*-uri. Nu pot să fac o afacere de această anvergură dacă am sub picioare o trapă care așteaptă să se deschidă. Nici măcar n-aș vrea să încerc. Acest document, așa cum este acum, i-ar aduce pe cei de la FBI peste mine. Și chiar dacă nu i-ar aduce, cei doi Matherly ar face un tărăboi grozav și ar protesta, și atunci am fi regulați cu toții. Nu știu tu cum ești, dar eu când sunt regulat îmi place să mă simt bine. Îi făcu șmecherește cu ochiul, și Noah simți că voia să-l omoare. Acum te rog să mă scuzi, am o întâlnire la cină, mai zise Blume.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Noah, clipind ca să alunge punctele roșii care-i pulsau în ochi, îl urmă.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, Morris. O să obțin semnăturile.

– Eu nu-mi fac griji niciodată, spuse celălalt. Deschise ușa, apoi se opri și se întoarse spre Noah. Probabil că încă o semnătură va fi de-ajuns. Fie a socrului tău, fie a soției. Cugetă câteva secunde, apoi clătină aprobator din cap. Da. Mă simt protejat dacă mai am încă o semnătură lângă a ta.

– Ține-i pe banditii ăia de la antitrust departe de noi, rosti Noah ferm. Lasă familia Matherly în seama mea.

– Bucuros. Între noi fie vorba, prefer guvernul federal. Rânjetul îl făcu să semene cu un craniu recent exhumat care privește răutăcios. Anunță-mă când obții acea semnătură. Numai când o ai, da? Timpul meu este extrem de prețios, și treaba asta a durat deja prea mult.

Apoi plecă.

O oră mai târziu, Noah intra în biroul lui Daniel de acasă. Ars de ultima remarcă a lui Blume, chibzuise câteva minute înainte de a hotărî pe care dintre cei doi Matherly să-l abordeze.

Nu mai vorbise cu Maris de mai mult de o săptămână. Era încă supărată pentru chestia cu Nadia. Procura legală cu greu ar fi putut fi luată drept o ramură de măslin pe care să i-o întindă. Pe deasupra, femeia își dezvăluise recent o latură încăpățânată a personalității pe care nu i-o cunoscuse.

Daniel era mai slab. Își câștigase faima cu ani în urmă, dar vârsta îl înmuiase. Nu mai era formidabila forță care fusese odată. Obosit și cu sănătatea șubredă, își pierduse din dârzenie. Dacă opunea vreo rezistență, Noah era încrezător în capacitatea lui de a o învinge.

Maxine îi deschise ușa și îi spuse că Daniel era în biroul lui.

– S-a dus acolo imediat după cină. A spus că o să citească ceva înainte de a merge la culcare.

O carte deschisă se odihnea pe picioarele lui Daniel, așa cum era de așteptat. Dar capul îi căzuse în piept,

și pentru o secundă Noah se temu că bătrânul ticălos murise. Cam ăsta fusese norocul lui în ultima vreme.

- Daniel?

Acesta își ridică brusc fruntea.

- Bună, Noah. Tocmai citeam ceva.

- Întotdeauna sforăi când citești?

- Spune-mi că nu-mi curgea și saliva din gură.

- Atât cât am văzut eu, nu.

- Bine. la loc. Bei ceva?

- Nu, mulțumesc.

Pe drum, lui Noah îi trecuse prin minte un gând neplăcut. Dacă Maris îi spusese tatălui ei despre aventura lui cu Nadia? Poate că îi făcuse confidențe înainte de a fugi în Georgia. Pentru a pune capac unei zile complet de rahat, tot ce îi trebuia era ca socrul lui să-l acuze de adulter și să-l dea afară din casă. Dar bătrânul se purta normal.

- Îmi pare rău că te deranjez, spuse el așezându-se pe o canapea. Dar Maris o să sune mai târziu și o să-mi ceară un raport complet și amănunțit despre ce ai mâncat la cină.

- Calcan la grătar, orez brun și legume la abur.

- Un meniu care o va satisface. Mi-a dat și sarcina să-ți țin companie cât timp este plecată.

- Nu am nevoie de dădacă, pufni Daniel.

- De acord. Dar te rog să fii cooperant, altfel mă ia naiba când se întoarce. Își puse coatele pe genunchi și se înclină în față. Ce spui să ne petrecem weekendul la țară? Mai pescuim ceva. Ne mai odihnim. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie am de asta.

- Rareori mai merg acolo.

- I-am sugerat lui Maris ideea înainte de a pleca, și a fost de acord din tot sufletul. Cred că se simte vinovată că nu te duce mai des la fermă. Dacă mergem, o să se simtă mai puțin vinovată și o să fie mai liniștită știind că te distrezi.

Daniel cântări un moment propunerea. Noah nu mai spuse nimic. Nu putea fi prea insistent, deoarece i-ar fi trezit bănuielile. Încercarea fusese făcută; era timpul să tacă și să-l lase pe Daniel să decidă singur.

- Mâine la ce oră?

Noah se relaxă și zâmbi.

- Am o întâlnire la micul dejun care ar fi greu de reprogramat. Putem pleca imediat după ce termin.

- Asta nu i-ar lăsa prea mult timp lui Maxine să...

- Știi, de fapt mă gândeam să mergem singuri. Ca între bărbați. Privi peste umăr ca și când s-ar fi asigurat că menajera nu trăgea cu urechea, apoi își coborî vocea și continuă: Dacă vine și ea, o să stea pe lângă tine ca o cloșcă. O să-i dai socoteală pentru fiecare pahar, pentru fiecare gram de grăsime. Ca să nu mai vorbim de pufăitul din pipă.

- Mă bate la cap mai rău ca o nevastă, iar tot ce voi face i se va raporta lui Maris.

- Uneori, noi, bărbații, trebuie să luăm poziție.

- Corect.

- Așadar, suntem pregătiți?

- Dacă tu ești, sunt și eu.

- Minunat! Noah se ridică și traversă încăperea pentru a-i strânge mâna. O să fiu aici mâine-dimineață pe la zece. Nu lua prea multe lucruri. O să-l sun pe băcanul de acolo să ne livreze mâncare și băutură acasă, așa că o să avem un stoc la sosire. Mă ofer chiar să-i aduc la cunoștință lui Maxine vestea că nu este invitată, adăugă el din prag.

capitolul 22

În timp ce Maris studia manuscrisul lui, Parker o studia pe ea.

Petrecuse o oră întreagă în casa de oaspeți, de unde se întorsese îmbrăcată cu o fustă largă și comodă, care îi ajungea până aproape de glezne, și o bluză fără mâneci strânsă pe talie care lăsa să i se zărească din când în când abdomenul gol. Când se instalase în fotoliul ușor își scosese sandalele și își strânsese picioarele sub ea.

Își spălase părul cu șampon. Își dăduse cu ruj, și buzele ei aveau o strălucire ca de piersică. Fie whisky-ul

pe care îl băuse, fie cosmeticele îi dăduseră o culoare sănătoasă în obraji. Arăta și mirosea încântător.

Trebuia să fie recunoscător că ea îi găsea manuscrisul atât de captivant, încât nu era conștientă că o cerceta în amănunt. Era concentrată exclusiv asupra paginilor pe care le ținea în poală, stârnindu-i lui Parker o gelozie irațională pe propria lucrare, pe atenția care îi era acordată.

Înainte de sosirea ei neanunțată din acea după-amiază, fusese aproape să se îmbete criță. Toată ziua nu fusese în stare să scrie nici două vorbe, deși din punct de vedere meteorologic atmosfera era perfectă. Era o zi înnorată, mohorâtă și cenușie; în mod normal s-ar fi cufundat în poveste și nu s-ar fi întrerupt decât atunci când era silit să mănânce, să bea sau să se ușureze.

Mintea îi fusese însă goală. Bine... nu goală. Pur și simplu nu putea scrie ce-i trecea prin cap pentru că acesta era ocupat de Maris. De la plecarea ei nu se putea gândi la nimic altceva.

Maris conducând o ședință. Maris zâmbindu-i lui Noah. Maris făcând semn unui taxi. Maris sărutându-l pe Noah. Maris lucrând la biroul ei. Maris dormind lângă Noah. Maris la cumpărături pe Fifth Avenue. Maris desfăcându-și coapsele pentru Noah.

Imaginile mentale care se succedau cu repeziciune îl aduseseră în pragul nebuniei. Sau, în orice caz, îl determinaseră să bea de dimineață până seara.

În acest moment se întreba dacă avusese o presimțire că urma să sosească. Poate că da, căci se dusese în sufragerie, o încăpere în care intra numai rareori. Își plângea de milă, dădea pe gât paharele de Wild Turkey la fel de repede pe cât le putea umple și privea posomorât pe fereastră în gol.

Când auzise un vehicul virând pe cărarea care se desprindea din drumul principal, își închipuise că era Mike. Își aminti cum sperase ca Mike să nu fi uitat să cumpere o pungă cu ciocolățele Milky Way.

Când o văzuse pe Maris la volanul mașinuței de golf, simțise că inima avea să-i explodeze și să o ia razna ca un motor stricat.

O aşteptase fără să-şi dea seama, cu un dor nesfârşit, ca o nevastă de marinar care scrutează orizontul în căutarea vaporului pe care se află bărbatul ei. Detesta să se considere un personaj demn de milă, care se agăţa de speranţa că Maris avea să-l gratuleze cu prezenţa ei. Doamne, atât de jos ajunsese?

Acum însă îşi dădea seama că exact asta făcuse de când ea îi întorsese spatele şi ieşise din bumbăcărie. Din acea dimineaţă se scufundase în nefericire şi fiersese în sucul geloziei, golind sticlele de whisky una după alta şi hrănindu-şi fanteziile.

Fantezii chinuitoare cu ea şi Noah. Fantezii minunate cu ea şi el.

Noaptea avea vise erotice în care Maris se agăţa de el şi îi îngâna numele în şoapte sacadate, insistente şi orgasmice. Ziua îşi ocupa timpul visând cu ochii deschişi cum îi primea mângâierile, cum degetele ei i se plimbau pe piept şi pe abdomen, cum gura ei catifelată aluneca...

- Era al lui Todd?

El sări în sus ca şi când scaunul cu rotile l-ar fi lovit în vintre. Îşi drese vocea şi îşi alungă reveria sexuală.

- Poftim?

- Copilul avortat de Mary-Catherine. Era al lui Todd?

- Tu ce crezi?

- Aşa se sugerează. Vom afla vreodată?

- Cred că este mai bine să rămână doar o sugestie, zise el clătinând din cap. Să lăsăm cititorul să tragă singur concluzia.

- De acord. Răsfoi din nou paginile, oprindu-se uneori pentru a reciti un paragraf. Este un personaj remarcabil. Roark, vreau să spun. Este atât de... ei bine, eroic. După cum spune şi Mary-Catherine, este un băiat foarte bun.

Parker se strâmbă.

- E *prea* bun, nu-i aşa? Nu vreau să pară un sfânt. Sau, şi mai grav, un fătălău.

- Nu-i așa. Cum zâmbetul ei liniștitor nu părea să-l convingă, Maris insistă: Crede-mă, Parker. Ți-aș fi spus dacă era drăguț până pe punctul de a fi plicticos.

- Cititoarele nu se aprind după eroi cumsecade mai mult decât tânjesc cititorii după eroine prea virtuoase. Trebuie să existe măcar o aluzie că ar fi coruptibil.

- Din acest punct de vedere nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Roark. Cititoarele o să-l iubească până și numai pentru această întâmplare, dacă nu și pentru altele. E foarte masculin. Reacțiile lui sunt virile din instinct. La început vede totul în context sexual, dar apoi viziunea lui se lărgește pentru a include și alți factori, cum ar fi moralitatea. În același timp este sensibil față de nevoile lui Mary-Catherine. Refuză invitația ei de a face sex, demonstrând că știe unde se opresc limitele decenței. Fără să-i agasezi pe cititori cu bunătatea lui, dai de înțeles că are conștiință puternică și fibră morală. Respectă un cod al onoarei, un... Își ridică privirea și îl surprinse râzând pe înfundate. Ce e?

- Chiar te-a prins chestia asta, nu-i așa?

- Asta mi-e meseria.

- Înțeleg că trebuie să te intereseze. Dar până la urmă nu este decât o carte, Maris.

- Pentru mine, nu, mărturisi ea timidă. Când îmi place cu adevărat o carte, personajele devin reale. Asta mi se trage probabil de la faptul că mi-am pierdut mama la o vârstă atât de fragedă. Aveam nevoie de oameni în jurul meu, așa că prinții și prințesele despre care citeam au devenit frații și surorile mele adoptive. Am trăit în palate și pe vase de pirați. Am urcat pe piscurile munților și mi-am croit drum prin jungle misterioase. Cunoșteam submarinul căpitanului Nemo la fel de bine ca propriul dormitor. Personajele din cărțile mele m-au purtat alături de ele prin aventurile lor. Am râs și am plâns cu ele. Am fost implicată în viețile lor. Le știam toate secretele. Le știam și speranțele, visele și temerile. Deveniseră ca o familie. Îndreptă colțul unei pagini de manuscris și ridică din umeri într-un gest stânjenit. Bănuiesc că pasiunea pentru ficțiune s-a prelungit și în viața adultă.

Timp de câteva clipe grele, își ținu capul plecat. În cele din urmă, când își îndreptă privirea spre el, Parker îi spuse foarte încet:

- Dacă o carte te răscolește atât de mult, aș vrea să știu și ce alte pasiuni mai ai.

Maris știa exact la ce se gândea. Mințile lor rezonau. El înțelese acest lucru din modul în care ochii ei se adumbrir și respirația i se poticni.

- Cuvântul ăla cu *f* mă răscolește, șopti ea.

- Cuvântul cu *f*?

- Foame.

Aruncându-și capul pe spate, el dădu drumul unui hohot de râs. Îi făcu atâta plăcere să-l simtă izbucnind din piept, încât rămase uimit. Era prima dată de ani de zile când râdea spontan, iar hohotul nu-i era încărcat de amărăciune și sarcasm.

Maris trase cu un pistol imaginar asupra lui.

- Ți-am făcut-o.

- Recunosc. Ți-e foame?

- Sunt lihnită.

- Mike n-o să mă ierte niciodată că sunt o gazdă atât de proastă. Cred că pot să încropesc un soi de masă, dar trebuie să mă ajuți.

- Ia-o înainte.

Merseră în bucătărie și, muncind cot la cot, își făcură sendvișuri cu șuncă, salată, roșii și maioneză.

- Avocado? întrebă el în timp ce punea sendvișul în cuptorul cu microunde ca să se facă șunca.

- Îhî.

- Trebuie să-l cureți. Mike spune că eu nu-l pot curăța fără să-l stric.

- Un lucru îmi place la tine, Parker...

- Numai unul?

- ... faptul că-ți recunoști defectele.

- Păi, sunt atât de puține, încât îmi pot permite să fiu umil.

Maris azvârli cu un chips în el.

Mâncară chipsurile direct din pungă și murăturile din borcan.

– Nu prea eşti obişnuită cu aşa ceva, nu? întrebă el cu gura plină.

– E clar că mă confunzi cu un copil de bani gata.

– Nu, răspunse el sincer. Munceşti prea mult ca să corespunzi acestei descrieri.

– Mulţumesc.

– Eşti harnică.

– Da, sunt.

– Îţi faci treaba până la capăt.

– Încerc.

– De asta te-ai întors? Reprezint o treabă pe care n-ai terminat-o?

– M-am întors să-ţi dau acordul scris şi cecul de cincisprezece mii.

– N-ai auzit încă de Federal Express?

– Nu eram sigură dacă livrează şi pe St. Anne. Când Parker o străfulgeră cu privirea, Maris îşi făcu de lucru cu coaja de pâine. Bine, jucăm pe faţă, zise într-un final. Voiam să fiu sigură că scrii, iar dacă nu scriai, să te împing de la spate. Aşa m-a sfătuit tata.

– A, deci te-ai întors pentru că *tăticu'* a crezut că este o idee bună.

– Nu chiar.

– Atunci de ce? Mai exact.

Deschise gura să vorbească, se răzgândi, apoi hotărî să spună:

– Ne-am certat înainte de a pleca. Voiam să clarific lucrurile dintre noi. Altfel relaţia noastră profesională ar fi...

– Da, sigur. Ţi s-o fi părând că aici suntem într-o văgăună, dar, fie că îţi vine să crezi sau nu, avem telefoane, e-mail, faxuri, diverse mijloace de comunicare.

– Dar nu mi-ai răspuns la telefoane, e-mailuri sau faxuri.

– Până la urmă aş fi făcut-o.

– Nu eram sigură.

– Ba da, erai. Parker puse punct parlamentărilor printr-un gest ferm. Ai luat avionul ăla pentru că voiai să mă vezi din nou. Recunoaşte, Maris.

Ea își ridică sfidătoare capul, dându-i de înțeles că avea să nege. Îl surprinse însă iarăși.

- Ei bine, da. Așa a fost. Am vrut să te văd.

Parker își încrucișă brațele pe tăblia mesei și se aplecă spre ea.

- De ce? Nu din pricina farmecului meu înnăscut. Am stabilit mai devreme că nu am deloc. Își mângâie bărbia. Așa încât mă întreb, nu cumva tu și bărbățelul tău v-ați certat? După aia te-ai gândit: „Îi arăt eu, mă duc până la mama naibii și am o aventură cu un olog". De asta te-ai întors?

Își închipui că Maris avea să iasă ca o vijelie din cameră, avea să-și ia lucrurile din casa de oaspeți, să le arunce repede în mașinuța de golf și să-l părăsească după ce îi trântea câteva insulte. Dar se înșelă din nou. Nemișcată, i se adresă cu o voce deosebit de calmă:

- Spune-mi, Parker, de ce insiști să fii crud? Asta te face să te simți mai puternic și mai bărbat? Te folosești de meschinărie ca să compensezi faptul că ești într-un scaun cu rotile? Sau îi enervezi anume pe ceilalți ca să-i ții la distanță? Îi jignești înainte ca ei să aibă vreo ocazie să te jignească? Dacă este așa, atunci îmi pare sincer rău pentru tine. Într-adevăr, pentru prima oară de când te cunosc, mi-e milă de tine.

Se ridică de la masă cu un aer demn. Păși dreaptă, cu fruntea sus, iar când Parker o văzu dispărând pe ușa bucătăriei, se simți precum cea mai joasă formă de viață de pe scara evoluției.

O acuzase că se folosea de el ca să ajungă la Noah, când lucrurile stăteau exact invers. El se folosea de ea ca să ajungă la Noah.

Speriat că ar fi putut să plece înainte ca el să-și ceară scuze, ieși cu scaunul din bucătărie, străbătu repede holul central și ieși pe ușa din față. Fu ușurat să o găsească pe verandă, sprijinindu-se de una din coloane și privind stejarii uriași care străjuiau aleea de ambele părți.

- Maris.

- O să plec mâine-dimineață.

- Nu vreau să pleci.

Ea râse încet, dar fără veselie.

- Parker, tu nu știi ce vrei. Să scrii. Să nu scrii. Să fii cunoscut. Să fii un pustnic. Să fiu aici. Să plec. Nu știi nici măcar dacă mai vrei sau nu să trăiești. Oricum, n-ar fi trebuit să mă întorc. Motivele mele erau în cel mai bun caz neclare, chiar și pentru mine. Ar fi trebuit să rămân la New York, unde este locul meu, să te las să te scalzi în furie și amărăciune și să-i ții companie beat unei fantome. De mâine, după ce plec, poți să te întorci la trecutul tău jalnic.

Parker se apropie cu scaunul și, din spate, își puse mâinile pe șoldurile ei.

- Nu pleca. Se aplecă înainte și își lipi fruntea de mijlocul ei în timp ce degetele lui se strânseră și mai tare pe șoldurile curbate. Nu-mi pasă de ce te-ai întors, Maris. Jur că nu-mi pasă. Chiar dacă ești aici numai ca să-l înfurii pe soțul tău, nu-mi pasă. Ești aici, și îmi doresc să fii aici.

Își duse mâinile în față și le ținu o vreme pe nodul din talie al cămășii, după care îi atinse pielea. O mângâie ușor și o trase treptat spre el.

Maris îi rosti numele melancolică, de parcă simultan l-ar fi strigat, l-ar fi dojenit și ar fi oftat resemnată.

El continuă să o tragă până când genunchii ei se îndoiră și o așeză în poala lui. O întoarse și îi puse picioarele peste brațul scaunului, astfel încât o ținea în brațe ca pe un copil.

- E bine ce facem? îl întrebă ea îngrijorată.

Parker își trecu degetele prin părul ei. Îi mângâie obrazul cu degetul mare, apoi i-l trecu peste buza de jos.

- E perfect.

capitolul 23

Avu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să n-o sărute. În primul rând, știa că Maris se aștepta la asta. În al doilea rând, încă se simțea vinovat pentru faptul că insinuase că motivele ei nu erau sincere. De parcă ale lui ar fi fost.

- Vrei să facem o plimbare? îi propuse.

- O plimbare?
- Până pe plajă.
- Pot merge pe jos.
- Poți merge pe sus.

Trase frâna căruțului și îl dirijă pe rampa de pe verandă, apoi pe o alee pavată care ducea în pădure.

- E bine, observă ea.
- Am făcut aleea când am renovat casa.
- Mike mi-a spus că nu te-ai gândit niciodată să folosești un scaun electric, întrucât preferi întotdeauna căile mai dificile.
- Împinsul scaunului este un exercițiu bun. La cum mă hrănește Mike, nu vreau să mă îngraș.
- Ce miroase așa de frumos?
- Magnolia.
- În seara asta nu sunt licurici.
- *Gândacii luminoși* cred că o să plouă.
- Și așa e?
- O să vedem, nu-i așa?

Aleea pavată mergea până la dune, unde se lega de un podeț făcut din scânduri vechi. În timp ce traversau dunele, ierburile o băteau pe Maris peste picioare. Dincolo de ele, podețul se lărgea într-o platformă de aproape un metru pătrat. Parker opri și trase frâna.

În fața lor se întindea plaja pustie, la fel de neatinsă ca atunci când luase naștere. Luna era ascunsă sub stratul de nori deși, însă lumina ei slabă le permitea să contemple valurile care se spărgeau, lăsând în urmă o spumă argintie. Briza era la fel de ușoară ca respirația unui bebeluș adormit, iar singurul zgomot era susurul continuu al apei.

- Este un loc extraordinar. Maris vorbea într-o șoaptă respectuoasă, ca și când ar fi fost într-o biserică. E minunată pădurea care se întinde până pe plajă.
- În plus, nu există hoteluri înalte care să strice priveliștea.

Fără să aprecieze atât de tare peisajul, Parker freca între degete o șuviță din părul ei, studiindu-i textura și savurându-i atingerea.

Maris își întoarse capul și îl privi.

- Ce fel de narcotice?

- Ah. Ar fi trebuit să știu că vei prinde din zbor ce mi-a scăpat pe gură.

- Așa e. Și de atunci îmi stăruie în minte. Ce fel de narcotice ai luat?

Expresia ei nu era critică, ci numai interesată. Poate plină de înțelegere.

El dădu drumul șuviței și își coborî mâna.

- Medicamente. Calmante. În cantități uriașe. Cu pumnul.

- Din cauza picioarelor?

- A fost o refacere de durată.

- De pe urma a ce, Parker?

- A prostiei mele. După o scurtă pauză în care își căută cuvintele, urmă: Am suferit câteva operații, mai întâi pentru reconstrucția oaselor și pentru înlocuirea bucăților lipsă cu plastic sau metal. Apoi au trebuit reatașați mușchii și tendoanele. După aceea, pielea... La dracu', Maris, nu vrei să auzi toate aceste lucruri, iar eu chiar nu vreau să vorbesc despre ele. Pe scurt, am stat în spital mai mult de un an, apoi prin... alte locuri. Am petrecut ani întregi făcând terapie. A fost cumplit. Poate ca în iad, numai că mai rău. Atunci am devenit dependent de calmantele prescrise. Când doctorii au refuzat să mi le mai prescrie, am cumpărat pilulele de pe stradă, de la vânzătorii independenți.

- Traficanții de droguri.

- Cu care am devenit prieten la cataramă.

Ea nu păru să fie șocată, însă nu era cazul să-și forțeze norocul mărturisindu-i unde ajunsese să-și ascundă drogurile. Așa că se mulțumi să conchidă:

- A fost o porcărie.

- Din care ai reușit să ieși singur.

- Nu, am fost strâns de ouă și smuls din ea.

- Mike.

- Mike, repetă el, clătinând din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă acest miracol. Din motive pe care nu am să le înțeleg niciodată, s-a împrietenit cu mine. A apărut într-o bună zi de nicăieri. Prin ceața pe care mi-o puseseră pe ochi drogurile l-am zărit stând acolo, în mijlocul mizeriei, și privindu-mă ca și când ar fi încercat

să se decidă dacă meritam efortul menit să mă salveze de mine însumi.

- Poate că ți-a fost trimis.

- Un înger păzitor? Un mentor din poveste? Cel puțin nu era doamna cu coasa. Deși în săptămânile care au urmat *salvării*, mi-am dorit să mor. Înainte de a-mi da seama ce se întâmpla, mi-a luat drogurile ascunse și m-a internat la dezintoxicare.

- Probabil că n-a fost plăcut.

- Nu vrei să știi. Crede-mă. Când am ieșit de acolo m-a băgat la altă terapie, fizică și emoțională. M-a adus la o înfățișare decentă, m-a instalat într-un apartament cu dotări adaptate handicapului meu și m-a întrebat ce vreau să fac cu restul vieții mele. Când i-am spus că mă furnică mâinile să scriu, mi-a oferit un computer.

- Datorită lui te-ai apucat de scris.

- Mi-a prezentat-o ca pe o provocare.

- Care ți-a dat un motiv să continui să trăiești.

- Nu, până atunci luasem deja hotărârea că trebuie să trăiesc mai departe.

„Aveam un motiv al dracului de bun s-o fac", își spuse el cu cinism.

- Parker, pot să te întreb ceva foarte personal?

- Poți. Dar s-ar putea să-ți pară rău.

- Tu ești Roark?

Știuse că întrebarea aceasta urma să vină mai devreme sau mai târziu. Era prea deșteaptă ca să nu pună lucrurile cap la cap. Un scriitor care scrie despre un scriitor. Era normal să înțeleagă paralela și să ceară lămuriri. Răspunsul pe care îl avea pregătit nu era o minciună, dar nici adevărul complet.

- Nu în întregime.

- Inspirat în linii mari?

- Se poate spune.

Ea clătină serioasă din cap, dar nu insistă.

- Ai început să scrii seria de romane polițiste din prima?

- Nu, am încercat câteva genuri. Timp de doi ani, în fiecare săptămână am zămislit și am aruncat la coș o mulțime de idei. Au ajuns la gunoi hectare întregi

de pădure până când m-a străfulgerat personajul Deck Clayton. El a fost primul lucru care mi-a reținut interesul, m-a făcut să nu mă mai gândesc la limitările mele fizice. Când am terminat cea dintâi poveste pe care o consideram publicabilă, am luat legătura cu o agentă și i-am spus că urma să lucrăm împreună doar dacă jura pe viața ei și a copiilor ei să nu-mi dezvăluie niciodată identitatea, nimănui.

– Și așa a apărut Mackensie Roone. Maris îi atinse obrazul. A fost o renaștere pentru care suntem cu toții recunoscători. Îmi pare rău însă pentru suferința pe care ai îndurat-o ca să ajungi acolo.

– Pe termen lung, o să merite.

În momentul în care rosti propoziția, își dădu seama că vorbise la timpul viitor. Se temu că Maris observase și că ar fi putut să-i pună întrebări în legătură cu țelul lui final, dar ea își întorsese capul și privea peste întinderea oceanului. La orizont sclipeau luminile unui petrolier.

Dintr-odată, începu să plouă. Picăturile făceau gropițe umede în nisip sau împroșcau ușor de pe scândurile platformei. Parker le auzi încă dinainte să simtă stropii pe piele. Cădeau la fel de calde și catifelate ca lacrimile.

– Parker?

– Hmm?

– Îți aduci aminte de acea primă zi la bumbăcărie, când ai sugerat că Noah se însurase cu fata patronului ca să avanseze în carieră?

– Te-a cam scos din sărite.

– Da. Dar numai pentru că era adevărat. În adâncul meu eram conștientă de acest lucru. Se întoarse și îl privi în față. Săptămâna asta l-am prins cu altă femeie. Afirmația directă fu urmată de o pauză ca să-i dea timp să răspundă, însă el își păstră expresia impasibilă. Nu te mai plictisesc cu amănuntele dezgustătoare.

– Cât de dezgustătoare?

– Destul de dezgustătoare.

– Destul cât să te trimită în goană aici? E vremea răzbunării?

– Nu. Jur că nu din pricina asta am venit. Aventura lui Noah mi-a oferit justificarea să mă întorc, dar adevărul este că eu nu mi-am dorit să plec de aici data trecută.

– Atunci de ce ai plecat?

– A fost o problemă de conștiință.

– De ce? Nu s-a întâmplat nimic.

– Mi s-a întâmplat mie ceva, zise Maris apăsându-și pumnul de piept. Voiam să rămân cu tine, iar ăsta era un motiv suficient ca să plec. Să stau prin preajma ta nu era un lucru sănătos pentru căsnicia mea. Ceea ce simțeam pentru tine mă înspăimânta. Pentru liniștea mea sufletească aveam nevoie să-mi recapăt statutul de femeie măritată fericită. În mod ironic, mă întorsesem la New York doar de o zi când am descoperit că Noah încălcase jurămintele de nuntă.

– E un prost.

Complimentul indirect îi aduse pe buze un surâs trist.

– Și eu sunt. Sunt o proastă pentru că nu mi-am dat seama mai devreme că mariajul nostru nu era cum mi-aș fi dorit să fie. Și nici Noah nu era un bărbat așa cum mi-aș fi dorit. Nu era eroul cărții sale.

– Iar acum îl socotești pe Roark un erou.

– Parker, nu confund ficțiunea cu realitatea! îl mustră ea. Am depășit faza aia. Tu ești real. Te pot atinge. Îi luă mâna și i-o cercetă în timp ce-și plimba vârful degetelor pe venele de pe dosul ei. Căsnicia mea, așa cum a fost ea, s-a încheiat. E istorie. Nu mai vreau să vorbesc despre Noah.

– N-am nimic împotrivă.

Îi adună părul în mână, îl încolăci în jurul pumnului și o trase mai aproape, până când fețele lor fură la câțiva centimetri distanță. După o scurtă ezitare, își lipi buzele de ale ei, încercă să vadă dacă unghiul era convenabil, apoi modifică poziția. Gestul lui fu calm, măsurat, până când o auzi cum scâncea. Se retrase un pic, o privi în ochi și recunoscu o ardoare care o egala pe a lui.

În acel moment nu se mai controlă. Îi acoperi fața cu zeci de sărutări sălbatice, la întâmplare, stângace, iar

ea îi răspunse în același mod. Apoi gurile li se contopiră, limbile li se atinseră și se sărutară cu o pasiune carnală.

Pentru o secundă Parker se desprinse, încercând să-și recapete suflul, după care își moderă asaltul. Îi mângâie buza inferioară cu limba; i-o mușcă ușor cu dinții. O sărută ușor pe colțurile buzelor, apoi direct, ferm, pătimaș. Își înclină capul când într-o parte, când în alta, dar fără să se dezlipească de ea. Chiar și atunci când se retrase, buzele lui rămaseră lipite de ale ei, sorbind-o la fel de blând ca ploaia care cădea.

- În seara în care ne-am cunoscut, când m-ai sărutat... reuși ea să murmure.

- Hmm?

- Nu voiam să te mai oprești.

- Știu.

- *Știi?*

- Nu crezi că am simțit același lucru, Maris?

Drept răspuns, ea își trecu încet degetele prin părul lui și se jucă provocator cu limba. În timp ce se sărutau, el îi descheie cămașa, îi desfăcu nodul de pe talie și i-o deschise.

Sânii ei erau mici, dar bine proporționați, minunat de rotunzi. Parker văzu cum stropii de ploaie îi picurau pe piele. Unii șiroiau pe rotunjimile unduitoare, intersectându-se și curgând în zigzag, formând niște modele excitante.

- Parker? Știi că plouă.

- Da. Îi cuprinse un sân în palmă și îl strânse ușor. Îi îndepărtă o picătură de apă de pe sfârc, apoi se aplecă și își frecă buzele de el. Așa cum mi-ai spus odată, n-o să te topească, șopti el luându-i sfârcul în gură.

- S-ar putea, suspină Maris.

Împlinindu-i visul, îi cuprinse capul cu brațele și îl apropie strâns de ea, repetându-i numele printre respirațiile neregulate.

Mâna lui își croi drum printre faldurile fustei până când dădu de pielea ei, după care avansă între coapse, până sus, unde se uneau. O atinse prin chiloți.

- E-n regulă?

Îi interpretă icnetul ca pe un „Da". Sexul ei era moale și foarte umed. Își strecură degetele în el.

- O, Dumnezeule, Parker!

Degetele lui o mângâiau în interior în timp ce policarul efectua mișcări circulare pe exterior. Pradă excitației, ea se împinse tot mai sus, venind în întâmpinarea mâinii lui.

- Destinde-te și lasă-te în voia plăcerii, o îndemnă el.

Maris se relaxă și, cu toate că respirația îi era încă superficială și rapidă, nu se mai străduia să-și grăbească orgasmul. Cum el continua să o muște ușor de sâni, sfârcurile i se strânseră și se întăriră. Mângâierea degetelor lui se înteți, iar cercurile trasate de degetul mare se restrânseră pentru a se concentra într-un singur loc.

În acel moment, Parker simți încordarea luând-o în stăpânire. Involuntară. Imperativă. Imposibil de stăpânit. De nestăvilit. Spatele i se arcui. Capul îi căzu pe spate și își acoperi ochii cu antebrațul. Gâtul ei expus cerșea să fie sărutat. Parker se aplecă și își lipi buzele de el, dornic să-i audă gemetele cât mai de aproape. Rămase așa până când Maris fu străbătută de un ultim spasm, după care se prăbuși inertă.

El își retrase mâna și îi netezi la loc fusta, apoi o strânse la piept, odihnindu-și bărbia pe creștetul ei.

Slăbită, ea remarcă:

- Te-ai încheiat la cămașă.

- Pentru cină. Una dintre regulile mamei mele.

Maris îi desfăcu nasturii și își frecă obrazul de părul de pe pieptul lui, apoi își lipi capul de inima lui.

- Așa e mai bine.

Ploaia continua să cadă, udându-le părul și hainele, dar nici unul din ei nu observa și nici unuia nu-i păsa. Parker o mângâia pe spate, zăbovind cu degetele asupra fiecărei vertebre.

- Te regula al dracului de prost, nu-i așa?

O simți crispându-se și pentru o clipă se temu că mersese prea departe, vorbise prea mult, o jignise cu limbajul lui brutal. Însă reacția inițială trecu repede. Lipită de el, Maris spuse încet:

– Eu credeam că era bine. Până acum câteva minute.

– Erai flămândă.

– N-am ştiut până când nu m-ai atins. Viaţa mea sexuală a fost o altă autoamăgire. Intuindu-i zâmbetul, îşi înălţă capul şi îl privi. Probabil că te simţi foarte mândru de tine.

Rânjetul lui era nerușinat de încrezut, dar se transformă într-un zâmbet blând.

– Mă simt bine. O sărută tandru pe buze şi mormăi cu buzele lipite de ale ei: Dar tu te simţi şi mai bine.

Se sărutară lung şi profund. El n-ar fi vrut să se oprească, dar în cele din urmă o făcu.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă înainte ca Mike să mobilizeze oamenii să ne caute.

Apucă levierul de deblocare a frânei, însă ea îl prinse de încheietură.

– Dar cu tine cum rămâne? Cu asta? Îşi frecă coapsele de erecţia lui. Nu vrei să-ţi... fac ceva?

Parker nu-şi putu stăpâni un geamăt. Apucând-o ferm de talie, îi ordonă:

– Da, vreau să încetezi să te mai mişti aşa.

– Oh. Îmi pare rău.

El îi zâmbi strâmb şi îşi puse mâna pe ceafa ei.

– Când facem dragoste, vreau să mă concentrez asupra plăcerii şi nu să-mi fac griji cum să termin fără să cădem amândoi din scaun.

– E aşa de grozav?

– Da, aşa va fi.

– Dar numai eu am avut parte de toată distracţia.

– Asta arată cât de puţine ştii.

Maris îi zâmbi. O sărută repede, apoi întoarse scaunul şi se îndreptară spre casă.

– Apropo, pentru că eu am nevoie de amândouă mâinile ca să conduc drăcia asta, ai face bine să-ţi închei nasturii fustei, altfel Mike o să aibă ce vedea.

În dimineaţa următoare, Daniel se trezi devreme. Făcu un duş, se îmbrăcă rapid, îşi împachetă câteva schimburi de haine pentru excursia de la ţară şi coborî la parter. Maxine fusese cât se poate de nefericită când

aflase de weekendul planificat fără ea şi îşi făcuse cunoscută nemulţumirea. Din acest motiv, nu ştiu cum s-o roage mai frumos, dacă deranjul nu era prea mare, să-i aducă micul dejun în curte.

- Nu e nici un deranj, domnule Matherly. N-o să-mi ia decât câteva minute ca să pregătesc tava.

- Perfect. În timpul ăsta o să dau câteva telefoane.

Se aşează la masa de lucru şi formă rapid numărul pe care îl ştia acum pe dinafară. Îşi petrecu cea mai mare parte a convorbirii de cinci minute ascultându-şi interlocutorul.

Când termină ce avea de spus, domnul William Sutherland îl întrebă:

- Vreţi să continui, domnule Matherly?

- Sigur că da.

Al doilea apel din acea dimineaţă îi era destinat lui Becker-Howe. Nu-l mira faptul că la acea oră, când majoritatea newyorkezilor stăteau la coadă la Starbucks şi se înghesuiau la metrou ca să ajungă la serviciu la o oră rezonabilă, îi răspunse domnul Oliver Howe în persoană.

Howe se lăudase întotdeauna destul de ostentativ că muncea paisprezece ore pe zi, cu excepţia vacanţelor, când muncea numai opt. În ciuda vârstei înaintate, se părea că programul său era la fel de încărcat ca pe vremuri.

Howe îşi lansase cariera editorială cam în acelaşi timp cu Daniel şi într-un mod asemănător: moştenise compania de la bunicul lui la câteva luni după ce terminase facultatea. De-a lungul anilor, cei doi se concuraseră în mod amical, şi în cele din urmă această relaţie se transformase într-o prietenie plină de afecţiune. Aveau cea mai mare stimă unul de celălalt.

- Ollie, sunt Daniel Matherly.

Aşa cum era de aşteptat, vechiul său coleg fu încântat să-l audă. După ce schimbară câteva amabilităţi, Oliver Howe îi spuse:

- Danny, băiatule, nu mai pot să joc golf. Reumatismul ăsta blestemat nu mă slăbeşte.

– Nu pentru asta te-am sunat, Ollie. Este vorba de afaceri.

– Credeam că te-ai retras.

– Asta e un zvon, dar, dintre toți, tu ar trebui să știi cel mai bine. Realitatea este că am dat peste o propunere tentantă care cred că te-ar putea interesa.

Câteva minute mai târziu Daniel ieși din birou fără ajutorul bastonului. Se simțea înviorat. Se apropie de Maxine frecându-și palmele.

– N-ai vrea, te rog, să mergi la brutăria aceea kasher și să cumperi niște pâine din aia care îmi place?

– Nu se găsește pâine în Massachusetts? Domnul Reed a spus că o să aibă grijă să fie mâncare din belșug în casă.

– Știu, dar mi-e poftă de... știi tu de care. Cu semințe pe ea.

– Știu. Brutăria este în partea cealaltă a orașului. Mă duc după ce vă terminați micul dejun.

– Vine Noah să mă ia imediat după aceea. Mai bine te duci acum. Pot să mănânc și singur.

Ea îl privi bănuitoare, și pe bună dreptate. Pofta lui subită pentru o anumită pâine era un șiretlic ca să o facă să plece de acasă. Avea un musafir la micul dejun și voia să nu știe nimeni de el.

Maxine continuă să se împotrivească, dar în cele din urmă ieși furioasă pe ușa de serviciu, mormăind numai ea știa ce. De-abia plecase de câteva minute, când Daniel răspunse la sonerie și își invită musafirul înăuntru.

– Menajera mea e plecată să cumpere ceva, explică el luând-o înainte spre terasă.

Maxine punea întotdeauna masa pentru trei persoane, în caz că Maris sau Noah sau amândoi treceau pe acolo. Chiar dacă Maris era plecată din oraș, iar Noah trebuia să sosească mai târziu, Daniel fu ușurat să constate că menajera nu-și încălcase obiceiul. Arătă spre un scaun de la masa rotundă din fier forjat.

– Luați loc, vă rog. Cafea?

– Da, mulțumesc.

Daniel turnă. În timp ce îi dădea frișca și zahărul, spuse:

- Vă mulțumesc că ați venit așa repede.
- Domnule Matherly, a fost mai degrabă un ordin decât o invitație.
- Atunci de ce ați venit?
- Din curiozitate.

Daniel își exprimă recunoștința pentru sinceritate, clătinând apreciativ din cap.

- Așadar, telefonul meu v-a luat prin surprindere?
- De fapt, m-a șocat.
- Mă bucur că putem vorbi deschis, pentru că știu că timpul dumneavoastră este prețios, iar eu am, de asemenea, un program strâns în această dimineață. Ginerele meu mă ia la ora zece și mă duce la casa de la țară. M-a invitat să petrecem numai noi doi o perioadă plăcută cât timp fiica mea este plecată. Ridică un coș de argint acoperit un șervet de in. O brioșă?
- Nu, mulțumesc.
- Pentru niște brioșe cu tărâțe nu sunt rele. Le face menajera mea.
- Nu, mulțumesc.

Bătrânul puse coșul la loc pe masă.

- Unde rămăsesem?
- Domnule Matherly, știu că nu v-ați senilizat; prin urmare, nu-mi insultați inteligența pretinzând că ar fi așa. Nu m-ați invitat aici să gust brioșele menajerei dumneavoastră.

Daniel încetă să se mai prefacă. Își puse coatele pe masă, își împreună mâinile și își privi oaspetele pe sub sprâncenele sale albe, care acum făceau un V abrupt la rădăcina nasului.

- Aș paria pe toată averea mea că sunt mari șanse ca, atunci când eu și Noah vom ajunge la casa de la țară, el să aibă asupra lui un document care-l împuternicește să conducă afacerile companiei.

Vorbise cu eficacitatea tăioasă care îl ajutase întotdeauna să-și construiască reputația de negociator dur și uneori fără scrupule.

- În cursul weekendului voi fi presat să semnez acest document. Ridică mâna ca să-și oprească musafirul. Nu. Nu spuneți nimic. Ați face bine să ascultați doar.

După o ezitare lungă și oarecum neîncrezătoare, celălalt îi făcu semn să continue.

***

Invidia, Cap. 20

Key West, Florida, 1988

Todd nu crezuse că avea să dureze atât de mult timp.

Era nerăbdător să se îmbogățească și să devină faimos – în ordinea asta.

După ce achitase ipoteca de la casa părinților, suma de bani pe care o încasase de pe urma vânzării ei fusese derizorie. Ambii avuseseră câte o poliță de asigurare de viață, însă mama lui o folosise pe a tatălui pentru a-l îngropa, iar Todd o folosise pe a ei în același scop. După ce le lichidase tot avutul, nici nu merita osteneala să numere puținii bani care rămăseseră. De-abia îi ajunseseră să se mute în Florida, și sosise la Key West practic fără nici o lețcaie.

Costul vieții era mult mai ridicat decât estimaseră el și Roark, chiar dacă trăiau într-o cocină și mâncau prost. Câștiga bacșișuri bune din parcarea mașinilor, dar banii se duceau repede pe chirie, benzină, hrană și alte necesități.

Și pe ratele lunare pentru un computer personal. Spre deosebire de colegul său de cameră, nu fusese atât de norocos încât să aibă un unchi pe care să-l vadă doar de două ori în întreaga lui viață, dar care să se simtă obligat să-i ofere nepotului un dar costisitor la terminarea facultății. Avantajul lui Roark îl iritase. Todd nu stătuse pe gânduri și, ca să pornească amândoi de la același nivel, își cumpărase un computer în rate.

Era destul de dărâmat din pricina lipsei cronice de finanțe, însă era și mai dărâmat din pricina lipsei cronice de creativitate.

Chiar mai mult decât bogăția, faima părea atât de greu de atins, încât nici nu mai merita să viseze la ea. Descoperise că nu era ușor să scrii literatură. Adormise

citind nenumărate cărți plicticoase pe acest subiect, dar nici unul dintre autorii dornici să dea sfaturi nu accentuase îndeajuns cât de multe eforturi presupunea creația. În notele lui de curs nu exista nici măcar cea mai mică observație în legătură cu asta. Această întrebare nu-i fusese pusă la nici un examen. În orice caz, scrisul era o muncă al dracului de grea.

Cel puțin o dată pe săptămână vizita casa lui Hemingway împreună cu Roark. Domeniul colonial spaniol era altarul lor, și mergeau acolo ca niște pelerini pentru a-și aduce omagiul. Bineînțeles că Todd fusese dintotdeauna un admirator al lui Hemingway, dar de-abia acum începuse să-i aprecieze măreția.

Talentul era ceva cu care te nășteai. Fie îl aveai, fie nu-l aveai. Însă numai talentul în sine nu făcea nici doi bani. Pentru a-ți trezi și antrena acest talent, pentru a scrie acea copleșitoare „singură propoziție adevărată" care părea atât de simplă la citit, erau necesare ore lungi și obositoare de efort.

Acea simplitate era înșelătoare. Nu venea din senin și nu era o aptitudine ușor de obținut. Scrisul era o muncă monotonă, solitară și epuizantă. Scriitorul sapă tunele în propria minte folosind cuvintele pe post de pickhammer. Rodul unei săptămâni de strădanii poate fi o singură pepită care merită păstrată, iar atunci izbucnești în lacrimi de bucurie că ai descoperit-o.

Todd îi admira pe cei care scriau și o făceau bine, însă admirația lui era umbrită de resentiment. Hemingway și cei de soiul lui erau zgârciți în materie de talent și pricepere. Ai fi putut crede că, după ce ai petrecut atâta timp studiindu-le opera, cercetând în amănunt fiecare frază, analizând blestematele de cuvinte fiecare în parte, abilitatea de a scrie ți se va transmite, că strălucirea va fi contagioasă. Oare dorința nu conta deloc? Dar erau zile în care nu putea descoperi nici măcar un grăunte de geniu în scrisul lui.

Și, după toate aparențele, nimeni altcineva nu o făcea.

Strânse într-un cocoloș paginile critice primite de la profesorul Hadley și-l aruncă spre colțul camerei.

Roark intră exact atunci când ghemul de hârtie aterizà pe podea, la câțiva centimetri de coșul de gunoi.

- Hadley și-a încordat mușchii?

- Hadley e un nemernic.

- Crezi că nu știu? M-a pus pe jar și pe mine.

- Serios?

- Apoi m-a lăsat să ard la foc mic. Așa că ce m-am gândit, asta fiind noaptea noastră liberă, hai să ne îmbătăm.

- Mi-ar plăcea foarte mult, zise Todd posomorât. Dar nu-mi permit.

- Nici eu. Dar munca de barman are avantajele ei.

Spunând asta, Roark își scoase de la spate mâna și legănă o sticlă cu scotch ieftin.

- Ai furat-o?

- Am furat un rahat.

- Ești un poet.

- Și nu știam. Hai să mergem.

- Nu e nevoie să-mi spui de două ori, zise Todd coborând din patul suprapus.

Pe plajă își trecură sticla de la unul la altul și închinară pentru apus, apoi pentru amurg și în cele din urmă pentru cerul nopții. Continuară să închine pentru înaltul cerurilor până când stelele începură să apară și să se legene, iar universul deveni un pic cam încețoșat pe la margini.

- Stea luminoasă, stea strălucitoare, prima stea... et cetera. Pune-ți o dorință, Roark.

- Mi-aș dori să-mi dai sticla cu whisky.

Todd îi întinse sticla. Roark bău, i-o dădu înapoi, apoi se lungi pe nisip și își puse mâinile sub ceafă. Începu să râdă.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Todd în timp ce se așeza mai comod.

- Dorințe, răspunse Roark. Mi-a adus aminte de o glumă genială.

- Sunt sute. Care dintre ele?

- Un tip găsește o lampă magică, o freacă, duhul apare și îi garantează că-i îndeplinește trei dorințe. Tipul își dorește un Ferrari, și *puf!* dimineața următoare, pe aleea

din fața casei este parcat un Ferrari nou-nouț și strălucitor. Freacă din nou lampa, duhul apare și-i spune că mai are două dorințe. Tipul își dorește zece milioane de dolari, și *puf!* dimineața următoare, pe noptiera lui sunt stivuiți în teancuri ordonate zece milioane de dolari. Freacă din nou lampa, duhul apare și-i spune că mai are o ultimă dorință. Tipul își dorește un penis care să atingă pământul, și *puf!* dimineața următoare se trezește și are picioarele de opt centimetri lungime.

Când hohotele se mai potoliră, Roark adăugă:

- Morala poveștii, fii atent ce-ți dorești.

- Aș vrea ca scula lui Hadley să se facă mică de tot și apoi să cadă, mormăi Todd. În caz că are una. Lucru de care mă îndoiesc.

- Ce text i-ai trimis?

- *Învinsul.*

- Ai muncit de ți-ai rupt fundul la cartea aia. Ce-a spus?

- Acțiunea nu este convingătoare, zise Todd mai luând o înghițitură din sticlă. Dialogurile sunt de rahat.

- A spus Hadley „rahat"?

- Cam ăsta a fost înțelesul.

- Hmm.

- Ce?

- Mie mi-a spus că dialogul este concis și bine ritmat, dar acțiunea este predictibilă și are nevoie de un impuls. Roark se uită la prietenul său. Poate că ar trebui să colaborăm.

- La naiba, nu! Fără colaborări. Am făcut doi ani de ucenicie fără să iau vreun ban.

- Ai vândut o povestire.

- O povestire tâmpită, pentru o revistă locală, cu douăzeci și cinci de dolari. Va fi citită la closet, dacă va fi citită vreodată. Todd aruncă o scoică înapoi în apă. Locuiesc într-un apartament în care gândacii sunt carnivori, iar vecinii de jos sunt înarmați și periculoși.

- Dar priveliștea este imbatabilă. Și oricum poți să o ciocănești în vârf în timp ce te bucuri de ea.

– Asta așa e, răspunse Todd grav. N-am mai făcut în viața mea atâta labă.

– Nu cumva ți-a crescut păr în palmă?

– Beau pentru nudismul dansatoarelor exotice.

Ridică sticla într-un salut, dar Roark i-o luă și sorbi o altă înghițitură.

– În tot timpul ăsta sunt lefter, continuă Todd posomorât. Mașina mea are peste două sute de mii de kilometri.

– În același timp parchezi Porsche-uri și BMW-uri.

– O treabă pentru care poți să antrenezi și un cimpanzeu s-o facă.

– Un cimpanzeu e mai drăguț. Probabil că ar căpăta bacșișuri mai bune.

– Mă lași să termin sau nu? se burzului Todd.

– Îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ți întrerup ședința de plâns de milă. Roark îi trecu sticla înapoi. Mai bea ceva.

– Mulțumesc. Todd bău și scoase o răgâitură puternică și gâlgâitoare. Când toate aceste eforturi vor da roade, vreau ca gloria să vină la mine, pentru mine, și numai pentru mine. Nu vreau să te jignesc.

– Nu mă simt jignit. Nici eu nu vreau să colaborez cu tine. Glumeam.

– Aha. Todd se prăbuși pe spate în nisip. Și ce ți-a transmis de fapt Hadley în observațiile alea?

– Ți-am spus.

– Ai spus adevărul?

– De ce te-aș minți?

– Ca să mă faci să mă simt mai bine.

– Nu sunt chiar atât de milos, pufni Roark.

– Bine, bine, ești un ticălos. Așa că poate mă minți din alt motiv.

Roark se ridică.

– Te frământă ceva? Dacă e așa, de ce nu spui pur și simplu?

– Întotdeauna ai minimalizat criticile lui Hadley.

– N-am de gând să mă chinui pentru părerile unui singur om. Nu cad în depresie din pricina lor, aşa cum faci tu.

– Poate.

– Poate ce?

– Poate că asta explică de ce le minimalizezi. Pe de altă parte, ar putea fi doar o manevră prin care să mă pui pe o pistă greşită.

Roark clătină nedumerit din cap.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Las-o baltă!

– O las pe naiba. Întâi mă acuzi că te mint, iar apoi îmi serveşti o motivaţie căcăcioasă pentru asta. Ambele sunt nişte porcării.

– O porcărie e credinţa ta că ai fi un scriitor mai bun decât mine.

– N-avem de unde şti, murmură Roark.

– Du-te dracului!

Todd sări în picioare, dar nisipul instabil îl făcu să se dezechilibreze şi să cadă la loc. Roark îl apucă de umeri şi îl întoarse spre el.

– De ce te-aş minţi deliberat în privinţa criticilor lui Hadley?

Todd îşi ridică brusc braţele, desprinzându-i mâinile de pe umerii săi.

– Ca să mi-o iei înainte. Nu poţi suporta ideea că o să public – o să *fiu* publicat – înaintea ta.

– Da, parcă tu ai fi încântat dacă aş vinde un manuscris înaintea ta.

– Mai repede mi-aş lăsa maţele scoase pe gât.

Timp de câteva clipe, mica distanţă dintre ei deveni explozivă, încărcată până la refuz cu particule de ostilitate gata să se aprindă. Todd îşi strânse pumnii în aşteptarea unui atac.

Spre surprinderea lui, Roark începu să râdă.

– Mai repede ţi-ai lăsa maţele scoase pe gât?

Todd încercă să se abţină, dar pierduse bătălia. Izbucni la rândul lui în râs.

- Pe moment, încins, ca să nu mai vorbim că sunt beat, asta e tot ce mi-a venit în minte să zic.

- Nu ți-o recomand pentru cartea ta.

- De acord.

Preț de câteva minute priviră oceanul, apoi Roark spuse:

- Sunt terminat. Crezi că putem ajunge la mașină?

Todd fu satisfăcut că prietenul său cedase primul.

- La dracu', frate, nu știu. Sunt dărâmat.

Roark își petrecu brațul pe după umerii lui și-l ajută să se ridice. Reușiră să ajungă în parcare, deși le luă mult timp, căci se împleticeau des și se opreau frecvent, amuzați la culme. Nici unul nu era în stare să conducă, dar Roark se instală la volan pentru că era totuși ceva mai puțin beat.

În ziua următoare, pe la prânz, își tratau mahmureala cu hamburgeri și cartofi prăjiți când Todd reluă discuția.

- Știi, o anumită doză de rivalitate ne-ar prii.

- Nu începe din nou, gemu Roark. Eu nu te consider rival, Todd.

- Prostii. Bineînțeles că mă consideri.

- Cum e posibil ca rivalitatea să ne priască?

- Ne face să muncim și mai tare. Recunoaște, când mă vezi scriind, nu există cale să te sustragi. Dacă sunt la tastatură, nu poți să stai și să privești un meci la televizor. Și eu sunt la fel. Dacă tu scrii, mă simt vinovat dacă nu scriu și eu. Dacă tu muncești șapte ore pe zi, și eu trebuie să muncesc cel puțin tot atât. Competiția asta ascuțită ne mână.

- Eu sunt mânat doar de dorința de a scrie literatură bună.

Todd își agită mâinile în aer.

- Sfântul Roark. Slavă lui și aleluia.

- Mă scoți din sărite.

- Bine, bine, o las baltă, replică Todd mușcând din cheeseburger. Oricum, subiectul e neimportant. O să mi se ofere bani în prostie pentru *Învinsul* înainte ca tu să-ți

fi terminat măcar cartea. Atunci o să vedem cine se înverzește de invidie.

- Asta *nu* o să se întâmple.

- Frate, mi-aș dori să-ți poți vedea strălucirea răutăcioasă din ochi! râse Todd. Tocmai mi-ai oferit argumentul că am dreptate.

capitolul 24

- E vreun pic de cafea?

- Nu e întotdeauna făcută?

Parker îi aruncă lui Mike o privire întunecată, traversă bucătăria cu scaunul și își umplu ceașca din cafetieră.

- De obicei vii și mă întrebi dacă mai vreau, verifici dacă îmi trebuie ceva.

- Riscam să mă repezi. La micul dejun te-ai făcut bine înțeles că eu și Maris nu trebuie să-ți ieșim în cale astăzi, așa că ne conformăm.

- Lucrez la o parte foarte dificilă. Nu am vrut să fiu distras sau întrerupt.

Dădu să iasă, când îl auzi pe Mike bombănind:

- Puteai să ne rogi frumos.

Parker se opri și se întoarse.

- Ai spus ceva?

Mike aruncă prosopul de bucătărie pe care-l avea în mână și își schimbă radical atitudinea.

- Am spus că bluza ei era încheiată greșit aseară când ai găsit de cuviință să o aduci înăuntru din ploaie și să-mi spui unde ați fost.

- Uau! Ai reunit câteva delicte într-o singură frază, Mike. Să o defalcăm și să discutăm fiecare greșeală în parte? Sau pur și simplu să admit că ai devenit enervant și să mă întorc la treburile mele?

- M-am întors după numai o zi petrecută pe continent și am găsit casa vraiște, luminile aprinse și nici țipenie de om. Am crezut că ai fost răpit.

- Ți-a trecut prin cap că am fost ridicat la ceruri și tu ai rămas aici? Pariez că asta chiar te-ar fi scos din sărite.

– Tu și ridicarea la ceruri sunteți două noțiuni ireconciliabile. Nu te-aș asocia niciodată cu un astfel de gând. Și am eliminat repede și eventualitatea răpirii. Cine ar fi suficient de nebun să te vrea?

– Frate, chiar că ești țăcănit!

– Am dreptul să fiu. Nici măcar n-aș fi știut că Maris s-a întors dacă n-aș fi observat două rânduri de vase și tacâmuri în chiuvetă și nu m-aș fi dus să verific la casa de oaspeți.

– Ești un adevărat Sherlock Holmes.

– Ai fi putut să-mi lași un bilet în care să-mi spui că vă duceți pe plajă.

– Aș fi putut. Dar mi-era teamă că instinctele tale materne ar fi intrat în funcțiune și ne-ai fi urmat acolo ca să fii sigur că noi, copilașii, suntem bine.

– Și nu gata de vreo boroboață.

Parker își pierdu și ultimele urme de umor și spuse sec:

– Așa e, Mike. N-am vrut să ne prinzi făcând prostii. Mie nu mi-ar fi păsat, dar lui Maris probabil că da.

– Lucru care mă face să trec la punctul următor.

– Nici nu vreau să aud.

– Ai pritocit un complot de răzbunare și ai de gând să-l duci până la capăt indiferent de consecințe, nu-i așa?

– Am mai discutat chestia asta.

– Asta ai de gând?

– Al dracului de sigur că asta am de gând! strigă Parker, însă vocea lui ridicată nu-l descurajă pe Mike.

– Cum va arăta capitolul final?

– Adică vrei să-ți dau sfârșitul de-a gata? Să ți-l dezvălui și să-ți stric surpriza? Nu prea cred.

– N-o să fie un sfârșit fericit, bombăni Mike.

– Nu umblu după recenzii entuziaste.

– Numai după răzbunare.

– Care este întotdeauna o motivație bună, deci și complotul este bun. Acum ai terminat?

– Nu chiar. Cum rămâne cu Maris?

– Este categoric o unealtă în acest complot.

- Te folosești de ea, nu-i așa? Fără să știi cont cine este.

- *Pentru că* este cine este.

Probabil că Mike simțise hotărârea de nezdruncinat a lui Parker. Sau poate că tonul lui autoritar îi amintise bărbatului mai vârstnic că-și depășise limitele. Sau poate că pur și simplu era obosit. Oricare ar fi fost cauza, mânia i se topi. Reluându-și aerul sfătos, zise:

- Parker, te implor să renunți. Eliberează-te. Spune-i totul lui Maris. Pentru binele tău și al ei. Spune-i.

- Ce să-mi spună?

La auzul vocii ei, cei doi bărbați se întoarseră repede. Era limpede că nimerise în timpul unui schimb de păreri agitat, care părea chiar o ceartă.

- Am scris câteva pagini noi, spuse Parker. Ies acum din imprimantă.

- Mă duc să le iau.

Mike îi aruncă prietenului său o privire plină de înțeles înainte să plece. Oricare ar fi fost secretul, Maris nu-l putu descifra.

- Tocmai a făcut cafea proaspătă, o informă Parker.

- Mulțumesc, dar mi-am depășit limita. Dacă mai beau una, o să mă legăn de candelabru împreună cu prietena ta stafia.

- Aș da bani să văd chestia asta.

Zâmbetul lui era forțat, iar încercarea de a fi spiritual eșuă.

Maris nu înțelegea atmosfera din casă în principal pentru că nu o putea defini. Totul începuse în ajun, când ea și Parker se întorseseră de la plajă. Mike, care sosise în absența lor, era pe verandă, cu mâinile în șolduri și părând tulburat. Le făcuse observație că erau uzi până la piele. Spusese că se aștepta la acest comportament nebunesc și iresponsabil din partea lui Parker, care însă nu avea nici un drept s-o supună pe Maris la clovneriile lui.

Apoi îl zorise pe Parker către dormitorul lui. Maris știa unde se găsea, însă nu fusese invitată niciodată să-l vadă, nici măcar când Mike o condusese într-un tur

al casei, prezentându-i inclusiv camerele lui și pe cele neterminate de la etajul al doilea.

Ușor abătută după sfârșitul atât de brusc al serii romantice, se întorsese la cabana de oaspeți. Simțise că nu faptul că-i prinsese ploaia sau chiar inexplicabila lor absență din casă îl supărase pe Mike. Bătrânul era mai îngrijorat decât îl îndreptățea situația.

Nu-și putea închipui ce făcuseră sau nu făcuseră pentru a-l provoca.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi bănuit că valetul personal era gelos pe musafiră. Părea logic ca oricine aflat în poziția lui Mike să aibă resentimente față de un intrus în viața confortabilă pe care i-o asigura slujba lui. Zilele lor aveau un ritm ce nu trebuia tulburat.

Era de înțeles ca intrusul să fie privit ca o amenințare. Primul lui instinct era acela de a-și apăra poziția și importanța. Își mai dorea și să-l protejeze de potențiale necazuri pe omul de care avea grijă.

Mike nu era însă gelos pe ea. Nu o trata ca pe un pericol care ar fi putut să-i dăuneze lui Parker. Din contră, părea cu adevărat mulțumit că intrase în viața lor. Îi arătase toată amabilitatea și, chiar și în cele mai nesemnificative dispute, cel mai adesea îi ținuse ei partea, și nu lui Parker.

Era limpede că Mike avea în mare o idee despre ce făcuseră ei pe plajă, și cu asta nu era de acord. Aceasta era sursa indignării lui, deși poate mai contribuiseră și alte elemente. Când se întorsese la casa de oaspeți, Maris descoperise că nu-și încheiase bine bluza, că în grabă lăsase un nasture descheiat. O dovadă elocventă că-și făcuseră de cap.

Și totuși, era mai mult nedumerită decât jenată. Ea și Parker depășiseră de mult vârsta la care trebuiau să dea socoteală, iar lui Mike ar fi trebuit să-i fie clar că orice se întâmplase pe plajă fusese consensual. Putea să fie o problemă morală pentru el? Din pricină că nu cunoștea situația căsniciei lui Maris, se revolta la gândul că Parker avea o aventură cu soția altcuiva?

În orice caz, bătrânul le ruinase orice planuri ar fi avut de a continua ce începuseră pe plajă. Prudentă,

rămăsese în casa de oaspeți până dimineață, și, deși stătuse trează o lungă perioadă de timp, în speranța că Parker avea s-o viziteze, acesta nu-și făcuse apariția. Iar la micul dejun fusese plin de toane și irascibil. Mai mult decât de obicei. Și se purtase de parcă întâmplarea de pe plajă nu avusese loc niciodată.

Toate acestea contau foarte mult pentru ea. Se străduia cu disperare să nu se lase scufundată într-o depresie adâncă. În ciuda scenei tandre de iubire din seara precedentă, relația ei cu Parker era încă neclară și volatilă. Se temea de o schimbare extrem de rapidă și radicală care s-o destabilizeze complet.

Fusese făcută de râs de către un bărbat. Nu voia să repete aceeași greșeală. Niciodată. Sau măcar nu în aceeași săptămână.

După prima încercare de conversație, nici ea și nici Parker nu mai scoseseră vreun cuvânt. Ochii nu li se întâlniseră decât întâmplător și fugar. Parker părea să facă un efort intens pentru a-i evita complet privirea.

Stingheră, îl întrebă dacă era mulțumit de ceea ce scrisese în cursul dimineții.

- Cred că este în regulă, mormăi el cu nasul în cana de cafea.

Era caraghios. Erau oameni în toată firea, nu adolescenți. Până acum, nu ratase nici o șansă să strecoare vreo aluzie sexuală ostentativă și, chiar din seara în care se cunoscuseră, îi arătase fără echivoc că era atras de ea. Timiditatea lui subită nu avea nici o explicație logică.

- Mike ți-a ținut o predică?

El își înălță capul și o privi.

- Despre preludiu?

- Eu... aveam de gând să spun despre seducerea unei femei măritate.

- Asta am făcut?

- Nu fără multe încurajări.

- Atunci te-am sedus cu bună-credință?

- Ne jucăm cu semantica sau ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

- Mike este îngrijorat pentru tine.

- De ce?

- Crede că sunt putred până în măduva oaselor.
- Crede că soarele răsare şi se învârte după tine.
- Îi e teamă că o să-ţi fac rău.

Maris îi scrută intens chipul. Peste câteva clipe îl întrebă:

- Şi o să-mi faci?
- Da.

Surprinsă de răspunsul lui fără menajamente, se aşează la masa din bucătărie fără să piardă contactul cu privirea lui, pe care în cele din urmă i-o captase.

- Cel puţin eşti sincer.
- Cam brutal. Asta îi derutează pe majoritatea oamenilor.
- Am priceput. Dar eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Linia dură a buzelor lui se înmuie. În ochii lui, atât de distanţi până atunci, apăru o licărire. Privirea lui o măsură încet, oprindu-se pe rând asupra gurii, sânilor şi coapselor. Locurile acelea care îi simţiseră atingerea intimă începură să vibreze de amintiri senzuale.

Când ochii li se întâlniră din nou, spuse răguşit:

- Am înţeles.

Schimbul de priviri încărcate de semnificaţii luă sfârşit când Mike intră în bucătărie ţinând în mână câteva foi.

- Imprimanta nu mai tipărea clar, aşa că a trebuit să înlocuiesc cartuşul, zise el întinzându-i manuscrisul lui Maris.
- Trebuie să mă întorc la treabă, anunţă Parker deplasându-şi scaunul spre solariu. Nu mă bârfiţi cât lipsesc.
- Avem lucruri mai bune de discutat, replică Mike.

Când Parker închise uşa cu zgomot în urma lui, Maris izbucni în râs.

- Voi doi sunteţi ca nişte fraţi care se ceartă. Sau ca nişte bătrâni căsătoriţi de multă vreme.
- Doamne fereşte!
- Ai fost însurat vreodată?
- Sunt burlac convins. Ce părere ai de crabi gratinaţi la cină?
- Delicioşi. Dar Parker a fost?
- Însurat. Nu.

– Femei?

Mike scoase din frigider un pachet cu carne de crab înghețată și o puse pe blatul de bucătărie, apoi se întoarse spre ea.

– Tu ce crezi?

Ea își coborî privirea și urmări cu vârful degetului fibra lemnului mesei.

– Bineînțeles că au existat femei.

– Mai multe decât câteva, dar nu multe. Nimic care să dureze. Nimic serios.

Maris clătină aprobator din cap. El se întoarse să-și adune ingredientele pentru rețetă.

– Parker mi-a destăinuit cum l-ai salvat din prăpastie, ca să spunem așa.

Își dădu seama că mărturisirea ei îl luase prin surprindere.

– Îmi recunoaște mai multe merite decât este cazul, zise Mike după un moment de tăcere. Tot ce am făcut a fost să-i spun lucruri pe care deja le știa.

– Cum ar fi?

– I-am spus că mergea pe o cale sigură către autodistrugere. L-am întrebat de ce pierdea timpul de pomană. I-am spus că, dacă voia cu adevărat să moară, ar fi putut găsi o soluție să-și ia gâtul.

– Bună psihologie.

El ridică modest din umeri.

– Important e că a mers. Arătă spre paginile manuscrisului pe care ea îl adusese de la casa de oaspeți. Îți place ultima parte?

– Am recitit capitolul despre avortul lui Mary-Catherine. Todd se profilează ca personajul negativ.

– Interesant, murmură Mike. Tu crezi că el este personajul negativ.

– Și nu e așa?

– Cred că asta e și intenția lui Parker, da.

– Citești tot ce scrie?

– Numai ce-mi cere.

– Și ce-ți cere să citești?

El zâmbi larg în timp ce căuta un vas în dulap.

– Tot ce scrie.

– Sunt sigură că-ți prețuiește părerea.

– Singura părere care contează este a lui, o știi prea bine.

– Vrea mai degrabă o reacție decât o părere. Lucrând cu scriitorii, am învățat că le place să aibă niște ascultători fideli. Chiar dacă aceștia nu vorbesc niciodată, le oferă creatorilor o cutie de rezonanță cât timp își pun în ordine ideile. Îi faci un serviciu prețios lui Parker – în afară de celălalt, evident.

Mike nu orientă conversația către serviciile „evidente" pe care i le aducea lui Parker. În schimb, o întrebă dacă vreunul dintre asociații ei de la Matherly Press citise manuscrisul.

– Ca să respect cererea lui Parker de a rămâne necunoscut, îl țin secret. Totuși, i l-am dat tatei să-l citească. Este la fel de încântat ca mine.

– Nimănui altcuiva?

– Nu.

În mai multe rânduri îl îndemnase și pe Noah să-l citească. De fiecare dată acesta arătase puțin interes, dar îi promisese într-un mod grăbit și superficial că avea să o facă de îndată ce programul i-o permitea. Acum știa de ce programul lui era atât de strâns. O mare parte din timpul său fusese alocat amantei.

Hotărî să schimbe subiectul.

– Că tot veni vorba de tata... Era puțin probabil ca mobilul ei să fi sunat fără ca ea să-l fi auzit, dar îl scoase din buzunarul fustei și verifică ecranul. Nici un apel pierdut. Spuse: Ar trebui să-l sun din nou. Nu a răspuns nimeni la el acasă în dimineața asta, e ceva neobișnuit.

Nu era îngrijorată, ci numai puțin curioasă de ce Maxine lipsea atât de mult. De obicei proviziile îi erau livrate acasă, așa că nu trebuia să plece și să-l lase pe Daniel nesupravegheat pentru perioade lungi de timp. Își rezolva rapid treburile din oraș.

Daniel nu se dusese în acea zi nici la birou; Maris verificase.

După toate aparențele, el și Maxine ieșiseră undeva împreună. Poate că merseseră la o plimbare în Central Park, sau la un muzeu, sau la un film. Lui Daniel

îi plăceau toate aceste lucruri, iar Maxine îl însoţea uneori, bucurându-se să mai scape de rutina cotidiană.

Pe de altă parte, Maris încerca să dea de ei de ore întregi. Lăsase mesaje în căsuţa vocală, cerându-le să o sune de îndată ce ajungeau acasă. Fie nu verificaseră mesajele, fie nu se întorseseră. Ambele cazuri erau la fel de neobişnuite.

- Poţi să foloseşti telefonul nostru, îi spuse Mike.

- Mulţumesc, dar o să sun de pe mobil. Înainte de a ieşi îl întrebă dacă-l putea ajuta la pregătirea cinei, declarând: Am o slujbă solicitantă, dar asta nu înseamnă că sunt total străină de bucătărie.

- Te las să torni vinul când va fi momentul.

Ştia că o să o refuze, şi Maxine făcea întotdeauna la fel, dar i se părea normal să se ofere.

- Atunci te rog să mă scuzi, căci sunt nerăbdătoare să mă aplec asupra următorului capitol.

Adună noile pagini ale manuscrisului şi se îndreptă spre uşa din spate.

capitolul 25

- Alo? rosti Noah în mobil.

- Unde eşti?

- Nadia?

- Da, Noah, Nadia, răspunse ea înţepată.

Aruncă o privire precaută în spate pentru a se asigura că Daniel încă nu coborâse. Soarele după-amiezii se strecura înăuntru printre stinghiile obloanelor de la ferestre, lăsând dâre lungi de lumini şi umbre pe parchet şi conferind pereţilor galben pal o strălucire plăcută.

Casa de vacanţă a familiei Matherly era puţin cam încărcată şi pretenţioasă ca să fie pe gustul lui. Lui îi plăcea noul. Unghiuri drepte şi suprafeţe netede. Dar aşa cum era, în stil colonial, fusese renovată frumos. Cu câţiva ani înainte fusese prezentată în *Architectural Digest* - refugiul de la ţară al unui simbol al industriei cărţii.

Acolo, în living, fotoliile uşoare erau largi şi adânci, iar fiecare avea taburetul său pentru picioare. Paravanul din alamă al şemineului, cu decoraţiuni elaborate, aparţinea clădirii originale. Colecţia de farfurii de porţelan din toată lumea a lui Rosemary Matherly era expusă în spatele uşilor de sticlă ale unui dulap înalt.

Pe diverse măsuţe şi rafturi erau răspândite fotografii ale lui Daniel cu scriitori renumiţi şi personalităţi din alte domenii, de la industria spectacolului la politică, inclusiv doi preşedinţi. Pozele cu Maris îi prezentau evoluţia, din copilărie la adolescenţă şi până când ajunsese o tânără femeie.

Existau şi câteva fotografii ale lui Noah împreună cu Maris. Într-una, făcută la nunta lor, mireasa râdea în timp ce-i dădea să mănânce cu o linguriţă din tort. Simţea o plăcere perversă să se uite la ea şi, simultan, să stea de vorbă cu ultima lui amantă.

– Te-am sunat toată ziua, îi spuse ea.

– Iar eu te-am evitat. Când îţi văd unul din numere pe ecran, îl las să sune.

– Mi-am închipuit. Aşa că acum sun de pe telefonul unei cunoştinţe.

– Bărbat sau femeie?

– Asta depinde dacă vrei sau nu să vorbeşti cu mine.

– Ai o memorie selectivă, Nadia. E clar că ai uitat de ce nu mai vorbesc cu tine.

– Bineînţeles că n-am uitat. Dar în această dimineaţă, când m-am trezit, am hotărât să te iert, aşa că...

– Tu ai hotărât să mă ierţi *pe mine?* Nu eu mi-am tras-o cu antrenorul personal.

– L-am văzut pe antrenorul tău personal, Noah. Nimeni n-ar vrea să şi-o tragă cu el.

Era din nou ea însăşi. Îşi bătea joc de el. Era condescendentă. Exact ca atunci când o găsise între cearşafurile umede, încă în extaz după partida de sex. Auzind batjocura din vocea ei, furia de atunci i se redeşteptă. Senzaţia care-l răscolise lăuntric nu fusese provocată de gelozie. Prea puţin îi păsa cu cine se regula Nadia şi cât de des. Batjocura ei – asta era ceea ce îl scosese din sărite.

În loc să fie jenată, sau să aibă remuşcări, sau să-i fie ruşine, sau teamă - el ar fi preferat această ultimă reacţie -, ea îi zâmbise cu insolenţă. Cum îndrăznea, ticăloasa?

Fusese suficient de furios încât s-o ucidă. Chiar îi trecuseră prin minte imagini cu mâinile lui strângându-i gâtul zvelt până când ochii îi ieşeau din cap, până când inima ei înceta să mai bată.

Avusese prezenţa de spirit să nu acţioneze sub impulsul pornirii ucigaşe, dar acesta fusese suficient de puternic încât să-i dea o idee despre latura întunecată a sufletului său. La fel ca partea întunecată a lunii, nu putea fi văzută, dar era întotdeauna acolo.

De câteva ori în viaţă fusese pus în situaţia de a trece hotarul dintre lumină şi întuneric. Însă acele scurte incursiuni în zona obscură îl zguduiseră, şi simţise că fusese norocos să se mai întoarcă. Nu se aventura acolo decât dacă nu mai avea nici o altă opţiune.

În ultima vreme i se întâmplase de două ori să se apropie de tenebre. Prima dată lângă locuinţa Nadiei, după ce Maris le descoperise relaţia, apoi cu Nadia însăşi. În ambele ocazii, îşi dorise cu ardoare să-i facă rău vinovatei. Să o reducă la tăcere. Să o rănească fără putinţă de vindecare. Să o ucidă.

Expansiunea laturii întunecate a personalităţii sale îl fascina. Nu ştiuse că era atât de întinsă şi de consistentă. Imboldul de a o explora până în cele mai îndepărtate colţuri era aproape irezistibil.

Nadia, care nu bănuia nimic din natura periculoasă a gândurilor lui, încă mai credea că se certau în privinţa aventurii ei cu ridicătorul de greutăţi.

- Chestia e că la prânzul din ziua aceea te-ai purtat absolut ca un nesimţit, Noah. Era cazul să-ţi aduc aminte că nimeni n-o face pe Nadia Schuller „incredibil de proastă" fără să suporte consecinţele. Tu ţi-ai făcut numărul, iar eu mi l-am făcut pe al meu. Acum putem să trecem peste asta, te rog?

Era tentat să-i adreseze apelativul obscen care i se potrivea atât de bine şi apoi să închidă. Asta voia să facă, însă n-ar fi fost un lucru inteligent să-i trezească

dușmănia, ținând seama de afacerea cu WorldView. Ruptura de Nadia ar fi putut să-i aducă ghinion. Morris Blume părea s-o placă. În relația dintre ei ea jucase un rol determinant. De ce să nu continue să profite de avantajele pe care i le oferea? Până la urmă avea să-și primească pedeapsa, dar nu înainte de parafarea tranzacției cu WorldView. Pentru că înghițea acum o mică broască râioasă, recompensa lui avea să fie de zece milioane de dolari. De fapt, pentru zece milioane de dolari și controlul asupra Matherly Press ar fi fost în stare să facă și lucruri mai rele.

- Te rog, Noah. Te rog să-mi spui unde ești.

Vocea ei devenise caldă și împăciuitoare, ceea ce-i ușura misiunea. Era o situație din care Noah nu avea oricum decât de câștigat, și nu putea cere mai mult.

Zâmbind în sinea lui, spuse:

- Sunt singur cu socrul meu în casa de la țară.

- Cu Daniel Matherly?

- Este singurul socru pe care îl am, chicoti el.

- De ce te expui la asta?

- Păi, eu l-am invitat. Avem de discutat afaceri.

- Ah, WorldView. Pui la cale lovitura de grație.

- Exact. O lămuri că Maris era din nou plecată din oraș, iar Maxine fusese lăsată acasă. Sunt doar eu cu bătrânul. Pescuim. Strângem relațiile între bărbați.

- Apoi îl presezi puțin.

- Mă îndoiesc că vom ajunge la asta.

- N-o să se lase ușor, Noah.

- Nu ușor, dar în cele din urmă se va lăsa convins. Sunt sigur.

- Ai nevoie de susținere morală? Aș putea veni acolo. M-ai putea ascunde prin vreun colț pe undeva. Casa de la țară este suficient de spațioasă ca să ne găzduiască pe toți trei?

- Interesantă propunere. Sunt tentat să te primesc pe furiș aici, dar nu ar fi prudent. Când bătrânul se matolește are tendința de a umbla de colo, colo. Dacă se aventurează în dormitorul greșit și descoperă o scenă scoasă direct din *Kama Sutra?*

- De la ce pagină?

- Eşti incorigibilă.

- Absolut. Şi nu am nici un pic de ruşine. De aceea sunt dispusă să risc să fiu prinsă. Dacă bătrânul dă peste noi, cine ştie? Poate că o să-i facă bine la inimă. Îşi coborî vocea în mod seducător. Cel mai bine e să faci sex după ce te-ai certat, ştii. Aş putea aduce şi o cutie cu bomboane de ciocolată. Din alea cu umplutură fină, cremoasă, pe care îţi place să le lingi.

- E bun şi sexul la telefon, Nadia. M-am excitat, spuse el sincer.

- Lasă-mi două ore.

- Mi-aş dori să te văd chiar în clipa asta. Dar ştii că nu poţi veni aici.

- O, ştiu că nici nu se pune problema. Şi eu am o miză enormă în fuziunea asta, aşa încât nu aş face nimic care s-o pună în primejdie. Numai că mi-e dor de tine. Cred că va trebui să fiu satisfăcută de credinciosul meu vibrator.

- Ai destule baterii?

- Nu rămân niciodată în pană.

- Hopa, îl aud venind pe Daniel. Trebuie să mă duc. Ne vedem când mă întorc în oraş.

- Pe mai târziu, dragule.

Noah încheie repede, apoi adăugă în telefonul mort:

- Şi eu te iubesc, scumpo. Cum Daniel tocmai intra în living, îi spuse teatral: Of, la naiba! Era Maris. Nu m-a lăsat să te chem la telefon de frică să nu-ţi întrerupă somnul. Vrei s-o sun din nou? Spunea că erau gata să ia cina, dar o pot prinde probabil...

- Nu, nu. Cum se simte?

- Lucrează din greu la manuscris. Spune că e îngrozitor de fierbinte. Vremea, nu manuscrisul, adăugă el cu un zâmbet. Îi e un dor teribil de noi, altfel se simte foarte bine.

- Atunci n-o mai deranja. Daniel se aşează într-un fotoliu şi îşi propti bastonul de el. În timpul somnului mi s-a cam făcut sete.

Noah râse încetişor în timp ce traversă încăperea spre masa care servea drept bar.

- Să tragi un pui de somn e o treabă care îţi face sete. Un scotch dublu?

- Cu gheaţă, te rog.

- Am sunat la magazinul cu delicatese din oraş. O să ne aducă în curând sendvişuri Reuben duble, salată de cartofi făcută cu maioneză adevărată, prăjitură de ciocolată şi îngheţată de vanilie la desert.

- Doamne, ce îmi mai place viaţa de bărbat singur, suspină Daniel în timp ce lua băutura de la ginerele său. Ce idee bună ai avut!

Maris fu bucuroasă că se schimbase pentru cină, căci era prima dată când o luau în sufragerie, în ciuda fantomei spânzuratului.

Purta o rochie de mătase gri pe care o cumpărase de la Bergdorf's, socotind că era perfectă pentru o cină la ţară. Se gândise că materialul fin, bretelele subţiri şi croiala evazat se potriveau de minune cu atmosfera casei coloniale. Drept accesoriu avea un colier la baza gâtului cu mărgele din coral.

Mike aranjase masa splendid. Într-un vas de cristal din mijloc pusese flori parfumate de magnolie, lângă care se găseau sfeşnice de argint cu lumânări albe. Farfuriile erau din porţelan, tacâmurile - din argint, iar paharele de cristal, cu picior, erau elegante şi, fără îndoială, valoroase.

- Este minunat, Mike, îl lăudă Maris în timp ce el îi ţinea scaunul cu spătarul în formă de liră.

- Nu te lăsa prea impresionată, interveni Parker de la locul lui din capul mesei. Totul e închiriat, doar pentru seara asta.

- Da, de la Terry's Bar and Grill, făcu Mike amuzat. Pe lângă costiţe afumate, face un profit uriaş închiriind accesorii pentru petreceri de gală.

Ea râse.

- De oriunde ar veni, îmi plac.

- Totul i-a aparţinut mamei lui Parker, îi explică Mike în timp ce turna vinul, uitând că-i delegase această sarcină ei.

Din ochi, Maris îi ceru lui Parker o confirmare.

– Tot ce este pe masă a trecut din mână în mână, timp de generații, în familia mamei. I se lăsa moștenire fie primei fiice, fie primei nurori. Mama nu a avut nici una, nici alta, așa că mi-au revenit mie. Au rămas împachetate de la moartea ei. Acum sunt folosite pentru prima dată. Nu-mi pot imagina care este ocazia specială, mormăi el în direcția lui Mike.

Maris își ridică paharul cu vin.

– Pentru definitivarea *Invidiei*.

– Beau pentru asta, spuse Mike ridicându-și la rândul lui paharul.

– Încă nu e gata, le reaminti Parker, dar se asocie toastului.

Paharele de cristal scoaseră un clinchet de clopoței când fură ciocnite. Pinot gris-ul era rece și înviorător și se potrivea perfect cu mâncarea preparată de Mike.

Chiar dacă Parker nega că aceasta era o ocazie specială, Maris observă că se schimbase și el pentru cină. Se întrebă dacă Mike îl obligase sau o făcuse de bunăvoie. Deși singurul mod în care-și aranja părul era să-și treacă degetele ca o greblă prin el, așa ciufulit cum arăta îi stătea bine. Se bărbierise de curând; se simțea mirosul săpunului de santal. Purta pantalonii lui obișnuiți, dar cămașa era vârâtă în ei. Mânecile erau suflecate până sub coate, dezvăluindu-i antebrațele puternice.

Lumina lumânărilor estompa ridurile pe care anii de suferință i le săpaseră pe chip; dintr-odată, nu mai părea atât de dur, iar zâmbetul său nu mai era marcat de amărăciune.

Părea destins, se simțea bine. În timp ce mâncau, îi delectă cu povești extravagante despre Terry, faimosul proprietar al localului, căruia i se puneau în cârcă toate relele, de la pirateria modernă până la traficul de droguri și negoțul cu ființe umane.

– Nu știu și nici nu-mi pasă care dintre zvonuri este adevărat sau dacă este vreunul adevărat. Face niște hamburgeri ai dracului de buni.

Maris se înfioră la amintirea tavernei.

– Nu pot recomanda localul. Are o clientelă total lipsită de gust.

– Hei! strigă Parker, arătându-se jignit.

Cu eleganță, ea îndreptă din nou conversația către carte.

– Tensiunea crește.

– Presupun că te referi la tensiunea dintre Roark și Todd.

– Devine evidentă. Ceea ce am citit astăzi mă face să cred că în curând vom ajunge la un deznodământ.

– Nu dezvălui nimic.

– Un indiciu? Te rog!

El privi spre Mike.

– Crezi că pot să-i dezvălui câteva întorsături ale acțiunii?

Bărbatul mai vârstnic meditâ câteva secunde.

– Este redactorul tău.

– Așa e, întări Maris. Râseră, apoi ea se aplecă spre Parker pentru a fi mai convingătoare. Dacă ești pe cale să faci o greșeală fatală? Vorbesc acum în calitate de profesionistă. Dacă îmi povestești următoarele câteva scene, aș putea să te îndrum să eviți anumite capcane și să te scutesc de rescrierea unor pagini întregi.

Ochii lui Parker o scrutară cu suspiciune.

– Știi a ce sună asta? A amenințare voalată.

– Deloc. Îi aruncă un zâmbet scurt și siropos. Este de-a dreptul șantaj.

El își puse palma pe gura paharului cu vin, iar degetele lui puternice urmăriră absente conturul ornamentelor din cristal. Privirea lui rămăsese fixată asupra ei. Maris îi replică printr-o ocheadă provocatoare.

Mike își trase scaunul înapoi și se ridică.

– Cine vrea sorbet de căpșuni? L-am făcut chiar eu, din fructe proaspete.

Fără să-și dezlipească privirea de a lui Parker, Maris îl întrebă:

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc.

Ușa dinspre bucătărie se închise în urma lui Mike.

Maris avea dificultăți de respirație. Își simțea stomacul gol, deși tocmai mâncase. Amețeala nu se putea explica prin cele două pahare cu vin, ci mai degrabă prin

modul în care o privea Parker: ca și când ea ar fi fost cel mai gustos lucru de la cină.

– Ei bine? Cum rămâne, domnule Evans?

– Uite cum facem. Ochii lui, care hoinăriseră peste sânii ei, se ridicară spre nivelul feței. O să jucăm „război". Când ea își arcui sprâncenele întrebătoare, îi explică: Îți aduci aminte de scena din *Femeia părăsită*, în care Cayton și martorul la crimă care nu era dispus să vorbească jucau jocul ăsta?

– Vag, minți ea. De fapt, și-o amintea foarte bine. Când fusese publicată cartea, scena produsese rumoare. „Încărcată de erotism" fusese caracterizarea din *Publishers Weekly*. Martorul ezitant era o femeie, corect?

– Frenchy[1]. Delicată, blondă și imprevizibilă. Porecliță așa pentru că...

– Partea asta mi-o amintesc.

El zâmbi. Zâmbetul vulpoiului viclean care a reușit să izoleze cea mai grasă găină din cârd. Maris știa că fusese păcălită, dar nu-i păsa. De fapt, se străduia cu orice preț să-și ascundă zâmbetul idiot care amenința să-i apară pe buze.

Afișând o mină serioasă, spuse:

– Nu-mi aduc aminte prea bine regulile acestui joc.

– E foarte ușor. Ei foloseau un pachet de cărți de joc obișnuite. Trăgeau fiecare câte o carte, iar cartea mai mare câștiga.

– Ce anume?

– În cazul în care câștiga Cayton, Frenchy trebuia să-i dea un indiciu despre identitatea ucigașului.

– Și dacă ea trăgea cartea mai mare?

– Cayton îi garanta un favor sexual.

– El îi garanta *ei* un favor sexual?

– Corect.

Maris își bătu ușor buzele țuguiate cu vârful degetului, ca și când ar fi rămas blocată de această logică.

– Mie mi se pare – și corectează-mă dacă mă înșel – că în ambele cazuri Cayton câștigă.

– Păi, vezi tu, el a făcut regulile, și nu este un prost.

[1] Franțuzoaica

- Dar Frenchy...

-... e o femeie care gândește cu sexul, oricum ai privi-o. Păr lung și roșcat. Picioare infinit de lungi. Pistrui palizi pe sâni. Un fund care... Ei, cunoști genul. Dar, din nefericire, nu este cel mai strălucitor bec din candelabru.

Maris aruncă o privire candelabrului care se legăna deasupra capului, apoi reluă:

- Așa că până la urmă Cayton a obținut informația și senzația.

- Ia zi, n-a fost o idee genială?

- Și tu te aștepți să nu fiu mai deșteaptă ca Frenchy? Te aștepți să joc după regulile astea?

- Depinde.

- De cât de tare îmi doresc să aflu continuarea acțiunii?

- Sau de cât de tare îți dorești unele favoruri sexuale.

capitolul 26

Daniel ținea în mână ultimul document produs de Howard Bancroft în cariera lui de jurist. Noah așteptase până după cină ca să i-l arate. Se relaxau în livingul confortabil, luminat acum numai de strălucirea difuză a veiozelor.

Bătrânul editor tocmai terminase de citit împuternicirea legală. Îl privi pe Noah pe deasupra ochelarilor.

- Deci în spatele acestui weekend petrecut împreună se ascundea ceva.

- Nici vorbă, Daniel, zise Noah dând drumul unui nor de fum de trabuc. Puteam să-ți prezint chestia asta și în oraș. Oricând.

- Dar te-ai hotărât să mi-o dai aici. De ce?

- Pentru că aici, la țară, ai mintea mai limpede. Putem vorbi fără să fim deranjați, departe de problemele de la birou, fără ca Maxine să te sâcâie cu atenția ei. Putem vorbi deschis, ca de la bărbat la bărbat, ca de la ginere la socru.

Vedea că bătrânul era încă suspicios. Se aşteptase la asta. De fapt, se aşteptase la o izbucnire feroce. Reacţia lui era mult mai blândă decât cea pentru care se pregătise.

Daniel era însă încăpăţânat şi imprevizibil. Starea lui de spirit se putea schimba radical în câteva secunde, aşa că o izbucnire de furie nu era exclusă. Noah îl privi cu îngrijorare cum se ridică din fotoliu, sprijinit în baston.

Plin de solicitudine, dădu să-l ajute.

- Ai nevoie de ceva, mai vrei puţin porto? Lasă-mă să-ţi aduc eu.

- Mulţumesc, îmi iau singur, spuse Daniel tăios.

Şi aşa făcu, lăsându-l pe Noah într-o stare de agitaţie pe care şi-o ascundea cu grijă. Arăta pleoştit. Ideile lui nu păreau să fie mai consistente decât inelele de fum pe care le sufla spre tavan.

Daniel se întoarse în fotoliu şi nu vorbi decât după ce luă câteva înghiţituri de porto.

- Dacă asta este o întrunire de familie, de ce ai hotărât să aibă loc în lipsa unuia dintre membri?

Noah nu se grăbi să răspundă. Studie vârful trabucului care ardea mocnit, ca şi când ar fi analizat cu atenţie ce urma să spună.

- Este o chestiune extrem de delicată.

- Asta e şi părerea mea.

- Nu e o problemă pe care să o abordezi cu Maris la telefon. Luă o gură din scotch-ul single malt şi puse la loc paharul pe colţul mesei. Observând fotografia de la nunta lor, atinse nostalgic rama de argint şi zâmbi cu afecţiune. Maris gândeşte întâi cu inima şi abia apoi cu capul. Ai trăit alături de ea mai mult decât mine.

- Nu este un copil.

- Corect. Este femeie, iar instinctele şi reacţiile ei sunt pur feminine. Sunt înduioşătoare, fac din ea o persoană adorabilă, însă din punct de vedere profesional nu o slujesc întotdeauna bine. Îţi aduci aminte cu câtă emotivitate a reacţionat săptămâna trecută când a aflat de întâlnirea mea cu cei de la WorldView? Presimt că reacţia ei faţă de acest document va fi şi mai

irațională. Timp de câteva clipe privi fix documentul aflat pe măsuța de cafea dintre ei, apoi spuse: Așa cum îmi cunosc eu soția, va intra în panică. O să creadă că o protejăm de ceva urât. O să se pripească să tragă o concluzie greșită. Că ai cancer în fază terminală. Că ai nevoie de un transplant de inimă. Că... ei bine, ai înțeles la ce mă refer. Dumnezeu știe ce și-ar putea imagina, și o să ne fie al dracului de greu să-i risipim cele mai negre temeri. Clătină din cap și râse încetișor. Săptămâna trecută ne-a certat pentru că n-am ținut-o la curent, insistând că nu era nevoie să o protejăm de o situație neplăcută. Dacă...

- Dacă semnez hârtiile astea fără să discut cu ea mai întâi, o să se înfurie pe noi.

- Fără îndoială. Cred că totul se rezumă la alegerea momentului când ne dorim o scenă ca aceea de săptămâna trecută. Înainte, sau după ce actul intră în vigoare. În primul caz, timpul ei de răspuns va fi mai lung. O să te supună la un set de analize medicale ca să fie convinsă că nu ești pe moarte. Pe de altă parte, dacă o informăm după semnare, timpul ei de reacție va fi mai scurt. Asta cred că e varianta optimă. Cu toții avem lucruri mai bune de făcut cu timpul și energia noastră. Noah se opri să tragă câteva fumuri din trabuc, apoi spuse: Și eu mă gândesc la Maris, Daniel. Încerc să o protejez de situația în care să aibă de luat o decizie dificilă. Nu poate să accepte unele dintre certitudinile inevitabile ale vieții.

- Cum ar fi moartea mea.

Noah aprobă grav.

- Sau chiar posibilitatea de a-ți pierde forțele. Nu poate accepta deloc acest fapt. Ai fost întotdeauna eroul ei. O să privească documentul ca pe o trădare a acelei imagini. Ar putea chiar simți că prin întocmirea acestei procuri legale sfidăm soarta. Că de îndată ce semnează, o să fii doborât de nu știu ce boală. Făcu o pauză strategică, după care adăugă solemn: Cu toată sinceritatea, nu cred că Maris îl va semna vreodată dacă nu l-ai semnat tu primul. Asta îi va ușura sufletul. Îi va ușura conștiința și simțul responsabilității.

Daniel luă actul cu o mână, iar cu cealaltă își atinse gânditor buza de jos.

- Noah, nu sunt idiot.

Tânărului i se tăie respirația.

- Înțeleg ce înseamnă un astfel de document.

Noah expiră lent și încercă să pară perfect stăpân pe sine când spuse:

- Se pare că și Howard înțelegea. El l-a elaborat.

- Lucru care mă nedumerește. Howard știa că exista deja un act similar, împreună cu testamentul meu și alte documente personale. Domnul Stern le-a făcut cu ani în urmă, iar Howard avea copii în dosarele lui.

- Așa cum mi-a explicat Howard, acele documente erau depășite.

Urma partea cea mai dificilă. Până în acel punct, socotise că totul fusese un exercițiu de convingere. Argumentele lui erau sănătoase și, după cum remarcase și Daniel, nu lipsite de legitimitate. Totuși, sosise momentul unei piruete pline de imaginație în care un pas greșit l-ar fi putut compromite.

Cu o relaxare calculată, scuturâ trabucul într-o scrumieră de cositor.

- Cred că Howard, dându-și seama că vechea procură trebuia adusă la zi, mi-a expus problema întâi mie, nu lui Maris, din motivele enumerate în această seară. Nu voia s-o supere.

- De ce nu a adus-o în atenția mea?

- Din același motiv, Daniel. Noah își îndreptă privirea în altă parte, ca și când nu-i era ușor să continue. Howard era îngrijorat de modul în care o să reacționezi. Nu voia să interpretezi lucrurile greșit și să crezi că te consideră incapabil să iei singur astfel de decizii.

- Prietenia noastră mergea mai departe de atât, îl repezi Daniel. Ce Dumnezeu, am avut încredere totală unul în altul timp de zeci de ani. Glumeam cu el pe seama slăbiciunilor aduse de bătrânețe.

- Chestia asta e mai importantă decât să te plângi că te doare pe ici, pe colo. Howard avea sensibilitățile lui în privința naturii delicate a acestui document. Noah își ridică mâna când văzu că Daniel era gata să-l întrerupă.

Îți spun numai ce mi-a relatat el. Îi era teamă că o să te simți jignit.

– Și că o să-l împușc pe mesager?

Noah ridică din umeri ca și când ar fi spus: „Cam așa ceva".

– E o problemă atât de personală, atât de intimă. Howard credea că era mai bine dacă ți-o expunea un membru al familiei.

Daniel pufni și luă o înghițitură de porto, apoi se apucă să răsfoiască documentul. Când se opri să recitească un pasaj, Noah știu ce clauză îi atrăsese atenția.

– Până când Maris nu va semna acest...

– Am împuternicire deplină. Știu. Am remarcat și eu scăparea aceea.

– De ce l-ar fi elaborat Howard în acest mod, când știa că ar fi fost contrar voinței mele? Nu că n-aș avea încredere în tine, Noah, dar Maris este Matherly Press, și invers. Nu se va lua nici o decizie fără ca ea să fie implicată și fără aprobarea ei.

– Bineînțeles. Howard știa acest lucru. Așa cum știam și eu. Așa cum știe toată lumea. Când i-am semnalat greșeala, a rămas îngrozit și a recunoscut că a fost o scăpare. Noah râse înfundat. Cred că, fără să fie atent, spiritul lui european s-a făcut simțit. Se gândea la Maris ca fiică și soție, nu ca membră în conducerea unui companii ce valorează milioane de dolari. După cum știi, nutrea o mare afecțiune pentru ea și probabil că încă o privea ca pe fetița drăguță cu codițe pe care obișnuia să o legene pe genunchi. În orice caz, am insistat să adauge codicilul de pe ultima pagină, care stipulează că documentul nu este valabil fără să fie semnat de noi toți.

Spera ca Daniel să nu observe că ultima pagină putea fi înlăturată fără ca asta să afecteze valabilitatea actului. Fusese o idee de ultimă oră, una la care ar fi trebuit să se gândească mai devreme. Angajase un avocat lipsit de scrupule împreună cu care îl amenințase pe Bancroft să scrie codicilul. Limbajul juridic părea bun, deși îi lipseau înfloriturile stilistice din restul textului. Spera ca Daniel să nu observe nici acest lucru.

Trase un ultim fum din trabuc, apoi îl strivi și îl lăsă în scrumieră. Își lovi ușor coapsele în timp ce se ridica în picioare, încheindu-și oficial pledoaria.

- Eu, unul, sunt frânt. E clar că trebuie să te odihnești înainte de a lua o decizie. Putem discuta despre asta mai târziu. Te-ai gândit ce-ai vrea la micul dejun? E destulă mâncare...

- N-am nevoie de somn ca să mă hotărăsc, spuse Daniel brusc. Dă-mi să semnez chestia aia nenorocită și să terminăm odată cu ea. M-am săturat să vorbesc despre asta.

Noah șovăi.

- Nu decide nimic în acest weekend, Daniel. Ia documentul cu tine în oraș. Dă-i-l domnului Stern să-l vadă.

- Și făcând acest lucru să pun sub semnul întrebării judecata răposatului meu prieten? Nu. Sinuciderea lui Howard a generat deja speculații urâte. Nu vreau ca oamenii să spună că-și pierduse competența. Unde dracului e un pix?

- Numai semnătura nu-l face valabil. Trebuie legalizat.

Problema avea o soluție evidentă: notarul din oraș, care nu prea se împiedica de principii. La final, Noah urma să se târguiască cu el sau să riște să fie șantajat, însă cu asta avea să-și bată capul mai târziu.

- O să-l legalizăm la New York, mormăi Daniel. Dar vreau să lămurim chestiunea seara asta, pentru liniștea mea sufletească. Altfel nu voi fi în stare să mă odihnesc. Vreau ca mâine să nu mă preocupe altceva decât momeala pe care trebuie s-o pun în cârlig. Așa că dă-mi un blestemat de pix.

„Sunt un actor de excepție", se gândi Noah fără jenă. Scoase ezitant un pix și i-l întinse socrului său, dar, înainte de a-l lăsa din mână, privi adânc în ochii lui.

- Ai băut mult, îi spuse pe un ton îngrijorat. Nu ai nimic de pierdut dacă așteptăm până...

Daniel îi smulse pixul din mână și iscăli neglijent pe linia corespunzătoare.

Cina de gală de pe St. Anne era gata să se mute pe verandă când o viespe dădu buzna în sufragerie.

Amenințarea bâzâitoare apăruse ca din senin și se așezase pe marginea ceștii de cafea a lui Maris. Ea scoase un țipăt slab – un sunet nepotrivit, căci venise imediat după afirmația lui Parker legată de favorurile sexuale.

Își aminti că un instructor dintr-o tabără de vară o sfătuise cu ani în urmă cum să reacționeze în prezența unor insecte periculoase; prin urmare, rămase nemișcată.

Parker văzu care era cauza reală care îi provocase țipătul și strigă:

– Mike! Spray-ul pentru insecte! Repede!

Mike apăru din bucătărie înarmat cu o doză de Black Flag. O îndreptă spre viespe cu o precizie ucigătoare, și aceasta muri în agonie, sub ochii celor trei care își făceau vânt pentru a risipi din fața lor chimicalele pulverizate.

Parker presupuse că insecta se ascunsese în florile de pe masă. Mike insistă că, dacă florile de magnolie ar fi avut o viespe în ele când le adusese înăuntru, ar fi descoperit-o de mult.

Înainte de a izbucni o ceartă în toată regula, plină de tact, Maris își dădu cu părerea că insecta ar fi putut pătrunde în casă într-o mulțime de moduri. În final propuse să ia desertul pe verandă, unde se făcea o răcoare plăcută dacă Mike dădea drumul ventilatoarelor din tavan.

Bătrânul le aduse sorbetul roz, decorat cu frunze de mentă, în cupe bine răcite. Maris insistă să toarne cafeaua în felul elegant în care o învățase Maxine și reuși să-i servească fără să se audă vreun clinchet la contactul dintre cești și farfurioare.

Parker se încruntă la ceașca din porțelan alb.

– În degetarul ăsta nu încape cafea nici cât să guști. Ce avea o cană obișnuită?

Nici ea, nici Mike nu dădură atenție mormăielilor lui. Maris se legăna mulțumită în balansoarul de pe verandă, ascultând sunetele nopții care-i fuseseră atât de străine la sosirea pe insulă și care acum îi deveniseră atât de familiare.

– La ce te gândești? vru Parker să știe.

– Mă întrebam dacă mă voi reobișnui vreodată cu zgomotul circulației din Manhattan. M-am învățat cu cicadele și broaștele uriașe.

Mike strânse cupele goale de desert pe o tavă și le duse în casă. De îndată ce prietenul său nu-i mai putu auzi, Parker o întrebă:

– Ai de gând să ne părăsești curând?

Ventilatoarele suspendate îi zburleau părul. Lumina venită dinspre ferestre îi punea în evidență doar jumătate din chip, pe care se ghicea o expresie impenetrabilă.

– În cele din urmă va trebui să plec, răspunse ea încet. Când prima versiune din *Invidia* va fi terminată și nu vei mai avea nevoie de mine.

– Două lucruri cu totul diferite, Maris.

Vocea lui răscolitoare o făcu să simtă din nou un gol în stomac.

Ușa din față scoase un scârțâit prietenos când Mike reveni cu cafetiera și o cană pentru Parker. Se așeză în balansoarul de răchită care oftă din toate încheieturile, smulgându-le un hohot de râs.

– Sper că vechitura aia rezistă, zise Parker.

– Te referi la mine sau la scaun? întrebă Mike cordial.

– Nu îndrăznesc să mă așez în el, mărturisi Maris. Am mâncat prea mult. A fost o masă delicioasă, Mike. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Amestecă visător un cub de zahăr în cafea. Pentru ca seara să fie perfectă, avem nevoie de o poveste bună.

– Hmm. Dacă am cunoaște măcar un povestitor bun.

După aluzia asta străvezie, Maris îl privi pe Parker cu ochii pe jumătate închiși.

Acesta se strâmbă și oftă, dar curiozitatea lor îl satisfăcea. Își încleștă mâinile și le întinse deasupra capului până când încheieturile degetelor trosniră.

– Bine, bine, nu mă pot lupta cu amândoi. Unde te-ai oprit?

– S-au dus pe plajă, unde au golit o sticlă cu whisky, spuse Maris, cu scena încă proaspătă în minte.

– Şi totuşi nu pot să înţeleg de ce limbajul lor trebuie să fie atât de vulgar.

Parker se uită la Mike şi-i făcu semn lui Maris să continue.

– Todd îl acuză pe Roark că nu-i vorbeşte deschis despre criticile primite de la profesor.

– Ai citit partea aia în care Roark e scos din sărite?

– Da, şi furia lui e justificată. Nu i-a dat niciodată lui Todd vreun motiv să se îndoiască de el.

– Pe de altă parte, Todd l-a înfuriat în numeroase rânduri, observă Mike.

– Cel mai recent, cu Mary-Catherine. Cred că trebuie să mai adaug încă o scenă cu ea, murmură Parker. Poate îi dezvăluie lui Roark că Todd este tatăl copilului avortat.

– Credeam că te-ai hotărât să laşi cititorul să tragă singur concluziile.

– Aşa e. Dar aş putea să mă răzgândesc. Asta ar intensifica animozitatea dintre cei doi. Ce-ar fi dacă... Parker meditä o clipă, apoi continuă: Ce-ar fi dacă Todd ar lăsa-o baltă pe Mary-Catherine? O evită. Chiar i se plânge lui Roark că este o pacoste, că se agaţă de el, ceva în genul ăsta. În acest timp, ea îşi uşurează sufletul în faţa lui Roark. Recunoaşte că Todd era tatăl copilului pierdut, că se îndrăgostise de el şi aşa mai departe. Roark o place ca prietenă şi, după ce a trebuit să cureţe la propriu mizeria lăsată de Todd, este deranjat de modul în care o tratează acesta.

– Todd va afla vreodată de copil? întrebă Maris.

– Nu, nu cred chestia asta. Mary-Catherine nu vrea ca el să ştie, iar Roark nu-i va trăda încrederea.

– Ţi-am spus că băiatul ăsta are onoare.

– Nu te grăbi. Nu te-au frapat protestele lui cam vehemente atunci când Todd l-a acuzat că nu era sincer în privinţa criticilor lui Hadley?

Ea încuviinţă uşor din cap.

– Dacă stau acum să mă gândesc la asta... Erau mai favorabile decât a lăsat el să se înţeleagă?

Parker scoase câteva pagini împăturite din buzunarul de la piept al cămăşii.

– Le-am scris în grabă în seara asta.

Ea întinse mâna, dar Mike sugeră ca Parker să le citească cu glas tare.

– Şi tu vrei? o întrebă Parker pe Maris.

– Sigur că da. Te rog.

capitolul 27

Parker ridică foile în lumină şi începu să citească:

– „Stimate domnule Slade, după cum m-aţi informat în ultima scrisoare, doriţi să vă trimit corespondenţa la căsuţa poştală pe care aţi închiriat-o de curând în locul adresei de acasă. Cum mie îmi este indiferent, pot doar să presupun că cererea este izvorâtă dintr-o dorinţă nemărturisită de a vă facilita situaţia".

Parker făcu o grimasă.

– Dumnezeule mare, ce texte are ticălosul ăsta bătrân!

– Păi, este profesor de creaţie literară, îi aminti Maris. E normal să se exprime elevat.

– Elevarea e una, dar chestia asta e odioasă.

Parker îi aruncă o privire urâtă amicului său.

– Îţi mulţumesc, Mike, pentru această observaţie nesolicitată şi lipsită de tact.

– Tu ai criticat primul.

– Mie mi se permite. Eu sunt autorul.

Maris îşi înăbuşi râsul.

– Ai putea să te gândeşti să mai tai câte ceva, Parker. Aşa, numai puţin.

– E-n regulă. Nici o problemă. Pe de altă parte, doar de dragul disputei, verbozitatea lui Hadley se potriveşte caracterului său. Amintiţi-vă că se trage dintr-o veche şi distinsă familie sudistă. Aveau mai multă aroganţă şi încăpăţânare decât bani şi trăiau cu mult peste posibilităţile lor. Cu săbii confederate pe panoplia din salon. O mamă al cărei „leac pentru durerea de cap" era whisky-ul din Tennessee. O mătuşă ţăcănită nemăritată – a se citi „dezvirginată, apoi părăsită" – care locuia la mansardă, mirosea a gardenie şi nu voia să mănânce fructe crude.

– Îmi amintesc că am citit acele detalii pline de culoare, zise Maris.

– Bunicii mei aveau prieteni asemenea familiei lui Hadley, îi spuse Parker. Îmi amintesc de retorica lor bombastică.

Maris îl privi pe Mike pentru a obține o confirmare.

– Mă bazez pe cunoștințele tale foarte bune de cultură și civilizație sudistă. Nu e cam exagerat?

– Exagerează, ca de obicei, răspunse bărbatul mai vârstnic. Există însă un sâmbure de adevăr. Dacă sapi un pic în trecutul fiecărei familii sudiste de-a lungul generațiilor, ai să găsești cel puțin un cleric, un nebun, un nelegiuit și destulă băutură încât să îneci o flotă.

Ea râse și se întoarse spre Parker.

– Continuă cu scrisoarea.

El găsi locul unde rămăsese.

– „Odată ce o relație s-a clădit pe o anumită bază, este extrem de dificil să distrugi baza și să o reconstruiești cu alte caracteristici, fără să distrugi și relația originală."

– Aici m-ai pierdut, mormăi Mike. Despre ce vorbește?

– Ne-am înțeles să mai simplific câte ceva, bine? se răsti Parker, enervat de întrerupere. În rezumat, spune că au început ca profesor și student, iar acum îi este greu să renunțe la postura profesorală, să treacă de la predici la comentarii adresate unui egal. Privi spre Mike. Ai înțeles?

– Mulțumesc.

– Bine, aici... „Nu că v-aș fi un egal, domnule Slade. Scrisul dumneavoastră îmi depășește competențele critice. Are nevoie de o evaluare mai competentă decât a mea, deși nu ați putea obține una care să vă aprecieze mai mult talentul." Continuă pe câteva paragrafe, mărturisind că și el nutrise aspirația să devină scriitor înainte de a fi obligat să recunoască faptul că nu fusese înzestrat cu talent. Spune că rolul lui este să învețe, să instruiască, să inspire, bla bla bla. Întoarse prima pagină și citi: „Un om cu experiența mea limitată are rareori ocazia să lucreze cu cineva atât de talentat ca dumneavoastră. Consider că este un privilegiu să asist la evoluția

unui mare romancier american, pentru că până la urmă asta cred că veți deveni".

Parker își ridică degetul arătător, anunțându-i astfel că urma partea importantă a pasajului.

– „Scrisul dumneavoastră îl depășește de departe pe cel al oricărui alt student, inclusiv pe al prietenului dumneavoastră Todd Grayson. Mi-a trimis o poveste captivantă cu câteva personaje interesante, mai ales eroul principal. Totuși, scrisului său îi lipsește profunzimea emoțională, *sufletul*, pe care scrisul dumneavoastră îl are. Nu am nici o îndoială că va fi publicat. Poate produce un text corect din punct de vedere tehnic, care să cuprindă toate elementele caracteristice ale ficțiunii. Asta însă nu înseamnă neapărat că scrie bine.

Îi pot învăța pe studenți elementele de bază ale scrisului, îi pot familiariza cu regulile literaturii creative, cu scriitorii care au stăpânit aceste tehnici, dar talentul îl dă numai Dumnezeu. Această calitate imposibil de definit și foarte greu de atins nu poate fi predată sau dobândită, indiferent cât de sincer este dorită și căutată. Am învățat acest adevăr trist din propria experiență. Dacă talentul se putea obține, aș fi scris eu însumi romane.

Mulțumiți-i Dumnezeului la care vă rugați, domnule Slade, pentru că ați fost binecuvântat cu acest dar magic. Vi s-a dat această calitate rară și minunată. Prietenului dumneavoastră, nu. Mă tem că până la urmă acest deșalaj de talent va produce o ruptură.

În timpul petrecut ca profesor, am văzut mii de tineri și tinere. Am avut contacte cu oameni din diverse medii și de aceea mă consider capabil să judec bine caracterele. Sau cel puțin sunt un fin observator al lor.

Unele caracteristici umane ne sunt comune tuturor. Manifestarea lor depinde de împrejurări. Toate lumea își afișează în diverse momente teama, fericirea, frustrarea și așa mai departe.

Alți indivizi au trăsături unice. Acestea le definesc persoana și caracterul. Printre aceste trăsături există exemple admirabile ca modestia, compasiunea, curajul.

Din nefericire, există şi opusul acestora, cum ar fi gelozia, lăcomia şi invidia. Cei care le posedă fac de obicei uz de farmec pentru a le ascunde, şi în general disimularea le reuşeşte foarte bine, pentru că aceste trăsături sunt însoţite invariabil de viclenie.

Demonul trăieşte însă şi se dezvoltă în interiorul lor ca un ţipar într-o peşteră, aşteptând, chiar anticipând clipa în care va ataca orice sau pe oricine îl ameninţă.

Nu vreau să vă vorbesc de rău prietenul. Mi-ar plăcea să cred că barometrul meu pentru integritate nu mai funcţionează şi că mă înşel amarnic în privinţa motivaţiilor sale. Îmi amintesc însă de maşinaţiile domnului Grayson care v-au făcut să întârziaţi la o întâlnire importantă cu mine. Spus pe şleau, a fost o şmecherie murdară cu nuanţe răutăcioase. Sincer, sunt surprins că prietenia a supravieţuit acelui episod. Şi asta datorită dumneavoastră. Nu cred că domnul Grayson are capacitatea lăuntrică de a ierta aşa ceva, şi asta este încă o deosebire notabilă între caracterele voastre.

Nu m-aş aventura să vă aleg prietenii în locul dumneavoastră. Nu mi-aş dori această responsabilitate nici dacă mi-aţi oferi-o. O să închei folosind o expresie pe care am auzit-o în campus. Este o găselniţă contemporană care face un grav deserviciu limbii engleze, dar care, de la această distanţă, pare potrivită: fiţi pe faţă!

Aştept cu nerăbdare să citesc următoarea parte a manuscrisului dumneavoastră. În scrisorile de prezentare n-aţi încetat să vă cereţi scuze pentru că-mi răpiţi timpul şi să-mi mulţumiţi pentru consideraţia atentă pe care o acord muncii dumneavoastră. Al dumneavoastră sincer, Profesor Hadley."

Parker reîmpături paginile şi le puse la loc în buzunarul cămăşii. Timp de o clipă nimeni nu spuse nimic. Maris, pe care ritmul lui molcom aproape o adormise, încetă să se legene visătoare şi îşi îndreptă spatele pentru a-şi alunga buimăceala.

- Deci instinctul lui Todd era bun. Criticile primite de Roark de la Hadley *erau* mai bune decât ale lui.

Parker aprobă din cap.

- Iar Roark l-a mințit.

– Nu cred că asta contează. Intensitatea privirii lui o sili să-şi continue ideea. Todd nu ar fi acceptat uşor dacă Roark i-ar fi spus: „Ai avut dreptate. Hadley crede că eşti un scriitoraş cu talent limitat, în timp ce despre mine crede că am potenţialul de a deveni următorul Steinbeck".

Mike fu de acord.

– Dacă Roark i-ar fi spus adevărul pe plajă, Todd ar fi pus capăt pe loc relaţiei lor. Povestea ta s-ar termina. Sfârşit.

Parker mormăi ceva în barbă. Cititul manuscrisului părea să-i fi întunecat starea de spirit, deşi Maris nu-şi putea închipui de ce. Conţinutul îi captivase în mod evident pe ea şi pe Mike. Scrisoarea fusese un mod inteligent de a continua povestea. De vreme ce ei şi lui Mike le plăcuse, nu-i putea înţelege îmbufnarea.

– Ce te deranjează, Parker?

– Se presupune că Roark e băiatul bun, corect? El este mielul din fabula cu lupul şi mielul.

– E şi ăsta un punct de vedere.

– Nu te deranjează că şi-a înşelat prietenul?

– Nu a avut intenţia să-l înşele. A vrut să fie amabil cu el. Încerca să-l protejeze pe Todd de ceea ce Hadley numea „tristul adevăr" deoarece ştia că ar fi fost devastator. Pur şi simplu Todd nu era la fel de talentat ca Roark. Este posibil ca Roark să fi simţit de la început că lui Todd îi lipsea... Maris pocni din degete. Nu, *ştia* acest lucru. Nu-i aşa? Evident, ştia că era mai bun. Trebuia să ştie. Altfel de ce şi-ar fi luat o căsuţă poştală ca să nu-i vină corespondenţa acasă? Îi era teamă că Todd va pune mâna pe una dintre scrisorile elogioase primite de la Hadley.

– Nimic nu-ţi scapă, spuse Parker ceva mai destins. Acum uită că ştii acest lucru.

– De ce?

– Pentru că în următorul capitol devine crucial.

– Menţionarea căsuţei poştale a fost un indiciu? Cum el se mulţumi să zâmbească enigmatic, Maris insistă: Todd pune mâna pe una dintre scrisorile lui, nu-i aşa? Poate chiar pe asta, întrucât este cea mai periculoasă

pentru prietenia lor, subliniindu-le diferențele de talent și de caracter. Todd... ăăă, să vedem, împrumută o pereche de jeanși sau așa ceva, probabil fără să-l întrebe pe Roark, și găsește scrisoarea într-un buzunar.

– Mulțumesc. Încă nu mă gândisem cum va pune mâna pe ea. E destul de bine.

– Todd citește scrisoarea, continuă ea radioasă. Nu-i vine să-și creadă ochilor. Temerea lui secretă se confirmă. Roark este mai bun ca el. Acesta este motivul pentru care l-a saborat pe Roark în relația cu Hadley. Nu i-a mers. De fapt, s-a întors împotriva lui. Hadley s-a prins. Mai mult decât atât, Roark a câștigat aprecierea profesorului. O dublă lovitură pentru Todd. Reacționează... făcând ce?

– Spune-mi tu.

Ea se concentră intens, frământându-și fără să-și dea seama un colț al gurii.

– Aveam de gând să spun că va fi doborât, dar, dacă stau să mă gândesc, asta nu ar corespunde personajului. Clătină din cap. Nu, este prea plin de sine pentru a-i permite unui profesor universitar să-i distrugă ambițiile. Cred că va fi mânios. Negru de furie. Își încleștă pumnii și îi ridică la nivelul capului. Se va înfuria vulcanic, exploziv.

– Încotro își va canaliza furia, Maris?

– Îi va citi scrisoarea în față lui Roark.

– Nu, n-o va face.

– Parker, îl întrerupse Mike cu blândețe.

– Nu e destul de cinstit încât să aleagă această abordare. El...

– Parker, repetă Mike.

– Așteaptă. El...

– Parker.

– El...

– Parker!

– *La naiba, Mike!* Ce este?

Se întoarse spre bărbatul mai vârstnic, dar Mike nici nu clipi în fața privirii lui dure. Atmosfera era încărcată de electricitate, așa cum fusese de dimineață în bucătărie.

În ambele situații, gândurile circulaseră fără ca Maris să le poată da vreo interpretare.

Parker fu primul care cedă. Închise ochii și își masă fruntea.

– Îmi pare rău, Mike. Iartă-mă. Îmi urmăream fluxul ideilor.

– E-n regulă. Știu că nu suporți să fii tulburat când gândești intens.

– Cina a fost grozavă.

– Mi-ai mai spus.

– Ah. Da. Corect. Păi, îți mulțumesc din nou.

– Cu plăcere. Mă bucur că ți-a plăcut. Mike se ridică și adună tava de argint pe care se aflau cafetiera și ceștile goale. Cred că o să intru înainte să mă alunge țânțarii.

– Excelentă idee. Noapte bună.

– Noapte bună, Mike, spuse și Maris.

În ușă, Mike se întoarse și i se adresă lui Parker.

– Vrei să te aștept și să te ajut...

– Nu, nu. Mă descurc în seara asta. Du-te la culcare.

Bărbatul mai vârstnic ezită, privi spre Maris, apoi clătină din cap și se duse înăuntru.

Îndată ce rămaseră singuri, Maris își ridică umerii neputincioasă.

– Explică-mi și mie ce s-a întâmplat.

– Când?

– Adineauri, între tine și Mike.

– Nimic.

– Parker!

– Nimic, făcu el inocent.

Ofensată pentru că era ținută în ignoranță, Maris bombăni:

– Bine. Faceți jocuri de cuvinte. Dar faceți-le fără mine. Noapte bună.

– Nu pleca supărată.

– Atunci nu-mi vorbi de sus. Urăsc să fiu tratată condescendent.

– Și e normal. Îmi pare rău. Parker trase adânc în piept aerul înăbușitor și își întoarse capul ca să privească șirul de stejari. E vorba... de *chestia* asta între mine și Mike. Uneori mă vede pradă tenebrelor, cuprins

de o urâțenie meschină. Cum eram când m-a găsit. Cred că îl înspăimântă. Se teme că o să cad din nou în abis. Mă trage afară înainte de a mă scufunda prea adânc. Se răsuci ca s-o privească în ochi. Ceva de genul ăsta.

– Mulțumesc.

Câteva clipe se priviră pur și simplu, apoi el zâmbi strâmb.

– A fost o seară nebună.

– Da, așa e. Dar nu regret nici o clipă din ea.

Parker se întinse, îi strânse încheieturile mâinilor și o trase spre el. Ea se apropie, dar nu suficient de mult ca să-i vină bine. El îi cuprinse talia cu brațul și o trase și mai aproape. Ținându-i ceafa cu cealaltă mână, o aplecă spre el să o sărute. Maris își puse palmele pe obrajii lui aspri. Gurile li se contopiră, iar limbile li se lăsară în voia unei dorințe nebune.

Când în cele din urmă se desprinseră, el își lipi fața de mijlocul ei molatic.

– Am tânjit toată ziua după asta.

– Au fost momente când am crezut că ai uitat seara trecută.

– Nici măcar o nenorocită de secundă.

Fruntea lui îi atingea sânii prin mătasea rochiei, astfel că respirația lui umedă trecea prin material și îi ajungea pe piele. Îi cuprinse fundul în mâini și își îngropă și mai adânc fața în pieptul ei.

Trecându-și degetele prin părul lui, Maris oftă.

– Ah, Parker, te rog.

– Da. Orice. Numai spune-mi.

– Eu... ăăă...

– Ce?

– Nu pot s-o fac.

– Poți. Trebuie. Ai făcut-o. Seara trecută. Îți amintești?

Degetele lui ajunseseră la pielea fierbinte dintre coapsele ei. Lui Maris i se înmuiară genunchii, dar îi împinse mâna și se depărtă ca el să n-o mai poată atinge.

– Nu pot. Nu putem.

– De ce nu? insistă el expirând zgomotos.

Ea își linse buzele, care mai păstrau încă gustul lui.

– Sunt îngrijorată în privința tatălui meu.

– A tatălui tău? Păru să bâjbâie după o definiție a cuvântului. Tatăl tău? Ți-e teamă că nu o să fie de acord? Că o să vină cu pușca după mine? Sau ce?

Maris zâmbi și clătină din cap.

– Nu, nimic de felul ăsta. Am încercat toată ziua să dau de el. Îi descrise pe scurt încercările ei. Într-un sfârșit, chiar înainte de cină, am dat de Maxine, menajera noastră, care era la sora ei. Stă cu ea când își ia zi liberă, lucru care se întâmplă rar. În orice caz, mi-a spus că tata s-a dus în weekend la casa noastră de la țară din vestul Massachusettsului. El cu Noah. Au insistat ca ea să nu meargă. Voiau să fie singuri.

– Și? Sunt băieți mari. Ce are plecarea lor în weekend cu giugiuleala noastră de aici?

– Nu e o legătură directă.

– Atunci nu pricep.

– Maxine îl veghează pe tata ca un uliu. Sau ca o cloșcă. N-aș fi îngrijorată dacă ea ar fi cu el. Nu-mi place ideea că e singur.

– Nu e singur.

– E singur cu Noah.

Omisese un detaliu: Noah o asigurase pe Maxine că Maris știa de planurile lor de weekend și că fusese de acord. Credincioasa menajeră se indignase aflând că de fapt Maris nu fusese consultată. „De ce m-a indus în eroare domnul Reed?"

Într-adevăr, de ce?

Maxine îi spusese apoi că Daniel avusese un oaspete la micul dejun.

„Pe cine?"

„Nu știu." Îi explicase cum fusese trimisă să cumpere pâine. „Cred că domnul Matherly a inventat un motiv ca să mă trimită de acasă. Când m-am întors, spăla vasele."

„Spăla vasele?"

„Nu voia să știu că fuseseră două persoane la micul dejun. Când l-am întrebat despre asta, s-a apărat și mi-a spus că erau vasele și tacâmurile lui și că dacă voia să folosească o duzină putea s-o facă. Totul era lipsit

de orice logică, Maris. Mai târziu și-a cerut scuze. Lucrul cu adevărat important este că în mod categoric cineva a venit acasă în timp ce eu eram plecată, iar el a dorit ca nimeni să nu afle asta."

„Părea supărat?"

„Nu. De fapt, părea foarte voios și nerăbdător să plece când a sosit domnul Reed să-l ia."

„Atunci ne facem griji degeaba."

Maris sperase că asigurările ei îi păreau sincere menajerei îngrijorate. Sunau ca niște vorbe goale până și pentru ea, acum când i le repetă lui Parker.

- Mă simt ușurată să știu unde este și sunt convinsă că se simte bine. Dar voi fi mai liniștită după ce stau de vorbă cu el.

- L-ai căutat la casa de la țară?

- Telefonul a fost ocupat ore întregi. Și chiar dacă nu am vrut să vorbesc cu Noah, am încercat și pe mobilul lui. Era și acesta ocupat, așa că am lăsat un mesaj în căsuța vocală și numărul de telefon de aici. Sper că nu te deranjează.

- Atâta timp cât nu i-ai dat numele meu, nu.

- Bineînțeles că nu i l-am dat. Dar subiectul nu are relevanță. N-a sunat nimeni. Trebuie să-mi verific mobilul, să văd dacă am vreun mesaj.

- Pare destul de ciudat.

- Ce anume?

- Că tatăl tău a fost de acord să petreacă weekendul cu soțul de care te-ai separat.

- Tata nu știe că ne-am separat. Remarcând surprinderea lui Parker, Maris adăugă: Cred că ar fi trebuit să-i spun imediat, dar nu mi s-a părut niciodată momentul potrivit. Am dorit să aleg o conjunctură în care șocul să fie cât mai mic.

- Crezi că Noah plănuiește să-i dea vestea proastă în weekendul ăsta?

- La asta m-am gândit mai întâi. Sau poate să-l roage pe tata să intervină în favoarea lui. Trebuie să-și apere poziția de la Matherly Press. Dacă acesta este motivul pentru care s-a însurat cu mine, acesta este și motivul pentru care ar vrea să evite un divorț.

- Ar interveni tatăl tău în favoarea lui Noah?

- Categoric nu. Ştie că sunt nefericită. Ceea ce nu ştie e cât de mare este nefericirea mea. Continuă cu voce mai scăzută: Până când nu am venit pe St. Anne şi te-am întâlnit, nu ştiam cât de nefericită sunt.

- Nu mă privi aşa, Maris, zise el oftând.

- Cum?

- Cu aerul ăsta senzual. Ai face mai bine s-o întinzi înainte să mă hotărăsc să nu mai fiu atât de înţelegător. Ne-am mai bătut joc de o altă erecţie zdravănă, şi nu mă simt prea bine.

- Eşti vulgar. Exact aşa cum spunea şi Mike. Râse şi îi netezi părul răvăşit. A fost o seară minunată.

- Devenea şi mai minunată.

- Îmi pare rău. Aplecându-se, îl sărută pe buze. Somn uşor.

- O, da, o să dorm ca un prunc. Ca un prunc excitat.

- Parker, dacă te consolează cu ceva...

- Ce anume?

- Pot. Am făcut-o. Seara trecută. Şi îmi amintesc.

capitolul 28

Nu erau mesaje pe telefonul lui Maris.

Încercă pe mobilul lui Noah, dar îi răspunse robotul, care o informă că numărul căutat era indisponibil. Îngrijorată la culme, formă numărul de fix al casei de vacanţă.

Daniel răspunse la al doilea sunet de apel.

Îi venea să ţipe de bucurie, dar nu-şi putu ascunde reproşul din glas.

- Tată, unde ai fost?

- Ultima oară, la baie. Am uitat să-ţi cer voie?

- Îmi pare foarte rău. N-am vrut să sar la tine. Numai că te-am căutat toată ziua. N-am ştiut că te-ai dus la ţară până când nu am vorbit cu Maxine. De atunci, sun întruna.

- Asta e prima oară când sună telefonul. Exact înainte de a merge sus să mă culc, am observat că receptorul telefonului din bucătărie nu stătea bine în furcă. Se pare că Noah nu l-a pus cum trebuie când a telefonat să ni se livreze mâncarea.

Mai degrabă o făcuse intenționat, știind că ea avea să sune. Știa că avea să înnebunească de îngrijorare dacă nu-și găsea tatăl. Era asta o răzbunare meschină pentru că-l părăsise? O uimea cât de clar îi vedea acum adevărata fire. Ce o orbise atât de mulți ani? „O carte", își răspunse, disprețuindu-și propria naivitate.

Ei bine, acum nu mai era naivă. Voia ca el să plece, să iasă din viața lor. Nu mai putea suporta ca Noah să facă parte din familia lor nici măcar o zi. Cât să mai aștepte până să-l informeze pe Daniel despre destrămarea căsniciei sale?

Din fericire, își recăpătă stăpânirea de sine înainte de a acționa sub imboldul momentului.

În primul rând, asta necesita o discuție lungă, și în Massachusetts era la fel de târziu ca pe St. Anne. În al doilea rând, discuția trebuia să fie purtată față în față, mai ales că era vorba atât de interese de afaceri, cât și de viețile lor personale.

Deocamdată, se mulțumi să-l întrebe pe Daniel dacă se simțea bine.

- De ce nu m-aș simți bine?

- Cum n-am putut să vorbim, mi-am închipuit tot felul de lucruri.

- Niște aiureli. Așa obișnuiam și eu să mă îngrijorez dacă întârziai zece minute când erai adolescentă.

- Rolurile noastre s-au inversat, tati?

- Deloc, încă îmi fac griji pentru tine când întârzii zece minute. Dar fii sigură că am petrecut o zi foarte agreabilă.

Începând cu musafirul misterios de la micul dejun. Voia să-l întrebe despre asta, dar nu putea fără s-o dea de gol pe Maxine. Speră că avea să-i dea informația de bunăvoie.

- Ce ai făcut atât de agreabil?

- Nimic important, și tocmai asta a fost frumusețea.

– Totul era în regulă când ai ajuns?

– Perfect.

– Unde ai luat cina? La Harry's sau în alt local preferat?

– Am mâncat acasă. Credeam că Noah ți-a spus.

– Când?

– Când ai sunat în după-amiaza asta. Am venit jos exact când închidea telefonul.

Maris deschise gura, dar o închise imediat fără să spună nimic. Noah îl mințise. Probabil că Daniel prinsese sfârșitul unei convorbiri telefonice, iar Noah pretinsese că vorbise cu ea. Să-l ia dracu'!

– Poate că mi-a spus și am uitat.

– Nu este o surpriză, comentă el, părând că nu-i sesizase supărarea din voce. Ai multe lucruri pe cap. Cum merge cartea?

– Grozav. Povestea chiar prinde viață. E fantastic să urmărești cum lucrează mintea unui scriitor. Nu am mai fost niciodată atât de implicată în procesul creației, și este fascinant.

– Văd și eu că-ți place.

– Enorm.

– Și autorul? Tot așa necioplit?

– Fie se înmoaie, fie mă obișnuiesc eu cu el. Nu știu care din ele.

– Probabil câte puțin din amândouă.

– Probabil.

Maris îi simți ezitarea. În cel din urmă, Daniel spuse:

– Mă bucur că ți-ai urmat instinctul și te-ai întors să lucrezi cu el.

– Și eu mă bucur, tati. A fost hotărârea corectă. Sunt sigură de asta.

– Ești fericită acolo? Cu munca? Cu toate celelalte?

– Da. Foarte.

– Bine. Meriți să fii fericită, Maris.

Pentru oricine ar fi stat să asculte, conversația părea destul de nevinovată. Dar ținând cont de discuția pe care o avuseseră exact înainte de plecarea ei din New York, știa că tatăl ei îi comunica unele lucruri în subtext.

Daniel știa că mariajul ei cu Noah o făcuse nefericită. Nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi aflat de infidelitatea lui Noah. Daniel Matherly era cunoscut pentru abilitatea lui de a descoperi secrete. În timpul ultimei ei vizite, de-abia reușise să-și ascundă sentimentele pentru Parker. Fără să-l numească, vorbise întruna despre el cu acel entuziasm incontrolabil al cuiva care se îndrăgostește, iar această conversație ocolită era modalitatea prin care tatăl ei îi dădea de înțeles că era de acord.

Își înghiți un nod de emoție din gât.

- Aveam nevoie să-ți aud vocea, tati.

- Și eu mă bucur să te aud.

- Îmi pare rău că te-am deranjat așa de târziu.

- Tu nu mă deranjezi niciodată, dar oricum nu dormeam.

- Te sun din nou mâine. Nu, stai puțin.

Ținând cont de minciunile pe care Noah le spusese mai devreme, gândul că se afla cu tatăl ei pentru tot restul weekendului, ca un ginere credincios, o enerva cumplit. Probabil că avea de gând să se poarte frumos și să-l câștige pe Daniel de partea lui. Poate că plănuia să-i facă o mărturisire plângăreață și să-și pledeze cauza în fața bătrânului înainte ca Maris să-i vorbească despre despărțirea lor.

Nu și dacă ea își lua măsuri de prevedere.

- Tată, aș vrea s-o trimit pe Maxine mâine acolo. E înnebunită să meargă la țară și să privească florile. Te superi?

- Flori... Se îmbufnă sceptic, lăsând-o să vadă că scuza era cusută cu ață albă. Am avut parte numai de o zi de liniște departe de ea. Dar dacă asta te face să te simți mai bine...

- Mă face să mă simt mai bine. O sun mâine-dimineață la prima oră. O liniștea să știe că Maxine avea să lase totul baltă și să sară în mașină. Telefonează-mi când ajunge, ca să știu că totul e în regulă.

- Bine, scumpa mea. Te sun mâine. Maris?

- Da.

- Bucură-te de timpul petrecut acolo. Nu-ți refuza fericirea. Nu-ți face nici o grijă. Îl asculți pe bătrânul tău tată? Totul o să iasă bine. Ai încredere în mine, iubito?

- Ca întotdeauna. Își lipi obrazul de micul telefon, dorindu-și ca acesta să fi fost mâna lui pătată și ridată. Noapte bună, tati. Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Patul lui Parker era o monstruozitate. Era îngust, dar ceea ce îi lipsea în lățime, compensa în înălțime. Tăblia era sculptată, iar lemnul îmbătrânit căpătase o patină maronie ce reflecta lumina veiozei de pe noptieră.

Covorul care acoperea o parte a podelei părea un Aubusson autentic. Ventilatorul de deasupra era ca acelea pe care Maris le văzuse doar prin filme: o bară de alamă suspendată orizontal, la un metru optzeci de tavanul înalt, și având la fiecare capăt câte un ax pe care se învârteau fără grabă palele din papirus.

Cele trei ferestre înalte nu aveau draperii, ci numai obloane cu șipci, care erau vopsite în alb pentru a contrasta cu pereții caramel și podeaua din lemn închis la culoare. Într-o margine se afla un șifonier masiv ale cărui decorațiuni sculptate se asortau cu cele de pe tăblia patului. Acolo se aflau probabil toate hainele lui, deoarece nu se zărea nici o debara.

Televizorul și videocasetofonul, adăpostite într-un dulap din fața patului, erau singurele semne de modernitate din încăpere, cu excepția scaunului cu rotile. Nu mai exista nici un alt echipament pe care te-ai fi așteptat să-l găsești în dormitorul unei persoane cu handicap, dar ea nu fu prea surprinsă. Îl văzuse urcând și coborând singur din Aligator.

Când Maris se strecură pe ușă, Parker era gol până la brâu și citea sprijinit de tăblia patului. Își puse cartea încet pe picioare.

- Bună. Te-ai rătăcit?

Ea râse nervos.

- Frumoasă încercare, dar cred că eram așteptată.

- Am sperat. Mi-am spus chiar și rugăciunea.

- Atunci nu se întâmplă nimic dacă intru?

- Glumeşti?

- Am crezut că poate... Mike o să...

- Nu şi dacă încui uşa.

Maris dibui încuietoarea şi apăsă butonul de închidere care le asigura intimitatea. Apoi, ţinând mâinile la spate, se apropie de pat.

Simţea plăcile lustruite ale podelei sub tălpile picioarelor goale. Cămaşa ei scurtă de noapte era la fel de uşoară ca aerul care-i mângâia pielea; judecând după intensitatea cu care o privea Parker în timp ce înainta spre el, era şi transparentă.

Îşi scoase mâinile de la spate şi îl informă:

- Ţi-am adus cadouri. Mai exact, două.

Primul era un pahar obişnuit din barul casei de oaspeţi. I-l întinse. El îl luă, îl privi câteva secunde, apoi râse când văzu luminiţele fosforescente care licăreau în interior.

- Gândaci luminoşi.

- Eu i-am prins, spuse ea cu mândrie. I-am văzut pe fereastra casei de oaspeţi în timp ce mă îmbrăcam pentru cină şi m-am dus să-i prind.

Îi închisese în pahar cu o bucată de folie alimentară pe care o perforase ca să lase aerul să intre.

- Este un dar grozav, murmură el cu ochii strălucind de emoţie. Mulţumesc.

- Cu plăcere. Îmi dai voie? zise ea luând paharul şi punându-l pe noptieră.

- Care este celălalt? Parker arătă spre cartea pe care Maris o strângea la piept. Îmi citeşti o poveste înainte de culcare?

- Cam aşa ceva.

- Mă întrebam de ce porţi ochelarii.

- Mi-am scos lentilele de contact. Arătând cu capul spre partea goală a patului, întrebă: Îmi permiţi?

- Eşti invitata mea.

Ocoli patul, se urcă în el, apoi îşi îndoi picioarele sub ea şi se aşeză turceşte cu faţa la Parker.

- Deja citeşti o poveste de mers la culcare.

El închise cartea de pe picioare şi o puse pe noptieră.

– Mai bine s-o auzim pe a ta. Maris întoarse volumul pentru a-i îngădui să vadă titlul imprimat cu auriu pe coperta verde de pânză. *Femeia părăsită*, citi el zâmbind.

– Un roman de autorul meu preferat.

– Poftim?

– Nu e nevoie de falsă modestie.

– Dar sunteţi pretenţioasă, domnişoară Matherly. Sunteţi greu de mulţumit. Ce vă place la acest roman?

Faptul că-i folosise numele de domnişoară nu-i scăpă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Păi, îmi place în special scena în care Deck Cayton, eroul fermecător, sexy, obraznic dar interesant, se foloseşte de un joc de cărţi pentru a obţine informaţii de la puicuţă.

– Frenchy.

– Cum o fi chemând-o. Este o scenă provocatoare şi captivantă.

– Cu siguranţă aşa cred admiratorii. Şi criticii.

Ea îşi ţuguie buzele şi se încruntă.

– Totuşi...

– Oho. Acum e acum.

– Scena ridică câteva semne de întrebare.

– Tipic pentru un editor, mormăi el ca pentru sine. Pentru fiecare laudă există şi o critică.

– Uite ce e, domnule Evans, dacă nu pui preţ pe semnele...

– Nu, nu. Îţi apreciez obiecţiile pertinente. Ochii îi căzură pe sânii ei. O să le accept ca un bărbat. Îşi puse o mână după cap şi îi zâmbi încrezător. A fost o metaforă.

– Am priceput, spuse ea sec. Merg mai departe?

– Te rog. Dă-mi un exemplu.

– Hm... Îşi desprinse ochii de pe subsuoara lui păroasă. De exemplu, limbajul este foarte descriptiv.

– Şi nu ar trebui să fie aşa?

– Ba da, dar în aceste pagini este...

– Explicit?

– Extrem de explicit.

– Şi de ce e aşa de rău?

– Nu am spus că este rău. Am o problemă cu acurateţea lui.

- Acurateţea.

- Corect. Nu sunt sigură că poziţiile sexuale pe care le-ai descris sunt posibile, anatomic vorbind. Pentru nişte fiinţe umane, vreau să spun.

El îşi înăbuşi râsul, apoi îşi mângâie serios bărbia.

- Înţeleg. Poţi să fii mai exactă?

- Sunt câteva exemple. Aşa că m-am gândit, spuse Maris, oprindu-se să-şi dreagă vocea în timp ce deschidea cartea la paginile marcate, să le punem în practică şi să vedem dacă aceste... configuraţii... sunt fezabile.

- La asta te-ai gândit? lungi el cuvintele într-un fel sexy.

- Da, la asta m-am gândit.

Parker rămase nemişcat câteva clipe, privind-o fix. Apoi îşi scoase încet mâna de după cap.

- Din câte îmi amintesc, eroul nostru fermecător, sexy, obraznic dar interesant începe prin a-şi pune mâna pe coapsa lui Frenchy. Este un gest liniştitor. Vrea să o asigure că el nu reprezintă o ameninţare.

Îşi puse mâna pe coapsa ei exact deasupra genunchiului îndoit şi strânse uşor. Prin mătasea bleu a cămăşii de noapte, Maris simţi căldura şi puterea degetelor lui.

- Discutabil, murmură ea. Chestia aia că el nu reprezintă nici o ameninţare. O să-i acordăm însă prezumţia de nevinovăţie. În schimbul acestui gest de amabilitate şi în ciuda faptului că Deck a tras cartea mai mică, Frenchy îi spune că la ora crimei a auzit un zgomot venind de pe alee. Lucru care a făcut-o să se uite pe geamul dormitorului. Atunci a văzut... Consultă inutil textul, după care spuse: Bărbatul cu şapca roşie de baseball care ieşea fugind din clădirea învecinată.

- O informaţie preţioasă, remarcă Parker. Mai ales că Frenchy poate descrie şapca până la logoul brodat pe ea. Eroul nostru îi mulţumeşte cu o sărutare.

Îi scoase ochelarii şi îi cuprinse faţa în palme. Degetele lui mari îi mângâiară pomeţii în vreme ce ochii lui zăboveau asupra fiecărei trăsături. Buzele lui urmară acelaşi itinerar; când ajunseră la gura ei, Parker o sărută cu blândeţe şi senzualitate, smulgându-i un geamăt.

- Gura ei are o savoare incredibilă, murmură el când se retrase.

- Nu scrie așa.

- Nu? Așa ar fi trebuit. El se simte obligat să repete pentru a se convinge mai bine.

- Frenchy nu opune rezistență.

Continuă să o sărute cu tandrețe, aprinzându-i dorința. După câteva minute, când se desprinseră, Maris se simțea ca drogată. Mâinile și picioarele îi fuseseră învăluite de o moleșeală minunată. Chiar și așa, avea destulă prezență de spirit pentru a duce jocul mai departe.

Se întinse după ochelari și bâjbâi încercând să și-i pună la ochi.

- Nici nu e nevoie, decise ea lăsându-i alături de carte. Știu ce urmează. Norocoasa de Frenchy trage din nou cartea mai mare.

- Iar Cayton este și mai norocos. Trebuie să-i ofere un favor sexual.

- Însă poziția lor nu este confortabilă, așa că o trage călare pe picioarele lui.

Parker o cuprinse cu mâinile de mijloc. Ea se ridică și-l încălecă.

- Dacă îmi amintesc bine, Cayton o sărută pe urechi, pe gât, pe...

Parker i-o luase deja înainte. La urma urmelor, el scrisese cartea, deci cunoștea desfășurarea evenimentelor. Îi coborî bretelele cămășii de noapte și, luându-i sânii în palme, mângâie sfârcurile cu degetele mari. În cele din urmă îi luă un sfârc în gură și îl supse cu poftă, strivindu-l între limbă și cerul gurii.

Maris îi cuprinse fără rușine capul cu brațele și i-l ținu mai bine. Scânci și îl sărută pe frunte, pe tâmplă și oriunde reuși să ajungă fără să se desprindă, pentru că nu voia ca el să se oprească.

Sexul ei se umezise și se umflase, deschizându-se ca un fruct prea copt. Parker îi puse mâna între coapse, făcând-o să se înfioare. Trupul ei se strânse umed în jurul degetelor lui.

- Dă-i drumul, o îndemnă el. Știi ce vrei să faci.

- Parker! îngăimă ea printre gâfâieli.

- Dă-i drumul, Maris.

Tânăra femeie începu să se mişte. Îşi rotea şoldurile în jurul mâinii lui, străduindu-se să-i primească degetele şi mai adânc în ea, răspunzând mângâierilor lui delicate până când ajunse în pragul orgasmului.

Sau aşa crezu ea.

În acel moment, Parker se strecură sub ea şi în acelaşi timp o ridică, susţinându-i coapsele cu mâinile lui puternice şi trăgând-o către gura lui. Maris scoase un icnet răguşit de surpriză totală, care se transformă în curând într-un geamăt avid de plăcere fără margini.

Îşi puse palmele pe tăblia patului, iar când acest sprijin deveni insuficient, se sprijini cu totul de ea, odihnindu-şi obrazul pe lemnul răcoros în timp ce se lăsa în voia limbii lui pricepute.

Degetele lui încordate i se înfipseră în carne. Părul lui îi mângâia partea de jos a pântecului, iar barba aspră îi gâdila partea interioară a coapselor.

Se abandonă cu totul acestei senzaţii. Mintea şi trupul ei erau stăpânite de nişte impulsuri cu o forţă erotică înnebunitoare.

De nenumărate ori se strădui să se îndrepte spre orgasm, dar el îi domolea eforturile cu cele mai catifelate sărutări şi cele mai dulci cuvinte, după care o ademenea din nou cu viclenie spre marginea abisului. Când o lăsă să termine, fu zguduitor. Pierdu şi ultima fărâmă de conştiinţă de sine, îşi luă zborul şi se desprinse complet de realitate, rotindu-se în delir.

Treptat îşi reveni în fire. Încet. Ca o pană care coboară în zbor.

Pielea îi era umedă, sânii îmbujoraţi, iar sfârcurile erau dure şi roşii. Inima îi bătea cu putere, şi fiecare bătaie îi răsuna în cap. Rămase sprijinită de tăblia patului până când respiraţia i se potoli. Când în cele din urmă deschise ochii, îşi dădu seama că erau plini de lacrimi.

Se lăsă în jos şi se întinse pe pieptul lui Parker ca victima unui naufragiu aruncată de ape la mal. Cămaşa de noapte i se strânsese în talie. Părul îi atârna pe obraji şi pe gât în şuviţe umede. Mâinile lui o mângâiară pe spate

și pe coapse, oprindu-se pe fundul ei. O strânse ușurel și o făcu să zâmbească.

Inima lui bubuia exact în urechea ei. De fiecare dată când respira, părul lui de pe piept îi gâdila nasul. Îi vedea sfârcul de aproape; inițial plat, crescu asemenea unei perle între vârfurile degetelor ei. Îi simțea erecția între pântecele lor.

- Lasă-mă o clipă, îi spuse ea încet.

Pieptul lui se zgudui de râs.

- Nu plec nicăieri.

Trecură câteva minute. Ea savura intimitatea, dându-și seama cât de grozav era să fii femeie când aveai o legătură atât de intimă cu un bărbat. Nu, nu cu un bărbat. Avusese un bărbat. Îi plăcea la nebunie să fie în intimitate cu *acel* bărbat. Până acum nu știuse că putea exista o diferență atât de mare între doi membri ai aceluiași sex, ai aceleiași specii.

- Te-ai abătut de la carte, îi spuse în șoaptă.

- M-am abătut? Memoria mi-e puțin încețoșată.

- În carte nu era așa ceva, nici măcar pe aproape. În nici o carte.

Înălță capul să-l sărute pe buze, apoi își strecură limba în gura lui și își frecă vârful de vârful limbii lui. În timp ce sărutul devenea tot mai pasional, își lipi seducător pelvisul de erecția lui.

Parker se desprinse din sărut și își lăsă capul pe spate până când ajunse din nou pe pernă. Mâinile lui îi strângeau tare coapsele, într-un efort de a o ține nemișcată.

- Ce e? întrebă ea nevinovată.

- Nici asta nu e în carte.

- O, scuze. Să vedem ce urmează. Fără să-și schimbe poziția, se întinse stângace după ochelari, și-i puse, apoi deschise cartea și, chipurile, citi în gând. A, da, acum îmi amintesc. El îi ia mâna și i-o duce la...

- Mădular.

- Așa scrie.

Se dădu încet jos și își reluă poziția inițială lângă el. Își îndreptă cămașa de noapte și era pe cale să-și pună bretelele pe umeri, când Parker clătină dezaprobator din cap. Supusă, își scoase veșmântul subțire și îl aruncă

la picioarele patului. Parker trase adânc aer în piept şi nările îi fremătară uşor.

Îşi plimbă mâna peste sânii ei, în jos peste coaste şi pântec, îşi trecu vârfurile degetelor prin părul ei pubian umed, apoi se întoarse la sâni. Îi ciupi uşor un sfârc cu degetele, urmărindu-l cum se întărea.

Maris îşi puse mâna pe abdomenul lui. Părul îi creştea în lateral dinspre o linie mătăsoasă care-i pornea de la buric în jos. Începu s-o traseze blând cu degetul, însă Parker îi prinse încheietura şi o opri.

- Aici se sfârşeşte fantezia.

Privirea ei se ridică spre a lui. Expresia feţei lui era neclintită şi dură. Nu glumea. În numai câteva clipe, se retrăsese din punct de vedere fizic şi făcuse un pas uriaş înapoi din punct de vedere emoţional.

- Nu înţeleg.

- Asta nu e literatură.

- Mă bucur că nu e aşa.

- Asta e realitate.

- Ştiu.

- N-ai nici cea mai mică idee, rosti el tăios. Dacă tragi cearşaful ăla, o să ai parte de un adevărat şoc pe care nu ţi l-ai fi dorit niciodată.

Ea aruncă o privire fugară peste picioarele lui acoperite. Zâmbi uşor şi clătină din cap.

- Crezi că-mi pasă de cicatricile tale?

- Da, cred că aşa o să fie.

- Te înşeli. Simţind cum lacrimile i se adunau în ochi, continuă: Parker, nici nu-ţi poţi imagina ce ai făcut pentru mine. Nu, ascultă-mă, te rog, îi zise când era gata s-o întrerupă. S-ar putea să nu am decât o dată curajul de a spune acest lucru. Îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi, îşi umezi buzele şi zâmbi cu tristeţe. Nu m-am mai jucat aşa niciodată. Am citit numai despre asta. Am crezut că se întâmplă numai în cărţi. Ceea ce mi-ai spus seara trecută pe plajă, deşi a fost o cruzime, era adevărat. Cu Noah nu m-am simţit niciodată liberă din punct de vedere sexual. Ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi ar fi fost de neimaginat pentru mine cu câteva săptămâni în urmă. A fost ceva total neobişnuit pentru femeia care

intra la Terry's Bar and Grill în căutarea ta. Nici nu știam ce am pierdut. Am tânjit după genul ăsta de pasiune. O prăbușire senzuală. Un abandon sexual absolut și fără regrete. Tu mi-ai oferit acest lucru. Dar este incomplet. Nu înseamnă nimic dacă este nu este împărtășit de amândoi. Lasă-mă să-l împart cu tine, încheie ea aproape în șoaptă. Te rog.

El continua să o privească fix, dar expresia lui nu mai era încordată. De fapt arăta mai vulnerabil decât și-ar fi putut ea închipui.

- Nu arăt frumos, Maris.

- Ești minunat.

Se aplecă, iar el nu mai făcu nici un gest ca s-o împiedice. Începu să-l sărute pe gât și apoi coborî, plimbându-și limba în mângâieri tandre. Când gura ei umedă îi prinse sfârcul, Parker șuieră o obscenitate și își scufundă degetele în părul ei.

Îl mușcă ușor, cu buzele, exact sub buric și îi dădu cearșaful în jos de pe coapse. Parker îi rosti numele printre gemete când îi cuprinse în palmă penisul ce pulsa de vitalitate și energie. I-l mângâie încet, variind strânsoarea, și cu degetul mare îi frecă vârful, întinzând o mărgea perlată de spermă care cursese din el.

- Nu așa și-a căpătat Frenchy porecla? îl întrebă ea cu o voce răgușită.

- Maris...

Numele ei i se evaporă de pe buze când tânăra femeie se aplecă peste el.

Savură gustul și mirosul de mosc. Îi plăcea să simtă pulsația tot mai rapidă a pântecului lui, să-i audă exclamațiile de excitație, să-l simtă în gura ei.

El îi strânse părul mai tare, nu îndeajuns încât să doară, numai atât cât să-i spună că era timpul să schimbe poziția. Maris își puse coapsele de o parte și de alta a picioarelor lui și rămase pregătită în timp ce el își luă penisul în mână și îi frecă intimitatea cu vârful lui catifelat, ațâțându-i pofta până când trebui să-l primească în ea. Atunci se lăsă în jos, îl înghiți încet, iar corpul i se tensionă de efortul de a-l absorbi cu totul.

Parker trase aer în piept, iar atunci când expiră îi şopti:

– Aşteaptă.

Rămase nemişcată în timp ce el îşi plimba mâinile în sus şi în jos pe coapsele ei. Degetele lui mari se întâlniră în smocul de păr pubian şi îi mângâiară V-ul până când ea îşi lăsă capul pe spate şi-i îngână numele.

Numai atunci îşi ridică şi el şoldurile, încurajând-o să-l încalece. Maris nu se lăsă rugată. Schimbă diverse ritmuri şi poziţii, oprindu-se atunci când el i-o cerea ca să prelungească plăcerea. În timpul acestor pauze, îşi folosea muşchii pereţilor laterali pentru a-l aspira înăuntru; ochii lui se întunecau, înjura ca un nebun, apoi o împungea ca s-o pună din nou în mişcare.

La un moment dat, ea se aplecă şi-i trase capul spre sâni. El îşi frecă obrazul aspru de ei, apoi buzele, şi-i mângâie sfârcul cu limba uşor şi repede, până când Maris îi strigă numele şi îşi apăsă şoldurile adânc pe pântecul lui, fixându-l în ea.

Parker o trase pe pieptul lui şi terminară împreună. În timp ce zvâcnea în interiorul ei, îi puse o mână pe fund, cu cealaltă o prinse de ceafă şi, strângând-o posesiv cu amândouă, o sărută pe gură. Nu se puteau apropia suficient de mult şi suficient de adânc unul de celălalt pentru a-şi satisface pasiunea.

Când în sfârşit se domoliră, Maris se întinse peste el. Îi simţea dedesubt neregularităţile cicatricilor de pe picioare, însă nu putea şi nu voia să se gândească acum la asta. Şi ea avea cicatrici. Deşi mai puţin vizibile ca ale lui, erau acolo. Urma să aibă mai târziu ocazia să pună întrebări, să asculte şi să compătimească, după care să-şi trimită amândoi nefericirea în trecutul unde-i era locul.

În această clipă nu voia să lase nimic să-i tulbure prezentul. Voia să se bucure ştiind că-l satisfăcuse din plin pe Parker. Îl ura pe Noah Reed pentru toate momentele când îi refuzase avansurile, făcând-o să se simtă jenată şi nedorită, iar atunci când îi răspunsese la ele îi sugerase că nu era destul de bună.

Nu voia să piardă timp preţios nici măcar gândindu-se la el. Imaginea lui fu ceva efemer, ca un junghi în coaste care este dureros doar o clipă înainte să dispară.

În schimb se concentră asupra minunatei presiuni pe care Parker încă o exercita în ea. Îşi ţinu coapsele bine strânse una de alta, cu pântecul lipit de al lui pentru a mări intimitatea.

Îşi mişcă doar buzele ca să-i sărute gâtul.

- S-a terminat?

Trecură câteva clipe înainte ca el să răspundă.

- Nu chiar, Maris.

Dar ea adormise deja.

capitolul 29

Daniel stătea la fereastra de la bucătărie, mâncând un sendviş şi privind afară, în noaptea ploioasă. Din când în când, fulgerele luminau peisajul rural, dar era o furtună blândă, chiar paşnică, o vijelie de vară care avea să se risipească rapid, lăsând cerul limpede până în zori.

Discuţia telefonică avută cu Maris îi pusese toate rotiţele minţii în funcţiune. Se mişcau cu o viteză ameţitoare. I-ar fi plăcut ca trupul, asemenea creierului, să mai aibă parte din când în când de câte o astfel de experienţă energizantă. În felul ăsta, ar fi putut să se întoarcă la New York cu bicicleta şi pe urmă să participe la un maraton, aşa de puternic se simţea din punct de vedere mental. După convorbirea lor, încercase timp de o oră să adoarmă. În cele din urmă, cedase în faţa insomniei şi coborâse la parter. Gustările de la miezul nopţii erau interzise acasă, mai ales când însemnau mai multe calorii decât avea el voie într-o săptămână. Dar în seara asta Maxine nu păzea frigiderul, şi ce nu ştia nu avea cum să-i facă rău. A doua zi, când sosea, avea să-l supraveghieze ca pe un copil.

„Slavă Domnului", reflectă el cu un chicotit. Nu ştia ce ar fi făcut fără Maxine, care avusese grijă de el şi de Maris atâţia ani.

Se săturase cu sendvișul cu friptură și șvaițer – ca să nu mai pomenim de căldura pe care i-o răspândiseră prin corp cele două degete de brandy. În loc să-i provoace moleșeală, alcoolul îl înviorase. Era sprinten și gata de treabă. Fusese întotdeauna un om de acțiune, rareori amâna rezolvarea problemelor lăsându-le să fiarbă la foc mic. Opta întotdeauna pentru confruntarea neîntârziată. Inactivitatea nu era genul lui. Prefera să-și canalizeze energia în mod productiv în loc s-o risipească șovăind și frângându-și mâinile nehotărât.

Situația asta cerea însă mai multă chibzuință decât altele. Nu era sigur de ordinea în care să ia măsurile necesare pentru a o rezolva. Avea o strategie pusă la punct, dar necesita o orchestrare și o sincronizare perfecte, chestiune asupra căreia mintea lui lucra cu febrilitate.

Nu exista un nucleu dur de la care să pornească. Problema nu era potrivită pentru un atac rapid și fatal. Era imprevizibilă, în permanentă schimbare. Era o enigmă complexă, cu multiple fațete, care implica atât familia, cât și afacerile, relațiile umane și banii, puterea și sentimentele. Un amestec complicat. Mai ales când la mijloc era fiica lui.

Se bucura că Maris se afla în Georgia, departe de New York, căci situația era pe cale să devină neplăcută. Într-o exprimare fără ocolișuri, tot rahatul avea să explodeze curând. Cu cât Maris era mai departe de toate astea, cu atât mai bine. În mod inevitabil aveau s-o atingă o parte din urmările neplăcute, din cauza presei, însă spera să o protejeze cât mai bine cu putință, iar distanța îi era de ajutor. Și așa avea să-i fie destul de greu să-și facă ordine în chestiunile personale. Dacă ar fi trebuit s-o facă sub lumina reflectoarelor ar fi fost un iad.

„Deși nu i-ar lipsi consolarea", reflectă el surâzând. Înțelesese cu mult timp în urmă că Maris era nefericită în căsnicie, și nu încăpea îndoială că pe insula aceea de la malul mării, oricât de luxuriantă și exotică ar fi fost, n-o adusese numai lucrul la carte. Avea suficient de multe sarcini și responsabilități la Matherly Press care să țină ocupată până peste cap o persoană atât

de conștiincioasă. În mod normal, obligațiile ei zilnice nu i-ar fi permis să se ocupe personal de un autor și o singură carte. Nu trebuia să fii savant ca să ajungi la concluzia că atracția n-o constituia strict cartea, ci autorul ei, Parker Evans, cunoscut și ca Mackensie Roone.

O, da. Aflase numele autorului misterios al lui Maris, cum, de altfel, îi aflase și pseudonimul literar, care-i adusese așa un succes. Cu ani în urmă, când pe lista de bestselleruri începuse să apară în mod regulat seria de romane polițiste cu Deck Cayton, încercase s-o măgulească, s-o convingă, s-o șantajeze și s-o amenințe pe agenta literară doar ca să afle numele real al autorului, în speranța de a-l atrage la Matherly Press. Cu toate acestea, femeia nu se lăsase intimidată, nici măcar de venerabilul Daniel Matherly. „Dacă ți-aș spune, aș fi nevoită să te ucid." Apărase cu îndârjire secretul clientului său, iar Daniel nu putuse decât s-o admire.

Acum însă îl știa. Angajase un detectiv particular de mai multe săptămâni. În speranța că îndoielile legate de Noah aveau să se dovedească nefondate, îi ceruse să investigheze trecutul ginerelui său, inclusiv viața lui dinainte de publicarea cărții *Învinsul*.

Îi displăcuse profund toată ideea unei anchete secrete. El abordase lucrurile întotdeauna deschis, cu curaj, disprețuind caracterul sulfuros al investigațiilor private. Se așteptase să aibă de-a face cu un individ dezgustător, ca din filmele de categoria B, cu cravata pătată și un rânjet respingător și lacom. William Sutherland contrazicea însă stereotipul. Era fondatorul unei agenții scumpe, de elită, un agent secret la pensie care purta un costum de comandă, închis la culoare. Strângerea lui de mână era fermă, avea o atitudine autoritară și un remarcabil dosar profesional. La numai cinci minute după strângerea aceea de mână, Daniel îi enumera cerințele lui.

Ultimul lucru pe care se așteptase să-l afle din raportul inițial al lui Sutherland era adevărata identitate a romancierului Mackensie Roone. Nu asta căuta. Pe neașteptate, îi aterizase în poală, într-un plic sigilat, unul dintre cele mai bine păzite secrete din industria

editorială. Dar revelația tulburătoare încă nu ieșise la iveală: faptul că între Parker Evans și Noah Reed exista o legătură. Fuseseră colegi de cameră la o universitate din Tennessee, iar după absolvire locuiseră împreună la Key West. Acolo se petrecuse între ei un incident despre care încă nu se cunoșteau amănunte. În clipa de față Sutherland încă făcea investigații, și Daniel era convins că în curând toate faptele aveau să iasă la lumină.

Lucrurile pe care le aflase ar fi putut constitui un roman captivant. În prezent, Maris locuia pe o insulă îndepărtată, într-o casă de pe plantație care-i aparținea lui Parker Evans, fostul prieten al soțului ei, de care ea tocmai se separase, și de care Evans se despărțise în termeni deloc prietenești. Se reuneau toate ingredientele unei narațiuni spumoase: prietenie, dragoste, ură, trădare, răzbunare. Invidie? Poate. Singurul lucru care lipsea din acest scenariu era motivația personajului principal, Parker Evans. O ademenise pe Maris cu cartea lui având în minte un scop anume. Nu o alesese la întâmplare. Ce-l determinase să se încurce cu Maris, chiar și profesional, când sigur știa că este soția lui Noah?

Oare Maris avea habar de legătura dintre cei doi? Având în vedere infidelitatea lui Noah, probabil că i s-ar fi părut normal să răspundă cu aceeași monedă, în jocul cu fostul coleg de facultate al soțului ei. Însă răzbunarea copilărească nu-i stătea în fire.

Probabil că nu știa, își zise Daniel. Dacă ar fi știut, ar fi ezitat să se îndrăgostească de Parker Evans. Iar ea era îndrăgostită. Cu fiecare zi, devenea tot mai limpede.

Ar fi vrut să-i binecuvânteze fericirea nou-găsită, dar era precaut față de povestea de iubire ce stătea să înmugurească până nu afla motivul pentru care Parker Evans pusese la cale tot acel lanț de evenimente. Fusese tentat să-l înfrunte pe tip, fie față în față, fie prin intermediul lui Sutherland, și să-l întrebe ce tărășenie punea la cale. Însă astfel și-ar fi dezvăluit cărțile, și nu era încă pregătit să o facă. Aproape, dar nu chiar.

Aşa că fusese forţat să-şi omoare timpul în timp ce Sutherland săpa mai adânc. Era posibil ca planurile lui Parker să iasă la iveală sub o altă formă - manuscrisul lui. După ce citise încă un episod dintre cele pe care i le dăduse Maris, Daniel era convins că scriitorul făcea o cronică a prieteniei lui agitate cu Noah. În funcţie de cât de mult timp îi lua ca să transpună povestea pe hârtie, era posibil ca informaţiile să apară înainte ca Sutherland să le poată aduna din surse oficiale.

Cât aştepta, principala grijă a lui Daniel era Maris. Ştiuse despre Parker Evans înainte ca ea să se întoarcă pe St. Anne. Ar fi putut s-o oprească. N-o făcuse. În primul rând, îi fusese foarte clar că ea tânjea să se ducă. Îl liniştea şi faptul că locuitorii de pe insulă îl vorbeau de bine pe Parker Evans, deşi în mod obişnuit nu agreau prezenţa nepoftită a străinilor, aşa cum aflase omul trimis de Sutherland să pună întrebări.

Daniel făcuse un pariu riscant că Maris şi inima ei aveau să fie în siguranţă cu scriitorul. Dacă prietenia lui cu Noah luase sfârşit din cauza unei chestiuni de onoare, atunci trebuia să presupună că Parker Evans era un bărbat de onoare, spre deosebire de soţul lui Maris. Indiferent de ce detalii aveau să mai iasă la lumină, legătura lui Noah cu familia Matherly era pe cale să se încheie. Prin zâmbete şi linguşeli, crezuse că intrase în graţiile lui Daniel cu tâmpeniile alea despre weekenduri de împrietenire „ca între bărbaţi". Bătrânul acceptase jocul de curiozitate şi din amuzament, însă dimensiunea ipocriziei lui Noah îl oripila. Fără ca el să-şi dea seama, domnul Reed cel insuportabil de arogant şi îngâmfat era pe eşafod, şi securea era pe cale să cadă. Cu un gest simbolic, Daniel îşi scutură firimiturile de pâine de pe mâini, apoi puse farfuria şi paharul în chiuvetă.

Furtuna se intensificase, contrar previziunilor. Fulgerele erau mai aproape, iar tunetele, mai puternice. Un bubuit zgudui casa, făcând să zăngăne farfuriile de porţelan ale lui Rosemary.

Draga de Rosemary. Trecuseră douăzeci de ani de când murise, iar lui încă-i mai era dor de ea. Casa asta

în mod special îl făcea să-i simtă lipsa. Petrecuseră momente atât de fericite acolo!

Stinse lumina din bucătărie şi traversă casa pe întuneric. Urcă scările sprijinindu-se cu putere de balustradă, ca să-şi menajeze încheieturile cu artroză. Fir-ar al naibii, ura faptul că îmbătrânea. Nici nu-şi termină gândul, că auzi o voce venind din capul scărilor:

- Ţi-ai uitat bastonul.

- Dumnezeule! Daniel duse mâna la inima care dădea să-i sară din piept. Îl văzu pe Noah pe palier într-o scurtă străfulgerare alb-albastră. M-ai speriat.

- E neglijenţă din partea ta să nu foloseşti bastonul.

- N-am nimic. Continuă să urce scările, obligat să pună amândouă picioarele pe fiecare treaptă înainte de următoarea. Te-a trezit furtuna?

- Nici nu m-am dus la culcare.

Tonul distant al vocii lui îl făcu pe Daniel să reflecteze, dar îi spuse ginerelui său cu prefăcută amabilitate:

- Nici eu n-am prea putut dormi, aşa că am profitat că sergentul Maxine nu e lângă mine ca să mănânc un sendviş.

Mai avea doar două trepte până sus, însă Noah prinsese rădăcini acolo. Nu făcu nici o încercare să-şi ajute socrul sau să se dea deoparte. Ba, de fapt, părea să-i blocheze trecerea. Lui Daniel nu-i plăcea să fie dominat astfel, dar încercă să se poarte dezinvolt în timp ce arăta spre hârtiile pe care tânărul le ţinea în mână:

- Te uiţi încă o dată peste actele pe care le-am semnat mai devreme?

„Lasă-l. Lasă-l să le înveţe pe dinafară, tot nu-i folosesc la nimic", reflectă el. Documentul nu făcea nici doi bani, poate doar în mintea diabolică şi plină de dispreţ a lui Noah.

- Nu, replică acesta calm. Este raportul despre mine de la detectivul tău particular, domnul William Sutherland.

În loc să fie şocat sau alarmat, Daniel era mai curând furios că-i fusese invadată intimitatea. Buzele i se strânseră în linia aceea subţire pe care ar fi recunoscut-o oricine fusese ţinta criticilor lui severe:

– Astea erau încuiate într-un sertar din biroul meu de acasă.

– Da, știu. Mi-a luat ceva timp să scotocesc, dar în cele din urmă le-am găsit. O lectură interesantă.

– Așa cred și eu, spuse Daniel tăios.

– Chiar ai crezut că n-o să aflu că sunt investigat? întrebă Noah râzând. Copoiul tău e bun, Daniel. Cel mai bun pe care-l poți găsi, sunt convins. Școlit ca agent secret și chestii de genul ăsta. Dar le-a pus întrebări prea multor prieteni.

– Potrivit rapoartelor, nu ai nici un prieten.

– Atunci numește-l „cunoștință" pe partenerul meu de tenis. Un tip isteț. Suficient de isteț ca să se prindă că pretextul de doi bani al lui Sutherland era o aiureală. Zâmbetul se topi de pe chipul lui Noah când acesta continuă: Sunt curios să știu când a început supravegherea.

Acum nu mai avea rost să facă pe prostul sau să o dea cotită.

– M-am gândit la asta luni de zile. A început la scurt timp după petrecerea prea timpurie pentru aniversarea căsătoriei voastre.

– De ce atunci?

– Pentru că în seara aceea m-am convins că ești un escroc versat și un mincinos.

Noah își păstrase o expresie civilizată, cu excepția unei sprâncene ridicate întrebător.

– Zău?

– Nu știu dacă ne-ai mințit de la bun început sau dacă ai fost corect până acum câteva luni, când te-a abordat Morris Blume în legătură cu vânzarea editurii pe la spatele meu. Prefer să cred că e cea de-a doua variantă, căci m-aș simți mai puțin idiot că m-am lăsat păcălit de tine. Mă tem însă că nu poți să dobândești și să-ți perfecționezi talentul duplicitar într-o perioadă așa de scurtă. A fost cultivat, învățat...

– Te repeți, Daniel. Ai spus deja că sunt un mincinos versat.

– Foarte adevărat. În seara cu petrecerea din apartamentul din Chelsea, te-am prins cu mai multe minciuni. Și dacă despre unele puteai să spui că erau necesare pentru a-i face o surpriză lui Maris, altele m-au deranjat. În plus, nu-ți stătea ție în fire să te gândești la viitor și să planifici o petrecere, când în mod obișnuit te bizui pe secretara ta să-i cumpere cadouri lui Maris pentru toate ocaziile speciale. Așa că am început să te urmăresc cu mare atenție, încercând să văd dincolo de aparență, dincolo de masca pe care o arăți lumii. Atunci am început să te văd așa cum ești de fapt.

– Foarte inteligent din partea ta, Daniel.

– Nu. Dacă aș fi fost inteligent nu m-aș fi lăsat păcălit de la bun început. Disimularea e a doua ta natură, Noah. Ești excepțional. Ți-ai dovedit îndrăzneala și ca om de afaceri și editor. Ți-am admirat calitățile cu mult înainte să vii la Matherly Press. La fel ca Maris, am fost impresionat de *Învinsul*, presupunând – în mod greșit – că numai un tip integru putea fi autorul unei cărți la fel de integre.

Noah își încrucișă brațele pe piept și spuse surâzând:

– E ficțiune, Daniel. Nu din întâmplare am scris *Învinsul* din perspectiva unui țărănoi umil și virtuos. Am creat personaje cu idealuri nobile nu pentru că aș fi adeptul ideii ori că măcar aș crede în asta, ci fiindcă știu că așa ceva crește vânzările. Oamenii de rând vor să creadă că există indivizi cutezători, că răul poate fi învins de bine, că virtutea este o răsplată în sine. Genul ăsta de tâmpenii li se pare excitant. *Învinsul* e plin de chestii sentimentale, siropoase, tipice din Sud, pe care părinții mi le-au băgat pe gât. Am fost obligat să le diger când eram copil. Așa că le-am folosit. Le-am revărsat pe toate în romanul ăla, ca să pot să pun capacul deasupra și să le las acolo pe vecie. Eroina cu ochii înrourați, pufni el disprețuitor. Eroul nu fără de cusur, dar viteaz. Cu povestea lor de dragoste care-ți face sângele să fiarbă, dar căreia sorții îi sunt potrivnici. Fiecare cuvânt din roman e o prostie mascată sub o proză agreabilă. Pentru mine n-a însemnat nici cât o ceapă degerată, mai

puțin drepturile de autor și recenziile care m-au adus în atenția editorilor și în final mi-au deschis calea spre biroul tău.

- De ce eu, finalmente?

- Pentru că, Daniel, tu erai singurul, supremul editor de succes cu o fată de măritat care, spre norocul meu, declarase public că *Învinsul* este cartea ei preferată.

Daniel fu șocat de afirmațiile lui, deși cunoștea adevărata fire a lui Noah.

- Recunoști singur că ești atât de ticălos? Asta gândești sincer despre profesia ta, despre oameni și despre viață în general?

- Și ceva în plus.

- Ce păcat, așa un talent risipit! oftă bătrânul scuturând din cap cu tristețe.

- Nu zău, Daniel! Hai să nu plângem din cauza ipocriziei mele. Publicăm o serie de romane polițiste vulgare, scrise de un poponar în călduri care face pauză de scris despre eroul lui dur heterosexual ca să și-o tragă cu tânărul lui asistent. Unul dintre autorii noștri de cărți religioase a fost condamnat pentru evaziune fiscală și fraudă cu asigurări. Ipocrizie? Pe lista ta pentru petrecerea de Crăciun sunt mai mulți alcoolici incurabili și o echipă frate și soră care scriu împreună și a căror relație mult prea apropiată le-ar scandaliza pe mamele care le citesc cu voce tare copiilor cărțile scrise de ei. Îl publicăm pe un dependent de cocaină pentru care ai achitat nota de plată într-o clinică de dezintoxicare de cel puțin două ori, din câte știu eu. Toți aceștia scriu cărți foarte bune, iar noi le publicăm. Nu te-ai dovedit prea sensibil în legătură cu viciile și defectele lor când profitul a curs gârlă. Profitul ăsta îți plătește masajele săptămânale, și casa asta, și limuzinele cu șofer, și tot luxul de care te bucuri cu atâta ostentație în turnul tău de fildeș.

- Am înțeles unde bați, replică Daniel furios. N-am negat niciodată că am fost mereu foarte atent la chestiunea financiară. Mă mândresc că am fost un bun om de afaceri. Am dus nenumărate bătălii corporatiste împotriva unor inamici fără scrupule și am supraviețuit

unor crize economice despre care pesimiștii spuneau că nu pot fi depășite. Și, da, au fost situații când, pentru binele companiei Matherly Press am fost nevoit să fiu ipocrit. Am recurs la înșelătorie când mi s-a părut necesar. Și de aceea am putut s-o detectez la tine, Noah. Și odată ce i-am simțit mirosul, mi-a fost clar că este a doua ta natură.

Noah își încrucișă picioarele și se sprijini cu nepăsare de stâlpul balustradei. Se uita la hârtiile din mâna lui, deși de fapt n-ar fi putut să le citească, întrucât singura lumină era aceea intermitentă a fulgerelor.

– Unele dintre chestiile astea nu sunt deloc măgulitoare, trebuie s-o recunosc.

Daniel se întreba cât de mult aflase. Era doar raportul inițial? Nu-și amintea ce fusese transpus pe hârtie și ce-i spusese detectivul la telefon de dimineață, cu promisiunea că avea să-i trimită o versiune scrisă actualizată.

– Dacă e să crezi ce scrie aici, sunt o ființă umană mizerabilă, urmă Noah. Chiar îți admir puterea de a păstra un limbaj civilizat când vorbești cu mine.

– Nu mi-a fost ușor.

– Nu, bănuiesc că nu. Presupun că cel mai tare te-a supărat alianța mea lipsită de loialitate cu WorldView.

Daniel preferă să nu-i deschidă ochii. Mai bine îl lăsa să bâjbâie pe o pistă falsă.

– Pot să-ți iert asta înainte de a-ți ierta felul urât în care te-ai purtat cu Maris.

– Apropo, știe, spuse Noah placid, dând drumul la hârtii și lăsându-le să se împrăștie. Despre aventura cu Nadia.

– Știu.

– Ți-a spus? exclamă Noah surprins.

– Nu, dar nefericirea ei legată de tine și de mariajul vostru era evidentă de ceva vreme.

– Acum e destul de fericită, replică tânărul cu un gest blazat al mâinii. De când lucrează cu autorul ăsta nou, își iubește munca mai mult ca oricând. E handicapat, iar asta chiar o emoționează. Pentru Maris e important gândul că cineva are nevoie de ea.

Aşadar, nu ştia despre Parker Evans! Daniel se bucură în sinea lui că această informaţie rămăsese secretă.

- Poate că nu m-am ocupat cum trebuie de aspectul caritabil al personalităţii lui Maris, continuă Noah cu o nonşalanţă care lui Daniel i se părea dezgustătoare. Sunt extrem de independent. Chestia asta a dat naştere câtorva certuri neînsemnate. Dar preţioasa ta fiică n-a fost prea nemulţumită de viaţa ei. Asta până m-a prins cu Nadia.

- Fericirea ei a venit din ea însăşi. A fost fericită în ciuda ta, Noah, nu datorită ţie. Tu i-ai distrus până şi şansa de a fi cu adevărat fericită.

- Te referi la vasectomie.

- Da, răspunse Daniel cu amărăciune. Vasectomia secretă fusese una dintre cele mai oribile descoperiri din raportul lui Sutherland. Din câte-mi amintesc, ai pretextat nişte obligaţii profesionale ca să nu ne însoţeşti în Grecia.

- Maris plănuia să ne-o tragem tot drumul pe Mediterana şi să se întoarcă gravidă. Am inventat o scuză plauzibilă ca să mă sustrag de la excursie şi am folosit timpul cât aţi fost plecaţi ca să fac intervenţia datorită căreia nu mai trebuie să-mi fac griji cu contracepţia.

- La început, când am citit despre vasectomie, am fost nedumerit, recunoscu Daniel. Un copil nu ţi-ar fi consolidat legătura cu noi şi cu averea Matherly? Dar răspunsul era evident, adăugă el privindu-şi ginerele drept în faţă. Nu voiai să ai un concurent pentru partea ta din avere.

- Asta e primul lucru incorect pe care l-ai spus în cursul acestei discuţii, Daniel, zise Noah mutându-se de pe un picior pe celălalt.

- Negi?

- Absolut deloc. Greşeşti când spui că m-aş putea mulţumi vreodată doar cu o parte.

- Nu zice hop înainte să sari groapa, Noah! pufni Daniel plin de dispreţ. Documentul pe care l-am semnat azi nu are nici o valoare.

- Aşa crezi? întrebă calm tânărul.

- Îți făceam jocul doar ca să văd cât de departe ești capabil să mergi. Ceea ce mi se pare însă supărător este faptul că ai legat numele lui Howard Bancroft de acel act. El n-ar fi redactat niciodată un...

- O, ba da, îl întrerupse Noah. A făcut-o. A făcut-o ca să nu se afle că tatăl lui a fost ofițer nazist, răspunzător de exterminarea a mii de evrei.

Daniel primi vestea ca pe o lovitură în stomac.

- Ai folosit chestia asta ca să-l constrângi?

- Deci știai despre curva de maică-sa, replică Noah cu un zâmbet măsurat.

- Howard a fost prietenul meu. Daniel făcea un real efort ca să rostească vorbele printre dinții strânși. Mi s-a destăinuit cu ani în urmă. L-am admirat pentru că a făcut ceea ce a făcut cu viața lui în loc să se lase copleșit de ceea ce nu putea schimba.

- Păi, l-a copleșit, nu? Până la urmă nu a putut trăi cu acest adevăr tragic.

- Un adevăr pe care tu l-ai amenințat că-l vei răspândi, preciză Daniel, care acum înțelegea limpede toată situația.

Noah ridică din umeri zâmbind radios.

- Uite vezi, asta-i diferența dintre noi doi. Dacă stau să mă gândesc, dintre mine și cam toți ceilalți. Urmărești un țel, dar nu reușești să te implici total. Conștiința ta a ridicat o barieră invizibilă dincolo de care nu treci niciodată. Te împiedică principiile și morala. Sigur, delimitarea asta morală este admirabilă, însă e teribil de constrângătoare. Pe de altă parte, eu nu sufăr de acest impediment. Sunt dispus să fac absolut orice ca să obțin ce vreau. Nu mă dau în lături de la nimic și nimic nu-mi stă în cale. Profesiunea mea de credință este: Găsește slăbiciunea unui om, și-l vei controla. Ca să-mi ating scopul pe care mi l-am propus, fac orice e nevoie.

- Chiar și să împingi un om cumsecade la sinucidere.

- Nu l-am împins pe Howard să facă nimic. El singur a luat decizia. Deși trebuie să recunosc că mi-a făcut o favoare incomensurabilă când și-a pus pistolul în gură.

La ce crezi că se gândea când a apăsat pe trăgaci? La rai? La iad? La maică-sa cu picioarele desfăcute? La ce?

Secretul acela teribil îl chinuise pe Howard toată viața. Încercase să-l ispășească prin fapte bune, generozitate și toleranță și până la urmă reușise să-l accepte. După care acea caricatură umană se folosise de el pentru a-l tortura. Și mai rău încă, putea să stea acolo și să zâmbească amintindu-și. Daniel își dădu seama că se afla în fața depravării pure, lipsite de orice remușcare. Indiferența lui Noah față de răul pe care-l provocase îl înfurie. Privirea îi fu tulburată de lacrimi sincere de mânie. Tot trupul îi fu invadat de căldură, ca și când temperatura sângelui ajunsese la punctul de fierbere în câteva clipe.

- Ești dezgustător! urlă el urcând rapid ultimele două trepte.

capitolul 30

Silueta lui Parker fu primul lucru pe care-l văzu Maris când deschise ochii, și nimic nu i-ar fi putut face o plăcere mai mare. Stătea lângă pat, în scaunul lui cu rotile, și o privea în timp ce dormea. Zâmbi cu capul în pernă și întrebă somnoroasă:

- Cum ai reușit să te ridici și să te așezi în scaun fără să mă trezești?

- Obișnuința.

Ea oftă, se întinse leneșă, apoi se ridică și trase cearșaful până sub bărbie.

- Cât e ceasul?

- Este timpul s-o întinzi. Doar dacă nu vrei ca Mike să te prindă în flagrant delict.

Purta doar o pereche de boxeri. Maris îi admiră brațele zdravene, cu mușchii tari și bine reliefați, abdomenul plat și, ghicindu-se prin material, sexul de dimensiuni apreciabile chiar și atunci când era relaxat.

Mai jos se găseau picioarele. Noaptea trecută hotărâse să-i arate că nu prezentau interes pentru ea, din pricina reținerii lui. După toate aparențele, faptul că făcuseră

dragoste îl convinsese că această temere nu era necesară. Altfel n-ar fi stat acum cu picioarele la vedere, nefăcând nici o încercare să și le acopere.

Așa că ea le privi. Și îi fu imposibil să-și ascundă reacția. Își reprimă un icnet, dar sincopa bruscă din respirație nu trecu neobservată, mai ales că el o privea atât de atent.

Trăsăturile feței lui erau împietrite. Avea ochii pe jumătate închiși. Vocea îi era tăioasă ca o lamă.

- Te-am avertizat că nu e ceva frumos.

- O, iubitule, ai fost rănit groaznic, oribil!

Se dădu jos din pat și îngenunche în fața lui. „Atac de rechin" fu primul lucru care-i trecu prin minte. Văzuse fotografii cu victime care de-abia scăpaseră cu viață, având bucăți mari din carne mutilate sau smulse cu totul. Cicatricile lui Parker nu putea fi comparate decât cu ceva la fel de îngrozitor.

Cea mai rea era o gaură mare cât pumnul ei, unde o parte din mușchiul anterior al coapsei fusese distrus. De acolo, pe toată lungimea coapsei drepte, pornea în jos o cicatrice lată de un centimetru care șerpuia până în spatele genunchiului. Pe gambe era o rețea de cicatrici, unele înălțate și denivelate, iar altele ca niște panglici plate de plastic care traversau bucățile de piele ridată. Mușchii pulpelor erau disproporționat de mici și lăsați. La piciorul drept îi lipseau ultimele două degete.

Copleșită de compasiune pentru durerea pe care probabil o suferise, își plimbă vârful degetului pe una dintre cicatricile reliefate.

- Încă te mai dor?

- Din când în când.

Ridică o privire tristă către el apoi se aplecă și sărută cicatricea care îi șerpuia pe fluierul piciorului. Când Parker întinse mâna să o mângâie pe obraz, ea i-o luă și îi depuse un sărut în palmă.

- Acum că ți-am satisfăcut curiozitatea morbidă, putem să ne tragem una rapidă înainte de micul dejun?

- Poftim? tresări ea.

- Credeam că m-ai auzit.

La fel de şocată ca şi când ar fi fost lovită, se ridică în picioare, îşi luă cămaşa de noapte şi o ţinu strânsă pe ea, ca pe un scut fragil.

- Ce se întâmplă?

- Nimic, doar că mi s-a sculat puţin de dimineaţă şi am nevoie de atenţia ta.

Maris îşi clătină capul buimăcită. Nu limbajul vulgar o uimea. Nu era obraznic doar de dragul de a fi obraznic. Nici măcar nu-i făcuse cu ochiul când îi adresase aceste cuvinte. Era crud în mod deliberat şi dureros.

- De ce te porţi aşa?

- Aşa sunt, Maris.

- Nu, nu eşti aşa.

- Bine, cum vrei tu, zise el ridicând dispreţuitor din umeri.

Îşi trase scaunul înapoi, apoi îl întoarse şi traversă încăperea către şifonier. Am ceva pentru tine.

- Parker? îl strigă ea exasperată.

- Ce e?

- De ce te porţi aşa? Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat de azi-noapte până acum?

- Nu-ţi aminteşti? Păi, să vedem. De azi-noapte până acum, aş spune că orgasmele tale le-au depăşit cam de două ori pe ale mele, dar după ce l-ai avut pe al şaselea sau al şaptelea, sincer, le-am pierdut socoteala. Bineînţeles, cu femeile e uneori greu de spus când se termină unul şi începe altul, sau chiar dacă sunt adevărate. Dar dacă ai simulat, scumpo, ai simulat convingător.

Deschise uşa şifonierului şi scoase o cutie dintr-un sertar, apoi se întoarse cu faţa spre ea şi rânji cu cruzime în timp ce o măsura din cap până în picioare.

- Şi trebuie să ţi-o spun, doamnă Matherly-Reed. Eşti strâmtă. Ca un nenorocit de pumn. Şi umedă ca o gură. Foarte plăcut. Mă întreb de ce soţul tău s-a dus în altă parte pentru chestia asta.

Ochii ei se umplură de lacrimi de umilinţă. După ce îşi şterse nervoasă una care i se prelingea în jos pe obraz, îşi puse în grabă cămaşa de noapte, singura haină aflată la îndemână.

– Nu știu ce se întâmplă cu tine, dar nu vreau să intru în jocul tău. Nu te pot egala la vulgaritățI.

– Ba bine că nu. Ai un vocabular cuprinzător. Poate nu la fel de colorat ca al meu, dar dacă îți storci mintea pun pariu că găsești ceva potrivit de spus. Poate în zborul de întoarcere la New York. Presupun că pleci.

Fără a îndrăzni să-i răspundă, se îndreptă spre ușă.

– Stai! Înaintând cu scaunul spre ea, proclamă: *Invidia*. Varianta finală.

Practic o forță să ia cutia în mâinile ei. Maris privi obiectul de carton, apoi pe el.

– E gata?

– Era gata de la început. Părțile pe care le-ai citit reprezentau varianta corectată.

Se holbă la el. Nu-și găsea cuvintele.

– Nu dau niciodată un manuscris neterminat, Maris. Nimeni nu-mi vede cartea până când nu este definitivată. N-aș fi trimis un prolog dacă nu aveam tot romanul.

– De ce, Parker? De ce?

Prefăcându-se că nu-i înțelegea întrebarea, el ridică din umeri.

– Politică personală. Pur și simplu așa lucrez.

Maris avea impresia că sub picioarele ei se căsca o groapă abisală. Dar nu intenționa să se scufunde fără luptă.

– Pur și simplu așa lucrezi? repetă ea, ridicând vocea până la strigăt. De ce dracu' ai făcut toate chestiile astea, Parker? Sau nici măcar nu e numele tău? Câte mai ai? Ce dracu' au fost toate astea? De ce toate aceste minciuni și jocuri?

– Mi s-au părut distractive la timpul lor. Ne-am regulat. Noaptea trecută ai gemut de câteva ori: „Da, da, mai adânc, mai repede, Parker". Și alte lucruri porcoase. Mie mi s-a părut că și tu te distrai.

Preț de câteva clipe îl privi stupefiată, întrebându-se când se transformase în acel străin sarcastic. Apoi azvârli cutia cât de departe putu. În aer, capacul se desprinse, iar cele vreo patru sute de pagini ale manuscrisului se răspândiră în toate direcțiile pe podeaua lucioasă și pe covorul Aubusson.

Maris se îndreptă spre uşă şi o deschise cu putere.

De cealaltă parte se afla Mike, cu mâna ridicată, gata să bată. În cealaltă mână ţinea un telefon fără fir.

- Maris.

În vocea lui nu era nici un pic de surprindere. Se aşteptase s-o găsească împreună cu Parker. Totuşi, starea ei de spirit părea să-l alarmeze.

Se uită peste umărul ei şi înţelese dintr-o privire care era situaţia. Privirea pe care i-o aruncă lui Parker era mai mult decât dojenitoare; era cea a unui judecător gata să emită condamnarea la spânzurătoare. Îi întinse ţeapăn telefonul lui Maris.

- E pentru tine. Nu-mi place să te deranjez, dar domnul a spus că e o urgenţă.

Tânăra femeie îi luă telefonul cu o mână tremurătoare şi ieşi pe hol, iar Mike intră în dormitor şi închise uşa după el.

Sprijinită de perete, Maris îşi îngădui câteva secunde ca să-şi revină. Respiră adânc, îşi suflă nasul tare şi clipi ca să-şi alunge lacrimile. În cele din urmă îşi drese vocea şi spuse:

- Alo?

- Maris?

- Noah?

Vocea lui era neobişnuit de înăbuşită şi slabă. De-abia îl recunoscu.

- Trebuie să te întorci imediat la New York. Mi-am permis să-ţi fac rezervările pentru călătorie. La aeroportul din Savannah te aşteaptă biletul. Avionul tău pleacă la unsprezece şi zece, aşa că nu mai ai mult timp.

O cuprinse o teamă atât de îngrozitoare, încât simţi că inima îi fusese înlocuită cu un bloc de metal. Brusc, îi fu foarte frig. Închise ochii, dar lacrimile continuară să-i curgă. Ar fi fost inutil să încerce să şi le reţină.

- E vorba de tata, nu-i aşa?

- Mi-e teamă că da.

- E rău? A suferit un atac?

– Ah... Dumnezeule, mi-e greu să ți-o spun așa. N-ar fi trebuit să afli vestea asta la telefon, Maris, dar... a murit.

Ea dădu drumul unui țipăt. Genunchii i se înmuiară și se prăbuși pe podea.

Parker era la masa lui de lucru din veranda închisă, dar nu lucra. Privea fix peste suprafața oceanului; din când în când își întrerupea contemplația și își prindea capul în mâini, lăsându-se pradă disperării abjecte și urii față de sine.

Îl auzise pe Mike întorcându-se de pe continent, dar nu-l căutase, și nici Mike nu venise la el. Se dusese direct sus, și de atunci se tot foia prin camera lui, plimbându-se de colo, colo.

Nu-i ieșea din minte ultima discuție cu Maris. Dacă se putea numi discuție. I se strângea stomacul când își amintea lucrurile oribile pe care i le spusese. Îl bântuia expresia rănită de pe chipul ei.

Poate că Maris s-ar fi putut consola cu gândul că se simțea la fel de nefericit ca ea, dar se îndoia de acest lucru. Probabil că singurul mod de a o consola ar fi fost să fie târât și tăiat în bucăți, iar apoi bucățile să fie aruncate unei turme de mistreți înfometați. Începând cu gura lui. Cu gura lui spurcată, insolentă și dezgustătoare.

După-amiaza se târa interminabilă. Căldura de afară se răspândise și în casă, accentuându-i senzația de sufocare. Oare numai vremea să fi fost de vină? Sau poate că se sufoca din pricina remușcărilor.

– Am stat cu Maris până când s-a îmbarcat.

Parker nu-l auzise pe Mike intrând pe verandă. Se îndreptă repede și aruncă o privire în spate către ușă. Prietenul său stătea țeapăn ca un stâlp în costumul lui ușor de vară.

– A decolat la timp, adăugă el.

Îndată ce Maris putuse să-și strângă lucrurile, plecase împreună cu Mike pe continent. Plecase fără să-i spună un cuvânt lui Parker, dar nici el nu se așteptase ca ea să-și ia rămas-bun. Nu merita. Nu merita un „Să mă pupi

în fund", un „Du-te dracului" sau nici măcar un „Să ți-o trag". Felul în care îl ignorase fusese mai elocvent decât orice insultă. Elocventă, stilată și demnă. Tipic pentru ea.

O urmărise de la fereastra din sufragerie, ascuns după perdea. Părea foarte mică sub pălăria ei de pai cu boruri largi. Purta ochelari de soare pentru a-și ascunde ochii roșii de plâns de străinii prea curioși. Bronzul pe care îl căpătase pe plajă părea să fi pălit după ce primise vestea că tatăl ei murise. Arăta palidă și vulnerabilă, suficient de fragilă încât să se prăbușească sub presiunea aerului.

Și totuși, avea un aer de demnitate curajoasă care sugera o forță interioară de invidiat.

Mike îi pusese bagajele în spatele Aligatorului, apoi o ajutase să se urce. Parker îi văzuse mișcarea buzelor când îi mulțumise. Apoi privise până când vehiculul dispăruse prin tunelul făcut de copaci. Probabil că nu avea s-o mai vadă niciodată. Se așteptase la asta.

Lucrul la care nu se așteptase era că va fi atât de al naibii de dureros.

Crezuse că nu mai putea fi atins de durere. După tot ce îndurase, își închipuise că era imun la durere. Nu era. Se hotărâse să se anestezieze cu câteva porții de bourbon, dar prima îi făcuse atât de rău, încât o vărsase. Probabil că nu exista un calmant eficient împotriva acestui soi de durere.

Acum stătea tot cu spatele la Mike, scrutând valurile oceanului.

- Seara trecută, Maris era îngrijorată pentru tatăl ei. Poate că a avut o presimțire.

- Nu m-ar surprinde. Erau foarte apropiați.

După telefonul lui Noah, se prăbușise emoțional, dar avusese puterea să-i explice lui Mike că tatăl ei căzuse pe scări în casa lor de la țară. I se spusese că murise pe loc, cu gâtul fracturat. Totul se întâmplase în puterea nopții.

Zgomotul îl trezise pe Noah. Se grăbise să-i vină în ajutor lui Daniel, dar când acesta nu avusese nici o reacție, sunase la 911. Serviciul local de urgență ajunsese

în câteva minute, dar nu mai conta: Daniel Matherly murise.

Noah refuzase să accepte diagnosticul paramedicilor. Ambulanța gonise nebunește până la micul spital din oraș. Doctorii de acolo îl declaraseră pe Daniel mort, în mod oficial și indiscutabil. Noah considerase că nu avea rost s-o sune pe Maris până dimineață.

– Probabil că se simte vinovată că nu a fost acolo, mormăi Parker.

– Asta a spus și ea pe drum.

– Cum se simțea când a plecat?

– Cum crezi că se simțea, Parker?

Se încruntă la auzul ripostei batjocoritoare a lui Mike, dar nu reacționă. Pusese o întrebare prostească care avea un răspuns evident.

– Probabil că se simțea ca și când ar fi fost trecută printr-o mașină de treierat.

– Cu siguranță ți-ai îndeplinit rolul.

Spre deosebire de precedenta, această remarcă tăioasă a lui Mike avea nevoie de un răspuns. Parker se învioră.

– Vrei să spui că am fost băiat rău?

– Știi și fără să-ți spun eu.

– Și ce ai de gând, Mike? Să mă pui la colț? Să mă ții închis în casă o lună? Să-mi reduci programul de privit la televizor? Să mă bați cu linia la palmă?

– De fapt, cred că tu ești cel care ar trebui să fie trecut prin mașina de treierat.

Parker era de acord că asta ar fi fost cea mai mică pedeapsă pe care o merita, dar în timp ce în sinea lui recunoștea acest lucru, îi displăcea să-l audă spus de altcineva.

– A făcut parte din complot să mă culc cu Maris. Probabil că ai bănuit asta.

– Am bănuit. Dar asta nu înseamnă că mi-a plăcut.

– Nu ți-a cerut nimeni să-ți placă.

– Dar *ție*?

– Mie ce?

– Dacă ți-a plăcut.

Pe vârful limbii îi stătea un răspuns sarcastic, dar se făcu mic sub privirea incisivă a prietenului său. Își îndreptă privirea în altă parte și murmură:

- E irelevant.

- Nu cred. Nu numai că e relevant, dar e și cheia evoluțiilor ulterioare.

- Scuză-mă, bombăni Parker aplecându-se deasupra tastaturii. Încerc să scriu.

- Bine. Întoarce-mi spatele. Holbează-te în ecranul gol. Din partea mea, uită-te cum clipește cursorul până te ia dracul. Amăgește-te să crezi că scrii. Știm amândoi că nu e așa.

Parker se răsuci din nou, de această dată furios.

- În mod evident ai ajuns la concluzia că mori pur și simplu să-mi spui ce crezi. Așa că dă-i drumul. Descarcă-te. Dumnezeu știe că n-o să am o clipă de liniște până când n-o s-o faci.

Bărbatul mai vârstnic refuză să reacționeze.

- N-o să mă cert cu tine, însă o să-ți spun ceva ce trebuie să auzi. Ignorând privirea exasperată a lui Parker, continuă: Ai revenit la viață când, practic, viața ta era terminată. Am fost acolo și te-am ajutat. Te-am tot împuns și îmboldit. Dar ai reușit. A fost o sarcină eroică. Ești de apreciat pentru că ai depășit niște obstacole incredibile. Ai învins atunci când șansele tale erau copleșitor de mici. Pe lângă faptul că ți-ai readus viața pe linia de plutire, ai făcut și progrese.

- Da, eu sunt ăla.

Mike îi ignoră întreruperea acidă și urmă cu încăpățânare:

- Trupul ți s-a vindecat, dar sufletul nu. Răul care ți s-a făcut a fost de o mie de ori mai rău decât rănile de la picioare. Sufletul tău este mai chinuit decât ți-a fost vreodată trupul. Oasele îți sunt ținute laolaltă cu bolțuri și plăci, bucăți de piele îți peticesc locurile pe unde se vedea carnea, dar sufletul nu ți-a fost reparat. Este încă rănit și sângerează, iar tu mârâi la oricine îți întinde o mână de ajutor ca să ți-l vindeci.

– Asta încerc de ani de zile să-ți spun, replică Parker cu inocență. Sunt o cauză pierdută.

– Nu ești o cauză pierdută, ești un laș! îi strigă Mike furios. Îți trebuie mult mai puțin curaj să te agăți de trecut decât ca să înfrunți viitorul.

– Foarte bună, Mike. Trebuie să o notez. Cum ai spus? Îți trebuie mult mai puțin...

– Ești sarcastic? Bine. Dacă te scot din sărite, măcar știu că ți-am captat atenția. Trăsăturile ridate ale lui Mike deveniră mai senine când spuse: Parker, lasă-l pe Noah Reed în seama Domnului. Sau a diavolului. Lasă-i să stabilească între ei care o să-l judece și ce pedeapsă o să-i dea. Apoi du-te la Maris. Dacă o poți convinge să te asculte, deschide-ți sufletul. Explică-i totul. Începe cu începutul și povestește-i tot. Spune-i ce rol a jucat Noah. Și mărturisește-i și care a fost rolul tău. S-ar putea să te ierte. S-ar putea să n-o facă. Dar în oricare dintre cazuri, ai scăpat de povară. Pentru prima dată după paisprezece ani lungi, vei fi eliberat de tot ce s-a întâmplat la Key West. Te vei fi mântuit. Din nou. Și în singurul mod care contează cu adevărat.

Inima lui Parker bubuia atât de tare, încât simțea cum îi vibrau timpanele, dar își păstră expresia impasibilă.

– Bună predică, Mike. Foarte mișcătoare. Însă eu o să mă țin de planul inițial.

– Și o să dai cu piciorul șansei de a fi fericit cu femeia pe care o iubești?

– O iubesc? Cine a spus asta?

– Tu. De fiecare dată când te uitai la ea.

– Ai citit din nou pe furiș romane de dragoste? Nu-ți fac bine la tensiune.

– Bine, fă pe spiritualul. Amăgește-te cu gândul că nu ești îndrăgostit de ea. Maris te-a lovit ca drogurile alea pe care obișnuiai să le iei. În seara în care a venit aici, femeia asta ți-a luat mințile, iar după aceea nu te mai săturai. Este...

– Este *soția* lui Noah. Parker simți cum își pierdea stăpânirea de sine așa cum plesnește o coardă prea uzată a unei rachete de tenis. S-a cununat cu el la altar. Asta

e lucrul care contează. Ăsta e *singurul*, strigă el, tăind aerul cu mâna. Nimic altceva nu contează. Nu ce simt eu pentru ea sau ce simte ea pentru mine sau nici măcar ce simțim unul față de celălalt. Este soția lui Noah Reed, și am avut-o. A fost regulată cu degetul, cu limba și cu mintea. De *mine!*

Își lovi pieptul cu pumnul. În ochi îi străluceau lacrimile provocate de furia arzătoare care-l mistuia de câte ori se gândea la trădarea lui Noah, iar acum și de agonia propriei vinovății.

Pe chipul solemn al lui Mike se așternu o mască de om bătrân și profund dezamăgit.

– Poate că ai dreptate, Parker. Poate că ești o cauză pierdută. Cruzimea ta față de Maris este mai mult decât reprobabilă. Nu-ți pasă decât de planul tău de răzbunare.

– Exact. Acum te-ai prins.

– Ce capitol urmează?

– Ei bine, de vreme ce Maris mi-a aruncat manuscrisul, nu mai pot spera că o să i-l dea lui Noah. Așa că o să i-l expediez eu însumi, înregistrat și cu confirmare de primire, împreună cu o scrisoare de prezentare în care voi declara că l-am trimis simultan tuturor editurilor din New York. Dacă asta n-o să-l facă să tresară, atunci poate că un post-scriptum despre talentul soției lui de a o suge o să aibă efect.

Mike clătină din cap dezgustat.

– Și după aia, Parker?

– Finalul încântător, bineînțeles.

Bătrânul îl studie îndelung și intens, apoi se întoarse să-și ia cele două valize pe care le lăsase în bucătărie.

– Pleci undeva?

– Departe de tine. Nu voi lua parte la așa ceva.

Mike îl părăsea? Asta îl zgudui mai mult decât lăsă să arate.

– Nu uita că am ajuns aici cu ajutorul tău. Ai participat alături de mine.

– Lucru pentru care mi-e foarte rușine. În orice caz, să luăm notă că participarea mea s-a încheiat.

– Bine. Pleacă. Drum bun!

- O să te descurci?

- Asta nu mai e problema ta, nu-i așa?

Își întoarse scaunul cu fața la ecranul gol al computerului. Câteva clipe mai târziu îl auzi pe Mike ieșind pe ușa din spate. Și rămase cu adevărat singur.

capitolul 31

Mai târziu, Maris de-abia reuși să-și aducă aminte călătoria de întoarcere la New York. Se mișcase ca în transă, cu excepția convingerii din subconștient că ceea ce trăia nu era adevărat și că în curând avea să se trezească. Purtarea inexplicabilă a lui Parker și moartea tatălui ei o asaltaseră din două părți. Pentru a se apăra, mintea ei se pusese pe pilot automat și funcționa fără să gândească.

Mike Strother îl pusese în temă cu discreție pe însoțitorul de zbor în legătură cu pierderea pe care o suferise, așa încât primise un tratament de favoare, adică fusese lăsată singură. În timpul zborului privise în gol pe fereastră, fără să-i pese de ceea ce se întâmpla în jur.

Noah o așteptase pe La Guardia. Nu se bucura să-l vadă, dar asta îi ușură bătaia de cap provocată de sosirea pe un mare aeroport. Bagajul îi fusese recuperat cu promptitudine. Îi aștepta o mașină cu șofer.

Pe când limuzina își croia drum prin circulația intensă din Manhattan, îi furniză cu un aer sumbru detaliile pe care nu i le spusese la telefon. Cadavrul lui Daniel se afla încă în Massachusetts, unde i se făcea autopsia. Căderea lui putea să fi avut drept cauză și o problemă de sănătate, îi explică Noah. O embolie pulmonară. Un stop cardiac. Un anevrism care nu apăruse la ultimul control medical.

- Cel mai probabil, Daniel și-a pierdut pur și simplu echilibrul pe scara întunecoasă.

Bastonul lui fusese găsit în dormitor. Se credea că urcase pe scări fără el. În lipsa acelui sprijin atât de necesar, se împiedicase.

- Mai băuse şi câteva pahare în plus, adăugă Noah ezitant. Maris, tu ştii că ne-am temut să nu se întâmple aşa ceva.

O informă că, după autopsie, trupul avea să fie adus la New York. Făcuse nişte pregătiri preliminare pentru înmormântare, dar aştepta acordul ei pentru a le finaliza. Presupunând că Maris îşi dorea un sicriu anume, nu făcuse nici o alegere până la întoarcerea ei.

Ea observă cât de expeditiv le aranjase pe toate.

- Am dorit să te scutesc de toate neplăcerile, atât cât a fost posibil.

Era îndatoritor, blând şi slugarnic.

Nu suporta să stea aproape de el. Detesta până şi să respire acelaşi aer cu el, aşa că îi dăduse instrucţiuni şoferului să o ducă la casa lui Daniel. Îşi rugase o prietenă să-i aducă din apartamentul ei nişte haine şi alte obiecte de care avea nevoie. Dacă ar fi putut, nu s-ar mai fi întors niciodată la locuinţa pe care o împărţise cu Noah.

Se mută înapoi în vechiul ei dormitor din casa lui Daniel. În următoarele trei zile, atunci când ea şi Maxine nu-i primeau pe vizitatorii care voiau să-şi prezinte respectul şi condoleanţele, se alinau una pe cealaltă. Menajera era de neconsolat. Se învinovăţea că-l lăsase pe Daniel să meargă la ţară fără ea, ca şi când prezenţa ei ar fi putut preveni accidentul. Maris încerca să-i liniştească sentimentele de vinovăţie, pe care de altfel le înţelegea. Şi ea suferea în acelaşi mod.

Tatăl ei murise în timp ce ea făcea dragoste cu Parker.

De fiecare dată când gândurile îi alunecau în acea direcţie, lucru care se întâmpla frecvent, le reteza brusc. Refuza să se condamne pentru asta. Daniel o sfătuise să se întoarcă în Georgia. Se dusese acolo cu binecuvântarea lui. La ultima lor discuţie îi spusese că merita să fie fericită şi că o iubea. Moartea lui nu avea nimic de-a face cu faptul că se culcase cu Parker.

Cu toate acestea, legătura dintre cele două lucruri fusese stabilită şi nu se putea gândi la unul fără să-şi amintească de celălalt.

*

Decesul unei personalități de talia lui Daniel Matherly nu trecuse neobservat. Fusese ultimul patriarh al unei dinastii celebre de editori, așa că necrologul lui ținea prima pagină din *New York Times*, iar presa locală trimisese corespondenți la funeralii.

Pe tot parcursul acelei zile chinuitoare, Maris își mobiliză toate energiile ca să nu cedeze sub presiune. Îmbrăcată complet în negru, fu fotografiată intrând în catedrală, ieșind din catedrală, stând lângă mormânt cu capul plecat și rugându-se, primind condoleanțele primarului.

Cel mai mult aprecia manifestările discrete de compasiune - o mică strângere de mână, o privire care exprima simpatie și înțelegere. Majoritatea participanților vorbeau prea mult. O sumedenie de oameni bine intenționați îi spuneau să fie mulțumită că Daniel trăise o viață lungă și rodnică. Că nu suferise înainte de a muri. Că ar trebui să fim cu toții atât de norocoși să murim așa repede. Că, din fericire, nu apucase să se ofilească și să moară lent. Că o moarte subită este o binecuvântare.

Acest gen de afirmații îi puseseră la încercare din greu stăpânirea de sine.

Totuși, nimeni nu o surprinse și nu o ofensă mai tare decât Nadia Schuller. Imediat după terminarea slujbei, Noah vorbea cu un grup de colegi editori când Nadia se strecură lângă Maris și îi strânse mâna.

- Îmi pare rău, Maris. Regret nespus, nespus de mult.

O uimi nu numai îndrăzneala Nadiei de a participa la înmormântare, ci și atitudinea ei profund îndurerată. Maris își retrase mâna, îi mulțumi cu răceală și încercă să se îndepărteze, dar nu se putu descotorosi de ea cu una, cu două.

- Trebuie să vorbim. Cât mai repede.

- Dacă vrei o știre pentru rubrica ta, apelează la departamentul nostru de publicitate.

- Te rog, Maris, insistă Nadia aplecându-se mai aproape de ea. Este ceva important. Sună-mă.

Îi strecură în mână o carte de vizită, apoi se întoarse și plecă, având totuși decența să nu schimbe priviri cu Noah.

Maris se gândi că el îi punea rezistența la cea mai grea încercare.

Încerca să nu tresară de fiecare dată când se apropia de ea. Din păcate însă, n-o slăbea nici o clipă. La recepția de după înmormântare îi cuprinse adesea umerii cu brațul, o strânse de mână, arătând prietenilor și asociaților o afecțiune tandră excesiv de falsă. Purtarea lui ar fi fost hilară dacă nu ar fi fost atât de nerușinată.

Când se lăsă înserarea, iar casa se golise de oaspeți, Maxine refuză să se retragă în camera ei așa cum îi sugerase Maris și începu să supravegheze echipa care făcea curățenie. În acel moment, Maris se apropie de Noah.

- Vreau să vorbim.

- Bineînțeles, draga mea.

Purtarea lui servilă o călca pe nervi. Era dezgustător. I se părea că cei doi ani în care locuiseră în aceeași casă și dormiseră în același pat fuseseră trăiți de altă femeie într-un alt timp. Nici nu concepea să mai facă așa ceva.

Singura ei salvare, singura ei scuză rezonabilă, consta în faptul că el era un actor excelent. Era un mincinos desăvârșit. Ea și Daniel căzuseră în plasa jocului lui perfect.

- Lasă prefăcătoria, Noah. Nu e nimeni prin preajmă în afară de Maxine, iar ea știe deja că te-am părăsit.

Îl conduse în biroul tatălui ei. Încăperea păstra mirosul lui și al tutunului său de pipă. Păstra aroma brandy-ului și a cărților pe care le iubise. Îi evoca amintiri atât de intense, încât o apăsa și o liniștea în același timp.

Se așeză în scaunul mare și capitonat de la biroul lui Daniel. Era lucrul cel mai la îndemână pe care-l putea face pentru a simți îmbrățișarea lui. Își petrecuse ultimele patru nopți ghemuită acolo, plângând pentru pierderea suferită, printre perioade scurte și agitate de somn în care îl visa pe Parker cum se îndepărta tot mai mult

în timp ce ea îi striga numele. Indiferent cât de disperate erau încercările ei de a-l atinge, nu putea ajunge niciodată la el. Se trezea plângând după ambele pierderi.

Noah își îndreptă dunga pantalonilor de la costumul negru și se lăsă ușor într-un fotoliu.

- Credeam că a doua vizită în sud te-a mai îmbunat, Maris. Ești la fel de țepoasă ca la plecare.

- Moartea tatei n-a schimbat nimic între noi. Și nu ți-a schimbat nici ție caracterul. Ești un mincinos și un soț care mă înșală. Se opri o clipă, apoi continuă: Și este posibil ca astea să fie cele mai mici păcate ale tale.

Ochii lui se îngustară.

- Ce vrea să însemne asta?

Maris deschise sertarul biroului și scoase o carte de vizită.

- Am dat peste asta în agenda tatei în timp ce căutam adresele cunoștințelor pe care trebuia să le anunț. Este o carte de vizită inofensivă, care nu spune prea multe. Doar un nume și un număr de telefon. Din curiozitate, am sunat. Imaginează-ți ce surpriză am avut. Când Noah ridică indolent din umeri fără să răspundă, Maris preciză: Am vorbit personal cu domnul Sutherland, pe care tata îl angajase să facă cercetări despre tine. După condoleanțele de rigoare, când l-am întrebat cum a ajuns cartea lui de vizită în agenda tatei, mi-a replicat într-o manieră extrem de profesionistă că regreta, dar, din considerente etice, nu putea vorbi despre problemele altui client, fie și un client decedat. Totuși, mi-a spus el, dacă aveam acces la documentele tatei, era sigur că o să găsesc rapoartele lui printre ele. Dacă doream ca ancheta să continue, mă accepta cu brațele deschise drept clientă și se oferea să scadă din onorarii avansul pe care i-l plătise tata.

Maris își întinse mâinile pe suprafața biroului și trase aer în piept. După o scurtă pauză, rosti:

- Am căutat raportul despre care mi-a spus, Noah. Nu l-am găsit. Nu e în nici unul din dosarele tatei de aici sau de la birou, nu e nici în seiful personal din debaraua dormitorului lui de la etaj sau în cutia cu valori

de la bancă. Printr-o coincidență, tu ai fost aici în dimineața când ați plecat la țară. În timp ce tata era sus și își împacheta lucrurile, i-ai spus lui Maxine că ai de dat niște telefoane și ai intrat în această cameră, închizând ușa. Atunci i s-a părut ciudat, pentru că de obicei îți folosești mobilul, dar nu a mai dat atenție acestui fapt. Nu până când am întrebat-o dacă ți-ai băgat nasul în acea zi prin lucrurile personale ale tatei.

El clătină din cap și râse încetișor.

– Maris, habar nu am despre ce vorbești. S-ar putea să fi intrat aici în dimineața cu pricina. Sincer, nu țin minte dacă am făcut-o sau nu. Dar de când îmi e interzisă această încăpere? Am fost aici de sute de ori. Când dau telefoane personale obișnuiesc să închid ușa. Dacă asta are vreo legătură cu Nadia...

– N-are! i-o tăie ea. Nu dau doi bani pe Nadia sau pe orice altă ființă cu care te culci. Privirea lui sceptică o enervă la culme. Voia să-l zgâlțâie, să-i alunge aroganța de pe față, așa că adăugă: Am vorbit și cu autoritățile din Massachusetts.

– Măi să fie, ai fost o fată ocupată.

– Am contestat decizia lor că moartea tatei a fost accidentală.

Nu-l lovise fizic, așa cum i-ar fi plăcut. Cu toate acestea, afirmația ei îi mai șterse din înfumurare. Zâmbetul lui deveni forțat, iar spatele i se încordă.

– Mi-au acceptat cererea și au fost de acord să reia cercetările. De data asta vor căuta dovezi.

Asta îl făcu să se ridice în picioare.

– Ce dovezi?

– Mâine avem o întâlnire cu șeful poliției, Randall, care ne va spune ce au descoperit, îl informă ea cu răceală. Îți sugerez să fii prezent.

Departamentul poliției orășenești avea un personal compus din șase membri: un șef, patru agenți de circulație și un funcționar care lucra ca dispecer și colporta și zvonurile din mica localitate. Departamentul se ocupa de mici urgențe precum plugurile de zăpadă defecte,

animalele de companie pierdute, amenzile de parcare ale turiștilor în trecere care se opreau prea mult în vreun magazin de antichități și, din când în când, sancțiunile pentru conducerea vehiculelor sub influența diverselor substanțe toxice.

După standardele marilor orașe, zvonurile nu erau deloc scandaloase. Se învârteau probabil în jurul cui s-a dus de curând la New York să-și facă un lifting la față, cine își vindea reședința de la țară unei stele de cinema care dorea în mod inutil să rămână anonimă și cine-și dusese fata care o luase razna într-un centru de reabilitare după o intervenție furtunoasă a familiei. Locuitorii obișnuiau să-și lase casele și mașinile descuiate, pentru că furturile erau rare.

Ultima omucidere din ținut avusese loc pe timpul administrației lui Lyndon Johnson. Fusese un caz cât se poate de simplu. Vinovatul mărturisise omorul când poliția ajunsese la fața locului.

Lipsa de experiență a departamentului în rezolvarea crimelor acționa în defavoarea lui Maris. Constituia însă și un avantaj, în sensul că o investigație criminală era mai pasionantă decât strângerea de informații pentru găsirea unei pisici pierdute sau așezarea scaunelor pentru concertul și jocul de artificii de 4 Iulie.

Polițiștii abordaseră investigarea morții lui Daniel cu o dorință entuziastă de a-l descoperi pe ucigașul unui cetățean respectat, chiar dacă venea pe acolo numai în weekenduri.

Ea și Noah merseră fiecare cu mașina lui. Privită din exterior, clădirea acoperită cu iederă părea mai degrabă o mercerie decât o secție de poliție. Maris sosi cu câteva minute înaintea lui Noah. De îndată ce ajunse și el, fură poftiți în biroul șefului poliției. Amândoi refuzară cafeaua și rulourile de la brutăria locală.

Șeful poliției, Randall, un bărbat cu fața rumenă și o cu șuviță blondă trasă prost peste chelie, simțind dorința ei de a intra imediat în subiect, reduse la minimum formalitățile de prezentare și se așeză în spatele mesei de lucru. Păru mai degrabă dezamăgit decât ușurat

să le comunice rezultatele anchetei făcute de departamentul său.

– Doamnă Matherly-Reed, mă tem că nu am mai nimic în plus să vă spun față de raportul inițial. Oamenii mei au luat casa la puricat până în cele mai mici detalii. Nu au găsit nimic care să sugereze că ar fi vorba de o crimă.

Îl văzu pe Noah cu coada ochiului cum își freca mâinile în poală, mulțumit de sine.

– Subordonații mei cred, și asta cred și eu, că tatăl dumneavoastră pur și simplu a căzut pe scări. Au existat câteva pete de sânge pe podea în locul în care a fost găsit, dar acestea probabil provin de la tăietura care s-a produs atunci când capul s-a lovit de podea.

Ea înghiți în sec, apoi întrebă:

– Ce spune raportul autopsiei?

Polițistul deschise dosarul cazului și își puse o pereche de ochelari de citit care erau prea strâmți pentru fața lui lată, astfel că îi stăteau strâmb pe nas.

– Conținutul stomacului confirmă faptul că a mâncat cu numai câteva minute înainte de a muri, ceea ce a presupus și domnul Reed.

Îl privi pe Noah pe deasupra ochelarilor, iar acesta confirmă serios cu o înclinare a capului.

– Când m-am dus în bucătărie să sun la 911, în chiuvetă erau vase murdare. Eu făcusem curat după cină, așa că am presupus că Daniel coborâse să mănânce ceva. Când urca scările înapoi spre dormitor, a căzut.

– Este posibil ca vasele să fi fost puse deliberat acolo, domnule Randall? interveni Maris.

– Puse deliberat?

– Poate că vasele murdare au fost puse în chiuvetă pentru ca toată lumea să creadă că tata le folosise.

– O, dar le-a folosit, o asigură Randall. Amprentele lui se găsesc pe ele. Ale nimănui altcuiva.

– Vasele ar fi putut fi folosite sus. Îi plăcea să mănânce în pat, avea o tavă specială cu picioare. De unde știm că a fost jos?

– Firimiturile.

- Poftim?

- Pe halatul lui, pe papuci şi pe podeaua de lângă chiuvetă s-au găsit firimituri. După toate probabilităţile, a stat şi s-a uitat pe fereastra bucătăriei în timp ce-şi mânca sendvişul. Îşi mângâie şuviţa ca pentru a se asigura că mai era încă la locul ei şi reveni la dosar. Nivelul alcoolemiei din sânge era peste limita legală pentru a conduce, dar nu cu mult.

- Vreo urmă de substanţă interzisă?

- Doar medicamentele pe care le lua. Am verificat ce-i prescrisese doctorul lui de la New York. Ţinând cont de data ultimei reţete, s-a constatat că dozajul lor a fost corect. În casă nu există nici un indiciu că ar fi avut loc vreo luptă.

- I-aţi găsit bastonul în dormitor?

- Da, rezemat de noptieră, şi am căutat amprente pe el, spuse poliţistul înainte ca Maris să-l întrebe. Nu erau decât ale lui. Nu sunt dovezi că ar fi intrat cineva prin efracţie. Nu există nici un semn pe corpul tatălui dumneavoastră, cu excepţia tăieturii de la cap, care concordă cu căzătura, după părerea medicului legist. Acesta apreciază ora decesului cu câteva minute înainte ca domnul Reed să sune la 911. Totul este înregistrat.

Îşi scoase ochelarii şi îşi puse mâinile împreunate pe coperta dosarului. Privind-o cu compasiune, îşi drese glasul.

- Când se întâmplă un accident tragic ca acesta, apropiaţii defunctului caută motivaţii. Un ţap ispăşitor. Ceva sau cineva pe care să dea vina. Ştiu că vă este greu să acceptaţi, dar se pare că tatăl dumneavoastră a avut ceva probleme în timp ce urca scările. Şi-a pierdut echilibrul şi a suferit o căzătură fatală. Îmi pare rău, doamnă Matherly-Reed.

Maris nu era nici entuziasmată, nici dezamăgită. Concluziile erau exact aşa cum se aşteptase să fie. Îşi luă geanta şi se ridică în picioare, apoi ocoli biroul şi îi întinse mâna poliţistului.

- Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru efort.

- Pentru asta mă aflu aici. Oricum, am pus casa pe traseul patrulelor noastre. O s-o ținem sub observație.

- Sunteți foarte amabil, vă mulțumesc.

Odată ajunsă afară, Maris se duse direct la mașina ei, însă Noah o ajunse din urmă. O strânse de partea superioară a brațului, o întoarse și își apropie fața de a ei.

- Mulțumită?

- Pe deplin. Privindu-l calm, îi spuse: Sunt convinsă fără nici o umbră de îndoială că „problema" pe care a întâlnit-o tata în timp ce urca scările ai fost tu.

Buzele lui subțiri se strânseră într-un zâmbet care îi zbârli lui Maris părul pe ceafă.

- Nu există absolut nimic în sprijinul acestor suspiciuni urâte.

- Noah, ia mâna de pe brațul meu sau încep să țip ca din gură de șarpe. Amabilului domn Randall i-ar plăcea foarte mult să se repeadă în ajutorul meu.

Înțelegând că era mai înțelept să-i dea drumul, el se conformă.

- Șeful poliției ar putea fi interesat de faptul că tata îl angajase pe domnul William Sutherland să te cerceteze.

- Lucru care nu are legătură directă cu cazul. Așa că unde vrei să ajungi cu asta?

- Nicăieri. Te-ai asigurat să nu rămână nici o dovadă a crimei tale. Dar îmi subestimezi capacitatea de a recunoaște o intrigă bună.

- Asta nu e un roman.

- Din nefericire. Dar dacă ar fi fost, te-aș fi suspectat că ești personajul negativ. O parte din sarcina mea este să detectez motivația personajului, corect? Țelul lui trebuie să fie clar, altfel povestea nu se susține. Ei bine, Noah, țelul tău este extrem de transparent. De ce l-ai fi adus pe tata la casa de la țară exact atunci când eu eram în mod convenabil plecată din oraș, mai ales că eram despărțiți? Ție îți place foarte mult să fii servit, și atunci de ce ai insistat ca Maxine să rămână acasă? Ai mințit în legătură cu Nadia. Ai mințit că te-ai apucat din nou de scris. În ce privință ai mai mințit? WorldView?

În mod sigur. Aș putea paria pe tot ce am mai scump. Când Morris Blume a amintit neintenționat de acea întâlnire secretă, ți-ai fabricat cu subtilitate o explicație. Ți-ai acoperit spatele spunându-i tatei de ea, în situația puțin probabilă că unul dintre noi ar fi auzit vreun zvon. Însă nici atunci n-am fost convinsă de nevinovăția ta, iar acum sunt cu atât mai sigură că ești vinovat. Cred că tata era pe urmele tale. Altfel de ce l-ar fi angajat pe domnul Sutherland? Cred că știa că joci murdar. Poate că avea chiar și dovada. Când ți-a pus-o în față, l-ai ucis. Sper că nu ai comis o crimă în speranța de a proteja tranzacția cu WorldView. Pentru că dacă așa a fost, vei fi dezamăgit crunt. Să-ți intre bine în cap, Noah. Matherly Press va rămâne independentă, așa cum a fost dintotdeauna.

– Fii foarte atentă, Maris.

Vocea lui era scăzută, dar vibra de amenințare. Întinse mâna, îi prinse o șuviță de păr și o înfășură strâns pe degetul arătător. Pentru oricine ar fi trecut pe acolo și s-ar fi întâmplat să-i vadă, ar fi părut un gest de afecțiune, însă el o trăgea suficient de tare încât s-o doară.

– *Tu* trebuie să înțelegi un lucru, mârâi el. Nimeni nu-mi stă în cale când vreau să obțin ceea ce îmi doresc.

Avusese dreptate să se teamă de Noah în seara de dinaintea plecării în Georgia. Violența latentă pe care o simțise atunci în el era de neimaginat. Îi văzuse pentru scurt timp o latură malefică pe care n-o putea ascunde întotdeauna.

În mod ciudat, acum nu se mai temea de el. Își pierduse puterea de a o intimida și de a o înfricoșa. Râse încetișor.

– Și ce-o să faci, Noah? O să mă împingi și pe mine în jos pe o scară?

– Daniel a fost singurul responsabil pentru moartea lui. Și-a pierdut cumpătul, a reacționat nechibzuit, și-a uitat pentru scurt timp neputințele fizice și a suferit consecințele. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe el. Dar, continuă el blând, recunosc că moartea lui a fost foarte convenabilă.

Maris se retrase. Cum el încă o ținea de păr, mișcarea bruscă îi provocă un șoc dureros, destul de ascuțit încât să-i dea lacrimile. Însă de-abia observă acest lucru, căci șocul din memoria ei fusese și mai dureros.

„De fapt, moartea ei era foarte convenabilă."

Citise acea propoziție de peste zece ori. Era o replică esențială a dialogului, așa că insistase asupra ei. Căutase o soluție pentru a o îmbunătăți sau accentua, dar după ce încercase câteva schimbări ajunsese la concluzia că nu trebuia nici îmbunătățită, nici accentuată. Era perfectă așa cum era. Sinceritatea ei glacială era deliberată, făcând ca afirmația să fie cu atât mai șocantă. Parker folosise acea propoziție simplă pentru a oferi un indiciu revelator în privința laturii ascunse a personajului. Dintr-odată, Maris își dădu seama:

- Ești Todd.

Noah rămase cu gura căscată.

- Poftim? Cine?

Gândurile se amplificau și explodau în mintea ei ca o pânză în bătaia unui vânt puternic, dar unul dintre ele se reliefa și devenea iritant de supărător: asta nu putea fi o coincidență.

Cu o ferocitate de care nu se credea capabilă, rosti:

- Noah, îți spun pentru ultima oară să-mi dai drumul.

- Bineînțeles, scumpa mea. Dădu drumul părului de pe deget. Ești liberă să pleci. Acum că suntem înțeleși.

Ea se urcă în scaunul șoferului și porni motorul. Înainte de a închide portiera, îi mai zise:

- Habar n-ai cât de bine te înțeleg.

***

Invidia, Cap. 22

Key West, Florida, 1988

Era una dintre acele zile când cuvintele pur și simplu nu-ți veneau.

Roark își prinse capul în mâini și îl strânse ca pe un pepene, încercând să facă vorbele să-i iasă prin pori.

Fără nici un efect. Era secătuit. În acea zi adăugase la manuscrisul lui exact două propoziții și jumătate. Nouăsprezece cuvinte în total. În ultimele trei ore cursorul se înțepenise în același loc și clipea parcă zeflemitor.

- Nenorocitul își bate joc de mine, își șopti el. Scrise bătând cu putere în taste: „Iarba este verde. Cerul este albastru". Vezi, ticălosule? Pot să scriu o propoziție dacă vreau.

Nu avea prea mare importanță că ziua precedentă, când nu lucrase la club, fusese una rodnică. Scrisese din greu șaisprezece ore, fără să mănânce sau să bea și făcând pauze de mers la toaletă doar când fusese absolut necesar. Rezultatele trudei lui fuseseră peste douăzeci de pagini. Dar euforia nu durase decât până în zori, când, la trezire, descoperise că duhurile rele se furișaseră peste noapte și-i furaseră prin somn talentul dovedit în ajun. Ce altă explicație ar fi putut exista?

Frustrarea lui era atât de mare, încât se gândi să tragă obloanele pentru acea zi, să vadă un film, să meargă la plajă sau la pescuit. Însă capitularea s-ar fi transformat cu ușurință într-un obicei. Era prea convenabil să te predai în fața unui blocaj temporar. S-ar fi putut transforma într-un blocaj permanent, și tocmai asta era posibilitatea înspăimântătoare care îl ținea lipit de scaun, privind fix la blestematul de cursor care clipea bătându-și joc de el.

- Roark!

Auzi ușa trântită cu trei etaje mai jos și zgomotul pașilor lui Todd, care urca scara în fugă. În ultima vreme lucrase la restaurant și la ora prânzului, pentru a face niște bani în plus. Lui Roark îi pria timpul în care prietenul său nu era prezent, când rămânea singur în apartament să scrie, fără a fi tulburat nici măcar de senzația pe care o creează căldura unui alt corp în apropiere.

Se întoarse tocmai când Todd dădea buzna în cameră.

- Ce se întâmplă? Arde blocul? Aș vrea eu.

- Am vândut-o.

- Ce? Mașina?

Ăsta fu primul lucru care-i trecu prin minte lui Roark. Todd se plângea tot timpul de maşina lui.

- Cartea! Mi-am vândut cartea!

Avea obrajii îmbujoraţi, ochii luminoşi şi arzători şi zâmbetul potrivit pentru o reclamă la pasta de dinţi.

Roark îl privea stupefiat.

- Ai auzit ce-am spus? Vocea lui Todd deveni ascuţită şi neobişnuit de stridentă. Mi-am vândut manuscrisul.

Roark se ridică nesigur în picioare.

- Eu... e-este grozav. Nici măcar n-am ştiut că tu... Când l-ai trimis?

În timp ce zâmbea larg, Todd reuşi cumva să pară stânjenit.

- Nu ţi-am spus. L-am trimis într-o doară acum vreo două luni. N-am vrut să fac mare caz din asta, deoarece mi-era teamă - Iisuse, eram *sigur* - că o să primesc o altă scrisoare de refuz. Apoi astăzi, chiar acum, cu mai puţin de o oră în urmă, am primit telefon la serviciu.

- Editorul avea numărul tău de la serviciu?

- Ei bine, da. În scrisoarea mea de prezentare am înşirat toate mijloacele posibile în care mă pot contacta. Pentru orice eventualitate, ştii? Oricum, directorul clubului, poponarul ăla pe care îl detestăm, vine în trap şi-mi spune că mă caută cineva la telefon în biroul lui. Îmi spune că nu sunt permise convorbirile personale şi că mă roagă să limitez discuţia la trei minute. Ca şi când am fi fost ocupaţi, pufni el. Nu mai parcasem o maşină de o jumătate de oră. Credeam că mă cauţi tu sau una dintre gagici. Pentru Todd, vecinele lor deveniseră toate „gagicile". Un veceu care dă pe afară sau altceva, ştii tu? Dar în loc de asta, *în loc de asta,* tipul se prezintă drept editor, spune că mi-a citit manuscrisul şi că l-a uluit. Chiar aşa. „M-a uluit." Spune că vrea să-l publice. Eram gata să fac pe mine acolo, frate. Apoi, pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit că tu sau altcineva, poate poponarul pe care îl urâm, îşi bate joc de mine, ştii tu, îmi joacă o festă. Dar nu, individul îi tot dă înainte cu povestea mea, le spune personajelor pe nume. Spune că este gata să ofere ceva considerabil cu cinci cifre, dar

sunt sigur că ăsta era doar un punct de pornire. După cum ridica în slăvi cartea, trebuia să fie loc destul pentru a ridica miza.

Brusc, își umflă obrajii și apoi îi goli ca pe niște foale.

– M-ai auzit? chicoti el. Ei, drăcia dracului! Încă nici nu-mi vine să cred. Stau aici și vorbesc despre negocierea avansului! Am vândut o carte!

Roark se străduí să-și aștearnă pe chip o expresie de euforie și traversă încăperea pentru a-l îmbrățișa din toată inima. Îl bătu pe spate, îl strânse la piept și îl felicită ca un bun prieten și coleg.

– Bravo, frate! Ai pus osul la treabă, nu glumă. Meriți.

– Mersi, Roark.

Todd îl îndepărtă puțin, îl privi drept în ochi și îi întinse mâna. Își strânseră mâinile, dar seriozitatea nu ținu mult. În câteva secunde Todd făcea ca o sirenă antiaeriană și țopăia prin apartament cu vioiciunea ritmică și dezlânată a unei maimuțe rhesus.

– Nu știu ce să fac mai întâi, spuse el râzând.

– Sună-l pe Hadley, îi sugeră Roark.

– Hadley poate să și-o tragă singur. Nu a manifestat nici un fel de încredere în mine. De ce să-i împărtășesc vestea bună? Știu, zise el frecându-și cu putere mâinile. O petrecere. Un chef de pomină. Eu și cu tine. Eu plătesc.

Roark, care niciodată nu se simțise mai puțin dispus să petreacă, încercă să-l descurajeze.

– Nu ești obligat să...

– Știu că nu sunt obligat. Vreau eu. Diseară. O să fac toate aranjamentele.

– Trebuie să mă duc la muncă.

– Dă-o dracului de muncă.

– Ție ți-e foarte ușor s-o spui. Ai vândut o carte. Pentru o sumă mare, cu patru zerouri și cu posibilități de creștere.

Afirmația avu efectul unei lovituri de trăsnet. Todd se opri din țopăit și se întoarse spre Roark. Îl scrută intens câteva clipe, apoi spuse:

- Ah, acum m-am prins. Eşti ofticat că eu am vândut înaintea ta...

- Nu, nu sunt.

- Atunci, e bine, zise Todd sarcastic. Pentru că, dacă ai fost ofticat, te-ai fi purtat ca un măgar în cea mai fericită zi din viaţa mea, în loc să te porţi ca cel mai bun prieten al meu.

Era adevărat. Se purta ca un măgar. O invidie greţoasă îl transformase într-un cretin care se năpustea orbeşte să-i ruineze cea mai fericită zi din viaţă celui mai bun prieten.

Probabil că nu ar fi existat nici o diferenţă dacă lucrurile ar fi stat invers. Todd s-ar fi purtat la fel de urât, poate mai urât. S-ar fi bosumflat şi ar fi bombănit despre nedreptăţile vieţii. Ar fi fost plin de resentimente şi caustic, apoi ar fi devenit crud.

Dar de când reprezenta Todd Grayson un standard de comportament pentru el? Îi plăcea să creadă că era o persoană mai bună şi un prieten mai bun decât Todd. Îi plăcea să creadă că avea un caracter mai puternic şi era mai integru.

Îşi aşternu pe faţă un zâmbet fals.

- La dracu', o să le spun că sunt bolnav. Să-l lăsăm pe poponarul ăla detestabil să mă dea afară. La ce oră începe petrecerea?

***

Todd îi spusese că avea de făcut aranjamentele pentru petrecere şi ieşise. Rămas singur, Roark se lăsă în voia unei descurajări cumplite.

Privi fix în ecranul computerului, întrebându-se de ce fusese blestemat cu o dorinţă arzătoare de a crea, în condiţiile în care nu avea nici capacitatea necesară, nici noroc. De ce îi jucase Dumnezeu o astfel de farsă? Să te ispitească cu un vis, să te înzestreze cu destul talent astfel încât să pară că poate fi atins, dar pur şi simplu să nu reuşeşti să-l atingi?

Repetă ca pe o mantră cât de fericit era pentru succesul lui Todd. Și era. Chiar era. Dar în același timp îi purta și pică. Îi purta pică pentru faptul că trimisese manuscrisul în secret. Nu se puseseră de acord să-și spună unul altuia atunci când își trimiteau lucrările, dar era de la sine înțeles. De fapt, Todd nu încălcase nici un jurământ sacru, dar el așa simțea.

În mod egoist, Roark voia să pună succesul lui Todd pe seama norocului, a conjuncturii favorabile, a ritmului lent în care se mișca piața cărții, chiar și pe seama unui editor cu gusturi proaste, fiind conștient în același timp că astfel de gânduri erau necinstite. Todd muncise din greu. Era un scriitor talentat. Era dedicat meseriei. Merita să fie publicat.

Roark simțea însă, cu toată sinceritatea, că el însuși merita mai mult.

Todd se întoarse peste o oră aducând cu el câte o sticlă cu șampanie pentru fiecare și insistă să le bea înainte de a trece la faza a doua a petrecerii.

Faza a doua o includea și pe Mary-Catherine. Într-o după-amiază de duminică, la scurtă vreme după avortul ei, Roark o scosese la o înghețată. Vederea cuplurilor tinere cu copii care se plimbau o făcuse să lăcrimeze. Îi mărturisise că Todd fusese tatăl copilului pe care-l pierduse.

– Ticălosul trebuie să fi avut un al șaselea simț în privința asta. De atunci mă evită.

Lunile trecuseră. Cei doi se purtau politicos unul față de celălalt, dar rece. În cele din urmă își reluaseră relația de prietenie, dar numai atât. Din câte știa Roark, nu se mai culcaseră vreodată. Înțelesese asta fără să i se spună.

Astăzi, vechile probleme erau amintiri îndepărtate. Mary-Catherine sosi gata de petrecere, purtând un costum de baie constând în trei petice albastru electric, de mărimea unor timbre poștale. Ajunsese exact la timp ca să-i ajute să termine șampania.

- Urât din partea voastră! strigă ea supărată. Mi-au mai rămas doar două înghiţituri.

- Mai avem nişte sticle, stai liniştită, iubire. Todd o pipăi pe fund şi plescăi din buze, întâi cu admiraţie, apoi cu regret. O întoarse şi o împinse uşor spre Roark. Amice, în noaptea asta este numai a ta. Să nu spui că eu nu ţi-am dat niciodată nimic.

- Premiul de consolare?

Întrebarea avea o notă aproape insesizabilă de sarcasm.

- Îţi poţi închipui unul mai bun?

Mary-Catherine îşi încolăci braţele pe după gâtul lui Roark, îşi apăsă sânii de pieptul lui şi îşi frecă pubisul de al lui.

- Mie îmi place. Tânjesc de multă vreme după tine.

Îşi vârî limba în gura lui.

Graţie şampaniei, capul îi vâjâia bine. Gura ei avea un gust plăcut. Era al dracului de bună. O plăcea. Suferise o lovitură în amorul propriu, iar Todd încerca să-l ajute să se refacă. Ar fi fost un nemernic dacă n-ar fi acceptat gestul de simpatie din partea prietenului său.

Se apucă să o sărute.

- Hei, spuse Todd după câteva clipe. Trebuie să pun furtunul cu apă pe voi?

Râseră, tropăiră în jos pe scări şi se înghesuiră în maşina rablagită a lui Todd. Acesta îi duse într-un port de agrement unde închiriase o barcă de la un bătrân lup de mare pe nume Hatch Walker. Mai închiriaseră bărci de la el şi înainte. Preţurile lui erau cele mai mici din Key West şi nu se supăra prea tare dacă te întorceai mai târziu decât ora stabilită.

Walker nu era oricum prea fermecător, dar în acea zi se arăta de-a dreptul cârcotaş. Nu-i venea să le încredinţeze barca unor tineri care, în mod evident, băuseră destul de mult. Roark era deja destul de beat de la şampanie - şi teribil de excitat pentru că în drum spre port, pe bancheta maşinii, Mary-Catherine îi făcuse un număr de dans erotic în poală - ca să nu-l intereseze părerea bătrânului despre ei sau despre cantitatea de alcool ingurgitată.

Îndată după semnarea actului de închiriere, Todd sări la bord şi urcă treptele spre scaunul pilotului. Roark ajunse pe punte clătinându-se, apoi se întoarse să-i întindă o mână lui Mary-Catherine, care în cele din urmă se împletici peste el.

– Hopa, chicoti ea când fură aproape de a cădea pe jos.

Îi făcu un semn vesel cu mâna bătrânului Hatch când acesta desfăcu frânghiile de ancorare şi le aruncă pe punte.

– Puşti zănatici, mormăi el.

– Nu cred că ne place, se plânse Mary-Catherine.

– Eu cred că ai prea multe haine pe tine.

Roark îşi duse mâinile la spatele ei pentru a-i desface sutienul. Ea ţipă şi îi dădu peste mâini, dar protestele erau de formă. Roark îi scoase sutienul costumului de baie şi-l flutură ca pe un steguleţ deasupra capului în timp ce Todd îndrepta încet vasul spre ieşirea din port. Îndată ce lăsă în urmă canalul, acceleră la maximum şi ieşi în largul Atlanticului.

Todd anunţase că va da o petrecere pe care nici unul dintre ei n-o va uita niciodată, şi se părea că vorbise serios. Roark era surprins de extravaganţa prietenului său. Lăzile frigorifice pe care le adusese la bord erau burduşite cu băuturi de marcă. Mâncarea era de la un magazin de delicatese care se numea pe bună dreptate „Bunătăţi".

– Asta e o salată de creveţi perversă, spuse Roark lingându-şi maioneza condimentată din colţurile gurii.

– Lasă-mă pe mine.

Mary-Catherine se aşeză pe picioarele lui şi-i linse maioneza cu limba. Îşi luase în serios rolul de premiu de consolare, dedicându-se trup şi suflet misiunii de a-l distra şi de a-i îndeplini orice dorinţă. Sau de a-l transforma într-un hedonist. Oricum ar fi fost, el nu opuse nici o rezistenţă.

Secretul comun al avortului crease o legătură specială între ei. Când erau singuri, el îi spunea Sheila. Ea renunţase la ideea cu sirena din motive practice, opinând

că, foarte probabil, coada i-ar fi provocat mâncărimi. Dar se gândea la un număr cu o subretă şi-l rugase să-i găsească un nume atrăgător.

Deşi flirtau adesea scandalos, relaţia lor rămăsese platonică. Ea îi făcuse avansuri discrete, dar Roark se prefăcuse că nu le observă pentru că nu dorise să strice o prietenie frumoasă.

Dar în timp ce ea îi sugea buzele, se întrebă ce ar fi fost atât de grav dacă ar fi adus nişte schimbări în prietenia lor, care să includă şi sexul. Să fii prieten cu Sheila, dar să nu faci sex cu Mary-Catherine. Cine a făcut regula că nu poţi fi şi prieten, şi iubit?

De ce să nu satisfacă erecţia tare ca fierul pe care i-o treziseră formele ei incredibile, limba ei agilă şi mâinile ei care îşi făceau de lucru în slipul lui?

Poate că Todd o plătise pentru serviciile de astăzi. Şi ce dacă? Era o fată bună care încerca să trăiască decent folosindu-se de calităţile care-i fuseseră hărăzite.

La fel de bine, poate că se dădea la el pentru a-l face pe Todd gelos. Dar nici asta nu-l tulbura. De fapt, în seara asta nu avea de gând să se lase tulburat de nimic.

La naiba cu scrisul. La naiba cu publicatul. La naiba cu ideile care nu voiau să-i răsară în minte.

La naiba cu abstinenţa când era vorba de Mary-Catherine. Asta era în capul listei. Categoric. Era sătul până peste cap să fie un nenorocit de băiat bun. Toată ziua cu gândul la muncă. De ce? Pentru un *nimic* monstruos, iată de ce.

Avea să mănânce din felurile acelea alese până bora. Avea să se îmbete mangă. Avea să o lase pe Mary-Catherine să-i ofere fiecare număr destrăbălat din repertoriul ei extins. Intenţiona să se distreze în seara asta, chiar dacă acest lucru l-ar fi omorât.

Roark se trezi cu Mary-Catherine strâns lipită de el. După câteva reprize de sex sălbatic, adormiseră amândoi. Însetat şi simţind nevoia urgentă de a urina, se strecură afară. Ea mormăi nemulţumită şi se întinse

să-l îmbrățișeze din nou, dar fără prea mare tragere de inimă.

El se desprinse cu greu și începu să-și caute slipul pe jos. După câteva încercări neîndemânatice, reuși în cele din urmă să și-l tragă în sus pe picioare.

Încă și-l aranja în talie când urcă împleticit treptele care duceau pe punte. Todd ținea în brațe o sticlă de Bacardi și privea stelele. Auzindu-și prietenul, se întoarse.

– Ai supraviețuit?

Roark trase de elasticul slipului și privi înăuntru.

– Toate bune și la locul lor.

Todd chicoti.

– Judecând după tărăboiul care se auzea, de câteva ori am crezut că ar trebui să cobor și să te salvez.

– De câteva ori și *eu* am crezut că așa ar fi trebuit să faci.

Se ușură în apă pe partea laterală a ambarcațiunii.

– Ți-a făcut chestia aia cu degetul gros? se interesă Todd.

Roark își ridică slipul la loc și zâmbi enigmatic.

– O, am uitat. Domnul Roark nu ne dezvăluie niciodată detaliile picante. Un adevărat cavaler.

Roark fu gata să facă o plecăciune, dar își imagină că în starea lui actuală ar fi fost o mișcare dificilă, așa că schiță un salut stângaci.

– Ia-ți altă sticlă, zise Todd arătând spre una din lăzile frigorifice.

– Mersi, dar sunt încă prea epuizat ca să stau în picioare.

– Și invidios.

Roark se sprijini cu un braț de peretele exterior al cabinei.

– Hmm?

– Ești invidios.

– Poate, zise Roark ridicând din umeri. Zâmbi vag. Așa e, puțin.

– Mai mult decât puțin, amice. Mai mult decât puțin. Todd își puse la ochi sticla de rom ca pe un telescop

și se uită prin ea la Roark. Recunoaște, ai crezut că tu vei fi primul care va vinde o carte.

Lui Roark îi venea să vomite. Orizontul se legăna. În plus, se simțea stânjenit de direcția în care o luase conversația.

- Todd, n-aș putea fi mai bucuros.

- O, ba da, ai putea. Dacă ți-ai fi vândut cartea astăzi, ai fi al dracului de bucuros. Și Hadley ar fi. Cred că și-o freacă pe manuscrisul tău. Stilul tău îl înnebunește, nu-i așa? Cum a fost când ți-a spus că este o onoare și un privilegiu să-ți comenteze cartea? Luă o înghițitură de rom. Sau ceva în genul ăsta.

- Mi-ai citit scrisoarea de la el?

- Ai fost deștept că ți-ai luat căsuța aia poștală, dar ai fost neglijent când ai lăsat scrisoarea în buzunarul nădragilor. N-aveam bani să plătesc o pizza care îmi fusese adusă și ți-am văzut jeanșii pe jos, unde îi lăsaseși. Am cotrobăit prin buzunare după bani și... am dat peste rahatul ăla.

- N-ar fi trebuit să-mi citești corespondența.

- N-ar fi trebuit să mă minți cu privire la încântarea pe care i-o provoacă lui Hadley scrisul tău și disprețul pe care i-l provoacă al meu.

- Ce-ți pasă ce crede Hadley despre felul cum scrii?

- Nu-mi pasă. Cine râde la urmă râde mai bine. Eu mi-am vândut cartea. Tu nu.

- E bine așa. Hai s-o lăsăm baltă.

- Nu. Nu cred.

Todd se ridică încet. Era mai sigur pe picioare decât ar fi trebuit să fie, făcându-l pe Roark să se întrebe dacă băuse atât de mult pe cât pretindea. Înaintă de-a lungul punții cu un mers amenințător și sinistru.

- Ce te roade, Todd? Ai câștigat. Hadley s-a înșelat.

- Poate doar asupra scrisului meu. Nu și în cealaltă privință?

- Cealaltă privință?

- Asupra caracterului meu. Îți amintești cât de putred sunt? Mânat de lăcomie, gelozie și invidie. Acele

trăsături de caracter nedorite asupra cărora Hadley a insistat atât de poetic?

Stomacul lui Roark se convulsionă, făcându-l să-şi înghită bila amară din gât.

– Astea sunt numai rahaturi. Nu le-am dat nici o atenţie.

– Ei bine, eu le-am dat.

N-o văzu venind. Într-o secundă, Todd sări asupra lui şi îl izbi violent în cap cu sticla de băutură. Roark primi lovitura în tâmplă, şi nu l-ar fi durut mai tare nici dacă ar fi fost aplicată cu un baros. Urlă de durere şi de furie.

Fu însă destul de lucid să vadă sticla abătându-se încă o dată asupra capului său. O evită exact la timp ca să scape de o altă contuzie. Sticla se sparse de peretele cabinei, împroşcându-i cu cioburi şi rom.

Apoi Todd îl atacă furios, lansând una după alta lovituri care-i ţinteau faţa şi capul. Cele mai multe erau sincronizate, sfărâmau cartilajele şi despicau pielea. Ameţit şi înfierbântat de mânie, Roark ripostă. Îi trase un pumn în gură, simţind scrâşnetul dinţilor pe încheieturile degetelor. Îl duru, dar pe Todd îl duru şi mai tare. Sângele îi ţâşni din gură.

Curgerea sângelui îi aduse o stare de euforie instinctuală. În orice altă situaţie, Roark ar fi fost şocat să constate ce mulţumit era că-l făcuse pe Todd să sângereze. Animat de invidie, voia să vadă mai mult sânge de-al lui Todd pe mâinile sale. Voia să-l pedepsească pentru că reuşise primul şi-l făcuse să se simtă un ratat.

Dar furia lui arzătoare era nimic pe lângă cea a lui Todd. Setea lui de sânge se transformase în sălbăticie. Se apropie de Roark mârâind fioros, încercând să-l taie şi să-l lovească.

Mânia lui Roark se potoli repede. Fu gata să se retragă, să se calmeze şi să ceară încetarea ostilităţilor, însă Todd nu procedă la fel. Nu abandonă lupta nici măcar atunci când Roark nu mai fu agresiv, ci doar pară loviturile pentru a se apăra.

– La naiba, ajunge!

– Niciodată nu ajunge. Dinții încleștați ai lui Todd erau mânjiți de sânge. Niciodată nu ajunge.

Și lansă un nou atac.

– Ce se întâmplă? Mary-Catherine apăruse în ușa deschisă a cabinei, fără nimic pe ea cu excepția unei brățări de aur la gleznă. Nebăgată în seamă, se împletici beată pe punte și călcă pe un ciob de sticlă. Au! Ce dracu' se întâmplă aici?

– Ține-ți gura!

Todd se întoarse către ea și o lovi în burtă. Din pricina piciorului care îi sângera, fata era deja într-un echilibru precar, așa că izbitura o făcu se clatine în spate. Se lovi de copastie și, fluturându-și brațele, căzu peste bord cu un strigăt care fu curmat imediat ce atinse suprafața apei.

Roark se holbă la locul gol de lângă balustrada vasului și își veni în fire instantaneu.

– E prea beată ca să înoate!

Plonjă razant, simțind cum apa sărată îi ardea rănile deschise de pe față. Peste câteva clipe ieși să respire gâfâind. Se lupta cu greața provocată de băutura în exces și de traumatismul suferit la cap.

Călcă apa, clipi din ochi pentru a-i limpezi cât se putea și căută neobosit un semn lăsat de Mary-Catherine pe suprafața apei întunecate.

– O vezi? strigă el spre Todd, care îl privea de pe punte, cu sângele curgându-i de pe bărbie pe pieptul fără păr. Todd? Dumnezeule, mă auzi? O vezi?

– Nu.

– Aprinde luminile.

Todd stătea ca o stană de piatră, uitându-se fix înainte, aparent paralizat din cauza șocului.

– La naiba!

Cu inima bătându-i, cu capul explodând de durere, Roark plonjă sub apă. Deși îl durea ca naiba, își ținu ochii deschiși, însă nu-i folosi la nimic. Ar fi putut la fel de bine să înoate într-o sticlă cu cerneală. Nu-și putea vedea nici măcar mâinile în timp ce dădea din ele,

căutând orbește în speranța de a da de un picior, de o mână sau de o șuviță de păr.

Rămase în imersiune până când nu mai putu suporta nici o clipă. Plămânii îi ardeau. Străpunse suprafața apei și luă o gură uriașă de aer. Fu surprins să constate cât de departe de barcă înotase. Cel puțin Todd își revenise din perplexitate și aprinsese luminile subacvatice. Acestea răspândeau o strălucire verde stranie în jurul vasului, dar nu pătrundeau suficient de departe.

Deși își simțea brațele și picioarele de plumb, iar creierul părea să-și fi pierdut controlul asupra lor, Roark începu să înoate spre vas. Văzând că Todd se dusese în partea opusă, strigă plin de speranță:

- Ai găsit-o? E acolo?

Todd veni înapoi.

- N-ai avut noroc?

„Noroc"? Asta nu era o partidă de pescuit. Ce se întâmpla cu el?

- Cheamă garda de coastă. N-o găsesc. Doamne, Dumnezeule!

Izbucni în plâns când își dădu seama pe deplin de gravitatea situației. Ar fi putut fi moartă deja. Era posibil ca Mary-Catherine - Sheila - să se fi înecat pentru că el nu fusese în stare să o salveze.

- Cheamă garda de coastă, repetă el înainte de a se scufunda din nou.

Știa că era zadarnic; totuși, se propulsă prin apa mării cu ochii deschiși, dar fără să vadă ceva, bâjbâind cu mâinile care nu atingeau nimic. Cu toate acestea, nu voia să renunțe. Dacă exista și ultima fărâmă de șansă ca ea să reziste, să se agațe de viață, disperată după ajutor...

Se tot scufundă, ieșind la suprafață doar ca să respire, coborând atât de mult încât îl dureau urechile.

Se luptă pentru ultima oară să iasă la suprafață, temându-se că n-o să reușească, că făcuse prea multe scufundări. În cele din urmă gustă aerul. Îl sorbi cu lăcomie în plămâni. Nu mai putea supraviețui unei alte scufundări. Era prea obosit, chiar și numai ca să înoate

până la barcă. Bătea apa slăbit, abia putând să se mențină la suprafață.

- Todd, strigă el răgușit. Todd!

Todd apăru la balustradă. Roark avea ochii arși de apa sărată. Vederea îi era încețoșată.

- N-o găsesc. Nu mai pot s-o caut. Aruncă-mi colacul.

Todd plecă să aducă colacul, și Roark se întrebă vag de ce nu-l pregătise deja.

Extenuat, își dorea să închidă ochii care îl usturau îngrozitor, însă îi era frică că dacă o făcea s-ar fi scufundat ușor sub apă și s-ar fi înecat înainte de a-și putea aduna forțele să se salveze. Dar probabil că ochii i se închiseseră singuri. Pesemne că fusese la o clipă distanță de a-și pierde cunoștința, pentru că se trezi brusc când auzi cum pornea motorul bărcii.

Todd n-ar fi trebuit să pornească motorul. Ar fi trebuit să-i arunce colacul de salvare. Dacă trimisese gărzii de coastă coordonatele poziției lor, ar fi trebuit să rămână acolo până la sosirea ajutoarelor. Era o prostie imensă să pornească motorul când el și Mary-Catherine erau în apă atât de aproape de vas.

Aceste gânduri îi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă, nu ca o înșiruire de cuvinte, ci ca o concluzie absolută și de nezdruncinat.

- Todd, ce faci?

Dădu din picioare și își mișcă istovit brațele ca și când ar fi vrut să înoate, însă era ca și cum ar fi încercat să împingă o creatură gelatinoasă prin nisipuri mișcătoare. Până la urmă, nu era nevoie să facă atâtea eforturi. Uite. Todd venea cu barca spre el.

Singura chestie era că o conducea prea intempestiv și prea repede ca să fie în siguranță.

- Hei!

Se simțea ca într-un coșmar, când deschizi gura, încerci să strigi și nu poți articula un sunet, iar asta îți amplifică groaza. Încercă să-și fluture brațele, însă acestea cântăreau fiecare mii de kilograme. Nici măcar nu le putu ridica din apă.

- Todd, horcăi el. Virează la stânga! Sunt aici! Nu mă vezi?

Îl vedea. Se uita direct la el prin parbrizul cabinei. Luminile tabloului de bord dădeau feței lui tumefiate și transpirate aspectul unei măști de Halloween. Ochii lui roșii străluceau. Torțele iadului.

Roark mai strigă pentru ultima oară înainte ca frica să-l facă să se scufunde sub apă. În câteva secunde fu înghițit de apele învolburate și sufocante. Apoi groaza puse stăpânire pe el. O groază absolută. De felul celei pe care puțini oameni au nenorocul să o trăiască. O groază în stare atât de pură, încât moartea pare o binecuvântare.

O groază depășită numai de durere. O durere atroce și imensă.

O durere care îți face corpul țăndări și îți ucide sufletul.

capitolul 32

Nadia sosi la bar îmbrăcată cu o rochie neagră mulată pe corp, cu un decolteu doar în aparență timid și o pălărioară șic a cărei voaletă îi acoperea jumătate de față. Pe umăr îi atârna de un lanț auriu subțire o poșetă din pene negre. Foarte fermecătoare. Foarte *femme fatale*.

Capetele se întoarseră după ea în timp ce străbătea barul ticsit de personalități mondene și de aspiranți la acest statut. Împărțind zâmbete în stânga și-n dreapta, înaintă spre o masă din colț unde o aștepta Noah.

Acesta, plesnind de mândrie că cea mai rafinată femeie din încăpere se întâlnea cu el, o îmbrățișă cu afecțiune, dar și cu prudență. Dându-i un pupic pe obraz, îi șopti:

- Aș putea să te regulez chiar aici.

- Romantic ca întotdeauna, zise ea strecurându-se pe banchetă.

- Martini?

- Sigur.

Îi dădu comanda chelnerului care se grăbise să vină la masa lor la câteva secunde după sosirea Nadiei, apoi îi adresă ei un zâmbet.

- Ești cunoscută aici.

- Sunt cunoscută peste tot.

Aroganța ei îl făcu să râdă.

- Mi-au lipsit revenirile tale neașteptate. A trecu mult prea mult timp de când ne-am văzut ultima oară.

- Cearta aceea prostească.

- Acum e o poveste veche. Inspiră profund. Ahh! Mirosul tău provocator.

- Chanel.

El clătină din cap și rânji insidios.

- Sex. Păcat că nu-l poți îmbutelia. Ai face o avere. Privirea lui adoratoare se plimbă pe fața ei. Arăți senzațional. Îmi place voaleta.

- Mersi.

- Îți dă un aer misterios incredibil de sexy, murmură Noah atingându-i coapsa cu a lui.

- Te dai la mine teribil în seara asta. N-ai mai făcut-o de mult.

- Am fost ocupat cu alte treburi.

- Da, sigur că da. Nadia, părând brusc fascinată de ornamentele poșetei, își plimbă degetul peste penele moi și irizate. Ai fost ocupat să-ți trimiți socrul la odihnă.

- Ce idioțenie!

- Discursurile de la înmormântare au fost foarte emoționante.

- Cred că a fost genul de rămas-bun pe care Daniel Matherly îl merita. Sunt doar bucuros că totul s-a terminat. Acum noi, ceilalți, putem înceta să-i aplaudăm viața și să ne continuăm viețile noastre.

- De obicei îți place să fii în centrul atenției. Credeam că rolul de ginere loial și îndoliat te atrage.

Tocmai atunci sosiră băuturile, așa că își ciocniră paharele și sorbiră din ele.

- Am făcut tot ce am putut, zise Noah punându-și mâna peste a ei când rămaseră singuri. De fapt, n-a fost

chiar așa rău, cu excepția faptului că a trebuit să mă țin la distanță de isteria lui Maris.

- Nu era normal să fie supărată?

- Comportamentul ei a trecut dincolo de durerea normală. Când Nadia încetă să mai cerceteze penele și îl privi întrebătoare, îi explică: Soției mele i-a venit ideea aiurită că eu am fost de vină pentru căderea tatălui ei. Se uită prin voaletă în ochii Nadiei. Poți să-ți închipui așa ceva?

Ea își ridică paharul cu martini la buze.

- Da. Pot.

Insistența din privirea ei era puțin neliniștitoare. Noah se prefăcu intenționat că nu înțelesese ce voia să spună.

- Maris a fost întotdeauna impresionabilă și rigidă, însă de data asta a împins lucrurile la extrem.

- La înmormântare, părea întruchiparea stăpânirii de sine.

- Așa e. Dar după ce s-a terminat, și-a pierdut orice urmă de rațiune. A obligat poliția locală din Massachusetts să redeschidă cazul accidentului.

- Și?

- Normal că n-au găsit nimic care să-i confirme bănuielile.

- Ce noroc pe tine.

- Norocul nu are nimic de-a face cu asta.

- Sunt sigură că ăsta e adevărul. Nadia privi peste capetele oamenilor, vorbind mai mult ca pentru sine: Dacă l-ai fi împins pe bătrân pe scări, ai fi fost destul de inteligent încât să nu fii prins.

- N-am făcut-o. Dar ai dreptate. Aș fi fost destul de inteligent ca să nu fiu prins. Și de asta mă placi atât de mult.

- Exact. Nu m-aș încurca niciodată cu un ratat. Nu m-aș agăța niciodată de o stea în cădere. Doar de una în ascensiune.

- Faptul că semănăm atât de mult mă sperie. Apropiindu-se de ea, murmură confidențial: Sau cel puțin ar trebui să-i sperie pe toți ceilalți. Satisfăcut de sine, sorbi

din nou din martini. Oricum, Daniel e mort şi îngropat. Asta e vestea bună.

– Noah, ce Dumnezeu? Aruncă o privire în jur ca şi când s-ar fi temut să nu-i audă cineva. Şi care este vestea proastă?

– Nu e proastă, iubito. E mai bună. Moartea lui a fost ultimul cui bătut în coşciugul căsniciei mele. Nu mai e nimic de reparat.

Nadia ridică paharul pentru un toast.

– Felicitări sau condoleanţe?

– Categoric primele. Pentru că am veşti şi mai bune decât asta.

– De-abia aştept să le aud.

– Eşti sigură că vrei să ţi le spun aici şi acum? S-ar putea să-ţi provoace un orgasm.

– M-ai văzut vreodată să refuz o astfel de ocazie?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Înainte de căderea accidentală, l-am convins pe Daniel să semneze o procură importantă. Mă împuterniceşte să efectuez vânzarea Matherly Press către WorldView, iar Maris nu poate face absolut nimic în legătură cu asta.

Ochii Nadiei se măriră de uimire.

– Dar Matherly Press nu e a ta ca s-o vinzi.

– Nadia! Aici erai!

Morris Blume se ivise ca din senin în partea cealaltă a mesei.

Noah nu-l observase, şi apariţia lui îl scotea din sărite. Planul lui pentru acea seară era să bea, să mănânce şi să o readucă pe Nadia în mrejele sale. Înainte de a merge mai departe cu afacerea WorldView, voia să se convingă de loialitatea ei. Avea nevoie de o presă bună, şi nimeni nu-i putea aduce acest lucru mai bine ca Nadia.

Dintre toate blestemateie de ghinioane, să dea tocmai peste Morris Blume. Îmbrăcat într-un costum gri, cămaşă gri şi cravată argintie, preşedintele-director general al WorldView arăta la fel de şters ca întotdeauna. Le zâmbea, iar lui Noah chiar şi dinţii şi gingiile lui i se păreau de un gri nesănătos.

– La început nu te-am zărit şi am crezut că a fost o neînţelegere legată de oră, îi spuse Blume Nadiei.

– Ai sosit exact la ţanc.

Se ridică repede din spatele mesei şi, spre consternarea lui Noah, se duse să se îmbrăţişeze cu Blume. Se sărutară. Când sărutul luă sfârşit, ea îi aranjă afectuoasă cravata.

Blume o cântări din cap până în picioare.

– Arăţi absolut nemaipomenit.

– Mă bucur s-o aud. Am cumpărat toaleta gândindu-mă la tine.

– E senzaţională.

Complimentul lui o făcu să zâmbească prosteşte, într-un mod cochet care nu-i stătea deloc în fire. Blume îi mângâie talia cu o familiaritate grăitoare. Pelvisul ei se frecă de al lui, o specialitate a Nadiei care îi făcea pe bărbaţi să nu se mai gândească la nimic altceva decât la scula lor şi la cum să o bage în ea.

Îi acordau atâta atenţie, încât Noah ar fi putut fi foarte bine una dintre picturile pop-art de pe perete. Trupul îi vibra de furie. Şi de încă ceva, ceva rar pentru el: de umilinţă. Oamenii din jur observaseră că Nadia se freca acum de Blume. Pierduse cea mai populară fată de la petrecere în favoarea unui ciudat livid şi cu chelie.

– Bei ceva, iubitule? îl întrebă ea.

– Mi-ai citit gândurile. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Nadia îi făcu semn chelnerului, care veni repede să ia comanda magnatului. Ea nu se întoarse să stea pe banchetă alături de Noah, ci se aşeză pe scaunul pe care i-l ţinu Blume. Acum îl priveau amândoi peste masă.

Erau practic lipiţi. Sânul ei se odihnea comod sub braţul lui, iar mâna lui Blume stătea pe coapsa ei – sus de tot, într-o declaraţie de posesivitate.

Noah ştia că el era destinatarul acelor manifestări publice de afecţiune. Nadia era seducătoare în mod intenţionat. Era răutăcioasă. Îl făcea să-şi dorească să se întindă peste masă şi să o pălmuiască zdravăn.

Îi înscenase toată chestia asta. Plănuise acest mic spectacol. O sunase în timp ce se întorcea din Massachusetts – după încercarea jalnică a lui Maris de a-l incrimina – şi o invitase să se întâlnească în seara respectivă.

– Acum putem fi văzuţi împreună, îi spusese.

Nadia fusese la fel de sexy ca întotdeauna, strecurând în fiecare cuvânt şi în fiecare răsuflare o promisiune erotică. Îi comunicase ora şi locul ca şi când de-abia ar fi aşteptat să-l vadă. Dar Noah intrase într-o nenorocită de capcană întinsă de o femeie.

Bine. Dacă voia să se fălească cu noul ei iubit în faţa lui, era în regulă. Nu se schimba nimic, în afară de viaţa ei sexuală, care o lua vertiginos în jos. Judecând după paloarea individului, era foarte dificil ca sângele să-i ajungă în penis.

După ce-i mulţumi chelnerului pentru băutură, Blume se întoarse spre Noah.

– Secretara mi-a spus că ai telefonat astăzi şi ai solicitat o întâlnire.

– Aşa e. Având în vedere tragedia petrecută de curând în familia mea...

– Condoleanţele mele, că tot veni vorba.

– Mulţumesc. Noah înlătură o scamă invizibilă de pe manşeta cămăşii, apoi reluă: Moartea lui Daniel ne-a impus o amânare temporară a planului nostru. Acum putem continua de unde am rămas. O să fii foarte mulţumit de schimbările care au avut loc de când am vorbit ultima dată. Ce program ai mâine?

– Chiar nu văd necesitatea unei întâlniri în acest moment.

„În acest moment" era o locuţiune tulburătoare. „În acest moment" indica faptul că împrejurările suferiseră o schimbare. Noah, evitând să privească spre Nadia, afişă o figură de şcolar ascultător.

– De ce?

– Eu şi Noah tocmai ajunseserăm la asta când ai venit, Morris, spuse Nadia. Se pare că a fost o neînţelegere. Îi aruncă lui Noah o privire îndurerată. Mă simt teribil de stânjenită.

– Păi, de vreme ce se pare că eu sunt singurul aflat în ignoranță pe aici, poate mă luminați și pe mine.

Nadia se uită la Blume ca și când i-ar fi cerut sfatul, dar acesta ridică din umeri. Mușcându-și buza de jos, se întoarse spre Noah.

– Credeam că cineva ți-a spus până acum. Din respect pentru Daniel, am ținut povestea asta secretă timp de o săptămână.

Noah începuse să-și simtă trupul încins în mod neplăcut pe sub haine. Un singur martini nu putea fi de vină pentru transpirația care i se scurgea pe coaste. Parcă ar fi așteptat să afle rezultatul unei biopsii de țesut testicular.

– Ce poveste?

Aflată în centrul atenției, Nadia se lipi încă și mai mult de Blume.

– Din senin, Daniel Matherly m-a invitat la el acasă la micul dejun. A fost în aceeași dimineață când ați plecat la țară. Cine ar fi crezut că sejurul vostru se va sfârși atât de tragic? Mi-aș fi dorit să fi avut atunci o premoniție și să-l îndemn să nu meargă. Îl privi pe Noah direct în ochi, dându-i răgaz să priceapă aluzia. Oricum, spuse ea clătinând ușor din cap, ca și când s-ar fi străduit să revină la subiect, mi-a dat o știre în exclusivitate, însă m-a rugat să nu o fac publică câteva zile, cel puțin până când se întorcea Maris din Georgia.

Blume o privea ca și când ar fi fost gata în orice moment să o sărute pe gât. Nadia îi mângâia absentă mâna care stătea încă pe coapsa ei. Noah se străduí să zâmbească.

– Încă nu mi-ai spus despre ce era vorba în această poveste exclusivă.

– Daniel a numit-o pe Maris președinte și director executiv la Matherly Press. M-am gândit că poate îți va spune în timp ce erați la țară. Nu? Păi... probabil că i s-a părut corect ca Maris să fie informată prima. Îl cercetă atentă în timp ce-și plimba degetele în sus și în jos pe piciorul paharului de martini. M-ai lăsat să cred că Daniel Matherly era pe cale de a se seniliza. Discutând cu el pe îndelete, am descoperit că nu era deloc așa.

Era pe deplin stăpân pe facultăţile lui mintale. Ştia exact ce făcea.

Toate vasele de sânge din corpul lui Noah se dilataseră. Simţea presiunea crescută a pulsului în globii oculari, în timpane şi pe fiecare centimetru pătrat de piele. Reuşi cumva să zâmbească.

- Daniel nu avea o părere prea bună despre tine, Nadia. Cred că ţi-a făcut o farsă diabolică.

- Mi-a trecut prin minte această posibilitate. Se ştia că este şiret. Aşa că m-am dus la un oarecare domn Stern, avocatul familiei Matherly, să-mi confirme povestea. Ei bine, numirea lui Maris este irevocabilă şi incontestabilă. Autoritatea ei poate fi revocată numai dacă ea doreşte să demisioneze.

Noah îşi dezlipi limba din cerul gurii, unde-i rămăsese blocată.

- Sunt curios de ce nu mi-ai spus acest lucru mai devreme, Nadia. De pildă astăzi, cât am stat de vorbă.

„Sau în seara în care te-am sunat de la ţară", se gândi el. Ticăloasa era deja la curent. Îşi bătea joc de el.

- Nu mi s-a părut potrivit.

- Dar acum este?

- Te scutesc să-mi mai citeşti articolul. Povestea apare mâine. Îi zâmbi compătimitoare. Sincer, Noah, am crezut că până acum ai fost informat oficial. Bănuiesc că, de vreme ce căsnicia voastră s-a încheiat, nu mai faci parte din consiliul director. Eşti un simplu angajat.

- Mai vrei ceva de băut, Noah?

- Nu, mulţumesc, Morris. Întârzii la o altă întâlnire.

Dacă nu pleca de acolo şi nu se îndepărta de Nadia, fie o ucidea, fie exploda. Şi nu voia să facă nici una, nici alta cu martori de faţă.

- O, te rog, rămâi, spuse Nadia cu glas ademenitor. Avem atât de multe de sărbătorit! Una dintre cele mai dragi dorinţe ale lui Morris s-a împlinit. WorldView a achiziţionat Becker-Howe. Îl ştii pe Oliver Howe, sunt sigură, pentru că el şi Daniel erau vechi prieteni. De fapt, Daniel a fost cel care i-a pus în legătură. Ştia

că WorldView căuta să cumpere o editură și că Ollie Howe, spre deosebire de el, era încântat de interesul lor.

– Sufletul meu era la Matherly Press, declară Blume. Dar de vreme ce Maris va fi la cârmă...

– Am simțit că este corect din partea mea să-i spun, se amestecă Nadia.

– ... iar Maris și-a afirmat limpede intenția de a nu o vinde niciodată, m-am decis să cumpăr o altă companie.

Noah își încleștase atât de tare maxilarele, încât îl dureau.

– Ce drăguț din partea ta.

– Am plătit prea mult, dar ce dracu'? se hlizi Blume. Este o companie profitabilă. O să ne recuperăm cu ușurință investiția. Becker-Howe este numai puțin mai mică decât Matherly Press. Dar nu pentru multă vreme. Îi făcu vesel cu ochiul lui Noah. Acum o să fiu în competiție cu tine. Ai grijă.

„Să te bag undeva, mortăciune nenorocită!" gândi Noah. Își verifică teatral ceasul de mână.

– Chiar îmi pare rău că sparg petrecerea, dar trebuie să-mi văd de drum.

– Stai! Asta nu e singura veste bună. Nadia își împinse peste masă mâna stângă. Nu ai observat – sau ai fost prea politicos să faci vreun comentariu – că port un inel cu un diamant obscen de mare. Eu și Morris ne căsătorim sâmbăta viitoare la Plaza. Îl privi pe Morris radiind de bucurie, apoi se întoarse spre Noah. La ora trei. O să fim absolut distruși dacă nu vii.

capitolul 33

„Să putrezești în iad, Michael Strother!"

Singurul gând nou care-i trecea prin minte lui Parker era să-și înjure prietenul – fostul prieten, după cum se părea. Închise furios computerul, încheind o altă sesiune de lucru complet sterilă. Stătuse toată ziua cu mâinile suspendate deasupra tastaturii așteptând o scânteie

de inspirație care nu apăruse. Era o situație care se repeta cu o frecvență alarmantă.

Lucra la următoarea carte Mackensie Roone. Deck Cayton se transformase într-un nătărău care nu avea nimic inteligent de spus. Nu mai era obraznic și interesant. Personajul negativ nu mai era rău prin natura lui; era o caricatură. Iar fata... Lui Parker nu-i plăcea nici fata. Era superficială și proastă.

Nu primise nici o veste de la Mike de când îl anunțase că se dădea bătut și pleca. De atunci nu mai scrisese nici o propoziție care să merite să fie citită. Probabil că bătrânul îl blestemase sau îi făcuse vreo vrajă învățată de la urmașii sclavilor care locuiau în extremitatea sudică a insulei. Mike fusese fascinat de limba și obiceiurile lor, care se transmiseseră din generație în generație de la strămoșii lor africani. Parker refuza să creadă în vrăji, licori și alte tâmpenii din astea. Dar până la urmă poate că era ceva cu ele.

Când Mike era acolo, Parker căutase în mod constant singurătatea și liniștea în care să scrie. Dar era uimitor cât de mult îi lipsea bătrânul care se fâțâia prin jurul lui. Ciulea involuntar urechile sperând să-i audă pașii sau zdrăngănitul oalelor și tigăilor în bucătărie, închiderea unei uși sau zumzetul aspiratorului prin casă. Aceste sunete ar fi fost niște întreruperi plăcute acum. L-ar fi liniștit. Pentru că se simțea groaznic de singur.

Cu ani în urmă, când zăcea într-un salon de spital, cu străini în paturile învecinate, îngrijit de infirmiere capabile dar indiferente, se simțise complet lipsit de prieteni. Complet singur. Atunci Ura devenise prietena lui. Protecția lui.

De-a lungul anilor, existaseră perioade în care Ura se dovedise o parteneră agasantă. Mai ales după succesul cu seria de cărți polițiste, obosise să o simtă cum îi dădea târcoale tot timpul. Ajunsese să devină o pacoste. Își dorea să fi scăpat de ea.

Uneori o simțea prin preajmă și spera că o să dispară de bunăvoie, dar acest lucru nu se întâmpla niciodată. În loc să facă eforturi ca să se debaraseze de ea,

o alimentase zilnic, continuând să și-o păstreze credincioasă până când devenise dependent de relația cu ea. Îi era necesară ca să supraviețuiască. Avea nevoie de ea ca să se motiveze.

Acum Mike plecase, iar el rămăsese din nou singur numai cu Ura, aliata sa de încredere, dar și sursa chinurilor sale.

Ironia situației nu-i scăpa. Își impusese singur nefericirea. „Bietul de tine. Dar privește lucrurile și altfel, Parker. Se întrevede finalul", își spunea ca să se îmbărbăteze.

Aruncase ultimul zar atunci când îi trimisese lui Noah manuscrisul *Invidiei*. Într-un fel sau altul, totul avea să se termine în curând. Acesta fusese țelul care-i guvernase toate acțiunile în ultimii paisprezece ani. Totul fusese împins în această direcție.

Nu-i fusese ușor. Reușise să obțină laude peste laude, și totuși nimeni nu-i cunoștea numele. Avea bani, însă nu avea pe ce să-i cheltuiască. Avea o casă minunată, dar nu era un cămin. Împărțea camerele goale doar cu stafia unui spânzurat. Dorința lui aprigă de răzbunare îl făcuse să-și piardă singurul prieten. În cele din urmă îl făcuse să o piardă și pe Maris.

Lipsa ei îi provoca o durere fizică. Dacă ar fi fost femeie sau copil, ar fi plâns în fiecare seară până ar fi adormit. Se plimba prin casă și atingea lucrurile pe care văzuse că le atinsese ea, inspira profund în speranța că va prinde o urmă a mirosului ei. Era jalnic, la fel de smintit ca mătușa părăsită a profesorului Hadley care trăia într-o mansardă numai cu amintirile ei dulci-amare și cu frica de fructe proaspete.

Maris fusese indispensabilă pentru complotul lui, dar faptul că devenise indispensabilă și pentru el îl descumpănise. În scurta perioadă în care se aflase pe insulă, reușise să ocupe primul loc în viața lui.

„Al doilea în ordinea importanței", se corectă el.

Dacă ar fi fost pe locul întâi, l-ar fi dat dracului pe Noah, așa cum îl sfătuise Mike, și și-ar fi petrecut restul vieții iubind-o și lăsându-se iubit. Noaptea, când

nu putea dormi, devenea de-a dreptul siropos. Se vedea împreună cu ea pe plajă, aruncând un băţ unui golden retriever şi supraveghind doi copilaşi zdraveni şi surâzători care făceau un castel din nisip. O imagine de ilustrată. O reclamă Kodak.

Mult prea adesea pentru sănătatea lui mintală, retrăia clipele în care făcuseră dragoste. Doamne, cât de plăcut fusese! Însă partea cea mai plăcută fusese să o ţină în braţe. Doar atât. Să o îmbrăţişeze strâns. Să-i simtă bătăile inimii sub mână şi respiraţia pe piele. Să-şi permită să uite preţ de câteva clipe că avea la dispoziţie doar acea noapte cu ea, întrucât de dimineaţă urma s-o rănească groaznic şi ireparabil.

Maris era singurul element al poveştii care l-ar fi putut determina să schimbe intriga şi deznodământul.

Totuşi, n-ar fi putut s-o facă nici dacă şi-ar fi dorit-o, deoarece răzbunarea nu şi-o dorea numai pentru el, ci şi pentru Mary-Catherine. Poate că el nu merita să primească satisfacţie, dar în mod al dracului de sigur Sheila merita. Chiar dacă nu corespundea unor standarde morale înalte, în trupul acela splendid sălăşluise un spirit bun şi generos. În multe privinţe era inocentă.

Iar Noah o ucisese.

La fel de sigur cum îl ucisese şi pe Daniel Matherly.

Parker spera că Maris şi autorităţile investigau cu atenţie moartea bătrânului editor, pentru că se simţea de la o poştă stilul lui Noah. Puţea a Noah. Era improbabil să găsească ceva care să-l implice. Avea să facă totul ca să nu fie descoperit. Probabil că mascase uciderea lui Daniel într-un accident tragic, iar explicaţiile lui în legătură cu modul în care se petrecuse erau perfect plauzibile. Era talentat în privinţa asta.

Agresiunea directă nu era stilul lui. Era mai deştept şi mai subtil decât atât. Bineînţeles, se putea descurca într-o bătaie cu pumnii. Parker încă mai avea cicatricea de deasupra sprâncenei drept dovadă. Dar adevărata putere a lui Noah nu era de natură fizică, ci de natură cerebrală. Principalul său atu era isteţimea. Acţiona insidios. Nu-l vedeai venind decât atunci când era prea

târziu, ceea ce-l făcea cel mai periculos tip de animal de pe planetă.

Avea însă un punct slab: intoleranța la înfrângere.

După ce citea manuscrisul romanului *Invidia*, avea să sară în primul avion spre sud. Nu era în stare să reziste. Cartea avea să fie ca un steag roșu fluturat prin fața lui, și pur și simplu lui Noah Reed nu-i stătea în caracter să-l ignore.

Dacă Noah se gândise la Parker vreun pic în toți anii aceia, probabil că și-l imaginase așa cum îl văzuse ultima oară: un dușman învins, o amenințare pe care o eliminase.

Dacă nu din alt motiv, avea să vină pe St. Anne de curiozitate. În mod sigur voia să vadă cât de mult îmbătrânise Parker. Voia să vadă cu propriii ochi ce găsise soția lui atât de interesant la fostul său coleg de cameră.

Noah avea să vină. Iar Parker avea să-l aștepte.

Cursurile de la ora opt erau gata să înceapă când Maris parcă mașina în zona rezervată pentru vizitatorii campusului. Era sesiune de vară, așa că nu erau prea mulți studenți care să se grăbească spre sălile de curs, cum s-ar fi întâmplat când începea semestrul de toamnă, după Ziua Muncii.

Deși nu mai fusese niciodată acolo, nu avu nevoie să fie îndrumată sau să ceară indicații. Campusul universității nu era asemănător cu cel descris în *Invidia*. Era *exact* cel descris în *Invidia*.

Și se găsea la mare distanță de secția de poliție din Massasuchetts, unde se aflase cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

Cuvintele lui Noah, „Moartea lui a fost convenabilă", i se imprimaseră în minte și îi provocaseră un sentiment de apăsare în timp ce conducea pe drumul de întoarcere spre New York. Cu ajutorul mobilului, își rezervase un bilet de avion pentru Nashville în timp ce gonea pe autostradă, depășind toate limitele de viteză între secția de poliție a lui Randall și sediul Matherly Press din centrul Manhattanului.

Plănuise să stea la birou numai atât cât să se consulte rapid cu secretara ei și să-și verifice poșta electronică. Apoi voia să se întoarcă la casa lui Daniel, să-și facă bagajul și să se pornească în grabă către aeroport pentru a prinde ultimul zbor de seară.

Lucrurile nu merseseră chiar conform planului.

În primul rând, apariția ei în birou o băgă în priză pe secretară.

- Slavă Domnului că ai apărut. Am tot încercat să te prind pe mobil.

- Mi s-a descărcat bateria acum o oră.

- Nu pleca. Secretara dădu un telefon. Spuneți-i domnului Stern că tocmai a intrat. I se adresă apoi șefei sale: Mi-a spus că trebuie neapărat să vorbească astăzi cu tine, Maris.

- În legătură cu ce? Ți-a spus?

- Nu, dar sună întruna de azi-dimineață. A presupus că o să apari.

- Am avut o treabă în afara orașului.

Nu avusese timp să discute pe îndelete cu avocatul și-i comunicase asta.

Secretara se scuză.

- M-a pus să jur că o să-l anunț în momentul în care vorbesc cu tine. Este pe linia doi.

Maris intră în biroul ei și se așeză la masa de lucru. Și avu noroc că stătea jos, pentru că vestea pe care i-o dădu Stern era amețitoare.

- Domnul Matherly avea de gând să-și anunțe hotărârea când vă întorceați din Georgia. Cred că voia să fie un eveniment ceremonios. Din nefericire, n-a mai avut această ocazie, dar, după cum s-a dovedit, momentul în care a decis să pună la punct această problemă a fost extraordinar. După o pauză, avocatul spuse: Sper că sunteți mulțumită.

Era adânc mișcată să afle că tatăl ei o învestise cu atâta încredere.

- Enorm.

Stern continuă să-i înșire detaliile, dar informația importantă era aceea că tatăl ei îi încredințase afacerea care

fusese munca lui de o viață. Accepta această răspundere cu multă seriozitate și cu o mândrie imensă.

Stern tuși cu discreție, apoi adăugă:

- Dumneavoastră hotărâți dacă îl păstrați sau nu pe domnul Reed în companie. Domnul Matherly mi-a mărturisit că menținerea dânsului, chiar și într-o poziție inferioară, ar putea fi jenantă, având în vedere divorțul iminent.

Așadar, aflase. Bineînțeles că aflase. Momentul ales nu fusese atât de extraordinar cum credea domnul Stern. Probabil că Daniel plănuise de ceva timp acea măsură, dându-și seama că după destrămarea căsniciei lui Maris avea să se poarte o bătălie urâtă pentru preluarea puterii. Daniel se îngrijise ca o astfel de bătălie să nu aibă loc.

- Ca să fiu sincer, tatăl dumneavoastră nu mai avea încredere în domnul Reed că acționează pentru binele editurii, urmă avocatul. Dar, după cum am spus, dacă va continua în companie sau nu este alegerea dumneavoastră.

Mai discutară câteva minute. Maris încheie spunând:

- Vă mulțumesc, domnule Stern. Vă mulțumesc foarte mult.

- Nu e nevoie să-mi mulțumiți. Sper că o să doriți să continuăm colaborarea.

- Asta se înțelege de la sine.

- Sunt onorat. Făcu o pauză, apoi o întrebă: Spuneți-mi, domnișoară Matherly, cum vă simțiți ca una dintre cele mai puternice femei din New York?

Ea râse.

- Chiar în acest moment? Mă simt foarte grăbită să prind un avion.

După această conversație și după ce îi delegă rapid secretarei niște însărcinări, optă să-și lase mașina în garaj și să ia un taxi până acasă la Daniel.

Unde o aștepta o altă surpriză.

În timp ce urca în fugă treptele casei din cărămidă, pe alee trase o limuzină. Nadia Schuller coborî grăbită

din ea înainte ca şoferul să poată ocoli maşina şi să-i deschidă uşa.

- Bună, Maris.

Era îmbrăcată într-o rochie neagră şi purta o pălărioară pentru cocktail care ar fi arătat ridicolă pe oricine altcineva. Nadia era înzestrată cu extravaganţa necesară pentru a o purta.

- Înţeleg de ce nu vrei să vorbeşti cu mine. Ştiu că mă consideri o gânganie pe care nu ştii cum s-o alungi mai repede. Dar trebuie să-mi acorzi un minut.

- Nu am nici un minut. Mă grăbesc.

- Te rog. Mi-am făcut curaj cu două pahare de martini înainte de a veni aici.

Maris se gândi câteva secunde, apoi se hotărî fără tragere de inimă să accepte.

Ascultă consternată în timp ce Nadia îi povestea despre întâlnirea ei de la micul dejun cu Daniel.

- Mi s-a spus că a avut un oaspete misterios. Tu eşti ultima persoană la care m-aş fi gândit.

- Şi eu. Am căzut în fund când a sunat şi mi-a făcut invitaţia. Am avut sentimentul că m-a primit pe furiş în timp ce menajera era plecată. Dar adevăratul şoc a fost atunci când mi-a spus de documentul fals pe care Noah îl presa să-l semneze. Atunci mi-a dat şi exclusivitatea ştirii despre promovarea ta. Felicitări!

- Mulţumesc.

- Vestea transferului de putere va fi în articolul meu de mâine. Domnul Matherly m-a rugat s-o ţin o săptămână. Am acceptat. Bineînţeles că atunci când am făcut-o, habar nu aveam că... că nu va fi aici ca s-o citească.

Maris fu şi mai surprinsă să vadă în ochii Nadiei câteva lacrimi pe care nici măcar voaleta nu le putea ascunde.

- Tatăl tău a fost un gentleman, Maris. Chiar şi faţă de mine. Îşi acoperi gura cu mâna timp de câteva secunde înainte de a continua: Îmi doresc să-l fi avertizat să nu se ducă.

- La ţară cu Noah?

Nadia aprobă din cap.

– Poate că eu știu chiar mai bine ca tine cât de periculos poate fi Noah. Nu am crezut niciodată că va merge atât de departe încât să comită o crimă. Dar atunci când am aflat împrejurările morții domnului Matherly, mi-am pus întrebări.

– Și eu.

– Asta mi-a zis și Noah.

Maris îi povesti atunci despre întrevederea cu șeful poliției din Massachusetts.

– Dacă el l-a împins pe tata pe scări, atunci a scăpat.

– În dimineața aceea, când mi-am luat rămas-bun de la tatăl tău, ar fi trebuit să-i spun ceva. Să-l previn.

Ochii ei îi cereau iertare lui Maris.

– Și eu am avut ocazia să-l avertizez, Nadia. Nici eu nu am făcut-o.

– Bănuiesc că l-am subestimat cu toții pe Noah.

– Așa e.

– Apropo, legătura mea cu el este de domeniul trecutului.

– Nu-mi pasă.

Nadia clătină din cap, ca o femeie care înțelege că-și merită disprețul rivalei.

– Exact înainte de a veni aici, am avut plăcerea să-i povestesc despre transferul puterii de la tatăl tău către tine. Nu cred că a primit prea bine vestea. Fii atentă, Maris.

– Nu mi-e teamă de el.

Nadia o studie atent, cu admirație.

– Nu. Nu cred că-ți este. Își plecă o secundă capul, apoi o privi din nou pe Maris în ochi. Nu mă simt niciodată vinovată de nimic. Aceasta a fost una din rarele excepții. Îți mulțumesc pentru că m-ai ascultat.

Maris făcu un gest aprobator din cap și se întoarse spre trepte. Dar înainte de a ajunge pe platforma din fața intrării, se întoarse. Morris Blume ieșise din limuzină și îi ținea ușa logodnicei sale. Înclină politicos din cap spre Maris, dar aceasta i se adresă Nadiei:

– De ce crezi că te-a invitat tata la micul dejun și ți-a livrat povestea asta?

- Şi eu m-am întrebat de mii de ori. Până la urmă am ajuns la o concluzie. Bineînţeles că e o speculaţie.

- Aş vrea s-o aud.

- Domnul Matherly ştia că Noah te înşela, dar era prea bătrân ca să-ţi apere onoarea trăgându-i o mamă de bătaie. Aşa încât a vrut să se folosească de editorialul meu ca să-l izbească peste faţă. Ştia că Noah va fi umilit public când va apărea articolul şi că toată lumea va înţelege că băiatul-minune al industriei editoriale a fost jumulit de i-au mers fulgii. Şi fără îndoială că tatălui tău i s-a părut o pedeapsă binemeritată s-o ademenească pe amanta clandestină a lui Noah cu o poveste căreia aceasta nu putea să-i reziste, încheie Nadia, zâmbind la ironia situaţiei.

- Nu încape nici o îndoială, replică Maris cu un surâs de simpatie.

Cu toţii îl subestimaseră pe bătrânul ei tată.

- Maris, dacă asta înseamnă ceva pentru tine...

- Da?

- Cred că l-a amuzat să facă asta. Era extraordinar de binedispus în acea dimineaţă.

- Îţi mulţumesc. Pentru mine înseamnă foarte mult.

Rămăsese în casa din oraş mai puţin de o jumătate de oră şi sosise la poarta de îmbarcare exact la timp ca să prindă zborul spre Nashville. Se cazase într-un motel ieftin de lângă aeroport şi se prăbuşise în pat fără ca măcar să se dezbrace. De dimineaţă luase un mic dejun copios, apoi, după un drum de două ore cu maşina, ajunsese la universitate.

Acum, în timp ce mergea pe aleile pavate ale campusului, rememorând evenimentele uimitoare din ziua precedentă, îi venea greu să creadă că se afla acolo. Avea o puternică senzaţie de déjà-vu, însă nu era de mirare. Mai fusese acolo prin intermediul cărţii lui Parker. Deşi dăduse un nume fictiv universităţii, descrierile lui erau extrem de precise.

Se duse direct la cămin, ştiind cu exactitate unde era situat. Era identic cu cel din manuscrisul lui Parker. Clădirea din cărămidă cu trei etaje, cu lucarne şi cu aleea

din față mărginită de peri Bradford, era pustie vara, dar își imagina cât de animată avea să fie odată cu începerea anului universitar.

De la cămin, o apucă pe aleea pe care o luase și Roark în acea dimineață vântoasă de noiembrie, cu două zile înaintea vacanței de Ziua Recunoștinței. Descrierea plină de viață a lui Parker o conduse în clădirea unde își avea biroul profesorul Hadley. Urcă scările pe care Roark fusese întâmpinat de un coleg și invitat să se alăture unui grup de studiu.

Coridorul de la etajul al doilea se întindea înaintea ei - lung, obscur, pustiu și tăcut. Trecu pe lângă un singur birou care avea ușa deschisă. O femeie lucra la un computer, dar nu o observă pe Maris.

Își continuă drumul de-a lungul culoarului până la biroul cu numărul 207. Ușa era întredeschisă, așa cum fusese și în acea dimineață în care Roark se apropiase cu manuscrisul său cel mai de preț în rucsac. Inima ei bătea la fel de tare ca a lui atunci când o împinse, deschizând-o larg.

La birou, cu spatele la ea, stătea un bărbat.

- Domnule profesor Hadley?

- Bună, Maris, rosti el întorcându-se.

Ea se sprijini moale de cadrul ușii și pufni într-un râs pe jumătate isteric.

- Mike.

- Stai jos.

Luă un vraf de cărți și reviste de pe singurul scaun disponibil și-l așeză pe podea, alături de alte stive asemănătoare. Maris se așeză pe scaun fără să-și desprindă privirea de la el.

- Știam că în cele din urmă o să înțelegi, îi spuse el zâmbind. Cum ți-ai dat seama?

- Acum câteva zile am bănuit că Roark era Parker. Cel puțin anumite părți din el. Ieri, Noah a spus ceva care era aproape un citat direct din carte. Despre cât de convenabilă a fost moartea tatălui meu pentru el.

- Așa cum a fost și moartea mamei lui. I-a permis să se mute imediat în Florida.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că tu erai Hadley.

– Sincer să fiu, mă bucur că n-ai făcut-o. Portretizarea lui Parker nu a fost întotdeauna măgulitoare. M-aş fi simţit insultat dacă m-ai fi văzut aşa.

Privirea ei înconjură încăperea.

– Parker ţi-a descris biroul până în cel mai mic amănunt. Ce post mai ocupi la universitate?

– Profesor emerit.

– Asta e o onoare.

– Este un titlu găunos care nu înseamnă nimic în afara faptului că eşti prea bătrân ca să faci ce obişnuiai să faci, replică el indignat. Am reuşit să-mi păstrez biroul pe timpul vieţii. În schimb, o dată pe semestru ţin un curs despre Faulkner pentru vreo două sute de tineri plictisiţi, care-l urmează numai pentru că li se cere să facă acest lucru. Sunt măgulit dacă unul din ei rămâne treaz pe durata prelegerii. În afară de asta, nu am nici o responsabilitate.

– Pariez că Parker a rămas treaz la toate cursurile tale, murmură ea.

– A fost excepţional. În cartea lui, n-a exagerat cu nimic ce simţeam pentru Roark şi talentul lui care de-abia începuse să se dezvolte. Dacă a făcut ceva, n-a fost decât să-l minimalizeze.

– E adevărat că l-ai salvat de dependenţa de droguri?

– Aşa cum am spus de multe ori, s-a salvat singur. Devenise dependent de calmante. Având în vedere ce suferise, nu pot spune că-l învinovăţeam. Dar ajunsese în stadiul în care lua pilulele mai mult ca să-şi atenueze durerea emoţională. Tot ce am făcut a fost să trag alarma din mintea lui. El este cel care a trecut prin iadul renunţării la ele, iar apoi s-a biciuit singur ca să-şi revină în formă. Zâmbi. Cred că este corect să spunem că eu i-am pus biciul în mână.

– Şi totuşi, îţi este îndatorat.

– Aşa cum îi sunt şi eu lui. Am avut privilegiul de a lucra cu un scriitor uimitor de talentat.

– Păcat că nu este și un om la fel de bun pe cât este ca scriitor.

Mike o studie o clipă, apoi se întinse și trase de pe birou un manuscris legat cu un elastic lat. I-l dădu. Ea se uită la prima foaie și buzele i se încrețiră de amărăciune.

– L-am citit.

– Mare parte din el, o corectă Mike. Nu pe tot. E o parte pe care n-ai citit-o. Citește-o înainte de a-l judeca pe Parker prea aspru. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei să-ți aduc ceva?

capitolul 34

Una dintre cele mai puternice trăsături de caracter ale lui Noah era capacitatea lui de a nega că ceva nu e în regulă. Faptul că refuza să admită existența unui obstacol îi permitea să înainteze neabătut, de parcă obstacolul respectiv chiar n-ar fi existat.

În dimineața de după întâlnirea dezastruoasă cu Nadia, luă un taxi spre Matherly Press, pretinzând, ba chiar crezând că, prin tot soiul de manipulări, avea să iasă din încurcătura asta și, pe termen lung, să-și îmbunătățească imaginea publică. Pe o scară Richter a complicațiilor, cel de acum era un cutremur minor. Se bucura că Matherly Press avea să rămână autonomă. WorldView se pricopsise cu un bolovan atârnat de gât. Ani de zile Becker-Howe se zbătuse să evite falimentul, și toată lumea din breaslă știa acest lucru. Ollie Howe era și mai încăpățânat decât Daniel. Inflexibil la schimbările rapide care se produceau, era complet deconcertat de avântul luat de publicațiile electronice.

Noah avea să se ocupe personal ca fuziunea să fie un eșec înspăimântător și ca Morris Blume să ajungă de râsul întregii industrii, mai întâi pentru că-și închipuise că era editor, și în al doilea rând pentru că se însurase cu o curvă. Toți bărbații cu care dădea mâna probabil că se bucuraseră de nevastă-sa. În ce privește articolul în exclusivitate al Nadiei, avea să nege tot. Daniel nu era prin

preajmă să-l contrazică. Probabil că Nadia mințea în legătură cu faptul că Stern îi confirmase spusele. Noah avea să pretindă că-l scrisese ca să se răzbune. Avea să recunoască spăsit că el și Nadia fuseseră implicați într-o scurtă și nesăbuită aventură, una pe care acum o regreta din suflet. Moartea neașteptată a socrului său îl făcuse să înțeleagă că purtarea sa fusese greșită și îl adusese înapoi la soție și la devotamentul față de căsnicia lor. Când se despărțise de ea, Nadia se răzbunase inventând istoria asta despre el și familia lui.

Când tot iureșul ăsta se stingea, nimeni nu avea să mai țină minte amănuntele poveștii inițiale. Faptele se vor fi amestecat, devenind confuze ca urmare a nenumăratelor repovestiri. Nimeni nu avea să mai știe ce și pe cine să creadă. Putea să scape din toată încurcătura practic neatins, părând curajos pentru că-și recunoscuse aventura extraconjugală pentru care avea să-i ceară iertare în mod public soției lui.

Soția lui. În tot acest plan, Maris era problema. Se bizuia pe faptul că ea avea să ignore relatarea Nadiei. Nu-i putea da Nadiei satisfacția de a o nega sau confirma. Dar lucrurile erau mai complicate de atât. Ce soartă îl aștepta dacă Daniel chiar îi cedase lui Maris controlul la Matherly Press? Presupunând că Stern, avocatul, avea cunoștință de un transfer de putere și poseda actele care dovedeau acest lucru? Ce avea să se întâmple în acest caz?

Nu era nimic. Avea să intre în joc. Avea să spună că Daniel îl informase când erau la țară. Da! Vorbiseră despre asta pe îndelete, iar el, Noah, fusese de acord că Maris trebuia să dețină această funcție și autoritatea aferentă. Daniel îl rugase însă să-i fie tovarăș și sprijin. Să joace rolul sfetnicului. Să-i păzească spatele împotriva prădătorilor și s-o ghideze printre capcane. Da, ideea era foarte bună. Și cine ar fi putut să-l contrazică? Poate că trebuia să mărturisească faptul că cochetase cu ideea unei fuziuni între Matherly Press și un gigant media, și se întâlnise cu Blume să discute despre asta. Dar acum, că Daniel nu mai era, abia aștepta să lucreze cot la cot

cu Maris ca să păstreze și chiar să consolideze Matherly Press. Excelent.

Ei, dar ce să facă în legătură cu relația lor? Dificil de rezolvat, dar nu imposibil. Maris era ușor de împăcat. O soluție ar fi fost să se intereseze de cartea cu care își pierdea ea atâta timp. Avea să se implice personal în publicarea ei și să se dedice trup și suflet transformării ei într-un succes uriaș. Lui Maris i-ar fi plăcut asta. Sau ar fi putut să-i propună să încerce mai serios să facă un moștenitor care să ducă dinastia mai departe. Desigur, era imposibil din punct de vedere fizic, dar ea ar fi putut fi fericită în ignoranța ei, până când născocea el altceva s-o țină preocupată și maleabilă.

Așadar, avea mai multe opțiuni ca să repare actuala ruptură dintre ei. În fine, mai era problema detectivului particular. Era posibil să sape suficient de adânc ca să scoată la iveală povestea aia urâtă din Florida. Și ce dacă reușea? Era doar un incident nefericit, nimic altceva. Noah nu fusese niciodată acuzat. Readucerea în discuție a acelui moment ar fi putut să dea naștere unor speculații nefavorabile, dar el avea să respingă toate zvonurile spunând că erau niște bârfe răutăcioase.

Ieși din lift cu un aer vesel și optimist, îndreptându-se iute spre biroul său. Până și secretara lui îl întâmpină agitată, frângându-și mâinile, ca și când ar fi fost dornică să-i facă pe plac.

- Cindy, cafea, te rog!

- Domnule Reed...

Trecu rapid pe lângă ea și intră în birou, dar rămase nemișcat atât de brusc, de parcă s-ar fi ciocnit de un perete de sticlă.

- Stern?

Din punct de vedere al înfățișării, nu era nici o deosebire între acel avocat și Howard Bancroft. Același cap chel și ascuțit se iți dintr-un fotoliu când bărbatul spuse tăios:

- Domnule Reed.

- Ce mama dracului cauți în biroul meu, pe scaunul meu?

Ignorând vulgaritatea, Stern arătă spre cei doi indivizi care erau cu el.

- Domnii aceştia lucrează ca asistenţi la firma mea de avocatură. Au fost de acord să vă ajute să vă strângeţi obiectele personale. Chestiune pe care o voi supraveghea îndeaproape. Aveţi o oră să terminaţi treaba, după care vă voi lua cheile de la acest birou şi legitimaţia de intrare în clădire. După aceea vă voi conduce afară pe la ieşirea din Fifty-one Street. Când mi-a specificat condiţiile concedierii dumneavoastră imediate, doamna Matherly a fost foarte categorică în această privinţă. Nu a dorit să vă pună într-o situaţie stânjenitoare conducându-vă afară pe la intrarea principală. După părerea mea, a dat dovadă de multă amabilitate şi de mai multă consideraţie decât meritaţi. Numărătoarea a început, adăugă el controlându-şi ceasul şi făcând un gest rapid cu mâna spre asistenţi. Cred că ar trebui să începem.

Cindy se strecură pe uşa din spatele lui:

- Iertaţi-mă, domnule Reed. Curierul nu vrea să livreze pachetul acesta dacă nu semnaţi personal confirmarea de primire.

Era cea mai la îndemână supapă pentru furia lui. Se întoarse mânios spre ea, fulgerând-o cu privirea.

Femeia se dădu înapoi, dar aruncă pachetul spre el, îngăimând:

- Este de la un oarecare domn Parker Evans.

Maris tocmai îşi terminase lectura când se întoarse Mike. Şedea nemişcată, cu paginile manuscrisului în poală. Fixase cu privirea ultimul rând până când literele începuseră să devină neclare.

„O durere care face trupul ţăndări şi îţi ucide sufletul."

Cum era tulburată de rândul acela ca şi de cele de dinainte, nu remarcă sosirea lui Mike până când acesta nu o înghionti uşurel în umăr.

- Mi-am amintit că uneori îţi place ceaiul. Sper că ăsta e bun de ceva.

Dădu absentă din cap şi luă paharul cald din plastic în timp ce el se aşeza în spatele mesei de lucru. Când

desfăcu un pachet de îndulcitor sintetic rupând capacul, sunetul i se păru nefiresc de tare în încăperea mică.

– Una sau două? o întrebă.

– Una e suficient.

Mike lăsă conținutul pachetului să cadă în ceaiul aromat și fierbinte, apoi îi dădu o linguriță de plastic. Ea amestecă mult mai mult decât ar fi fost nevoie ca să se topească îndulcitorul. Gustă din ceai și se arse la limbă.

– Nu ăsta e sfârșitul, nu-i așa?

Cu privirea în ceașca de cafea, Mike spuse încruntat:

– Nici măcar mie nu mi-a arătat ultimul capitol. Nu sunt sigur că l-a scris. E posibil să fie prea dureros pentru el ca să-l scrie.

– Mai dureros decât asta? Dumnezeule! E incredibil. Nu pot să cred că toate astea s-au petrecut cu adevărat.

Mike o privi cu subînțeles. Vorbele ei erau pură retorică, pentru că de fapt credea fiecare cuvânt din povestirea lui Parker. Noah le făcuse toate astea prietenilor lui. Și ea știa că era în stare de așa ceva.

– Ce s-a întâmplat după aceea, Mike?

– Todd...

– Noah. Asta nu e ficțiune.

– Noah s-a întors în port.

– Așa cum se povestește în prolog. A simulat o criză de isterie. A pretins că Parker o luase razna pe barcă. Că a lovit-o pe fată. Că l-a atacat. Că s-au luptat. Că fata a căzut peste bord și la fel și Parker. Că el, Noah, a încercat să-i salveze.

– Probabil că a intrat în apă ca să aibă hainele ude și să pară că i-a căutat.

– A zis că ieșirea violentă a lui Parker era pricinuită de invidie.

– O minciună, bineînțeles. Dar una al naibii de bună. Plauzibilă. Garda de coastă a organizat o acțiune de căutare.

– Mary-Catherine?

– Trupul ei nu a fost găsit niciodată. Peste câtva timp s-a declarat oficial decesul prin înec.

– Și Parker?

Mike sorbi din cafea înainte să răspundă, o tactică transparentă ca să câştige timp.

- Parker a fost găsit absolut întâmplător în noaptea aceea. L-a zărit un pescar. Coordonatele pe care le dăduse Todd celor de la garda de coastă erau aproximative.

- Adică la mile întregi depărtare.

- Exact. A fost un miracol că Parker mai era în viaţă, după ce stătuse ore întregi în apă. Probabil că şocul l-a salvat. A tot dat din braţe ca să nu se ducă la fund şi să se înece, dar Dumnezeu ştie cum a reuşit să se mişte de fapt. Picioarele îi fuseseră sfârtecate de elicea vasului. Când l-au văzut, pescarii au crezut că era leşul vreunui animal care fusese folosit ca momeală, atâta sânge era în jurul lui.

Cu o mână tremurândă, Maris puse deoparte ceaiul din care nu mai gustase după prima înghiţitură.

- Mai bine de o săptămână, starea lui de sănătate a fost considerată critică, adăugă Mike. Nu ştiu cum, dar a scăpat. În cele din urmă, i-au reconstruit picioarele, bucăţică cu bucăţică.

- Mi-a spus că a suferit mai multe operaţii. În tot acest timp ce a făcut Noah? Cu siguranţă îi era teamă că Parker va spune şi versiunea lui legată de această poveste şi că autorităţile îl vor lua în serios.

- Ţi-am prezentat un rezumat succint, explică Mike. A durat ani întregi ca picioarele lui Parker să fie refăcute. În acele prime câteva zile, medicii de la urgenţă au făcut eforturi uriaşe ca să-l menţină în viaţă. În cele din urmă a ieşit din starea critică, dar a stat multe săptămâni la Terapie intensivă, luptând cu o infecţie. Nu existau medicamente destul de puternice ca să-l ţină inconştient mai mult decât un interval scurt. În restul timpului urla implorându-i să-l omoare. Măcar atâta lucru a recunoscut faţă de mine.

Maris îşi acoperi buzele tremurânde cu o mână rece şi lipicioasă de la transpiraţie. Avea ochii plini de lacrimi.

- Pierduse extrem de mult sânge. Poate că de aceea nu i-au amputat imediat picioarele. Le-a fost teamă

că va muri pe masa de operație din cauza hemoragiei. Or, ei voiau să i se stabilizeze starea înainte de a încerca o operație atât de traumatizantă. E doar o presupunere. Nu știu. Mi s-au povestit toate acestea la multă vreme după ce s-au întâmplat. Nu m-a anunțat nimeni de incident. Am aflat mai târziu, întâmplător. Când a fost suficient de puternic ca să poată începe procesul de reconstrucție, se opunea vehement dacă vreunul dintre medicii curanți doar aducea vorba despre amputare. Chiar și parțială. Sincer, nu știu de ce i-au dat ascultare. Poate pentru că era tânăr. Poate că... nu știu, oftă Mike ridicând din umeri. Intervenție divină? Providență? Poate că pur și simplu medicii i-au admirat puterea voinței și au decis să o respecte. În orice caz, nu i-au tăiat picioarele. Au ales să i le reconstruiască așa cum au putut mai bine.

– Am văzut cicatricile.

– Pe cele vizibile. Cele pe care nu le poți vedea sunt și mai adânci.

– Cauzate de trădarea lui Noah.

– În toate acele săptămâni în care Parker a luptat să supraviețuiască, Noah a făcut un adevărat spectacol pentru autorități, sperând să le convingă de versiunea lui. Mary-Catherine nu era acolo ca să-l contrazică. În final, totul se reducea la cuvântul lui împotriva cuvântului lui Parker. L-a descris pe Parker ca pe un tip temperamental, gelos, invidios, care se îmbătase și își pierduse cumpătul devenind violent. Îl atacase pe Noah. Când Mary-Catherine încercase să-i despartă, Parker se înfuriase și-i dăduse un pumn aruncând-o peste balustradă. Din cauza avântului cu care lovise, căzuse și el peste bord.

În momentul în care medicii le-au permis polițiștilor să-l interogheze, Parker era socotit deja vinovat. În fața acestor acuzații false, Parker i-a făcut jocul lui Noah prin purtarea lui. A reacționat ca un individ temperamental, gelos și invidios cu tendințe violente. Faptul că a negat mereu cu înverșunare a sporit suspiciunile la adresa lui. De pe patul de spital, a amenințat că-l omoară

pe mincinosul care-i fusese prieten. Mike zâmbi. Îmi închipui că şi-a pus din plin la lucru cunoştinţele de limbă engleză, pe care o stăpâneşte perfect, şi jargonul lui vulgar. Îl şi văd cu câtă ardoare a gesticulat cu braţele şi cum, practic, a făcut spume la gură.

- Probabil că nici nu exagerezi prea mult spunând asta.

- În orice caz, impresia pe care a lăsat-o a fost de psihopat periculos pentru el însuşi şi pentru alţii. Noah a fost crezut. Parker nu. A fost acuzat de omor prin imprudenţă pentru înecul lui Mary-Catherine. Când s-a simţit suficient de bine ca să plece din spital, a fost deferit justiţiei. Nu s-a opus.

- De ce? exclamă Maris. Nu era vinovat.

- Dar se simţea răspunzător.

- Noah era responsabil, insistă ea.

- Sunt de acord cu tine. Dar Parker avea remuşcări pentru că n-a putut s-o salveze. Noah n-a fost de faţă la condamnarea lui Parker, însă a trimis o depoziţie înregistrată video. Era umil, trist şi, când nu plângea de-a dreptul, avea o voce joasă şi blândă. Îşi exprima regretul pentru că trebuia să spună adevărul oribil despre ziua aceea. Avusese loc o dublă tragedie, zicea. Moartea lui Mary-Catherine şi moartea prieteniei lui cu Parker Evans. Credea că-l cunoaşte, dar în numai câteva ore cel mai bun prieten al lui îi devenise duşman. Zicea că el şi Parker fuseseră mai apropiaţi decât dacă ar fi fost fraţi. Dar când Noah reuşise în viaţă înaintea lui, ceva se petrecuse cu Parker. Se schimbase. Suspinând, Noah se uita spre camera de filmat cu o privire sinceră. „Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu Parker în ziua aceea. A devenit diabolic, libidinos şi violent." Cred că citez exact.

Maris trase adânc aer în piept. Peste o clipă spuse:

- Aşa că Noah a ajuns la New York cu surle şi tobe, graţie unei cărţi: *Învinsul.*

- Iar Parker a ajuns la închisoare.

- *La închisoare?* Ea îşi lăsă capul în jos, frecându-şi fruntea cu mâna. Odată mi-a spus că a petrecut ani

de zile în spitale de recuperare și în alte centre. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că se referea la închisoare.

- Cum cazul său avea circumstanțe atenuante și sănătatea îi era precară, a fost trimis la o închisoare de minimă securitate și i s-a permis să-și continue tratamentul și programul de recuperare fizică. După ce a făcut douăzeci și două de luni de pușcărie dintr-o condamnare de opt ani, a fost eliberat. Poate că i-ar fi fost mai bine dacă ar fi stat mai mult în penitenciar. Pe cont propriu nu s-a descurcat prea grozav. O privi pe sub sprâncene. Știi, presupun, că în momentul când am aflat ce i se întâmplase studentului meu strălucit, care decăzuse îngrozitor, am început să-l caut.

Ea adună paginile de manuscris din poală și le îndreptă.

- Îmi pare rău că l-am întâlnit pe Noah Reed. L-am iubit, Mike. Sau așa am crezut. Am fost măritată cu el. Am vrut copii cu el. Cum de n-am văzut ce fel de om este?

- N-ai căutat. N-ai știut că trebuie să cauți.

- Dar ar fi trebuit să interpretez semnele. Știam că aici a fost la universitate, dar nu a vorbit niciodată despre viața lui de dinaintea venirii la New York. Nici măcar vreo referire întâmplătoare. Nu avea nici un fel de suvenire sau fotografii, cu excepția uneia cu mama și tatăl lui, împreună cu el, când era mic. N-a ținut niciodată legătura cu vechii lui prieteni. Nu-și depăna niciodată amintirile și întâmplările de demult. Zicea că preferă să trăiască prezentul decât să viziteze trecutul, iar eu, ca o proastă, am acceptat explicația asta fără să mă îndoiesc vreo clipă. De ce nu mi-a trecut deloc prin cap că ascunde ceva?

- Nu te judeca prea aspru. În Noah sunt doi bărbați care trăiesc în același trup. N-ai fost singura pe care a păcălit-o.

- A fost o tehnică narativă pentru *Invidia* sau chiar i-ai scris o scrisoare lui Parker avertizându-l să nu-i întoarcă spatele lui Noah?

- Am scris o scrisoare foarte asemănătoare cu cea pe care ne-a citit-o Parker. De fapt, aproape cuvânt cu cuvânt.

- Așadar, l-ai „citit" pe Noah, deși nu era decât studentul tău. Eu i-am fost soție. Nu e o recomandare prea grozavă pentru capacitatea mea de discernământ.

- Nu uita că și Parker a locuit cu el. Timp de aproape șase ani. Aici, la universitate, apoi în Florida. Uneori observa urme de egoism și egocentrism, dar abia în noaptea aceea, când era în apă, și-a dat seama că Noah este diabolic.

- Cred asta. Recent am remarcat și eu frânturi din acel alter ego diabolic. Se uită la paginile din poala ei și își plimbă degetele peste foaia de deasupra, ca într-o mângâiere. Parker nu este diabolic precum Noah. Dar este crud. De ce a făcut asta? întrebă ea ridicând capul și privindu-l pe Mike.

- Răzbunare.

- De ce m-a implicat pe mine?

- Îmi cer scuze pentru rolul pe care l-am jucat, Maris. Nu mi-a fost deloc ușor, încă de la început, dar a devenit insuportabil când am ajuns să te cunosc. Se așează din nou pe scaun, concentrându-și privirea asupra unui punct de pe tavan, în timp ce-și punea ordine în gânduri. Vezi tu, în nenorocita aia de depoziție video, Noah îl acuza pe Parker de desfrâu cu Mary-Catherine.

- Așa că a transformat acuzația în realitate. Cu mine.

- Cam așa ceva. Parker ar fi trebuit să se mulțumească doar cu succesul pe care i l-au adus volumele semnate Mackensie Roone. Dar nu a fost așa. Cel mai bun mijloc de a se răzbuna a fost să scrie povestea lui și a lui Noah, și s-o scrie suficient de bine ca să te captiveze pe tine, o editoare respectată.

- Care întâmplător era soția lui Noah.

- Cred că ideea i-a venit când a citit că Noah s-a însurat cu tine.

- Eu am fost elementul care a pus acțiunea în mișcare.

Posomorât, Mike încuviință.

- Orice intrigă bună are o componentă care le unește pe toate celelalte. Firul comun care țese bucățile, punându-le cap la cap.

- Care va fi sfârșitul?

- N-a vrut să-mi spună.

- Poate că nu are un sfârșit. Poate faptul că m-a păcălit, că s-a culcat cu mine și a putut astfel să râdă în secret de Noah constituie în sine o răzbunare.

Mike reacționă la amărăciunea pe care ea nu și-o putea ascunde.

- Nu vreau să-l dezvinovățesc, Maris. Dar pot să-l înțeleg. Parker simte totul fie extrem de intens, fie deloc. Doar aceste tipuri de experiențe își au locul în lumea lui. Altfel, de ce să te mai deranjezi? Cum crezi că ar putea fi mai puțin fervent în ce privește răzbunarea? Voia ca Noah să trăiască măcar o parte din durerea pe care a simțit-o el din cauza lui. Voia ca Noah să afle cum e să fii înșelat și trădat. Așa că te-a păcălit, făcându-te să vii la el. Amândoi l-ați trădat pe Noah când v-ați culcat...

- O, Doamne, Dumnezeule! Întinse mâna, apucându-l pe Mike de mânecă. Tocmai mi-am dat seama care este intriga.

- Ce?

- Intriga lui. Sfârșitul. Își umezi buzele, vorbind grăbit. Mai devreme ai citat din depoziția video a lui Noah. Pretindea că Parker devenise diabolic, libidinos și...

- Violent, adăugă Mike, plesnindu-se peste frunte. Bată-mă Dumnezeu, că sunt bătrân și prost! La câte intrigi am analizat, ar fi trebuit să-mi dau seama ce are de gând. De asta n-a vrut să-mi povestească și mie ultimul capitol.

Maris își expuse, turuind, gândurile care o năpădeau cu viteză:

- Parker a făcut tot ceea ce l-a acuzat Noah că a făcut. În afară de... Îl privi alarmată pe Mike. N-ar fi în stare, spuse răgușit. N-ar face-o. Știu că n-ar face-o.

- Nici eu nu cred.

Dar nici unul nu părea convins.

– Nu e capabil de așa ceva, repetă ea. N-aș fi fost atrasă de el, nu l-aș fi...

– Iubit?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mike, m-am îndrăgostit de personajul principal din *Invinsul*. Și am transferat această dragoste asupra autorului. Și uite unde am ajuns. Nu mai am încredere în sentimentele mele. Am crezut că Parker măcar ținea la mine. Dacă nu aș crezut asta, nu m-aș fi culcat cu el. Dar, poate că greșesc din nou. Poate că...

Își apăsă inima cu pumnul când își aminti cât de crud fusese Parker în dimineața aceea oribilă. Având în vedere durerea și resentimentele, amărăciunea și furia care mocniseră în el în ultimii paisprezece ani, poate că era capabil de crimă. În mintea lui, considera că Noah îi răpise viața la care visase. Dinte pentru dinte. Viața lui Noah pentru viața pe care i-o furase Noah lui. Viața lui Noah în schimbul vieții lui Mary-Catherine. Asta putea s-o creadă cu ușurință. Era posibil ca Parker să ucidă nu din răzbunare, ci ca să facă dreptate. O plăcuse pe fata aceea. O considerase prietena lui și simțise compasiune pentru ea. Se simțea îndreptățit să vrea răzbunare pentru moartea ei.

– Trebuie să-l împiedicăm, strigă ea țâșnind în picioare. La ușă se opri însă brusc. Se panicase fără rost. Își împreună mâinile ca într-o rugă și murmură: Slavă Domnului. Nu e prea târziu. Noah nu știe că scriitorul cu care lucrez este Parker. Nu a citit *Invidia*.

Mike își acoperi fața cu mâinile, gemând:

– O, nu!

capitolul 35

Proaspăt debarcat de pe continent dintr-o barcă închiriată, Noah intră la Terry's Bar and Grill cu o atitudine condescendentă care-l catapultă imediat în fruntea listei de specii amenințate.

Localnicii nu-i plăceau pe străini în general, dar îi detestau în mod special pe cei care se ţineau cu nasul pe sus. Îl dispreţuiră pe Noah Reed de la prima vedere. De fapt, probabil că nici nu i-ar fi dat voie să-şi lege barca la chei dacă Parker n-ar fi răspândit vestea că aştepta un vizitator de la oraş, din nord. Dacă cineva zărea o astfel de persoană, trebuia să-l îndrume spre Terry's, unde îl aştepta Parker.

Noah se apropie de bar şi-i adresă patronului un salut scurt.

- Hei!

Terry, care destupa o sticlă cu bere, o trimise alunecând pe bar către unul dintre clienţii casei, ignorându-l pe nou-venit.

- Nu m-ai auzit?

Terry mută un băţ de chibrit ros dintr-un colţ în altul al gurii şi-i răspunse cu accentul lui puternic:

- Ba da, te-am auzit. Oamenii care vor să vorbească cu mine îmi vorbesc cum se cuvine, altfel s-ar putea să dispară. Acum ieşi dracului din localul meu.

- Cred că vizita ta s-a dus deja dracului, Noah. Şi încă în timp record.

La auzul vocii, Noah se întoarse. Parker rânjea spre el. Îl măsură încet din priviri pe bărbatul aflat în scaunul cu rotile.

- Ea mi-a spus că eşti olog.

Terry scoase o bâtă de baseball de sub bar. Unul dintre obişnuiţii localului duse mâna la teaca cuţitului de la curea. Alţii doar se încruntară.

- Ea mi-a spus că eşti o jigodie, i-o întoarse Parker păstrându-şi zâmbetul. Dar eu ştiam deja acest lucru.

Noah râse.

- Ne-am întors deja la miştoul nostru de toate zilele, nu-i aşa? Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit.

- Ciudat, mie nu mi-a lipsit deloc. Vrei o bere?

Noah îi aruncă o privire lui Terry.

- Cred că o să trec peste asta.

Parker îi făcu semn cu capul lui Noah să-l urmeze afară.

- Mă socotesc cu tine mai târziu, Terry.
- Nici o problemă.

Toate privirile din bar erau îndreptate asupra lor atunci când ieşiră pe uşa din plasă în căldura insuportabilă de afară.

- Ai curaj, Noah. Trebuie să recunosc.

Noah îl luă peste picior.

- Că am venit să te văd?
- Nu. Că ai intrat în barul lui Terry încălţat aşa. Privi în jos la pantofii lui Noah, cu emblema Gucci pe partea laterală. Foarte la modă.

Noah ignoră ironia şi îşi scoase haina, comentând sarcastic:

- Ce climă minunată!
- Îţi aduce cumva aminte de Key West.

Noah nici nu tresări, dar nici nu muşcă momeala. Parker îl conduse la Aligator.

- Urcă!
- Ce ciudat. Se aşeză în scaunul galben-deschis. Nu vezi multe de-astea pe Park Avenue.

Folosindu-se de braţe, Parker se urcă şi el în scaunul şoferului, apoi se aplecă după scaunul cu rotile, îl strânse şi-l puse în spate. Când porni motorul, spuse:

- Noah, ai ajuns un yankeu snob de duzină.
- Tu doar ai îmbătrânit.
- Asta îţi provoacă durere şi suferinţă.

În următoarele cinci minute, merseră în tăcere. Noah nu arăta nici un fel de interes pentru insulă. Îşi păstra privirea concentrată asupra drumului îngust din faţa lor, fără să observe peisajul. În schimb, Parker le întoarse salutul oamenilor pe lângă care treceau.

După ce o femeie îi strigă un salut de pe veranda din faţa casei, Noah se întoarse spre el.

- Ce eşti aici, o celebritate locală?
- Singurul olog de pe insulă.
- Înţeleg.
- Şi singurul scriitor de profesie pe care îl cunosc ei.
- Încă nu ţi-ai vândut cartea aia a ta.

- Nu, dar cărțile lui Mackensie Roone se vând ca prezervativele într-un bordel.

În sfârșit. În sfârșit îi provocase o reacție sinceră lui Noah. Râse de fața lui uimită.

- N-ai știut? Ei bine... surpriză!

Noah își reveni repede, cu un aplomb de care Parker își amintea.

- Deci așa îți permiți casa frumoasă și valetul credincios de care a amintit soția mea.

Parker sesiză rapid remarca posesivă a lui Noah față de Maris, dar n-o băgă în seamă.

- Încerc să fac din casă un cămin. Mai este nevoie de multă muncă. Iar valetul meu credincios m-a părăsit săptămâna asta.

- Cum așa?

- Crede că sunt un depravat și a spus că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

- Și asta numești tu credincios?

- A, se va întoarce.

- Ești sigur de asta?

- Da, destul de sigur.

Soarele coborâse dincolo de vârfurile copacilor când ajunseră la bumbăcăria în ruine. Amurgul o făcea să pară și mai părăginită decât arăta în lumina zilei. Viețele de iederă păreau să o îmbrace și mai strâns, ca și când ar fi vrut s-o protejeze de asaltul întunericului.

Noah cântări din priviri clădirea dărăpănată.

- Înțeleg ce vrei să spui prin faptul că mai este mult de muncă.

Parker își luă scaunul cu rotile și-l puse pe pământ.

- Nu e casa mea, dar e o clădire interesantă. De vreme ce tot ești aici, poți foarte bine să-ți faci o idee asupra istoriei locale.

Își împinse scaunul în bumbăcărie, nelăsându-i lui Noah altă opțiune decât să-l urmeze. Înăuntru, lumina tot mai slabă a soarelui se strecura prin crăpăturile pereților. Găurile din acoperiș proiectau pe podea discuri mici de lumină. Păreau niște monede împrăștiate pe jos. În rest, interiorul era întunecat de umbre adânci. Aerul

era atât de greu și de imobil, încât aproape că-ți cerea un efort conștient pentru a-l respira.

Ca un ghid care-și prezintă marfa cu un discurs bine exersat, Parker îi dezvălui anumite detalii legate de bumbăcărie și-i relată câteva anecdote, așa cum i le povestise și lui Maris, inclusiv planul eșuat de a utiliza forța aburului.

Noah se plictisi de acest monolog și-l întrerupse în mijlocul unei propoziții.

- Ți-am citit cartea.

Parker își întoarse încet scaunul cu fața spre el.

- Bineînțeles că ai citit-o. N-ai fi fost aici dacă nu o citeai. Când ai primit-o?

- În dimineața asta.

- Ai reacționat repede. Visul oricărui scriitor neliniștit.

- N-a trebuit să citesc decât primele câteva pagini ca să înțeleg încotro se îndreaptă acțiunea. E foarte bine scrisă, că tot veni vorba de asta.

- Mulțumesc.

- Am închiriat un avion particular ca să scurtez cât mai mult călătoria. În timpul zborului, am parcurs restul manuscrisului.

- Dar deja știi povestea.

- Știu că n-o să fie tipărită niciodată.

Parker ridică din umeri amuzat.

- Ca să vezi cât de tare se poate înșela un om. Mă gândeam că după atâția ani, poate ești gata să-ți ușurezi conștiința.

- Termină cu prostiile, Parker. Vocea lui Noah străpunse liniștea ca pocnetul unui bici. Presupun că această *Invidia* este manuscrisul ridicat în slăvi de Maris?

- Exact ăsta. L-a citit până la ultimul cuvânt. De câteva ori. Îi place povestea. Îi place ideea, competiția dintre cei doi prieteni. Spune că personajele sunt creionate foarte distinct. Crede că Roark este prințul, iar Todd este... ei bine, nu este un prinț.

- Se lasă ușor impresionată de melodramă.

- Greșit. Este un editor bun.

- O școlăriță cu imaginație bogată.

– Este o doamnă stilată.

– Iisuse. Noah chicoti. Ai regulat-o, nu-i aşa?

Parker îşi încleştă maxilarele şi refuză să răspundă, lucru care-l făcu pe celălalt să râdă.

– Ah, Parker, Parker. Părul a început să-ţi albească şi faţa ţi-e mai brăzdată ca o hartă rutieră. Unele lucruri nu s-au schimbat însă. Eşti tot iubitul cavaler care îşi păstrează cu sfinţenie secretele amoroase. Clătină amuzat din cap. Ai avut întotdeauna o slăbiciune pentru femei. Bineînţeles că ştiu de ce te-a ars dorinţa de a te culca cu Maris. Voiai să-mi pui coarne. Te-ai chinuit al dracului de mult ca s-o faci, aşa încât sper că nu ai fost prea dezamăgit. Nu e tocmai o bombă sexy, nu-i aşa? Uitându-se fix în poala lui Parker, adăugă: Sau poate tu eşti jalnic de recunoscător pentru orice fel de activitate sexuală. Chiar şi pentru eforturile afectate ale lui Maris. Îşi scărpină gânditor nasul. Încă mai are tufa aia de păr luxuriantă. Dacă ai lăsat lumina aprinsă, sunt sigur că ai observat.

Parker îşi dorea cu ardoare să-l ucidă pe loc. Voia să-l vadă cum murea lent, simţind cum flăcările iadului îi cuprindeau gleznele.

Noah, aparent orb la impulsurile lui criminale, continuă nonşalant:

– Nu că m-aş plânge în privinţa lui Maris, înţelegi. Cu siguranţă şi-a dovedit utilitatea.

– Pentru avansarea ta în carieră.

– Corect. Făcu un pas către el. Iar tu trebuie să ştii că n-o să las nimic şi pe nimeni să mă priveze de tot ce am realizat. Cartea asta a ta nu va fi publicată niciodată.

– De fapt, nu am scris-o ca să fie publicată. Am scris-o pentru mine.

– Ca pe o autobiografie cathartică?

– Nu.

– Ca pe un bilet pentru a-mi regula soţia?

– Nu.

– Îmi pui răbdarea la încercare.

- Am scris-o ca să te aduc aici, pe terenul meu, ca să-ți pot privi fața când o să mori, exact așa cum mi-ai privit-o și tu de la timona bărcii în acea noapte.

Noah râse tare.

- Ce? O să mă dobori cu scaunul tău cu rotile?

Parker, zâmbind enigmatic, scoase un mic aparat din buzunarul cămășii.

- A, înțeleg, o să mă omori în bătaie cu o telecomandă.

- Clădirea asta e a mea, spuse Parker relaxat. Îmi place. E o atmosferă liniștită. Dar unii cred că este periculoasă pentru copiii care ar putea hoinări pe aici. Puțul abandonat și toate celelalte. Așa încât m-am hotărât să le fac un serviciu prietenilor mei de pe insulă și să o distrug.

Apăsă una dintre tastele aparatului. Din întuneric, într-un colț îndepărtat se auzi o pocnitură puternică urmată de o scânteie. Surprins, Noah se întoarse și văzu cum pe lemnul uzat izbucnea o flacără.

Parker își împinse cu putere scaunul spre el. Noah, simțind mișcarea, se întoarse și se aruncă asupra lui. Exercițiile zilnice la sală îl menținuseră în formă. Avea reflexe bune. Lansă câteva lovituri zdravene spre adversar.

Însă mușchii brațelor și ai pieptului lui Parker erau extraordinar de bine dezvoltați după ani în care fusese obligat să se bizuie numai pe ei. Pară atacurile și dovedi suficientă forță în partea superioară a trupului pentru a se menține în scaun. Totuși, adevăratul lui avantaj consta în faptul că știa cum luptă Noah. Noah lupta murdar. Noah lupta să învingă. Și nu-i păsa cum învingea.

Când Noah începu să-l împingă cu spatele către gura puțului, Parker nu fu surprins. Făcu eforturi să se opună. Îi aplică orbește lovituri laterale cu pumnul pe care Noah le evită cu ușurință. Simțind că adversarul lui slăbea, Noah atacă și mai energic. Lupta nebunească a lui Parker nu făcea decât să-i sporească hotărârea de a-l învinge. Îl împinse și mai feroce, orbește, ca un prădător care se pregătea să ucidă.

Atunci, exact la momentul potrivit, Parker trase frâna scaunului cu rotile. Aceasta mușcă din roțile de cauciuc, iar scaunul se opri brusc. Noah, care nu se așteptase la asta, se duse înainte din inerție. Când pantofii lui Gucci atinseră bordura joasă a puțului, se împiedică. Bătu o clipă aerul cu mâinile, apoi păși în gol.

Strigătul lui de uimire fu ca un ecou diabolic al strigătului lui Mary-Catherine când căzuse pe spate peste parapetul vasului.

Parker gâfâia tare și răgușit. Își șterse nasul însângerat cu mâneca de la cămașă.

- Nemernicule! îi strigă Noah de jos.

- Deci căzătura nu te-a omorât?

- Nenorocitule!

- Ești un ratat jalnic, Noah. Ologul te-a păcălit. Nu asta aveai de gând cu mine? Să mă împingi în puțul ăla? De ce crezi că am tot vorbit de el? Te-am sugestionat, Noah. Orice scriitor de doi bani ar fi trebuit să-și dea seama.

- Scoate-mă de aici.

- Ah, nu fi plângăcios ca un copil! Nu este nici pe departe atât de adânc precum Atlanticul. După câte știu, nici nu sunt prădători marini acolo. Totuși, nu știu dacă nu sunt șerpi, adăugă Parker răutăcios.

- Ce ai de gând să faci, să dai drumul la apă și să mă lași să mă înec?

- Ai puțină încredere în mine. Tot ce ai de făcut este să bați apa până când se umple.

- Atunci ce rost mai are?

Parker mai detonă o încărcătură de explozibil.

- Mai sunt o duzină ca asta, Noah. Dar cu mult înainte de a le detona pe toate, o să te sufoci deja. Să inhalezi fum nu este atât de dramatic ca atunci când plămânii ți se umplu cu apă de mare, sau când ești mâncat de un rechin, dar este destul de eficient, ce spui?

- Ooh, mă sperii, Parker. Te aștepți să te cred că o să mă lași să mor aici?

- De ce nu m-ai crede? Sunt un ucigaș. Tu însuți ai spus-o. Hai, scotocește-ți memoria. Sunt sigur că-ți aduci

aminte. La urma urmei, probabil că ai repetat de mii de ori discursul ăla plângăreț. Trebuie să recunosc că lacrimile i-au dat un aer convingător. Chiar și eu eram gata să te cred. Până în ziua aceea pe barcă, am fost ca David și Ionatan. Atunci am devenit duplicitar, libidinos și criminal. Chestia asta nu-ți gâdilă memoria?

- Am... am...

- M-ai condamnat la închisoare. Dacă tot mi-am ispășit pedeapsa, cred că este corect să comit și crima.

Noah rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

- Cred că mi-am rupt glezna.

- Mi se rupe sufletul.

- Ascultă, Parker, sufăr îngrozitor.

- Nici măcar nu aminti de asta, Noah.

- Bine, ceea ce am făcut... a fost nedrept. M-am speriat. M-am blocat. Am fugit. Când mi-am dat seama ce făcusem, nu mai aveam altă cale de scăpare decât să fac ceea ce am făcut. Pot să înțeleg că ești furios. Dar ți-ai făcut numărul.

- Așa cum probabil ți l-ai făcut și tu pe al tău când m-ai lăsat să mor în ocean. Nu ți-a fost de ajuns? Trebuia s-o lași și pe Mary-Catherine să moară?

- N-o să scapi dacă faci asta, spuse Noah schimbând tonul.

- Ba cred c-o să scap. Tu ai scăpat.

- Oamenii o să vadă fumul și o să cheme pompierii.

- Sunt în partea cealaltă a insulei. O să te sufoci înainte de sosirea lor.

- Iar tu o să fii învinuit.

- Nu cred. Toți oamenii din localul lui Terry au auzit remarca ta crudă. Știu că soția ta a locuit sub acoperișul meu câteva săptămâni. Își vor închipui că ai venit până aici din țara yankeilor ca să mi-o tragi. Dar pentru ei eu sunt bietul olog care trăiește la capătul drumeagului. Acum, pe cine presupui că vor crede? Pe cine presupui că vor *alege* să creadă? Tot ce am de făcut este să le spun adevărul. Ne-am certat. M-ai atacat, și nasul meu plin de sânge o dovedește. Ți-ai pierdut echilibrul și ai căzut în puț. Din nefericire, detonasem deja încărcăturile

și nu mai puteam împiedica inevitabilul. Am încercat să te salvez, dar fără nici un rezultat. Sunt olog, ai uitat?

Se aplecă peste margine și-i zâmbi în jos lui Noah, a cărui față era un oval palid ce privea spre el din fundul puțului secat.

- E o poveste la fel de plauzibilă ca aceea pe care ai spus-o gărzii de coastă, nu-i așa că ți-o amintești?

- Parker. Parker. Ascultă-mă.

- Scuză-mă o clipă.

Apăsă un buton, și o altă încărcătură explodă. Acum flăcările mistuiau lemnul pereților exteriori în două locuri, croindu-și drum către platformă.

- Oprește-te! strigă Noah.

- Nu.

- Pentru numele lui Dumnezeu!

- Invoci mila lui Dumnezeu? Cred că până și Dumnezeu va înțelege și va ierta orice ți-aș face. M-am gândit să te împușc și gata. Aș fi spus că am fost în legitimă apărare, și cu asta aș fi scăpat. Dar apoi m-am gândit la orele în care am plutit în oceanul ăla nenorocit înainte de a fi salvat. M-am gândit la orele de dureri atroce petrecute în spitalele de recuperare. Cumva mi s-a părut că să te împușc este mult prea ușor pentru tine. A trebuit să aștept paisprezece ani pentru asta. Dacă mori repede, nu va fi nici pe departe atât de satisfăcător. M-am gândit să-ți tai ouăle și să te las să sângerezi până mori, aproape cum am pățit și eu. Dar aș fi făcut prea multă mizerie, și nu am găsit o cale de apărare rezonabilă.

Apoi, într-o zi eram aici, creionând acțiunea unui roman cu Deck Cayton, și m-am trezit privind fix acest puț. Uite așa mi-a venit ideea! spuse Parker pocnind din degete. Am avut o viziune cu tine luptându-te să respiri, cu ochii în lacrimi și cu nasul înfundat. Am fost atât de excitat, încât era să mă scap în pantaloni. Apropo, scula îmi funcționează foarte bine, mulțumesc. Și este posibil ca Maris să fi fost măritată cu tine, dar nu a fost niciodată *soția* ta. N-o cunoști. Nici măcar nu ai fost pe aproape să o cunoști. Așa, unde rămăsesem? A, da, am pus un bătrân care locuiește pe insulă să instaleze

încărcăturile astea. Simplu. Ca starterele automate pentru șemineuri. Am anunțat că am de gând să dau foc clădirii. Un incendiu controlat, înțelegi. Așa cum se obișnuia odinioară cu câmpurile de trestie de zahăr chiar aici, pe insulă. Fără multe flăcări. Doar fum mult.

Acum mirosul de fum era puternic.

– Parker, trebuie să ieșim de aici.

– Eu n-o să am probleme să ies, râse el. Am roți. Tu, dimpotrivă, ești blocat.

Noah încercă să-l ia altfel.

– Bine, vrei să te implor. Te implor. Scoate-mă de aici.

Parker tuși din pricina fumului.

– Îmi pare rău. Chiar dacă aș fi vrut, este prea târziu. Trebuie să mă salvez pe mine. O să mă lipsesc de plăcerea de a te privi murind, dar...

– Parker! Nu face asta, hohoti Noah. Te rog. Nu mă lăsa să mor. Ce pot să-ți spun?

Parker îl privi fix. Trăsăturile feței i se aspriră și orice urmă de amuzament dispăru.

– Spune-mi că-ți pare rău.

Noah încetă să mai plângă, dar se încăpățână să tacă.

– Ai știut vreodată cum o chema cu adevărat pe Mary-Catherine?

– Ce importanță mai are?

– O chema Sheila. Ar fi trebuit să-i cunoști cel puțin numele fetei care ți-a avortat copilul.

– N-a fost nici un copil. A fost un vicleșug de femeie. O cursă.

– Deci știai, murmură Parker. Mă mir.

– E o poveste veche.

– Greșit. E foarte actuală. Noah, dacă vrei să scapi viu de aici, recunoaște că ai lovit-o și ai aruncat-o peste bord pe Mary-Catherine și nu ai făcut nimic, *absolut* nimic, ca să încerci să o salvezi.

Noah șovăi. Parker își puse mâinile pe roțile scaunului și începu să-l întoarcă.

– Ne mai vedem.

– Stai! Bine! Ce i s-a întâmplat lui Mary-Catherine...

– Sheila.

– Sheila. Ce i s-a întâmplat Sheilei a fost din vina mea.

– Și ceea ce mi s-a întâmplat mie. Ai trecut intenționat cu barca peste mine.

– Da.

– Spune-o.

– Am trecut intenționat cu barca peste tine.

– De ce?

– Am... Am încercat să te ucid și să fac să pară un accident. Voiam să te înlătur din calea mea.

– Din calea carierei tale.

– Este adevărat.

– Acesta e și motivul pentru care l-ai ucis pe Daniel Matherly?

– Du-te dracului!

– Tu l-ai omorât, nu-i așa? strigă Parker. Recunoaște sau o să te sufoci, nemernicule. Dacă nu o să te înec cu pișatul când o să faci pe tine de frică.

– Eu... eu...

– Cum i-ai înscenat căderea, Noah?

– Eu l-am provocat. Cu prietenul ăla vechi al lui. S-a înfuriat și s-a repezit la mine. M-am ferit...

– L-ai împins.

– Așa e.

– Spune-o!

Disperat, Noah renunță să se împotrivească.

– L-am împins. Nu trebuia, dar am făcut-o. Doar ca să fiu sigur.

Parker tuși din nou. Fumul îi înțepa ochii.

– Noah, ești dezgustător. O ființă umană mizerabilă. Un ucigaș. Își clătină capul cu regret. Dar nu meriți să fii ucis.

Își trase scaunul în spate. Panicat, Noah îi strigă numele din fundul puțului. Se făcuse nevăzut numai cât timp îi trebuise ca să ia frânghia pe care o ascunsese mai devreme. O atârnă ispititor deasupra puțului, acolo unde Noah o putea vedea.

– Ești sigur că vrei să te salvez? Știi că o să mergi la închisoare.

– Aruncă-o aici, gemu Noah întinzându-și mâinile într-un gest rugător.

– Știu exact ce simți. Știam că picioarele mele se duseseră dracului. Aș fi făcut orice ca să opresc durerea. Orice, mai puțin să mor. Credeam că asta îmi doresc. Dar când m-au găsit pescarii ăia, m-am agățat cu toată puterea de care eram capabil.

Desfășură frânghia spre Noah, care o apucă înnebunit.

– Înfășoar-o de câteva ori pe piept și leag-o strâns, îl învăță Parker.

– E-n regulă, strigă Noah când totul fu gata. Trage-mă.

Parker se dădu înapoi, tensionând frânghia.

– Ești gata? Dacă găsești niște găuri în perete, bagă piciorul în ele.

– Nu pot. Glezna mea...

– Bine, ia-o ușurel. Nu...

Era gata să spună „smuci". Dar fu prea târziu.

capitolul 36

În panica de a fi salvat, Noah trăsese scurt de frânghie. Parker nu era pregătit pentru asta. Fu aruncat în față din scaunul cu rotile și aterizâ pe podeaua plină de murdărie.

– La dracu'!

– Ce e? Ce s-a întâmplat? Parker?

Timp de câteva secunde Parker rămase nemișcat cu fruntea pe jos. Respiră adânc de câteva ori. Apoi, folosindu-și antebrațele pentru a se târî, înaintă către marginea puțului și privi în jos.

– M-ai aruncat din scaun.

– Păi, urcă-te din nou în el.

– Sunt deschis oricărei propuneri despre cum aș putea să fac acest lucru.

– Păi, fă ceva.

Vocea lui Noah era istovită de disperare. Chiar și din fundul puțului, probabil că auzea pârâitul lemnului vechi care ardea. Fumul devenea mai gros cu fiecare secundă.

– Parker, trebuie să mă scoți de aici!

– Nu te pot ajuta, amice. Sunt olog, nu-ți amintești? Clătină din cap cu tristețe. Trebuie să recunosc că nu așa plănuisem sfârșitul. Nu am intenționat deloc să mori. Voiam doar să simți cum e să-ți înfrunți propria moarte. Să trăiești senzația că groaza te cuprinde cu totul. Am vrut să te sperii ca să-ți mărturisești păcatele. Am vrut să te umilești și să cerșești să te las în viață. Și așa ai făcut. Trebuia ca totul să se oprească aici. Râse. Noah, îmi dau seama că ești înspăimântat și că mintea ta este concentrată asupra supraviețuirii. Dar sper că mai gândești suficient de limpede ca să înțelegi ironia situației. Gândește-te. Eu sunt singura ta speranță de salvare. Dar nu am puterea de a te salva din pricina rănilor provocate de tine. E tare, nu-i așa? E păcat că nici unul din noi nu va avea ocazia să folosească chestia asta într-o carte. E un soi de ironie intrinsecă, dintre cele care-i plăceau atât de mult profesorului Mike Strother.

La auzul numelui mentorului lor, distanța dintre ei păru să se micșoreze. Conexiunea care se stabili între privirile lor era aproape perceptibilă.

– Mai ai un păcat de mărturisit, nu-i așa, Noah?

– Eu trebuia să fiu primul, Parker. Trebuia.

– Profesorul Strother n-a primit vești de la nici unul din noi mai mult de un an. Toată corespondența i s-a întors nedeschisă, cu destinatarii necunoscuți, fără alte adrese ulterioare. A rămas nedumerit și ușor ofensat de dispariția noastră subită și inexplicabilă. Nu și-a dat seama că tu ai vândut *Învinsul* până când nu a văzut-o în librăria din localitate. Bineînțeles că a recunoscut imediat titlul și numele tău. A cumpărat cartea. Era curios să afle cum ai finalizat manuscrisul. Voia să vadă dacă ai ținut seama de vreuna dintre sugestiile lui. Normal că era mândru că unul dintre studenții săi scrisese romanul cel mai la modă, subiectul discuțiilor la cocktailuri,

în saloane de înfrumusețare și birouri, cartea care se afla pe toate listele cu bestselleruri.

- Parker...

- Acum imaginează-ți cât de surprins a fost profesorul Strother când s-a așezat în fotoliu, și-a potrivit veioza și a deschis *Învinsul* de Noah Reed. Și a citit prima pagină din cartea mea. Cartea *mea*, Noah!

- Scrisoarea aia a fost de vină, strigă Noah. Strother te-a favorizat întotdeauna. Mereu a crezut că tu ești mai talentat. A crezut că manuscrisul tău era al dracului de bun. Am vrut să verific acest lucru, să mai obțin și altă părere. Într-o zi când nu erai acasă, am intrat în computerul tău și am printat un exemplar. I-am dat titlul cărții la care lucram și am trimis-o în numele meu.

- Iar când a fost cumpărată, a trebuit să scapi de mine. Imediat. În aceeași zi.

- Asta era planul.

- Pariez că ai făcut pe tine când s-a dovedit că am rămas în viață.

- Am avut o ezitare, dar n-am intrat în panică. Am introdus rapid cartea ta în computerul meu și pe a mea în al tău. Nu-ți puteai dovedi plângerea în fața autorităților pentru că, până atunci, te făcusem să pari instabil psihic și violent.

- Strother ți-a apreciat întotdeauna calitatea de a croi planuri inteligente.

- Dragul nostru profesor constituia o altă grijă, dar mi-am făcut socoteala că, dacă ar fi apărut vreodată și ar fi încercat să mă demaște, aș fi...

- Te-ai fi gândit la o modalitate să-ți croiești o ieșire.

- Întotdeauna mă gândesc.

- Până în acest moment.

- Cel puțin o să mor știind că mă urmezi îndeaproape. S-ar putea chiar să-mi tragi o bătaie în iad.

- Crezi?

- Nu te poți târî pe burtă suficient de repede ca să ieși de aici, Parker.

- Nu, dar pot să merg suficient de repede.

Apoi, în timp ce Noah îl privea cu o neîncredere din ce în ce mai mare, Parker să chinui să se ridice în genunchi şi apoi în picioare.

- Muist nenorocit...

- E o specialitate de-a lui Mackensie Roone, Noah, îi spuse Parker, zâmbindu-i de deasupra. Păstrează o întorsătură uimitoare pentru finalul acţiunii.

- Te omor, Parker. Ne vedem în iad! Te...

- Sunteţi bine, domnule Evans?

Şeriful Dwight Harris dădu năvală pe uşă, însoţit de două ajutoare.

- Sunt istovit, îi răspunse Parker. Altfel sunt bine.

Apăsă pe un buton al telecomenzii, şi flăcările se stinseră imediat.

- Maşina de pompieri e afară. Începuserăm să ne îngrijorăm.

Chiar atunci, spuma din furtunul camionului lovi peretele exterior cu un zgomot puternic.

- Şi eu începusem să fiu puţin îngrijorat, zise Parker. Maşinile alea de făcut fum sunt ucigătoare.

Şeriful Harris aruncă o privire asupra pereţilor arşi.

- Încălzitoarele alea pentru pomi au produs ceva stricăciuni clădirii dumneavoastră.

- A supravieţuit şi unor condiţii mai grele. Şi, pe deasupra, a meritat.

- Deci aţi obţinut dovezile?

- Până la ultimul cuvânt.

Parker îşi ridică partea de jos a cămăşii şi scoase casetofonul agăţat de betelia pantalonilor. Îi deconectă firul microfonului şi i-l dădu şerifului. Tresări puţin când îşi dezlipi microfonul minuscul lipit pe piept.

- Vă mulţumesc pentru că aţi organizat acţiunea, domnule şerif Harris.

- Nu este nevoie de mulţumiri. Vă mulţumesc pentru că m-aţi solicitat. Probabil că asta va fi singura acţiune complexă de prindere a unui infractor din toată cariera mea.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

Noah continuase să înjure tare, dar şeriful îl ignorase până în acest moment.

- Sunt curios să vă cunosc oaspetele, domnule Evans. Hai să-l scoatem de acolo, spuse Harris, făcându-le semn celor două ajutoare, care stăteau cu frânghiile în mână.

- Cum vă merge acolo jos, domnule Reed? Şeful poliţiei din Massachusetts este în mod sigur nerăbdător să audă ce aveţi de spus despre căderea socrului dumneavoastră. Oamenii din secţia mea au vorbit şi cu cei din Florida.

Parker se îndepărtă, lăsându-l pe Noah în mod simbolic în seama diavolului aşa cum îl îndemnase Mike să facă.

Îl surprinsese, dar nu atât de mult pe cât s-ar fi crezut, să-şi vadă vechiul prieten stând dincolo de uşa largă a bumbăcăriei. Mike părea întotdeauna să fie prezent atunci când avea mai multă nevoie de el.

Acum o avea alături pe Maris.

Şeriful Harris, observând ezitarea scriitorului, îi explică:

- Goneau pe drum într-o maşinuţă de golf. I-am oprit înainte să dea buzna aici şi să strice totul. A fost al dracului de greu să-i ţin afară. Îşi făceau griji pentru dumneavoastră.

- Se temeau că Noah o să mă ucidă?

- Nu, domnule. Se temeau că *dumneavoastră* o să *îl* ucideţi.

Parker zâmbi.

- Mă întreb de unde le-a venit ideea asta.

- Bătrânul a spus ceva despre un plan al dumneavoastră pe care doamna Matherly l-a descoperit punând lucrurile cap la cap.

- Asta nu mă surprinde.

Târându-şi picioarele ţepene pe podeaua murdară într-un mers stângaci, moştenire de la trădarea lui Noah, ieşi încet afară. Mike păru să ştie că avea nevoie să meargă singur, aşa că nu se grăbi să-l ajute. Abia când Parker ajunse în dreptul lui îl întrebă dacă nu dorea scaunul cu rotile.

– Ba da, mulțumesc.

Mike se duse să-i aducă scaunul. Maris continuă să rămână nemișcată, privindu-l fix.

– Ai crezut că sunt paralizat?

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

– Mi-am închipuit eu. M-am gândit că cel mai bine era să-ți las impresia asta. Pentru ca planul să funcționeze, trebuia ca și Noah s-o creadă. Situația nu e însă foarte roz: mă ridic de câte ori pot, însă cam de asta sunt în stare în cel mai bun caz. Și lucrurile așa vor rămâne.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă.

– Nu contează. Nu a contat vreodată.

– Cel mai frumos dar pe care l-am primit în viața mea a fost paharul acela cu licurici.

Parker o mângâia pe spate după ce făcuseră dragoste.

– Gândaci luminoși.

El râse înfundat.

– Începi să înveți. Cu puțin ajutor, ai putea deveni o adevărată frumusețe sudistă.

– Aia a fost o noapte minunată. Cea mai frumoasă. Până la noaptea asta.

– Maris, în dimineața care a urmat...

– Șșșt. Acum înțeleg de ce a trebuit să fii atât de mârșav.

– Înțelegi?

– Trebuia să scapi de mine înainte de a-l aduce pe Noah aici.

Parker îi ridică bărbia ca să-i poată vedea fața.

– Dar știi că m-am folosit de tine ca să ajung la el.

– Probabil că planul tău inițial era să-l faci să ne prindă ca acum.

El privi în jos spre trupurile lor strâns lipite.

– Da.

– Însă asta s-a schimbat când te-ai îndrăgostit de mine. N-ai fost în stare să mă supui unei asemenea scene abjecte. Așa că m-ai rănit ca să mă aperi. Te-ai asigurat că voi pleca.

– Ești atât de deșteaptă că mă uimești, murmură el mângâind-o pe obraz.

– Asta înseamnă că am dreptate?

– Absolut. Mai ales când ai spus că m-am îndrăgostit de tine.

– Te-ai îndrăgostit?

– Sunt îndrăgostit. Acum.

Îi ridică faţa şi o sărută într-un mod care nu lăsa loc nici unei umbre de îndoială.

– Mai e un lucru pe care nu-l înţeleg, spuse ea când sărutul se sfârşi. Ştiu că ne-am promis să nu vorbim acum despre asta, dar aş vrea să clarificăm o problemă.

Căzuseră de acord că nu vor repune totul pe tapet în acea noapte. Aveau în faţă luni, posibil ani, de complicaţii legale înainte ca Parker să fie exonerat de orice vină, şi Noah să fie judecat şi pedepsit pentru crimele lui. Ea avea o editură de condus, iar el avea cărţi de scris. Încă nu ştiau cum îşi vor împărţi timpul între New York şi insula St. Anne. Maris avea să deplângă moartea tatălui ei încă o vreme, iar Parker delibera dacă să dezvăluie sau nu identitatea lui Mackensie Roone pentru mulţimea de admiratori. Aveau multe de rezolvat, însă erau hotărâţi să facă totul pentru ca relaţia lor să meargă mai departe.

Oricum, hotărâseră că grijile puteau aştepta până a doua zi. Meritau această noapte pentru a se bucura unul de altul.

– Nu vreau să-l aducem pe Noah în pat cu noi, mormăi el.

– Înţeleg. Şi sunt de acord. Dar nu de el este vorba cu adevărat.

– Bine. O singură problemă, şi apoi vreau să mai fac ceea ce am făcut.

– Promit, spuse ea zâmbind. Mike a descoperit că *Învinsul* era de fapt cartea ta, pe care Noah şi-a însuşit-o.

– Corect.

– Şi a încercat să te contacteze pentru o explicaţie.

– I-a luat aproape un an să-mi dea de urmă. Până atunci apăruse deja şi ediţia broşată.

– De ce nu l-a dat de gol atunci?

– Pentru că l-am ameninţat cu moartea dacă o făcea.

- De ce?

- Maris, eram într-o stare de tot rahatul. Un fost puşcăriaş care arăta şi trăia ca un cerşetor. Eram ţintuit în scaunul cu rotile. Numai după ani întregi de terapie am fost în stare cât de cât să merg. Dacă poţi să-i spui mers. Când m-a găsit Mike, eram slăbit, distrus. Dependent de pilule. Parker clătină din cap cu încăpăţânare. Am refuzat să-l înfrunt pe Noah într-o stare atât de jalnică atunci când el era prinţul moştenitor al lumii cărţii.

- Şi se bucura de succesul care ţi se cuvenea de drept ţie.

- Am hotărât să aştept până când voi avea putere şi încredere în mine.

- Şi succes.

- Şi asta. Am vrut să-l provoc de pe picior de egalitate, când voi avea credibilitatea să-mi susţin afirmaţia că mi-a furat cartea. Ştiam că probabil va dura ani întregi, dar am fost dispus să aştept.

- Sunt surprinsă că ai obţinut acordul lui Mike.

- Nu a fost de acord. Pur şi simplu a cedat.

- De ce?

- Am jurat că altfel nu o să mai scriu un cuvânt cât timp voi trăi.

- Aha. Asta trebuie să-l fi legat de mâini şi de picioare.

Acum că primise răspunsul dorit, Maris se aşeză cu grijă deasupra lui şi îşi depărtă coapsele. Cu un mormăit de satisfacţie, el o pătrunse şi începu să-şi mişte şoldurile în sus.

- Hmm. Sunteţi incredibil de talentat, domnule Evans.

- Da, şi pot să scriu şi o carte destul de decentă.

Ea întinse mâna în spate, între picioarele lui şi îi mângâie penisul la bază. Parker scăpă o înjurătură printre dinţi.

- Şi dumneavoastră sunteţi talentată, domnişoară Matherly. De unde aţi învăţat şmecheria asta?

- Am citit-o într-una dintre cărţile dumneavoastră.

Continuă să-l mângâie până când el o trase în jos pe pieptul lui şi-i îmbrăţişă strâns mijlocul în timp

ce încerca să o pătrundă cât mai adânc. Respirația lui șuierătoare și agitată era înăbușită între sânii ei.

În cele din urmă Parker se detensionă, și capul îi căzu la loc pe pernă. Ea îi dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată.

- A fost bine?

- Încă este. Îi cuprinse fața în palme, o sărută și îi șopti cu gura încleștată de a ei: Suntem și teribil de neglijenți.

- Nu mă deranjează. Îmi doresc un copil.

- O să mă obișnuiesc și cu asta.

- Sau doi.

- Chiar mai bine.

- Parker?

- Hmm?

- Fă-mă să termin.

Era pregătită. Nu-i trebuiră decât câteva mângâieri cu vârful degetului lui.

Mai târziu, se întinseră față în față, cu capetele pe aceeași pernă. Parker îi urmărea conturul claviculei când ea îi spuse:

- Te-am recunoscut de prima dată când m-ai sărutat. În prima seară pe care am petrecut-o aici.

Degetul lui se opri în golul de lângă umăr. Parker își ridică ochii spre ea.

- Cum?

- De aia m-a alarmat sărutul tău. Pentru că te cunoșteam. Și nu numai că te cunoșteam, dar te cunoșteam bine. Profund. Petrecusem atâtea nopți cu tine, absorbită de fiecare cuvânt. Cartea ta era ca o scrisoare personală de dragoste. Ca și cum mi-ai fi scris-o mie. Numai mie. Când m-ai sărutat, îmi erai atât de cunoscut, era ca și cum m-ai fi sărutat așa de o mie de ori. Îi atinse cu dragoste fiecare trăsătură a feței. Te iubeam de atâta timp, Parker. De ani întregi. Din ziua în care am citit prima dată *Învinsul*.

Parker își înghiți nodul din gât.

- Când ai vorbit despre carte cu atâta pasiune... Ai înțeles-o, Maris, spuse el cu bucurie. Ai înțeles exact

ce voiam să exprim prin acele personaje și acea poveste. Dumnezeule, când te ascultam vorbind despre carte, aproape că-mi exploda inima. Îți poți imagina cât de greu mi-a fost să nu-ți spun că eu eram autorul? Că de mine te îndrăgostiseși, nu de Noah?

– Și de ce nu mi-ai spus?

– Nu puteam. Nu atunci. Nu încă. Pe deasupra, mi-era teamă că nu mă voi ridica la înălțimea așteptărilor tale.

– Le-ai depășit, Parker, murmură ea trecându-și degetele prin părul lui. Tu ai dat naștere visurilor mele. Acum mi le împlinești.

Se sărutară lung și profund. Când în sfârșit gurile lor se desprinseră, Maris îl întrebă care fusese titlul inițial al cărții.

El i-l destăinui.

Iar ea îi spuse că-i plăcea mult mai mult.